

Elvett egy életet.
Most a szívével kell fizetnie érte.

COURT OF THORNS AND ROSES

tűskék és rózsák udvara

*fine
selection*

SARAH J. MAAS

Az ÜVEGTRÓN kirobbandoan sikeres szerzőjének új regénye!

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

THRONE OF GLASS - ÜVEGTRÓN
Első kötet

CROWN OF MIDNIGHT - ÉJKORONA
Második kötet

HEIR OF FIRE - A TŰZ ÖRÖKÖSE
Harmadik kötet

THE ASSASSIN'S BLADE - AZ ORGYILKOS
PENGÉJE
Az Üvegtrón előzményei

SARAH J. MAAS

A stylized black line drawing of a thorny rose branch, with several large, open rose petals visible. The branch curves around the central text, with sharp thorns pointing outwards.

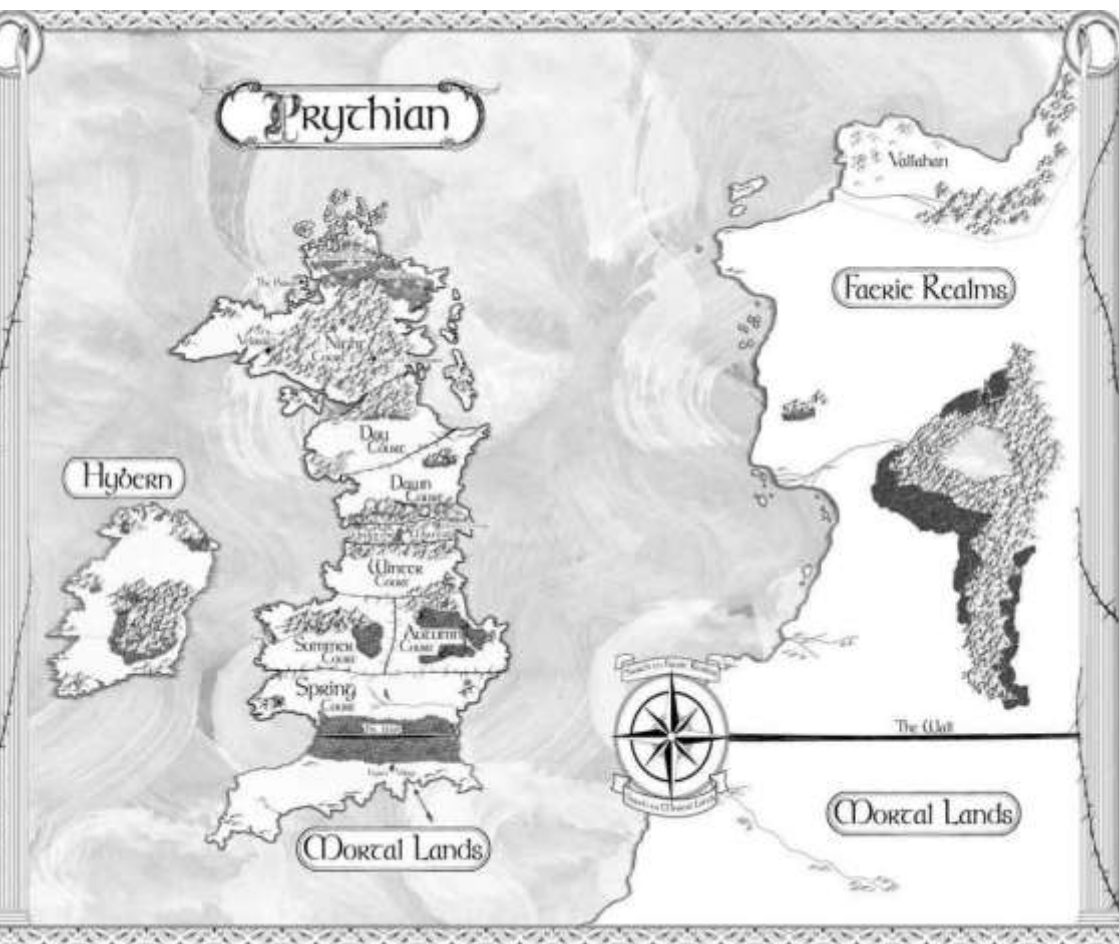
COURT
THORNS
AND
ROSES

tűskék és rózsák udvara

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Joshnak,
mert Hegyaljára is utánam jönnél.
Szeretlek.*

1. FEJEZET

AZ ERDŐ HÓ- ÉS JÉGLABIRINTUSSÁ VÁLTOZOTT.

Egy faág tövéből egy órán át figyeltem a sűrű vadont, de leshelyem időközben teljesen haszontalanná vált. A viharos szél ugyan vastag hóréteget fújt a nyomaimra, de ugyanígy elfedte a lehetséges zsákmány nyomait is.

Az éhség messzebbre űzött otthonomtól, mint ahogy általában megkockáztattam, de a tél nehéz időszak volt. Az erdei állatok olyan mélyre húzódtak vissza, ahová már nem tudtam követni őket, így nem maradt más választásom, mint hogy egyenként terítsem le az elkóborló vadakat. Csak imádkozni tudtam, hogy legalább tavaszig kitartsanak.

De nem tartottak ki.

Zsibbadt ujjaimmal megtöröltem a szemem, és lesöpörtem a szempillámra ragadt pelyheket. Itt nem voltak olyan fák, melyeknek lehántott kérge erre járó szarvasokról árulkodott volna, mivel azok még nem indultak útnak. Addig a helyükön maradnak, amíg el nem fogy az összes kéreg, és csak azután

vonulnak észak felé, elhagyják a farkasok vidékét, és talán a tündérek földjére, Prythianbe is eljutnak, ahová egyetlen halandó sem merészkedik, ha kedves az élete.

A gondolatba beleborsódzott a hátam, de elhessegettem, inkább a környezetemre és az előttem álló feladatra koncentráltam. Nem tehettem mást, évek óta csupán ennyire voltam képes: arra összpontosítottam, hogy túléljem az előttem álló hetet, napot és órát. És most, a hóesésben örültem volna, ha észreveszek bármit, főleg fentről a fáról, ahonnan legfeljebb tizenöt lányira láttam el. Zsibbadt tagjaim fájón tiltakoztak a megmoccanás ellen, de nem nyöszörögtem, leajzottam az íjamat, és lemásztam a fáról.

A jeges hó ropogott elnyűtt csizmám alatt, én pedig a fogamat csikorgattam. Alig látni, de még felesleges zajt is csapok. Jó úton járok afelé, hogy újból üres kézzel térjek haza.

Már csak néhány óra volt hátra sötétedésig. Ha nem indulok elelőbb, akkor hazaúton fog rám esteledni. A fülemben csengett a falu többi vadászának figyelmeztetése: hatalmas farkasok portyáznak errefelé, és nem kevesen vannak. Nem beszélve arról, hogy a környéken állítólag különös lényeket láttak, magasak, hátborzongatóak és halálosan veszélyesek.

Nem számít, hogy kik ők, csak tündérek ne legyenek, fohászkodtak magukban a vadászok rég elfeledett isteneinkhez, és titokban én is velük imádkoztam. Nyolc éve éltünk a falunkban, kétnapnyi járásra a prythiani határtól, a halhatatlankok földjétől, és eddig megkíméltek bennünket támadásaiktól, bár a házaló árusok néhanapján meséltek olyan távoli, határ menti városokról, melyekből csak törmelék, csont és hamu maradt. Ezek a beszámolók egykor olyan ritkaságszámba mentek, hogy a falu öregjei egy legyintéssel intézték

el őket, de a piacon az utóbbi időben megszokottá vált az erről való sugdolózás.

Nagy kockázatot vállaltam azzal, hogy ilyen messzire me-részkedtem az erdőbe, de tegnap már megettük az utolsó cipónkat, tegnapelőtt pedig a füstölt hús maradékát is. Ennek ellenére szívesebben kibírtam volna még egy éjszakát korgó gyomorral, mint hogy én elégítsem ki egy farkas étvágyát. Vagy egy tündérét.

Nem mintha olyan kiadósat lehetett volna lakmározni belő-lem, telente annyira lefogytam, hogy a bordáim jó részét meg lehetett számolni. Próbáltam a fák között a lehető leglégie-sebben, nesztelenül mozogni, és közben a kezemet üres és sajgó gyomromra tapasztottam. Magam előtt láttam nővéreim arcát, amikor meglátják, hogy megint üres kézzel térek vissza a kunyhókba.

Néhány percnyi óvatos keresgélés után lekuporodtam né-hány hóborította szederbokor mögé. A tuskék mögül viszony-lag jól beláttam a tisztást és az azt átszelő patakot. Néhány jégbe fűrt lyuk árulkodott arról, hogy még most is gyakran használják. Remélhetőleg valami csak jár errefelé. Remélhe-tőleg.

Orromon át nagy levegőt vettem, íjam végét a földbe szúr-tam, és homlokomat egy durva, elhajló fának támasztottam. Még egy hetet nem húzunk ki ennivaló nélkül. És már túl sok család kérte tőlem, hogy szerezzek némi alamizsnát a jómódú városi polgároktól. Sajnos a saját szememmel láttam, hogy meddig terjed azok jótékonyága.

Kényelmesebb pozícióba helyezkedtem, igyekeztem nyu-godtan lélegezni, és fülelni, milyen hangokat hoz a szél az erdőből. A hó csak hullott szakadatlanul, a hópelyhek táncol-tak és köröztek, akár a csillogó porszemek, fehérén és frissen ebben a barna és szürke világban.

Sikerült felülemelkednem önmagámon, zsibbadt tagjaimon, lecsendesítettem tudatom könyörtelen, kegyetlen részét, és a hófátyolba borult erdő látványába merültem.

Egykor az volt az egyik legkedvesebb elfoglaltságom, hogy élveztem a friss fű és a sötét, frissen szántott talaj kontrasztját, mint egy ametisztbroszt a smaragdszínű selyem redőiben. Egykor én is színekről, fényekről és formákról álmodtam, gondolkodtam és bennük is éltem. Időnként elképzeltem, hogy milyen lesz, amikor csak mi leszünk ketten apával, mert a nővéreim férjhez mennek, lesz elég élelmünk és pénzünk, hogy festéket vegyek, és elég időt is tudok szakítani arra, hogy papírra, vászonra vagy akár a kunyhónk falára vessem ezeket a színeket és formákat.

Nem valószínű, hogy ez hamar bekövetkezik, de még az is lehet, hogy soha. Így csak az olyan pillanatok maradnak, mint ez, amikor csodálom a sápadt téli fények csillogását a havon. Nem is emlékszem, mikor történt ilyen utoljára, hogy egyáltalán észrevettem valami szépet és érdekeset.

A rozzant pajtában Isaac Hale-lel töltött lopott órák nem számítottak, azok az alkalmak éhesek, üresek, néha kegyetlenek voltak, de soha nem szépek.

A süvítő szél lágy fuallattá csillapodott. A hó is lustábban, nagy, kövér pelyhekben hullott, amik összegyűltek a fák apró kis zugaiban, majd leestek az ágakról. A hó delejes, halálosan gyengéd szépsége. Nemsokára vissza kell térnem a falu sáros, fagyott utcáira, a házunk zsúfolt forróságába. A lelkem egy kis darabja visszahőkölt erre a gondolatra.

A tisztás túloldalán megzörrentek a bokrok.

Ösztönösen megfeszítettem az íjam, és a tüskék mögül ki-kémlelve elállt a lélegzetem.

Kevesebb mint harminc lépésre egy kis nőstény szarvas állt, a tél miatt még nem fogyott le vészesen, ám ahhoz elég

kétségbeesett volt, hogy a tisztáson kezdje hántolni egy fa kérget.

Egy ilyen állatból egy hétig lakmározna a családom, vagy még tovább is.

Összefutott a számban a nyál. Célba vettem, olyan halkan, mint a száraz levelek között sziszegő szél.

Az állat továbbra is csíkokban hántotta le a kérget, lassan rágott, láthatóan cseppet sem gyanította, hogy tőle néhány yardnyira a halál ólálkodik.

A hús felét füstölném, a többit meg nyomban megennénk, raguban, tésztába töltve... A szarvasbőrt meg eladnánk vagy az egyikünknek ruhát készítenénk belőle. Nekem új csizmára lett volna szükségem, Elaine-nek új köpenyre, Nesta meg mindig az után ácsingózott, amit a többiek-nél látott.

Remegett a kezem. Ennyi étel maga a megváltás lenne! Nagy levegőt vettem, és még egyszer ellenőriztem a célt.

Ekkor egy szomszédos bokorban aranyló szempár csillant fel.

Az erdő elcsendesedett. A szél elállt.

Még a hóesés is abbamaradt.

Mi, halandók már nem imádtuk az isteneket, de ha tudtam volna a nevüket, akkor imádkoztam volna. Az összeshez. A farkas lassan közeledett a sűrű erdő rejtekében, a pillantását a gyanútlan szarvasra szegezte.

Akkora volt, mint egy póniló, és bár figyelmeztettek arra, hogy járnak ilyenek errefelé, a szám teljesen kiszáradt.

A méreténél is ijesztőbb volt természetellenes nesztelensége: bár a bozótton keresztül lopakodott, a szarvas nemcsak hogy nem hallotta, de nem is látta. Egyetlen ilyen termetű állat sem képes ennyire hangtalanul járni. Ellenben ha ez nem egy normális állat, ha Prythianból származik, ne adj' isten tündér, akkor még azzal járok a legjobban, ha felfal.

Ha tündér, akkor menekülnöm kellene.

De talán... tehetnék egy szívességet a világnak, a falumnak és magamnak is, ha most a fedezékemből megölném. Igazán nem esne a nehezemre egy nyilat ereszteni a szemébe.

A méretétől eltekintve viszont úgy *nézett ki*, úgy mozgott, mint egy farkas. Ez egy *állat*, győzködtem magam. *Csak egy állat*. Nem akartam számba venni az egyéb lehetőségeket, nem, most világos gondolatokra, egyenletes légzésre volt szükségem.

Egy vadászkés és három nyílvessző volt nálam. Ebből kettő hagyományos, egyszerű és hatékony volt, de egy ekkora farkassal szemben legfeljebb egy méhcsípéssel érne fel. A harmadik, a leghosszabb és legnehezebb vesszőt még nyáron vettem egy utazó kereskedőtől, amikor még akadt rézpénzünk felesleges luxuskiadásokra. A nyilat berkenyefából faragták, és vasból készült a hegye.

Azt már csecsemőkorunktól kezdve tudtuk a bölcsőnk mellett dúdolt altatókból, hogy a tündérek gyűlölik a vasat, a berkenye fája pedig annyira meggyengíti az ő halhatatlan, gyógyító mágiájukat, hogy ezzel gyilkos csapást lehet mérni rájuk. Legalábbis a legendák és a különféle híresztelések szerint. A berkenye hatékonyságára egyetlen bizonyítékul az szolgált, hogy rendkívüli módon ritkaságszámba ment. Rajzokat láttam a fáról, de saját szememmel még egyet sem: a főtündérek réges-rég az összesét felperzselték. Ugyan maradt belőlük néhány mutatóba, de a legtöbb példány csenevész, beteges volt, és a nemesek magas fallal körülvett ligetekben rejtegették őket. Miután megvettem a nyílvesszőt, hetekig vitatkoztam a többiekkel arról, hogy ez a kis darab, méregdrága fa vajon pénzkidobás volt-e, mert esetleg hamisítvány. A vessző három évig kihasználatlanul lapult a tegezemben.

De most a lehető legkevesebb mozdulattal, határozottan kihúztam, mindent megtettem, nehogy magamra vonjam a szörnyeteg farkas tekintetét. A nyíl elég hosszú és súlyos volt ahhoz, hogy kárt tegyen benne, és ha jól célzok, talán meg is tudom ölni vele.

Annyira dobogott a szívem, hogy szinte már fájt. Ebben a pillanatban rájöttem, hogy az életem egy hajszálon függ: vajon egyedül van a farkas?

Fogtam az íjamat és megfeszítettem. Jó lövésznek számítottam, de még soha nem hozott össze a sors farkassal. Korábban azt gondoltam, ennél nem létezik nagyobb szerencse, sőt áldás, de most... azt se tudtam, hogy hová löjek, és milyen gyorsan mozognak. Nem hibázhatok. Nem hibázhatom el, mert csak egyetlen berkenyenylim van.

Annál jobb, ha tündérszív dobog a bundája alatt. Azok után, amit velünk tettek, nem kockáztathatom meg, hogy később megjelenjen a falunkban, és öljön, nyomorékká tegyen embereket. Haljon meg itt és most. Örülök, hogy én végzek vele.

Közelebb lopózott, a kezemnél is nagyobb tappancsa alatt megreccsent egy gally. A szarvas mozdulatlanra dermedt. Körülnézett, füle a szürke égre meredt. Mivel a farkas felé fűjt a szél, nem érezhette a szagát, és nem is látta őt.

A farkas lehajtotta a fejét, hatalmas, ezüstös teste tökéletesen beleolvadt az árnyékokba és a hóba. A hátsó lábára ereszkedett. A szarvas továbbra is rossz irányba figyelt.

A szarvasról a farkasra pillantottam, majd vissza. Legalább egyedül van, ennyivel könnyebb. De ha elijeszti a szarvast, akkor ott állok egy éhes, hatalmas farkassal szemben, ami akár tündér, akár nem, keresni fogja a következő csemegéjét. Ha viszont leteríti a szarvast, elpusztítja ezt az elképesztő mennyiségű zsírt és bőrt...

Ha hibázok, nem csak az én életem vesz el. Az elmúlt nyolc évben, mióta az erdőben vadászom, merő kockázat az életem, de legtöbbször jól döntöttem. Legtöbbször.

Ekkor a farkas kilőtt a bokorból, szürke, fehér és fekete villanást láttam, sárga tépőfogai megvillantak. A nyílt térben még hatalmasabbnak tűnt, izom, sebesség és nyers erő elképesztő keveréke volt. A szarvasnak semmi esélye.

Mielőtt még a farkas túl nagy kárt tett volna a szarvasban, kilőttem a berkenyenyilam.

Az oldalát találta el, és esküdni mertem volna, hogy a föld is beleremegett. Elengedte a szarvas nyakát, és hatalmasat vonyított a fájdalomtól, élénk rubinvörös vére a hóra fröcscsent.

Hirtelen felém fordult, sárga szeme kitágult, az oldalán felborzolódott a szőr. Tompa morgásába szinte beleremegett az üres gyomrom, felpattantam, a hó kavargott körülöttem, és előhúztam még egy nyílvesszőt.

De a farkas csak meredt rám, véres pofával, a nyilam valahogy olyan otrombán meredt az oldalából. Újra eleredt a hó. Csak *nézett*, döbbsenten és meglepetten, mire kilőttem a második nyilat. Biztos, ami biztos, arra az esetre, ha ez egy halhatatlan, gonosz fajtájú intelligens lény.

Nem is próbált kitérni előle, és a nyíl pontosan a nagy, sárga szemébe fúródott.

A földre zuhant.

A színek és a sötétség örvénylettek, a hóval keveredtek, alig láttam.

A lábaival kalimpált, mély nyüsztés hasított a levegőbe. Ez lehetetlen, halottnak kellene lennie, nem haldokolnia. A nyílvessző majdnem a tollazatig a szemébe fúródott.

Nem érdekelt, hogy farkas vagy tündér. Nem akartam egy berkenyenyilat az oldalában hagyni. Pillanatok kérdése és

kimúlik. Mégis remegett a kezem, amikor lesöpörtem magamról a havat, és közelebb léptem, de még így is jókora távolságra álltam meg tőle. Sebeiből ömlött a vér, skarlátvörösre színezte a havat.

A havas földet kaparta, a lélegzete lassult. Ekkora fájdalmi lennének, vagy így akarja elúzni a halált? Nem igazán akartam tudni.

A hó kavargott körülöttünk. Csak bámultam, ahogy a szén, obszidián és elefántcsont színű bundája már nem emelkedett és süllyedt tovább. Farkas, hatalmas termete ellenére is biztos, hogy csak farkas.

A szorítás kissé enyhült a mellkasomban, megkönnyebbülten sóhajtottam, lélegzetem felhőként lebegett előttem. Legalább megbizonyosodott, hogy a berkenyenyíl tényleg halálos, függetlenül attól, kit vagy mit terítettem le vele.

Elég volt egy futó pillantást vetnem a szarvasra, és beláttam, hogy csak egy tetemet fogok tudni hazacipelni, és még az is kemény dió lesz. A farkast viszont nagy kár lett volna itt hagyni.

Úgyhogy, bár értékes perceket vesztegettem el, és kockáztattam azt is, hogy valami ragadozó kiszagolhatja a friss vért, megnyúztam. Amennyire lehetett, letisztogattam a nyilaimat is.

Legalább megmelegítette a kezem. A szarvas halálos sebe köré csavartam a farkasbunda véres felét, aztán a vállamra vettem a szarvast. A házunk több mérföldre volt, és nem láttam szükségét, hogy vérnyomot húzva magam után minden tépőfogakkal és karommal felfegyverkezett állatot egyenesen magamhoz irányítsak.

Nyögtem egyet a terhem alatt, megfogtam a szarvas lábait, és egy utolsó pillantást vettem a farkas gőzölgő tetemére. Megmaradt aranyló szemével továbbra is a súlyos, havas eget

bámulta, én pedig hirtelen azt kívántam, bárcsak lenne lelkiismeret-furdalásom a mészárlás miatt.

De az erdő ilyen. A tél ilyen.

2.

FEJEZET

MÁR LEMENT A NAP, mire remegő térdekkel kiértem az erdőből. Olyan erősen szorongattam a szarvas lábait, hogy a kezem már mérföldekkel korábban teljesen elgémberedett. Még egy halott állat se véd meg a farkasordító hidegtől.

A világ a sötétkék árnyalataiban fürdött, amit csak az omladozó viskónk redőnyei közül kiszűrődő fakó fénysugarak törtek meg. Mintha egy élő festményben jártam volna, a csend és mozdulatlanság tovasuhanó pillanatában, amikor a kékséget hirtelen áthatolhatatlan sötétség váltotta fel.

Az ösvényen felfelé vánszorogva csak az adott erőt az újabb lépéshez, hogy szinte beleszédültem az éhségbe. Ekkor foszlányszerűen meghallottam a nővéreim hangját. Nem kellett kristálytisztán értenem a szavaikat ahhoz, hogy tudjam, minden bizonnyal egy fiúról fecsegnek vagy valami szép szalagról, amit a faluban szúrtak ki maguknak, ahelyett hogy itt-hon fát vágtak volna. A hangjuk mégis halvány mosolyt csalt az arcomra.

A csizmámmal belerúgtam a kő ajtókeretbe, hogy leverjem róla a havat. A ház szürke köveiről jégforgácsok pattantak le, és előtűntek a küszöb köré vésett oltalmazó jelek. Az apám egyszer rábeszélte egy felénk vetődő sarlatánt arra, hogy apa egyik faragványáért cserébe vessen tündérűző jeleket a küszöbre. Apa oly keveset tudott értünk tenni, nem vitt rá a jelek, hogy felvilágosítsam, hogy a jeleknek semmi értelme... és kétségkívül hamisítványok. A halandóknak nincs mágikus erejük, nem rendelkeznek természetfeletti erővel és olyan gyorsasággal, mint amivel a tündérek vagy akár a fő-tündérek. A sarlatán azt állította, hogy az ereiben valami fő-tündéri ős vére csörgedezik, csigavonalakat és rúnákat vésett az ajtó és az ablakok köré, dűnnyögött néhány értelmetlen szót, majd sietősen útnak eredt.

Kinyitottam a faajtót, a fagyos vaskilincs úgy marta a bőröm, akár a vipera. Gyorsan bebújtam, bent a forróság és a meleg szinte elvakított.

- Feyre! - sóhajtott fel Elain. Miután hunyorogva próbáltam hozzászoktatni a szemem a tűz fényéhez, megpillantottam fiatalabb nővéremet, ő volt hármunk közül a középső. Bár foszlott takaróba burkolózott, aranybarna haja - mind a hármunknak ilyen volt - csodás fonatban övezte a fejét. Nyolcévnyi nélkülözés sem lohasztotta le azt a vágyát, hogy csinos legyen. - Hol szerezted?

Az éhségtől kopogtak ilyen keményen a szavai, de az elmúlt hetekben az éles hangnem már megszokottá vált nálunk, ahogy az összevérezett ruhám is. Már rég feladtam a reményt, hogy egyáltalán észreveszik, hogy esténként hazajövök-e az erdőből. Legalábbis addig, míg újra meg nem éheznek. Másrészt az anyánk *nem őket* kényszerítette arra, hogy a halálos ágya mellett esküvel fogadjanak meg valamit.

Nagy levegőt vettem, és ledobtam a vállamról a szarvast. Tompa puffanással esett az asztalra, az asztal másik végén megremegett a kerámiacsésze.

- Mégis mit gondolsz?

A hangom rekedtes volt, beszéd közben minden szó égette a torkom. Az apám és Nesta továbbra is szótlanul melengették a kezüket a tűzhelynél, idősebb nővérem szokás szerint most sem foglalkozott különösebben az apánkkal. Lehámoztam a farkas bundáját a szarvas testéről, levettem a csizmámat, és az ajtó mellé tettem, aztán Elainhez fordultam.

Ő barna szemét, amely megszólalásig hasonlított az apánkéra, továbbra is a szarvasra szegezte.

- Sokáig fog tartani, míg megtisztítod?

Én, természetesen, nem ő, és nem is más. Soha nem láttam, hogy a kezük ragacsos lett volna a vértől vagy egy állat bundájától. Mások tanítottak meg arra, hogyan kell elkészíteni és feldolgozni a zsákmányt.

Elain a hasára tette a kezét, ami minden bizonnyal éppolyan üres volt, mint az enyém, és éppen annyira fájts neki. Elain nem volt kegyetlen, mint Nesta, akinek az arcán már a születésekor gúnyos vigyor virított. Elain egyszerűen néha... nem értette meg a dolgokat. Nem rosszindulatból nem ajánlotta fel a segítségét, egyszerűen csak fel sem merült benne, hogy bepiszkíthatná a kezét. Soha nem tudtam eldönteni, vajon tényleg nem fogja fel, hogy valóban koldusbotra jutotunk, vagy csak nem akarja elfogadni. A viselkedése ugyanakkor nem gátolt meg abban, hogy amikor csak tehettem, magvakat vettem neki a virágoskertjébe, amit a melegebb hónapokban gondozott.

Ő is vásárolt nekem három kis üvegcsé festéket, vöröset, sárgát és kéket azon a nyáron, amikor nekem elég pénzem gyűlt össze, hogy megvegyem a berkenyenyilamat. Mind ez

idáig ezt az egy ajándékot kaptam tőle, és a házunk még viselte a jeleit, igaz, a festék már megfakult és lemállott: apró szőlőtőkék és virágok az ablakok, küszöbök és bútorok szélei körül, kis lángcsóvák a tűzhelyet szegélyező köveken.

Annak a bőkezű nyárnak minden szabad percét arra használtam fel, hogy a házunkat kiszínesítsem, ravasz kis díszítéseket rejtettem el a fiókokban, a foszladozó függönyök mögött, a székek és az asztal alatt.

Azóta sem volt olyan gondtalan nyarunk.

- Feyre - mordult fel az apám a tűz felől. Sötét szakállát akkurátusan nyírta, az arca makulátlanul tiszta volt, akár a nővéreimé. - Tényleg rád mosolygott ma a szerencse, igazi lakomát csapunk!

Apám mellől Nesta fújtatott egyet. Nem lepődtem meg. Akárkit dicsértek, engem, Elaint vagy másokat a faluból, ő rendszerint megvetéssel reagált. Apámat pedig rendszerint még ki is röhögte, akármit mondott.

Kiegyenesedtem, pedig legszívesebben lerogytam volna a fáradtságtól, és a szarvas mögött az asztalra támaszkodva dühös pillantást vettem Nestára. Hármunk közül ő viselte a legrosszabbul a vagyonunk elvesztését. Azóta neheztelt csendesen az apánkra, hogy el kellett menekülnünk a birtokunkról, és még az a borzalmas nap sem változtatott ezen, amikor az egyik hitelezőnk megjelent nálunk, és kifejezésre juttatta, mennyire nem örül a befektetése elvesztésének.

De Nesta legalább nem tömte a fejünket olyan ostobaságokkal, mint az apánk, hogy majd egyszer újra meggazdagszunk. Nem, ő csak elszórt minden fillért, amit nem dugtam el előle, és alig vett tudomást sánta apánk létezéséről. Időnként már nem tudtam volna megmondani, hogy ki közülünk a legboldogtalanabb és legmeg-keseredettebb.

- A hús felét a héten elfogyaszthatjuk - mondtam a szarvasra pillantva. A tetem az egész rozoga asztalt elfoglalta, ami egyszerre volt ebédlőnk, dolgozószobánk és konyhánk. - A másik felét pedig füstöljük - folytattam, tudva, hogy akármi-lyen szépen, diplomatikusan fogalmazok, a munka dandárja rám marad. - Holnap kimegyek a piacra, meglátom, mennyit adnak a bőrért - fejeztem be, de inkább csak magamnak mondtam, mint nekik. A többiek a füle botját se mozdították.

Apám kinyújtotta a rokkant lábát, hogy a lehető legközelebbről érje a tűz melege. A hideg, az eső és a hőmérséklet-változás mindig csak súlyosbította a térdén éktelenkedő borzalmas sebeket. A széknak támasztotta egyszerű, maga faragta botját, amit Nesta időnként képes volt úgy eltenni, hogy apánk minél nehezebben érje el.

Amikor zúgolódtam emiatt, mindig azt hajtogatta, hogy *találhatna munkát, ha nem szégyellne magát annyira*. Gyűlölte apánkat a rokkantsága miatt, és azért, hogy nem küzdött, amikor a hitelező és a banditái betörtek a házukba, és újra és újra lesújtottak a térdére. Nesta és Elain a hálószobába menekültek, és elbarikádozták az ajtót. Én maradtam ott, könyörögtem és rimáncodtam apám ordítása és a csontropogás közepette. Bevizeltem, aztán a tűzhely előtti körre hánytam. Csak ekkor mentek el. Soha többé nem láttuk őket.

A megmaradt pénzünk tetemes részét egy gyógyítónakadtuk. Hat hónapba telt, míg apánk egyáltalán lábra tudott állni és járni kezdett, de tavaly is még csak egy mérföldet volt képes megtenni. Időnként valaki megsajnálta, és vett a fafaragásaiból, de az összekapart aprópénzből nem tudott eltartani bennünket. Öt éve fogyott el az összes pénzünk végérvényesen és visszafordíthatatlanul, de apánk még mindig nem tu-

dott - vagy nem akart - sokat mozogni. Amikor kijelentettem, hogy vadászni megyek, nem tiltakozott.

Még csak fel se próbált állni a tűz mellől, sőt a faragásáról se nézett fel. Egyszerűen hagyta, hogy útnak eredjek azokba a hátborzongatóan veszélyes erdőkbe, amiktől még a tapasztalt vadászok is tartottak. Mostanra egy kicsit felélénkült, időnként jelét adta a hálájának, néha elsántikált a faluba, hogy árulja a faragásait, de semmi több.

- Annyira szeretnék egy új kabátot! - szólalt meg végül Elain sóhajtva.

Ebben a pillanatban Nesta is felállt és kijelentette:

- Nekem egy új csizma kellene.

Én hallgattam, tudtam, hogy jobb nem belekeveredni a civódásukba, de vettem egy pillantást Nesta szépen csillogó csizmájára az ajtónál. Az övéhez képest az enyém nemcsak hogy szűk volt rám, de kezdett szétesni, és csak a foszladozó fűzők tartották egyben.

- De én megfagyok a régi rongyos kabátomban - nyafogott Elain. - Bele fogok halni, annyira ráz benne a hideg. - Tágra nyílt szemmel bámult, és így folytatta: - Kérlek, Feyre! - A nevem két szótagját *-fej-ru* - minden eddiginél förtelmesebb, elviselhetetlen szipogással ejtette ki, mire Nesta hangosan felszisszent, és ráförmedt, hogy fogja be a száját.

Ezután azon kezdtek el vitatkozni, hogy kié lesz a pénz, amit holnap a szőrméért kapunk, de leintettem őket. Az apám fél kézzel az asztalra támaszkodva a szarvast vette szemügyre, majd a figyelme a hatalmas farkasbundára terelődött. Még mindig finom, arisztokrata ujjával megfordította, és végighúzta a kezét a véres fonákján. Feszülten néztem.

Sötét tekintete rám villant.

- Feyre - mormogta, és összeszorította a száját. - Ezt hol szerezted?

- Ugyanott, ahol a szarvast. - Olyan halkan feleltem, ahogy ő kérdezett, szavaim hidegen, élesen csengtek.

Pillantása az újra vetült, a tegezre a hátamon és a vadászkésem fanyelére az oldalamon. A tekintete fátyolos lett.

- Feyre... ez nagyon veszélyes...

Az állammal a bunda felé böktem, és amikor válaszoltam, nem tudtam elfojtani a hangomból érződő szemrehányást.

- Nem volt más választásom.

Valójában ezt akartam mondani: *Te többnyire ki se teszed a lábad itthonról. Éhen halnánk, ha én nem lennék. Nélkülem már halottak lennénk.*

- Feyre - hajtogatta, és behunyta a szemét.

A testvéreim elcsendesedtek. Amikor felnéztem, Nesta fintorgó arcát láttam magam előtt.

- Bűzlesz, mint egy disznó a saját mocskában - bökött a köpenyemre. - Nem tudnál legalább *úgy tenni*, mintha nem lennél egy ostoba paraszt?

Nem mutattam, hogy mennyire fájnak a szavai. Mivel a családunkat ért csapás idején túl fiatal voltam, csak az alapvető illemszabályokat és néhány betűt tanítottak meg nekem, amit Nesta folyton-folyvást az orrom alá is dörgölt.

Hátrébb lépett, és megigazította aranybarna hajfonatát.

- Vedd már le az undorító göncöd!

Lassan mozdultam, vissza tudtam volna vágni neki, de nem tettem. Bár idősebb volt nálam három évvel, valahogy fiatalabbnak tűnt, aranybarna arcát finom, életteli pír színezte.

- Feltennél egy fazék vizet, és raknál fát a tűzre? - Közben kimondtam a kérést, láttam, hogy csak öt hasáb van a rakásban. - Azt hittem, hogy ma vágtál tüzelőnek valót.

Nesta hosszú, ápolt körmeit mutogatta. - Utálok fát vágni. Folyton szálla megy a kezembe. - Sötét szempilláit rezegettette. Hármunk közül ő hasonlított a legjobban anyánkra, főleg

akkor, ha akart valamit. - Egyébként pedig, Feyre - folytatta csücsörítve -, te sokkal ügyesebben csinálod. Feleannyi idő alatt megvagy vele. A kezed is alkalmasabb rá, már úgylis eléggé eldurvult.

Összeszorítottam a szám.

- Kérlek. - Próbáltam egyenletesen lélegezni, mert a veszekedés volt az utolsó, amire vágytam. - Hajnalban kelj fel, kérlek, és menj ki fát vágni. - Felül kigomboltam a tunikám. - Vagy hideget eszünk reggelire.

A homlokát ráncolta.

- Én nem csinálok ilyesmit.

De én már elindultam a másik szobába, ahol a nővéreimmel aludtam. Hallottam, hogy Elain suttogva kérleli Nestát, mire az rásziszeg. Hátrapillantottam az apámra, és a szarvasra mutattam.

- Készítsd elő a késeket! - mondtam neki, nem törődve az udvariaskodással. - Mindjárt jövök. - Nem vártam meg a választ, becsuktam magam mögött az ajtót.

A szoba elég nagy volt ahhoz, hogy elférjen benne egy rozga komód és egy hatalmas vaságy, amiben aludtunk. Ez volt az egyeden jele egykori gazdagságunknak, még apám rendelte nászajándéku anyáknak. Ezen az ágyon születünk, és ebben halt meg az anyánk. Az elmúlt években, amikor az egész házat kipingáltam, ehhez soha nem nyúltam.

A felsőruhámat a rozzant komódra dobtam. Fintorogva néztem az ibolyákra és rózsákra Elain fiókjának fogantyúja körül, aztán a lobogó lángokra Nestáén és az éjszakai égboltra, a fehér helyett sárgán örvénylő csillagokra az enyémen. Azért csináltam, mert fel akartam dobni az egyébként sötét szobát. Egy szót sem szóltak hozzá, bár nem is tudom, hogy mit vártam tőlük.

Nagyot sóhajtottam, ez tartott vissza attól, hogy az ágyra zuhanjak.

Aznap szarvassültet vacsoráztunk. Bár tudtam, hogy ostobaság a részemről, de nem tiltakoztam, amikor mindegyikünk repetázott, de többször már nem engedtem venni. A hús fennmaradó részét füstölteni akartam másnap, aztán néhány órát a bőrök kikészítésével is el kell töltenem, hogy a piacra vihessem őket. Ismertem néhány kereskedőt, akit érdekelhet efféle áru, bár senki nem ad olyan árat, amelyet megérdemelnék. De a pénz az pénz, nekem pedig se időm, se módom arra, hogy elutazzak a legközelebbi nagyvárosba egy jobb ajánlatért.

Leszopogattam a villámat, élveztem a zsír ízét a fémen. Végignyaltam a görbe fogakat. A villa ahhoz a kopott készlethez tartozott, amit az apám még a cselédszobából mentett meg, amikor a hitelezők kifosztották a kastélyunkat. Az evőeszközeink most nem egy készletből származtak, de így is jobb volt, mint kézzel enni. Anyám hozományából már réges-rég pénzzé tettünk mindent.

Az anyám. Parancsolgatóan és hidegen bánt a gyerekeivel, de a vidámságával elkápráztatta az egykori birtokunkra gyakran ellátogató arisztokratákat. Örülten szerette az apámat, ő volt az egyetlen ember, akit őszintén szeretett és tisztelt. De a partikért is odáig volt, annyira, hogy arra már nem maradt ideje, hogy velem foglalkozzon. Velem kapcsolatban csak azon elmélkedett, hogy bimbózó művészi tehetségem segít-e majd férjet fogni. Biztosan még apánknál is jobban belerop-

pant volna, ha megéli teljes elszegényedésünket. Talán megkönyörült rajta a sors, hogy meghalt.

Mindenesetre több étel jutott nekünk.

Semmi nem maradt utána a vaságyon és az eskün kívül, amit neki tettem.

Amikor a távolba nézve merengtem, vagy azon tűnődtem, hogy egyszerűen le kellene lépnem, és csak menni, menni, vissza se nézni, a fülemben csengett az eskü, amit tizenegy éve tettem a halálos ágyánál. *Maradjatok együtt, és gondoskodj róluk!* Igent mondtam, hiszen túl fiatal voltam ahhoz, hogy megkérdezzem, miért nem a nővéreimet vagy az apámat kéri erre. Megesküdtem neki, ő pedig meghalt. Nyomorúságos emberi világunkban, amit csak a főtündérek ötszáz évvel ezelőtti ígérete védelmezett, amiben elfelejtettük még az isteneink nevét is, az ígélet törvény, érték, kötelezettség volt.

Előfordult, hogy gyűlöltem anyámat ezért az esküért. Az is lehet, hogy a lázában csak félrebeszélt, és azt se tudta, mit követel tőlem. De az is lehet, hogy a közelgő halál felnyitotta a szemét, és meglátta a gyerekei és a férje valódi természetét.

Letettem a villát, az asztal alatt kinyújtottam fájós lábamat, és a maradék farönkökön tétován táncoló lángokat bámultam.

A nővéreim felé fordultam. Nesta szokás szerint a falusiakat szapulta, hogy nem tudnak viselkedni, nincsenek tisztában a társasági normákkal, fogalmuk sincs arról, milyen ócska szövetből van a ruhájuk, hiába tesznek úgy, mintha azok éppolyan finomak lennének, mint a selyem vagy a sifon. Mióta elvesztettük a vagyonunkat, az egykori barátok következetesen tudomást sem vettek a nővéreimről, akik ezért úgy tették-vették magukat, mintha a fiatal földművesek hozzájuk képest alacsonyabb rendűek lennének.

Ittam egy korty forró vizet a csészéből, mert még a teát sem engedhettük meg magunknak, Nesta pedig folytatta a történetét Elainnek.

- Én pedig azt mondtam *neki*: „Ha azt hiszi, hogy ilyen hanyagul is odavetheti nekem ezt a kérdést, sir, akkor a válasszom nem! ’ És tudod, mit felelt Tomas? - Elain karba tett kézzel ült az asztalnál, és tágra nyílt szemmel rázta a fejét.

- Tomas Mandray? - vettem közbe. - A favágó középső fia?

Nesta kékesszürke szeme összeszűkül.

- Igen - felelte, és újra Elainhez fordult.

- Mit akar tőled? - Apámra néztem. Semmi reakció - semmi jele annak, hogy figyelne, aggódna. Az emlékek elködösítették az agyát, és gyengéden mosolygott hőn szeretett Elainjére, ő volt ugyanis köztünk az egyetlen, aki egyáltalán szóba állt vele.

- Feleségül akarja venni - jelentette ki Elain álmodozón. Én csak pislogtam.

Nesta oldalra billentette a fejét. Ragadozóknál figyeltem meg ezt a mozdulatot. Néha el is tűnődtem azon, hogy könyörtelen kegyetlensége segíthetne nekünk a túlélésben, sőt a felvirágzásban is, ha nem lenne annyira a megszállottja a vagyonunk elvesztésének.

- Valami gondod van, *Feyre*?- Úgy köpte ki a nevem, mint valami sértést, mire úgy összeszorítottam a számat, hogy már szinte fájt.

Az apánk fészkelődött a székében, pislogott, én pedig hiába tudtam, hogy botor dolog reagálni a sértésére, ezt mondtam:

- Képtelen vagy fát vágni nekünk, de feleségül akarsz menni egy *favágó* fiához?

Nesta kihúzta magát.

- Azt hittem, minden vágyad az, hogy megszabadulj tőlünk, férjhez adj bennünket, hogy elég időt tudj szentelni dícső remekműveidre. - Gúnyosan mosolyogva nézett az asztal szélére festett, túl sötétre és túl kékre sikeredett gyűszűvirágaimra. A harangokból ráadásul a fehér pettyek is hiányoztak, de azzal boldogultam, amim volt. Igaz, majdnem belehaltam, hogy nem volt fehér festékem, és ilyen selejttel kell megelégednem, ami ráadásul olyan sokáig meg is marad.

Legszívesebben most is letakartam volna az egészet, de elnyomtam magamban ezt a vágyat. Talán majd holnap levakarom az asztalról.

- Hidd el - mondtam neki -, ha valaki olyanhoz akarsz férjhez menni, aki megérdemel, akkor elmegyek hozzájuk, és magam adlak oda neki. De Tomashoz nem mészhozzá.

Nesta orrllyukai kitágullak.

- Nem tudod megakadályozni. Clare Beddor ma délután elárulta, hogy Tomas napokon belül meg főgja kérni a kezem. És akkor soha többet nem kell ilyen moslékot ennem. - Halvány mosollyal hozzátette: - Legalább nem kell Isaac Hale-lel üzekednem a szénakazalban, mint egy állat.

Apánk zavartan köhintett, és a tűz mellett lévő ágyára bámult. Félelemből vagy büntudatból, de soha nem emelte fel a szavát Nesta ellen, és láthatólag nem is most akarta elkezdenni, még akkor sem, hogy most hallott először Isaacról.

A tenyeremet az asztalra fektettem, és végignéztem Nestán. Elain elkapta a kezét az enyém mellől, mintha a kosz és a körmöm alatti vér valahogy átkerülhetne az ő porcelánbőrére.

- Tomas családja aligha van jobban eleresztve, mint mi - mondtam, és igyekeztem nyugodt maradni. - Csak egy újabb éhes száj lennél nekik. Lehet, hogy ő ezzel nincs tisztában, de a szülei biztosan.

Tomas tudott erről egyébként, hiszen nem olyan rég összehaláloztunk az erdőben. Én egy pár nyulat cipeltem éppen, és láttam a szemében a kétségbeesett éhséget. Soha nem öltem embert, de a vadászkésem akkor nagyon bizsergette az oldalamat. Azóta távol tartottam magam tőle.

- Nem lesz hozományod - folytattam, és bár határozott hangon beszéltem, elhalkultam. - Egyikőtöknek sem lesz. - Ha Nesta menni akar, akkor csak tessék. Remek ötlet. Egy lépéssel közelebb kerülök fényes, békés jövőmhöz: egy csendes házhoz, elég ételhez és időhöz, hogy fessek. De nem volt semmink, tényleg semmink, amivel egy udvarlót magunkhoz csábíthattunk volna, hogy levegye az egyik nővérem terhét a vállamról.

- Szeretjük egymást - jelentette ki Nesta, Elain pedig egyetértése jeléül bólintott. Majdnem elnevettem magam: mikor adhatták fel arisztokrata ábrándjaikat, és kezdtek paraszttal flörtölni?

- A szerelem egy éhes hasat sem tölt meg - tiltakoztam, és próbáltam keményen nézni.

Nesta úgy pattant fel a pádról, mintha megütöttem volna.

- Te egyszerűen féltékeny vagy. Hallottam, hogy Isaac állítólag egy greenfieldi lányt vesz el a szép hozománya miatt.

A hír nem ért váratlanul, Isaac maga hencegett vele, amikor utoljára találkoztunk.

- Féltékeny? - kérdeztem vissza lassan, próbáltam minél mélyebbre fojtani magamban a dühömet. - Semmit sem tudunk felajánlani neki, nemhogy hozományt, még csak egy nyamvadt jószágot sem. Lehet, hogy Tomas feleségül akar venni, de te... teher vagy neki.

- Mégis mit tudsz te rólunk? - sóhajtott a Nesta. - Egy elvadult, idegbeteg állat vagy, aki éjjel-nappal csak parancsolgat mindenkinek. Ha így folytatod, Feyre, akkor egy szép napon

senki sem fog rád gondolni vagy egyáltalán foglalkozni azzal, hogy te is a világon vagy. - Kiviharzott, Elain meg együttérzőn gügyögve utánarohant. Olyan erővel csapták be a hálószoba ajtaját, hogy még az edények is beleremegtek.

Korábban már a fejemhez vágta mindezt, és tudtam, hogy csak azért ismételteti, mert először láthatóan rosszul érintett. Még most is martak belül.

Nagyot kortyoltam a csorba csészéből. A fapad megrecscent, amikor az apám megfordult. Ittam még egy kortyot, és így szóltam:

- Észhez kellene térítened.

Az asztalon lévő égésnyomot nézegette.

- Mégis mit mondhatnék? Ha egyszer szeretik egymást...

- *Kizárt*, a fiú részéről legalábbis. Amilyen nyomorult egy családja van. Láttam, hogy viselkedik a faluban, csak egy dolgot akar tőle, és az nem a keze...

- Akkora szükségünk van a reményre, mint a kenyérre és a húsr - szakított félbe apám, a tekintete most kivételesen tiszta volt. - Szükségünk van a reményre, különben nem fogjuk kibírni. Hagyd meg neki a reményt, Feyre! Hagyd, hadd képviseljen el egy jobb életet. Egy jobb világot.

Ökölbe szorított kézzel felálltam az asztaltól, de a kétszobás kunyhónkban nem volt hová menekülnöm. A megfakult gyűszűvirágokra néztem az asztal szélén. A külső harangocskák egy része lepattogzott és megfakult, az alsó rész pedig teljesen lejött. Néhány év múlva teljesen el fog tűnni, nyoma sem marad annak, hogy itt volt, hogy egyáltalán létezett.

Apámra néztem, a tekintetem keménységet sugárzott.

- Nincs jobb világ.

3.

FEJEZET

A FALUNKBA VEZETŐ ÚTON a letaposott hó fehérségét az elhaladó kocsik és lovak barna és fekete foltokkal törték meg. Elain és Nesta ciccegett, fintorogott, és a különösen undorító, latyakos részeket kerülgette. Tudtam, miért kísérnek el: látták a szörméket, amelyeket összehajtogatva táskámba pakoltam, és azonnal fogták ők is a kabátjukat.

Nem erőltettem a beszélgetést, mivel ők sem ereszkedtek le odáig, hogy este óta egy szót is szóljanak hozzám, bár Nesta hajnalban felkelt fát vágni. Valószínűleg tudta, hogy ma eladom a szörméket a piacon, és pénzzel a zsebemben térek haza. Jöttek a nyomomban, a hóborította földek között kanyargó egyetlen úton, amely a rozzant falunkba vezetett.

A faluban lévő kőházak átlagosak és unalmasak voltak, a zord tél csak még komorabbá tette őket. De ma vásár volt, amit azt jelentette, hogy a központban lévő aprócska tér megtelelik kereskedőkkel, akik bátran dacoltak a reggeli hideggel.

Néhány házzal arrébből meleg ételek, távoli emlékeket idéző fűszerek illata áradt. Mögöttem Elain halkan felsóhajtott. Fűszerek, só, cukor - a falusiak többsége számára ritka áruknak számítottak, mi sem engedhettünk meg maguknak ilyesmit.

Ha ügyes leszek, talán kapok annyit, hogy vegyek valami finomságot. Már kinyitottam a számat, hogy ezt felvessem, de befordultunk a sarkon, és ahogy hirtelen megálltunk, majdnem egymásnak ütköztünk.

- Az Örökkévaló fénye áradjon rátok, hármótokra, nővéreim - szólt velünk szemben egy világos köpenyes fiatal nő.

Nesta és Elain bosszúsan felszisszentek, én lenyeltem a sóhajomat. Nagyszerű. Más sem hiányzott most, mint a Boldogságos Úr gyermekei, éppen a vásár napján, hogy elvonják a figyelmet, és mindenkit felidegesítsenek maguk körül. A falu öregjei rendszerint csak néhány órát engedélyeztek nekik, de ezeknek a fanatikus bolondoknak, akik még mindig tisztelték és imádták a főtündéreket, már a pusztá jelenléte is felkorbácsolta a kedélyeket. Az *én* kedélyemet is. A főtündérek egykor uraink és parancsolóink voltak, de nem istenek. És természetesen nem voltak jóságosak.

A lány üdvözlésképpen felénk nyújtotta hófehér kezét. A csuklóján ezüst karkötő csilingelt, kis harangocskákkal, *valódi* ezüsből.

- Lenne egy szabad pillanatotok, hogy meghallgassátok a Boldogságos Úr szavát?

- Nem - fújtatott Nesta, aki nem törődött a lány kinyújtott kezével, és Elaint bökdöste, hogy menjenek tovább. - Nin-csen.

A fiatal nő kibontott sötét haja csillogott a reggeli fényben, tiszta, üde arca szinte fénylett, ahogy bájosan mosolygott. Öt másik ministráns állt mögötte, fiatal férfiak és nők, a hajuk

szintén hosszú, vágatlan. Mindannyian a piacot fürkészték, fiatalokat kerestek, akiket zaklathatnának.

- De csak egy perc az egész - mondta a lány, és elállta Nesta előtt az utat.

Érdekes, sőt lenyűgöző volt látni Nestát, ahogy kihúzza magát, és úgy méri végig a fiatal ministránst, akár egy trón nélküli királynő.

- Menj innen, máshol keress olyan ostoba libákat, akiknek előadhatod a fanatikus ostobaságaidat! Itt nem fogsz megtérteket találni.

A lány visszahőkölt, barna szemében sötét árny villant. Majdnem megmozdultam, de sikerült uralkodnom magamon. Talán nem a legjobb ötlet kikezdeni velük, mivel valóban kellemetlenek lehetnek, ha felizgatja őket az ember.

Nesta felemelte a kezét, felhúzta a kabátja ujját, és előtűnt alóla a vas karkötője. Elain is hordott egy ugyanilyet, évekkel ezelőtt vették maguknak. A ministránslány tágra nyílt szemmel csak tátogni tudott.

- Látod ezt? - sziszegte Nesta, és egy lépéssel előrébb lépett, mire a lány hátrált egyet. - Neked is ezt *kellene* viselned. Nem ezüstharangocskákat, amivel idevonzzátok azokat a tündér szörnyetegeket.

- Hogy *mered* ezzel az ócskasággal meggyalázni halhatatlan barátainkat. ..

- Menj másik városba prédikálni! - vetette oda neki Nesta.

Ekkor két gömbölyded és szépen kicsinosított földműves feleség jött karon fogva a piac felé. A ministránsok felé közeledve mindkettejük arcán undor áradt szét.

- *Tündérimádó lotyó* - vetette oda egyikük a fiatal nőnek. Kénytelen voltam egyetérteni vele.

A fanatikusok hallgattak. A másik asszonyság, aki elég jó módú volt ahhoz, hogy egy fonott vasláncot viseljen a nya-

kán, hunyorgott, és ahogy a felső ajkát kissé felhúzta, láthatóvá váltak a fogai.

- Nem fogjátok fel, idióták, hogy mit tettek velünk azok a szörnyetegek azokban az évszázadokban? És hogy mit csinálnak ma is, merő szórakozásból, ha tudják, hogy megúszhatják a büntetést? Megérdemlitek, hogy a tündérek kezében érjen véget az életetek. Ostoba lotyók vagytok mind, egytől egyig.

Nesta egyetértése jeléül bólintott, a nők pedig folytatták útjukat. A lány felé fordultunk, aki továbbra is előttünk álldoggált, de még Elain is fintorgott az undortól.

A fiatal nő vett egy nagy levegőt, és nyugodt arckifejezést öltve magára így szólt:

- Én is ilyen tudatlanságban éltem egészen addig, míg nem hallottam a Boldogságos Úr igéjét. Egy ilyen faluban nőttem fel én is, az élet ott is éppen ilyen zord és kegyetlen volt. De néhány hónapja az unokatestvérem barátnőjét a határra küldték, felajánlásképpen Prythiannek, és nem jött vissza. Ma gazdagságban, kényelemben él, egy főtündér menyasszonya. Veletek is ez történne, ha szánátok egy percet...

- Minden bizonnyal felfalták őt - vágott közbe Nesta. - Ezért nem tért vissza.

Vagy még ennél is rosszabb, gondoltam, már ha egy ember Prythian-be történő elrablásában egy főtündér is közreműködött. Soha nem találkoztam a Prythiant kormányzó kegyetlen, emberformájú főtündérekkel, és a földjeiket benépesítő egyéb tündérekkel sem, ezekkel a pikkelyes, szárnyas és hosszú, vékony karú élőlényekkel, akik képesek arra, hogy magukkal rántsanak egy félreeső tó fenekére. Nem nagyon tudtam eldönteni, hogy melyikkel lenne rosszabb összefutni.

A lány arcán feszültség tükröződött.

- Jóakarátú mestereink soha nem ártanának nekünk. Prythian a béke és a bőség országa. Ha megáldanának benneteket a figyelmükkel, akkor boldogan élhetnétek közöttük.

Nesta a szemét forgatta. Elain tekintete ide-oda repdesett, ránk, a piacra és a minket bámuló falusiakra. Ideje volt indulni.

Nesta újra kinyitotta a száját, de én középük léptem, végigmértem a lány halványkék palástját, ezüst ékszerét, tökéletesen makulátlan bőrét. Egyetlen heg vagy folt sem tarkította.

Nem egyenlő ellenfelek ellen harcolsz - mondtam neki.

- Így is megéri. - A lány arcán üdvözült mosoly áradt szét.

Finoman meglöktem Nestát, hogy induljon végre, aztán így szóltam a lányhoz:

- Hidd el, hogy nem.

Még akkor is éreztem a fanatikuskok tekintetét rajtunk, amikor kezdtünk elvegyülni a forgalmas piactéren, de nem néztem vissza.

Hamarosan elmennek egy másik városba, hogy ott prédikáljanak. A hosszabb úton kell majd hazamennünk a faluból, hogy elkerüljük őket. Amikor már eléggé eltávolodtunk, a nővéreimre pillantottam. Elain továbbra is fintorgott, de Nesta szeme villámokat szórt, a száját összeszorította. Úgy nézett ki, mint aki vissza akar csörtetni a lányhoz, hogy belekössön.

De ez nem az én problémám, most nagyon nem az.

- Egy óra múlva ugyanitt - mondtam nekik, és gyorsan elvegyültem a zsúfolt téren, még mielőtt rám akaszkodtak volna.

Tíz perc múlva már a három lehetőségemet fontolgattam. Ott volt a két régi kuncsaftom: a viharvert cipész és az éles szemű szabó, akik egy közeli városból jártak a piacunkra. A tönkrement szökőkút peremén viszont egy ismeretlen, terme-

tes asszonyság ült, nem volt mellette kocsi vagy sátor, mégis magára vonta a figyelmet. A sebhelyek és a fegyverei alapján könnyen be lehetett azonosítani. Zsoldos volt.

Éreztem magamon a cipész és a szabó tekintetét, és láttam megjátszott közömbösségüket, ahogy meglátták a táskát, amit cipeltem.

Remek, akkor ez egy ilyen nap lesz.

Lassan közeledtem a zsoldos felé. Sűrű, sötét haja az álláig ért, barna arcát pedig mintha gránitból vésték volna. Fekete szemével hunyorogva vizslatott. Irtó érdekes szeme volt, nem csak egyszerűen feketének láttam, mert a barna sok-sok árnyalata csillogott benne. Próbáltam elnyomni magamban ezeket a haszontalan gondolatokat, a saját ösztöneimet, amelyek arra késztettek, hogy a színekről, fényekről és formákról gondolkodjak. Kihúztam magam, amikor láttam, hogy engem méricskél, úgy, mint egy potenciális ellenséget vagy megbízót. Halálos fegyverei csillogtak, láttukra nagyot nyeltem, és tőle jó kétlábnnyira megálltam.

- A szolgáltatásaimat nem adom áruért cserébe - jelentette ki számomra ismeretlen akcentussal. - Csak pénzérmét fogadok el.

A lődörgő falusiak próbálták leplezni kíváncsiságukat a beszélgetésünk iránt, főleg amikor így szóltam:

- Akkor egy ilyen helyen nem fogsz szerencsével járni.

Még így ülve is látszott rajta, hogy milyen megtermett.

- Mit akarsz tőlem, kislány?

Olyan huszonöt-harminc éves lehetett, de feltételeztem, hogy rongyosan, az éhezéstől véznára fogyva a szemében én kislánynak tűnök.

- Egy farkasbundát és egy szarvasbőrt kínálok megvételre. Azt gondoltam, téged talán érdekelne.

- Loptad?

- Nem. - Álltam a tekintetét. - Én ejtettem el őket. Esküszöm.

Sötét szemével újra végigmért.

- Hogy.

Nem kérdezett, parancsolt. Összehozhatta már a sors olyanokkal, akik az esküt nem tartották szentnek, az ígéretet pedig kötelezőnek. És eszerint is büntette meg őket.

Elmeséltem, hogyan ejtettem el őket, és amikor befejeztem, a táskám felé intett.

- Mutasd!

Elővettem a két gondosan összehajtogatott szőrmét.

- Nem hazudtál a farkas méreteit illetően - mormogta. - Mégse tűnik tündérnek. - Szakértő szemmel vizsgálta a szőrméket, alul és felül is megtapogatta. Mondott egy árat.

Pislogtam egyet, de csak egyet. Felülmúlta az elképzeléseimet, jócskán felülmúlta.

Elnézett mellettem, valahová mögém tekintett.

- Feltételezem, hogy a tér túloldalán figyelő két lány a nővéred. Egyforma rézszínű hajatok van, és ugyanolyan éhesnek tűnnek. - Láthatólag mindent bevetettek, hogy feltűnés nélkül kémkedjenek utánam.

- Nincs szükségem a sajnálatodra.

- De a pénzemre igen, és a többi kereskedő ma reggel nagyon gyatrán fizet. Mindenki a téren bégető borjúszerű fanatikussokat figyeli. - Állával a Boldogságos Úr gyermekei felébökött, akik továbbra is ezüstharangocskáikat rázogatták, és elállták az útját mindenkinek, aki próbálta őket kikerülni.

A zsoldos halványan mosolygott, amikor visszafordultam hozzá.

- Te döntesz, kislány.

- De miért csinálod ezt?

Vállat vont.

- Egykor valaki ugyanezt tette értem és a családomért, amikor épp a legnagyobb szükségünk volt rá. Azt hiszem, eljött az ideje, hogy törlesszem az adósságom.

Ránéztem, eltöprengtem a mondottakon.

- Az apámnak vannak fafaragásai, adnék neked belőle. Ügy tisztességesebb lenne az üzlet.

- Kevés csomaggal utazom, nincs szükségem ilyesmire. Ezek viszont - megpaskolta a szőrméket - megkímélnék a gondtól, hogy nekem kelljen őket leterítenem.

Bólintottam, éreztem, hogy átforrósodik az arcom, amikor a súlyos kabátjába nyúlt az erszényéért. Dugig volt ezüsttel, de a csengéséből ítélve talán arany is akadt benne. A zsoldosokat mifelénk jól fizették.

A mi területünk túl kicsi és szegény volt ahhoz, hogy a prythiani határ őrzésére állandó hadsereget tartsunk fenn, és mi, falusiak csak az ötszáz évvel ezelőtt kötött szerződésben bízhattunk. A felső réteg meg tudta fizetni a zsoldosokat, például ezt a nőt, hogy védjék a halhatatlanok birodalmával határos földjeiket, ám ez is csak a biztonság illúzióját nyújtotta, mint a küszöbünkre vésett jelek. A lelkünk mélyén mindannyian tudtuk, hogy a tündérekkel szemben tehetetlenek vagyunk. Társadalmi osztálytól vagy rangtól függetlenül mindenkit felvilágosítottak erről, a születésünk pillanatától fogva óvatosságra intő bölcsődalokat énekeltek nekünk, az iskolaudvarokon ilyen mondókákat ismételtgettünk. Egyetlen főtündér akár száz yard távolságból is porrá tudja zúzni a csontjaidat. Nem mintha én vagy a nővéreim saját szemünkkel láttunk volna ilyesmit.

Mégis próbáltunk hinni abban, hogy valami, bármi működhet ellenük, ha mégis az utunkba kerülnének. A piacon két stand is foglalkozott az ilyen félelmekkel, itt amuletteket, különféle csecsebecséket, varázsigéket és vasdarabkákat árul-

tak. Én nem engedhettem meg ilyesmiket magamnak, egyébként pedig, ha tényleg működnek, akkor is csak néhány percet nyernénk velük. Menekülni semmi értelme, mint ahogy harcolni sem. De Nesta és Elain mégis felvették a vas karkötőt, ha elmentek otthonról. Még Isaac is hordott egy ilyet, a ruhája ujja alá rejtve. Egyszer felajánlotta, hogy nekem is vesz, egyet, de én visszautasítottam. Túl személyes lett volna, mintha kifizetett volna vele... állandóan arra emlékeztetett volna, hogy kik voltunk és kik nem voltunk egymás számára.

A zsoldos a tenyerembe tette az érmét, én pedig a zsebembe. Olyan súlyosnak tűntek, mintha kövek lettek volna. Kizárt, hogy a nővéreim ne látták volna a pénzt, és arra is mérget vettem volna, hogy már azon törik a fejüket, hogyan beszéljenek rá, hogy adjak nekik belőle.

- Köszönöm! - mondtam, és próbáltam higgadt maradni, de ez láthatóan nem sikerült. Éreztem, hogy a nővéreim egyre közelebb merészkednek, akár egy dög felett köröző keselyűk.

A zsoldos megsimogatta a farkas bundáját.

- Fogadj el egy jó tanácsot, mint vadász a vadásztól.

Felvontam a szemöldököm.

- Ne merészkedj túl mélyen az erdőbe! Én a közelébe sem mennék annak a helynek, ahol te tegnap voltál. Egy ekkora farkas semmi azokhoz a történetekhez képest, amilyeneket egyre gyakrabban hallok a fal innenső oldalára átsurranó lényekről.

Végigfutott a hátamon a hideg.

- És... támadásra készülnek? - Ha ez igaz, akkor valahogy elviszem erről a nyomorúságos, csapadékos területől a családomat, és délnek indulunk, minél messzebbre attól a láthatatlan faltól, ami kettéválasztja a világunkat, még azelőtt, hogy ezek a szörnyetegek átjönnének rajta.

Egyszer, réges-régen, és még annál is évezredekkel régebben, az emberek a főtündér urak rabszolgái voltak, és vérrel, verejtékkal csodás, kiterjedt civilizációkat építettünk fel nekik, vad isteneiknek templomokat emeltünk. Ám egyszer mindenütt lázadás tört ki. A véres, pusztító háború hat halandó királynőt is felemésztett, míg létrejött a szerződés, melynek értelmében mindkét oldalon megállították a mészárlást, és felépítették a falat: a világ északi részét átengedtük a fő- és egyéb tündéreknek, akik a mágiájukat is magukkal vitték, a dél pedig a mienk, gyáva halandóké lett, akik örökre arra ítéltünk, hogy a földből kaparjuk elő megélhetésünket.

- Senki sem ismeri a tündérek terveit - szolt a zsoldos rezzenéstelen arccal. - Nem tudjuk, hogy a főtündérek csak hosszabb pórázra engedték a szörnyetegeiket, vagy tervezett támadásokról van szó. Dolgoztam egy idős nemesnek, aki azt állította, hogy az elmúlt ötven évben csak romlott a helyzet. Ő két héttel ezelőtt hajóra ült, és dél felé indult. Nekem is azt ajánlotta, hogy menjek, ha van egy csepp eszem. Indulás előtt elárulta, amit egy barátjától hallott: az éjszaka közepén egy martaxhorda átjutott a falon, és a faluja népének a felét széjjeltépte.

- Martax? - kérdeztem halkán. Tudtam, hogy a tündéreknek különböző fajtái vannak, éppolyan változatosak, mint bármelyik más állatfaj, de csak néhányat ismertem név szerint.

A zsoldos éjfekete szeme megcsillant.

- A testük óriási, akár egy medvéé, a fejük, mint az oroszláné, három sor foguk van, élesebbek, mint a cápáé. Gonoszak, gonoszabbak, mint ez a három együttvéve. A nemes azt mondta, hogy szó szerint miszlikre tépték a falusiakat.

Felfordult a gyomrom. A nővéreim olyan törekenynek tüntek, sápadt bőrük olyan végtelenül finom, érzékeny volt. Esé-

lyünk sincs egy olyan élőlénnel szemben, mint egy martax. A Boldogságos Úr gyermekei bolondok, fanatikus bolondok.

- Mivel nem tudjuk mire vélni ezeket a támadásokat - folytatta a zsoldos -, engem elhalmoznak megbízásokkal. Te viszont maradj minél távolabb a faltól! Főleg, ha főtündérek jelennek meg, vagy ami még ennél is rosszabb, az egyik főúr. Hozzájuk képest a martaxok ölebek.

Hegekkel borított kezét tanulmányoztam, a bőre repedezett a hidegtől.

- Találkoztál már más fajtájú tündérrel is?

Behunyta a szemét.

- Nem hinném, hogy tudni szeretnéd. Vagy ki akarod hányni a reggelidet?

Amúgy is olyan rosszul voltam, mint akiben betegség bujkál, és az idegeim is kezdték felmondani a szolgálatot.

- Halálosabb volt, mint a martaxok? - Ennyit mertem megkérdezni.

Felhajtotta súlyos kabátjának az ujját. Barna, izmos alkarján kegyetlen, torz hegek éktelenkedtek. Az ívük hasonlított valamire...

- Nem volt olyan nyers ereje, mint egy martaxnak, nem is volt akkora - mondta de a harapása rendkívül mérgező volt. Két hónapra teljesen kiütött, és további négy hónapba telt, míg újra tudtam járni.

Felhúzta a nadrágszárát. Gyönyörűnek láttam, még akkor is, ha a lelkem mélyéig elborzasztott a látvány. Barna bőrén a koromfekete erek úgy ágaztak szét, akár a pókháló vagy az ablaküvegen a fagy. - Egy gyógyító azt mondta, hogy nincs rá orvosság. Szerencse, hogy méreggel a lábamban egyáltalán tudok járni. Lehet, hogy egy napon belehalok vagy nyomorék leszek. De legalább úgy halok meg, hogy én öltem meg őt először.

Leengedte a nadrágszárát, nekem pedig megfagyott az ere-
imben a vér. Ha a térről bárki is látott valamit, senki nem
mert hozzászólni vagy közelebb jönni. Nekem is elég volt
ennyi egy napra. Hátráltam egy lépést, próbáltam megnyu-
godni azok után, amit mondott és mutatott.

- Köszönöm a figyelmeztetést - mondtam.

Valami mögöttem magára vonta a figyelmét, de aztán visz-
szanézett rám, és némi derűvel elmosolyodott.

- Sok szerencsét! - mondta.

Egy finom kéz karon ragadott és elráncigált. Oda se kellett
néznem, tudtam, hogy Nesta az.

- Ezek veszélyesek - sziszegte, az ujjait a karomba mé-
lyesztette, és egyre messzebb ráncigált a zsoldostól. - Többet
ne lássalak a közelükben!

Rámeredtem, aztán a sápadt és feszült Elainre.

- Valamiről lemaradtam? - kérdeztem halkán. Nem is em-
lékeztem, mikor fordult elő utoljára, hogy Nesta bármire is
figyelmeztetett volna, egyedül Elainnel törődött.

- Kegyetlen vadállatok, minden fityinget elvesznek az em-
bertől, akár erőszakkal is.

A zsoldosra néztem, aki még mindig az új szőrméit vizs-
gálgatta.

- Kirabolt téged?

- Nem ő - suttogetta Elain. - Egy másik, pedig csak elment
mellettünk. Csak aprópénz volt nálunk, mire az illető bedü-
hődött és...

- De miért nem jelentettétek az esetet vagy mondtátok el
nekem?

- Mégis mihez kezdtél volna? - fújtatott Nesta. - Kihívtad
volna párbajra az íjaddal és a nyilaiddal? És ebben a koszfé-
szekben ki foglalkozna a mi bejelentéseinkkel?

- És a te drágalátos Tomas Mandrayed? - kérdeztem hidegen.

Nesta szeme villámokat szórt, de valami mögöttem felkelte a figyelmét, aztán grimaszolt egyet, ami valószínűleg kedves mosoly akart lenni. Talán eszébe jutott a nálam lévő pénz.

- A barátod már vár rád.

Megfordultam. Valóban Isaac figyelt a tér túloldalán, karba tett kézzel egy épületnek dőlve. Bár a falu egyetlen tehetős földművesének volt a legidősebb fia, télen ő is lefogyott, barna haja veszített csillogásából. Viszonylag jóképű, udvarias és visszafogott srác volt, de a felszín alatt valami sötétség kavargott benne, és ezért vonzódtunk egymáshoz: tudtuk, milyen nyomorult az életünk, és ez így is marad örökre.

A faluba költözésünket követően évekig csak távoli ismerősök voltunk, de soha nem tartottam valami nagyra, egészen addig, amíg egy délután nem bandukoltunk együtt a főúton. Csak a tojásokról beszélgettünk, amiket a piacra vitt. Imádtam azt a színekavalkádot, amit a kosarában láttam, a barna, a bronz, a leghalványabb kék és a zöld különféle árnyalatait. Egyszerű volt, könnyed, talán egy picit esetlen is, de miatta nem éreztem otthon olyan... magányosnak magam. Egy hét múlva magam után húztam az omladozó szénapajtába.

Ez két éve volt, azóta ő az első és egyetlen szeretőm. Volt olyan időszak, hogy egy héten át minden este találkoztunk, máskor egy hónap is eltelt úgy, hogy nem is néztünk egymásra. Minden alkalom egyformán zajlott: lekapkodtuk a ruháinkat, összeolvadt a lélegzetünk, egymásba gabalyodott a nyelvünk és a fogaink. Néha beszélgettünk is, vagyis inkább ő beszélt a nyomásról, a teherről, amit az apja a vállára rakott. Gyakran egész idő alatt egy szót sem szóltunk egymáshoz. Nem mondhatnám, hogy nagyon ügyes szeretők lettünk vol-

na, mégis némi megkönnyebbülést, fellelegzést, egy kis önzést jelentett.

Nem volt köztünk szerelem, legalábbis olyasmi nem, amire feltételezésem szerint az emberek gondolnak, amikor szerelemről beszélnek, de valami meghalt bennem, amikor bejelentette, hogy hamarosan megnősül. Annyira azért nem estem kétségbe, hogy megkérdezzem: az esküvő után találkozunk-e még.

Isaac a rá jellemző módon leszegett fejjel, lassan elindult a városból kivezető úton a régi szénapajta felé, ahol meg szokott várni. Soha nem titkoltuk különösebben az ügyeinket, de nem is tártuk a nyilvánosság elé.

Nesta csettintett a nyelvével, és karba tette a kezét.

- Remélem, hogy vigyáztok.

- Kicsit későn kezdted el játszani a nagy aggódót - mondtam.

Egyébként vigyáztunk. Mivel nekem nem volt rá pénzem, Isaac maga fogyasztotta a fogamzásgátló főzetet. Tudta, hogy máskülönben hozzá se értem volna. A zsebembe nyúltam, és kivettem egy húszast. Elain hangosan sóhajtott, de én nem is néztem rájuk, a markába nyomtam a pénzt, és így szóltam:

- Otthon találkozunk.

Egy újabb szarvasvacsora után, még lefekvés előtt a tűzhely köré gyűltünk. Én csak figyeltem, hogy a nővéreim valamin nagyon sugdolóznak és nevetgélnek. Az utolsó fityingig elverték a kapott pénzt, de hogy mire, azt nem kötötték az orromra, bár Elain hozott egy új bicskát az apámnak a faragáshoz. A köpeny és a csizma, amiről előző este siráncokoztak,

túl drágának bizonyult. De nem feddtem meg őket, látván, hogy Nesta másodszor is kiment fát vágni anélkül, hogy megkértem volna rá. Szerencsére kerültek az újabb összeüt-közést a Boldogságos Úr gyermekeivel.

Az apám a székében szundikált, a botját rokkant térdére fektette. Remek alkalom kínálkozott arra, hogy megbeszéljük Nestával Tomas Mandrayt. Odafordultam hozzá, és már ki is nyitottam a számat, hogy megszólaljak.

De ekkor fülsiketítő ordítás hangzott fel, a nővéreim sikoltoztak, a szobába hó söpört be, és egy hatalmas, morgó alak jelent meg az ajtóban.

4. FEJEZET

NEM IS TUDOM, hogy került a kezembe a vadászkésem fanyelete. Az első néhány pillanat teljesen egybeolvadt, a gigantikus méretű, arany bundájú vadállat ordított, a nővéreim sikítoztak, a jéghideg levegő óriási erővel zúdult be, az apám arcán pedig teljesen eluralkodott a rémület.

Azt rögtön láttam, hogy nem martax, bár a megkönnyebbülés rövid életűnek bizonyult. Akkora volt, mint egy ló, a teste kicsit macskaszerű, a feje viszont egyértelműen farkasra emlékeztetett. De a görbe vapitiszarvaival nem tudtam mit kezdeni. Függetlenül attól, hogy oroszlán, vadászkutya vagy szarvas, ahhoz nem fért kétség, hogy fekete, pengeéles karmaival és sárga szemfogaival nagy kárt tud okozni.

Ha egyedül lettem volna az erdőben, akkor talán hagyom, hogy teljesen eluralkodjon rajtam a félelem, és térden állva könyörgöm a fájdalommentes, gyors halálért. De itt nem volt helye a rémületnek, nem hagyhattam, hogy az a lelkembe fér-

közzön, bár a szívem vadul a fülemben dobogott. Valahogy a nővéreim előtt kötöttem ki, amikor a szörnyeteg a hátsó lába-ira állt, és hatalmas fogakkal teli pofával így üvöltött:

- GYILKOSOK!

A fülemben viszont egy másik szó visszhangzott.

Tündér.

A küszöbre vésett varázsjelek körülbelül annyit értek el-
ne, mint halottnak a csók. Meg kellett volna kérdezniem a
zsoldost, hogyan ölte meg azt a tündért, de a vadállat vastag
nyakát elnézve jó helye lett volna ott a késemnek.

Óvatosan hátrapillantottam. A nővéreim sikoltozva térdel-
tek a tűzhely előtt, az apám előttük kuporgott. Őt is nekem
kell megvédenem. Ostoba módon tettem még egy lépést a
tündér felé, ügyelve arra, hogy az asztal továbbra is elválasz-
szon bennünket, és próbáltam úrrá lenni a kézremegésemén.
Az íjam és a tegez a szoba másik végében, az állat mögött
hevert. Meg kell kerülnöm, hogy elérjem a berkenyenyilat, és
elég időt kell nyernem ahhoz, hogy ki is tudjam löni.

- GYILKOSOK! - üvöltötte őrzöngve.

- Ké... kérem - hebegte az apám mögöttem, ahhoz sem volt
elég ereje, hogy mellém álljon. - Akármit is tettünk, tudatlan-
ságból tettük és...

- M... mi nem öltünk meg senkit - tette hozzá Nesta szi-
pogva. A karját a feje fölé emelte, mintha az a kis vas karkötő
bármit is használna a szörnyeteg ellen.

Felkaptam még egy kést az asztalról, ennél jobbat nem tud-
tam kitalálni, míg eljutok a tegezig.

- Kifelé! - mordultam rá a késeimmel hadonászva. Nem
láttam sehol egy kis darab vasat sem, amit fegyverként hasz-
nálhattam volna, kivéve, ha hozzávágom a nővéreim karkötő-
jét. - Kifelé, tűnj már el innen! - Annyira remegett a kezem,

hogy a késeket még tartani is alig bírtam. Egy szög, egy átkozott vasszög is milyen jól jönne, ha lenne.

Az állat válaszul rám üvöltött, de úgy, hogy az egész viskó beleremegett, a tányérok és csészék egymásnak ütődtek. Erős nyaka ekkor védtelenné vált, én pedig odahajítottam a vadászkésem.

Gyorsan, olyan sebesen, hogy alig láttam, a mancsával kivédte és visszarepítette a kést, a fogait pedig már az arcom előtt csattogtatta.

Hátraugrottam, majdnem megbotlottam a kuporgó apámban. A tündér meg is ölhetett volna, de a támadását figyelmeztetésnek szánta. Nesta és Elain sírva könyörögtek a rég elfeledett isteneinkhez, akik talán épp errefelé ólálkodnak.

- KI ÖLTE MEG ÖT? - A szörnyeteg közeledett felénk. A mancsát az asztalra tette, ami megreccsent alatta. A karmait belemélyesztette a fába, egyiket a másik után.

Egy lépéssel előrébb merészkedtem, mire az állat az asztal felett előrenyújtotta a pofáját, hogy megszagoljon bennünket. A szeme zöld volt, borostyánszínű árnyalatokkal. A formája és a színei alapján sem tűnt állatszemmek. A hangom meglepően nyugodtan csengett, amikor visszakérdeztem:

- Kit?

Felmordult, ezúttal halkan és gonoszán.

- A farkast - felelte, mire a szívverésem is kihagyott. Abbahagyni az üvöltést. A dühe továbbra is tapintható volt, ám mintha némi szomorúság vegyült volna bele.

Elain áthatóan magas hangon visított, de én tartottam magam.

- Egy farkast?

- Igen, egy nagy termetű, szürke farkast - vicsorogta. Vajon észreveszi, ha hazudok? Minden halandó tisztában van azzal, hogy a tündérek nem hazudnak, de vajon kiszagolják a

hazugságot? Harccal innen nem szabadulunk, de talán más-képp lehetne.

- *Véletlenül* halt meg - mondtam neki olyan nyugodtan, amennyire csak tőlem tellett. - Mivel tehetnénk jóvá?

Reméltem, hogy az egész csak egy rémálom, és egy pillanat múlva felébredek a tűz mellett, kimerültén a piacjárás és az Isaackel töltött délután miatt.

Az állat ugatásszerű, keserű nevetéshez hasonló hangot adott ki magából. Eltolta az asztalt, és kis köröket kezdett róni a betört ajtó előtt. Reszkettem a fagyos hidegtől.

- A birodalmaink közötti szerződésekben meg van írva, hogy mivel kell fizetnetek.

- Egy farkasért? - kérdeztem vissza éles hangon, mire az apám figyelmeztetően a nevemet mormogta. Csak halvány emlékeim voltak arról, hogy gyerekkoromban felolvastak nekem a szerződésből, de a farkasokkal kapcsolatban semmit nem tudtam felidézni.

Az állat felém fordult.

- Ki ölte meg a farkast?

Jádezöld szemébe nézve feleltem:

- Én voltam.

Erre pislogott egyet, és a nővéreimre pillantott, aztán újra rám, látta milyen vékony, vagy legyünk őszinték, milyen erőtlen vagyok.

- Hazudsz, hogy megmentsd őket.

- Mi semmit sem öltünk meg! - szipogott Elain. - Kérlek, *kérlek*, könyörülj meg rajtunk! - Nesta még mindig sírva intette azonnal csendre, és kissé hátrébb tuszkolta maga mögé. Összeszorult a szívem a látványra.

Az apám feltápászkodott, felnyögött a lábába nyilalló fájdalomtól, de még mielőtt odasántikált volna hozzám, megismétltem:

- Én öltem meg. - Az állat éppen a nővéreimet szaglászta, aztán figyelmesen szemügyre vett engem is. Kihúztam magam. - Ma adtam el a piacon a bundáját. Ha tudtam volna, hogy tündér, akkor egy ujjal sem érek hozzá.

- Hazudsz! - mordult rám. - Nagyon is jól tudtad, hogy tündér. Annál inkább le akartad mészárolni, mert a fajtámból való volt.

Igaz, igaz, igaz.

- És te engem most hibáztatsz ezért?

- Megtámadott? Provokált?

Már éppen nyitottam a számat, hogy igent mondjak, de aztán meggondoltam magam.

- Nem - vetettem oda én is morogva. - Bár azok után, amit a tündérek ellenünk elkövettek, és amilyen *kedvteléseket* üzenek most is velünk, bizony megérdemelte volna, persze csak ha biztosan *tudtam volna*, hogy tündér. - Jobb emelt fővel meghalni, mint gyáva féreg módjára hason csúszni valaki előtt.

Még akkor is, ha a szörny morgása maga volt a megtestesült őrvjögő harag.

Ahogy a tűz fénye megcsillant a karmain, átfutott az agyamon, milyen érzés lehet, ha a nyakamat éri, és milyen hangosan fognak a nővéreim sikítani, mielőtt ők is meghalnak. De hirtelen azt is világosan láttam, hogy Nesta megpróbálna időt nyerni Elainnek a meneküléshez.

Nem az apámnak, akit acélkemény szíve minden hevületével utált. Nekem se, mert Nesta mindig is tisztában volt azzal a számára gyűlöletes ténnyel, hogy mi ugyanannak az éremnek vagyunk a két oldala, és én ki tudok állni magamért.

De a lágyszívű Elain, a virágok barátja... Nesta az utolsó leheletéig küzdene érte.

Szinte villámszerűen hasított belém a felismerés, és ez adott erőt, hogy megmaradt késemmel hadonásszak a szörnyeteg előtt.

- Milyen fizetséget ír elő a szerződés?

Nem vette le a tekintetét rólam, úgy felelt.

- Élet az életért. Ha egy ember ok nélkül megtámad egy tündért, azért egy emberélettel kell fizetni.

A nővéreim sírása elhalkult. A zsoldos, akivel a városban találkoztunk, megölt egy tündért, de akkor a tündér támadott.

- Nem tudtam róla - jelentettem ki. - Nem ismertem a szerződésnek ezt a passzusát.

A tündérek nem tudnak hazudni, és ő is elég világosan beszélt, nem kértelt.

- A halandók többsége szeret elfeledkezni a szerződés eme részéről - mondta. - Ami egyúttal sokkal élvezetesebbé teszi a büntetést.

Megroggyant a térdem. Innen nincs menekvés, nem fogok tudni elmenekülni. Még csak meg sem tudom próbálni, mivel elállta az ajtót.

- Akkor menjünk ki inkább - suttogtam remegő hangon. - Ne itt. - Ne kelljen a családomnak a véretem sikálni. Már ha őket életben hagyja.

A tündér gonoszul elröhögte magát.

- Ilyen könnyedén beletörödsz a sorsodba? - Én csak bámultam rá, ezért folytatta. - Mivel határtalan szemtelenségben még azt is elő akarod írni, *hol* öljelek meg, elárulok neked egy titkot, te ember: Prythian többféleképpen formálhat jogot az életedre az általad kioltott életért cserébe. A halhatatlanok birodalmának képviselőjeként kibelezhetlek, mint egy disznót, de át is jöhetsz a fal túloldalára, és az életed hátralévő részét Prythianben töltheted.

Csak pislogni tudtam.

- Micsoda?

- Vagy meghalsz ma este, vagy elhagyod az emberek birodalmát, felajánlod az életedet Prythiannak és ott élsz örökké - ismételte meg olyan tagoltan, mintha valóban annyi eszem lenne, mint egy disznónak.

- Tedd meg, amit mond, Feyre! - súgta az apám a hátam mögül. Menj!

Nem is néztem rá, úgy feleltem.

- Hová menjek? Prythian minden szegletében a halál leselkedik ránk. - Jobb az azonnali halál, mint a tömény rettegés a fal túloldalán addig, míg valami kétségkívül borzalmasabb módon nem végeznek velem.

- Vannak földjeim - mondta a tündér halkán, szinte vonakodva.

Megengedem, hogy ott élj.

- De miért? - Lehet, hogy buta kérdés, de...

- Megölted a barátomat - morogta. - Meggyilkoltad, megnyúztad, eladtad a bundáját a piacon, ráadásul kijelentetted, hogy *megérdemelte!* Mégis honnan veszed a bátorságot, hogy megkérdőjelezed a nagylelkűségemet? - Mintha gondolatban hozzátette volna, hogy ez *mennyire jellemző ránk, emberekre.*

- Nem kellett volna említést tenned a kiskapuról. - Közelebb léptem hozzá, meleg leheletét az arcomban éreztem. A tündérek nem hazudnak, de a részleteket elhallgathatják.

Az állat újra felmordult.

- Ostoba módon elfeledkeztem arról, hogy az emberek milyen rossz véleménnyel vannak rólunk. Az emberek már nem értik a könyörületet? - kérdezte, és a karmait már csak néhány hüvelyk választotta el a torkomtól. - Tisztázzunk már egy dolgot, kislány: vagy eljössz hozzám Prythianbe, és ily módon ajánlod fel az életedet a farkasért, vagy most szépen ki-jössz a házból, és miszlikre szaggatlak. Te döntesz.

Apám sántikáló lépteit hallottam, aztán megfogta a vállam.

- Kérem, uram, Feyre az én legkisebb lányom. Könyörgöm, könyörüljön meg rajta. Ő a mindenünk... a mindenünk...

- Akárhogy is akarta folytatni, az állat üvöltése elhallgattatta. De ez a pár szó, amit sikerült kinyögnie, az erőfeszítés, amit értem tett... olyan volt, mintha tört szúrtak volna a hasamba. - Kérem - hajtogatta az apám összegörnyedve.

- *Hallgass!* - csattant fel a szörnyeteg, bennem pedig olyan hévvel forrt fel a harag, hogy a legszívesebben azonnal a szemébe hajítottam volna a törömet. De tudtam, hogy elég felemelnem a kezem, és a mancsa nyomban a torkom köré fonódik.

- Tudok aranyat szerezni - mondta az apám, mire fellobbant bennem a düh. Ő csak koldulással tudott pénzt szerezni, és örülhettünk, ha néhány rézpénzt sikerült így összekaparnia, magam is láttam, milyen szívtelenek a gazdagok a falunkban. A szörnyetegek a mi halandó birodalmunkban éppolyan gonoszak voltak, mint a fal túloldalán élők.

Az állat vigyorgott.

- Mennyit ér neked a lányod élete? Szerinted összegben kifejezhető?

Nesta továbbra is a testével védte Elaint, akinek az arca olyan fehér volt, mint a nyitott ajtón befelé örvénylő hó. Nesta komor arccal az állat minden mozdulatát szemmel tartotta. Nem nézett az apánkra, mintha anélkül is tudná a válszát.

Mivel az apám nem felelt, ezért egy lépéssel közelebb mérszkedtem az állathoz, így vonva magamra a figyelmét. Ki kell csalogatnom innen, el, minél távolabb a családomtól. Annak alapján, ahogy a késemet kivédte, csak valami cselben reménykedhettem. Éles hallása miatt viszont nem sok esélyem volt a trükközésre, legalábbis amíg nem hiszi, hogy

megbékéltem. Ha támadást kísérelek meg, vagy még előtte megpróbálok elmenekülni, akkor pusztá élvezetből elpusztítja a családomat, majd engem is szépen megkeres és megtalál. Nincs más választásom, el kell mennem vele. Később talán nyílik lehetőségem arra, hogy elvágjam a torkát. Vagy legalább annyi időre ártalmatlanítom, amíg el tudok menekülni.

Amíg a tündérek nem találhatnak rám újra, nem is tudják behajtani rajtam a szerződést. Ettől persze átkozott esküszegő leszek. De ha elmegyek vele, akkor a legfontosabb ígéretet szegem meg, amit valaha tettem, és ami sokkal fontosabb, mint egy olyan ösrégi szerződés, amit én alá sem írtam.

Nem szorítottam már olyan erősen a töröm. Hosszan, szólanul néztem a zöld szempárba, aztán megszólaltam.

- Mikor indulunk?

Farkasszerű vonásai nem enyhültek meg, kegyetlenek, gonoszak maradtak. Maradék halvány reményem is szertefoszlott a harcra vonatkozóan, amikor az ajtó és a mögötte hagyott tegez felé fordult. Kihúzta a berkenyenyilat, megszagolta, és felmordult. Két mozdulattal félbetörte a vesszőt, és a nővéreim mögött égő tűzbe dobta. Leheletében éreztem a végzetemet, amikor így szólt:

- Most azonnal.

Most.

Még Elain is felemelte a fejét, és rettegve meredt rám. Én képtelen voltam némán kuporgó nővéreimre nézni. Az apám felé fordultam. Az ő szeme is csillogott, ezért inkább a szekrényeinkre villant a tekintetem, a megfakult, túl sárgára sike-redett nárciszokra a fogantyúk körül. *Most.*

Az állat megállt az ajtóban. Nem akartam azon rágódni, hová visz vagy mit fog csinálni velem. Ostobaság lenne úgy menekülni, hogy nem várom ki a megfelelő időt.

- A szarvas még két hétig elég lesz - mondtam az apámnak, aztán felkapkodtam pár meleg holmit. - A friss hússal kezdjétek, a maradékot pedig füstöljétek, tudjátok, hogy kell.

- Feyre... - suttogta az apám, de én folytattam, közben bekapcsoltam az övem.

- A komódon hagytam a szőrmékért kapott pénzt - mondtam. - Egy ideig kitart, ha odafigyeltek. - Végül újra az apámra pillantottam, próbáltam az emlékezetembe vésni az arcát. Szúrt a szemem, de kipislogtam a könnyet, és elnyűtt kesztyűmbe bújtattam a kezem. - Ha eljön a tavasz, akkor a Silverspring patak nagy kanyarulatától délre eső ligetben vadásszatok. Ott építik a nyulak a kotorékjaikat. Kérjétek meg... Isaac Hale-t, hogy mutassa meg nektek, hogyan kell csapdát állítani. Tavaly tanítottam meg rá.

Az apám bólintott, a kezével takarta el a száját. Az állat figyelmeztetően morgott, és kivonult az éjszakába. Utánaindultam, de megálltam, hogy vessek egy pillantást a nővéreimre, akik még mindig a tűznél kuporogtak, mintha addig nem mernének megmozdulni, míg el nem megyek.

Elain lehajtott fejjel a nevemet mormolta. Nestához fordultam, akinek az arca annyira hasonlított anyánkéra, éppoly hideg és könyörtelen volt.

- Bármit csinálhatsz - mondtam neki halkán -, de Tomas Mandray-hez ne menj feleségül. Az apja veri a feleségét, és egyik fia sem próbálja meg leállítani. - Nesta szeme tágra nyílt, de én folytattam. - A kék foltokat nehezebb rejtegetni, mint a szegénységet.

Nesta lemerevedett, de nem szólt semmit - egyik nővérem se szólt egy szót sem -, amikor az ajtó felé fordultam. De egy kéz karon ragadott, megállított és maga felé fordított. Az apám. Csak tátozott. Kint az állat megérezte, hogy feltartóztatnak, ezért akkorát mordult, hogy a viskónk beleremegett.

- Feyre - szólalt meg végre az apám. Remegő ujjakkal megragadta a kesztyűbe bújtatott kezem, de a tekintete tisztább és bátrabb volt, mint az elmúlt években bármikor. - Te mindig is túl jó voltál ehhez a helyhez, Feyre. Túl jó hozzánk, túl jó mindenkinek. - Megszorította a kezemet. - Ha sikerül elmenekülnöd vagy meggyőződ őket, hogy már letudtad a tartozásod, akkor ne gyere ide vissza.

Nem vártam valami szívfacsaró búcsút, de *ilyesmit* se képzeltem el.

- *Soha* ne gyere vissza - mondta, elengedte a kezem, és megrázta a vállam. - Feyre... - Itt megakadt, a torka rángatózott. - Új helyre kerülsz, te leszel a sorsod kovácsa.

A küszöbön túl az állat csak egy árnyéknak tűnt. Élet az életért - de mi van akkor, ha a fizetségül felajánlott élet három másik ember vesztét jelenti? Ez a gondolat valahogy acélosabbá tett.

Soha nem beszéltem apámnak az anyámnak tett ígéretemről, és most sem lett volna értelme. Leráztam magamról a kezét, és távoztam.

Hagytam, hogy a talpam alatt ropogó hó kisöpörje a fejemből apám szavait, és követtem az állatot az éjfélete erdőbe.

5. FEJEZET

KÖZELEDTÜNK AZ ERDŐ SZÉLE FELÉ, és minden lépés túl sietősnek, könnyűnek, gyorsnak tűnt. Túl szaporán haladtunk a rám váró gyötrelem és szenvedés felé. Nem mertem a kunyhókra visszanézni. Beléptünk az erdőbe, a hívogató sötétségbe.

Egy fa mellett egy fehér kanca várt türelmesen - nem volt kikötve a holdfényben úgy csillogott a szőre, mint a friss hó. Csak akkor hajtott finoman fejet - te jó ég, mintha *tisztelné*-amikor a bestia döngve közeledett felé.

A tündér hatalmas mancsával intett, hogy szálljak fel. A kanca nyugodt maradt, pedig a tündér már igen közel volt hozzá, egyetlen mozdulattal széttrancsírozhatta volna őt. Évek óta nem lovagoltam, és akkor is csak pónilovon, de most, a nyeregbe mászva, félig átfagyva nagyon élveztem a meginduló ló testmelegét. Hagytam, hogy a tündér nyomában haladjon a sötétben. Majdnem egyforma nagyok voltak. Nem

lepődtem meg, hogy északra, a tündérek területe felé vettük az irányt, bár a gyomrom annyira összeszorult, hogy már fájt.

Együtt élni ezzel? Elképzelhető, hogy halandó életem hátulévő részét az ő birtokán fogom leélni. Lehet, hogy ez könnyörületesség a részéről, csak éppen azt nem pontosította, hogy mégis miként fogok ott élni. A szerződés megtiltotta a tündéreknek, hogy emberszolgákat tartsanak, de a tündérgyilkosok talán kivételnek számítanak.

Valószínűleg egy olyan réshez megyünk a falnál, ahol ő is átjutott, és ott fog engem átcsempészni. Ha pedig már átjutotunk a láthatatlan fal túloldalára, és Prythianben leszünk, akkor a családomnak semmi esélye nem lesz arra, hogy megtaláljon. Nagyjából olyasmi leszek, mint egy báránka a farkasok királyságában. Farkasok. Farkas.

Meggyilkoltam egy tündért.

A torkom kiszáradt. Megöltem egy tündért. Képtelen voltam rosszul érezni magam emiatt, miután el kellett hagynom az otthonom, és a családom garantáltan éhezni fog. Másrészt pedig egy gonosz, borzalmas teremtménnyel kevesebb él a világon. Ez az állat elégette a berkenyenyilam, így csak a vakszerencsében bízhatok, hogy találok egy kis berkenyeforgácsot, és lesz még esélyem arra, hogy megöljem vagy legalább lelassítsam.

Csak azért élhettük túl egykor a főtündérek elleni felkelést, mert tudtunk erről a gyengéjükről, hogy érzékenyek a berkenyére. A titkot egyikük árulta el.

Ám hiába fürkésztem az erdőt, nem láttam jelét a keskeny törzseknek és a szerteágazó ágaknak, amik berkenyét jeleztek volna. Rémületemet csak fokozta, hogy soha nem láttam még erdőt ilyen mozdulatlanul. Akármilyen lények jártak is erre-felé, a velem baktató szörnyhöz képest szelídek lehettek. A ló

mégis nyugodtan ügetett. Remélhetőleg távol tartja majd a többi tündért, ha belépünk a birodalmába.

Prythian. A szó újra és újra visszhangzott a fülemben, akár egy lélekharang.

Azt mondta, hogy vannak földjei, de milyen lehet a háza? A gyönyörű ló és a drága bőrből készült nyereg feltételezett valamilyen kapcsolatot a civilizációval. A fő- vagy egyéb tündérek életéről nem ismertem részleteket, nagyjából csak annyit tudtam, hogy halálosan veszélyesek és jó étvágyuk van. A kantárszárat szorongattam, hogy ne remegjen a kezem.

Prythianról csak néhány beszámoló létezett első kézből. Azok a halandók, akik a fal túloldalára kerültek, vagy önként, a Boldogságos Úr gyermekeinek felajánlásaképpen, vagy mert elrabolták őket, soha nem tértek vissza. A legendák többségét a falusiaktól hallottam, bár apám is mesélt nagy ritkán egy-két könnyedebb történetet azokon az estéken, amikor eszébe jutott, hogy mi is létezőnk.

Amennyire mi tudtuk, a világ északi területeit továbbra is a főtündérek kormányozták, a mi hatalmas szigetünkől kezdve a keskeny tengersizoron át a túloldali óriási földrészig. Ők uralták ott a feneketlen mély fjordokat és a fagyos pusztaságokat, a kősvatagokat, mindent, egészen a másik oldalon lévő óceánig. A tündérek egyes területei birodalmak voltak, másokon királyok és királynők uralkodtak. Voltak helyek, mint például Prythian, amiket hét főúr osztott fel maga között és kormányzott. A legendák szerint ők olyan könyörtelen erejű mágiával bírtak, hogy képesek voltak épületeket eltörölni a föld színéről, egész hadseregeket megsemmisíteni, és még azelőtt bárkit lemészároltak, hogy az illető egyet pislanított volna. Nem kételkedtem ennek valóságában.

Senki nem magyarázta meg, miért döntöttek úgy az emberek, hogy a mi területünkön maradnak, mikor olyan kevés hely lett kijelölve nekünk, és olyan közel maradtunk Prythianhez. Hülyék voltak.

A háború után itt maradó emberek csakis öngyilkos hajlamú ostobák lehettek, hogy ilyen közel maradtak a határhoz. A több száz évvel ezelőtt megkötött szerződés ellenére a halandó és tündér birodalmakat elválasztó, őrzött falban keletkezett rések és lyukak elég nagyok voltak a halálosan veszélyes lényeknek ahhoz, hogy átsurranjanak a mi területünkre, és a kínzásunkkal szórakozzanak.

Prythiannek ezt az oldalát a Boldogságos Úr gyermekei soha nem méltóztatták beismerni, én pedig talán ennek leszek hamarosan szemtanúja. Felfordult a gyomrom. *Vele fogok élni*, emlékeztettem magam újra és újra. Újra és újra. *Élni*, nem meghalni.

Azt gondoltam ugyanakkor, hogy *élni* egy tömlőcben is lehet. Valószínűleg be fog zárni, és megfeledkezik majd a létezésemről, elfelejti, hogy nekünk, embereknek olyan dolgokra is szükségünk van, mint az étel, a víz és a meleg.

Elöttem vonult, szarvai az éjszakai égbolt felé csavarodtak, forró lehelete lefelé gyűrűzött a pofájánál. Valahol majd le kell táboroznunk, Prythian határa többnapnyi járásra van. Ha megállunk, akkor én egész éjjel fennmaradok, és folyamatosan figyelni fogom. Bár elégette a berkenyenyilam, a kabátomban magammal csempésztam a késem. Ma este talán használni is tudom.

De nemcsak a saját végzetemen töprengtem, amikor elhatalmasodott rajtam a félelem, a düh és a kétségbeesés. Lovaglás közben, amikor az egyetlen hangot a tappancsok és paták alatt ropogó hó jelentette, két gondolat váltakozott bennem: valami nyomorult önelégültség, hogy az éhező családom bi-

zony rá fog döbbsenni, hogy menyynyire nélkülözhetetlen vagyok nekik, másrészt szinte belevakultam a fájdalomba, amikor elképzeltem, hogy az apám majd koldulni fog az utcán, és a szétvert lába teljesen felmondja a szolgálatot, ahogy az egyik embertől a másikig sántikál. Megjelent a lelki szemeim előtt, ahogy bicegve járja a várost, és aprópénzt koldul, hogy a nővéreim ne haljanak éhen. Még ennél is rosszabb volt elképzelni, hogy Nesta mire lesz képes azért, hogy Elain életben maradjon. Őt nem érdekli apánk halála. De Elainért hazudni, lopni fog, bármit képes lesz pénzzé tenni Elainért és saját magáért.

Figyeltem az állat mozgását, próbáltam megtalálni a gyenge pontját. De nem fedeztem fel *semmit*.

- Milyen fajtájú tündér vagy? - kérdeztem. A szavaimat majdnem elnyelte a hó, a fák és a csillagokkal terhes égbolt.

Nemcsak hogy nem fordult meg, de nem is válaszolt. Teljesen jogos. Végül is megöltem a barátját.

Újra próbálkoztam.

- És van neved? - Vagy bármi más, amit elátkozhatnék.

Nagyot fújtatott, ami akár keserű nevetés is lehetett.

- Mit számít ez neked, ember?

Nem feleltem. Meggondolhatja magát, hogy megkönyörült rajtam.

De talán még azelőtt sikerül elmenekülnöm, hogy kibelegzem. Összeszedem a családomat, titokban fellopózunk egy hajóra, és messzire, jó messzire hajózunk. Megpróbálom majd megölni őt, nem számít, hogy nincs esélyem ellene, ráadásul újból ok nélkül támadok majd... Ő viszont az életemet akarja, az *én életemet*, pedig a tündérek az emberi életet olyan kevésre tartják. A zsoldos életben maradt, talán én is megúszom. Talán.

Kinyitottam a számat, hogy újra megkérdezzem a nevét, de ingerülten felmordult: esélyem sem volt a harcra vagy ellenállásra. Ekkor azonban valami erős, fémes, szúrós szag csapta meg az orrom. A kimerültség leterített, és a sötétség teljesen elnyelt.

A ló rázkódása ébresztett fel. Valami láthatatlan kötéllal erősítettek a nyereghez. A nap már magasan járt.

Mágia volt tehát az a szúrós szag, ami gúzsba kötötte tagjaimat, és nem tudtam a késemért nyúlni. Mélyen, a csontjaimban éreztem, az emberiség kollektív, halandó emlékezete és a rémület segített beazonosítani. Mennyi ideig lehettem eszméletlen? Vagy inkább mennyi ideig *tartott* eszméletlenségben, csak hogy ne kelljen beszélnie velem?

Fogcsikorgatva bár, de talán mégis kiköveteltem volna a válaszokat tőle, és talán mégis rákiáltottam volna az előttem baktató, rám se hederítő állatra, ám ekkor csicssergő madarak rebbentek el mellettem, és finom szellő csókolt arcon. Egy sövényt vettem észre, fémkapuval. Börtönöm vagy megváltásom, nem tudtam eldönteni, hogy melyik. Két nap - két napig tartott az út a kunyhónktól a falig, Prythian déli határáig. Vajon végig megbabonázott és álomban tartott? Rohadék.

A kapu magától kinyílt, kapust vagy őrt nem láttam, a tündér pedig bevonult. Nem számított, hogy én mit akarok, a lovam követte.

6.

FEJEZET

A BIRTOK DIMBES-DOMBOS, zöld vidéken terült el. Még soha nem láttam ehhez hasonlót: egykori kastélyunk a nyomába se ért. Mindenütt rózsák és borostyán, teraszok és erkélyek, lépcsősorok, alabástrom falak. A területet erdő szegélyezte, de a birtok olyan nagy területen nyúlt el, hogy az erdő szélét alig láttam. Annyi szín, annyi napfény, mozgás és alakzat... Nem tudtam betelni vele. Nem lett volna értelme lefesteni, mert a kép meg se közelítette volna a valóságot.

Ámuldozásom akár el is nyomhatta volna bennem a félelmet, ha nem lett volna minden tökéletesen üres és néma. Egy kavicsos ösvényen haladtunk a ház főbejárata felé, és a kert is mintha álomba merült volna. A szépen sorba ültetett ametsztszínű íriszek, halvány színű hóvirágok és vajsárga nárciszok csodás illatkavalkádjába a szellő enyhén szűrös fémszagot vegyített.

Természetesen mindez mágiára utalt, hiszen itt tavasz honolt. Milyen pokoli erejük lehet, hogy a földjeik olyan má-

sok, mint a miénk, hogy képesek uralni az évszakokat és az időjárást? A hátamon patakokban folyt a verejték, réteges öltözékemet hirtelen fullasztónak éreztem. Megmozgattam a csuklómat, és megmoccantam a nyeregben. Láthatatlan béklyóim elillantak.

A tündér ott tekergőzött előttem, aztán egyetlen mozdulattal fürgén felpattant a márványlépcső tetejére, egy hatalmas tölgyfa ajtó elé, ami hangtalanul kitérult előtte, ő pedig bevonult rajta. Nyilvánvalóan előre megtervezte az egész érkezést, elkábított, hogy ne tudjam, hol vagyok, ne ismerjem a hazafele vezető utat, és arról se legyen fogalmam, hogy milyen halálosan veszélyes tündérterületek húzódnak a falig. A késem után nyúltam, de csak a foszlott ruhám rétegeit tapintottam ki.

Kiszáradt a szám a gondolatra, hogy a késem után kutatva karmaival végigszántotta a kabátomat. A lovam saját elhatározásából megállt a lépcső alján, én pedig próbáltam elnyomni magamban a dühöt, a rémületet és az undort. Az üzenet elég világos volt. A fölém tornyosuló kastély csak figyelt és várt.

Hátrapillantottam, a kapu még nyitva állt. Ha menekülni akarok, akkor azt most kell megtennem.

Dél. Nincs más teendőm, csak folyton dél felé haladnom, és akkor a falnál kötök ki. Már ha nem futok össze előtte valamivel. Megrántottam a szárat, de a kanca nem mozdult, hiába mélyesztettem a sarkam az oldalába. Bosszúsan felszisszentem. Jól van. Akkor gyalog.

Földet éréskor megroggyant a térdem, és mintha fények villantak volna fel előttem. A fájdalom és az éhség teljesen elhomályosították az érzéseimet, és bizonytalanul a nyeregbe kapaszkodtam. Mennem kell. Most, *azonnal*. Megmozdultam, de a világ továbbra is forgott és villódzott körülöttem.

Ostobaság lenne éhesen, kimerültén útnak indulni.

Ilyen állapotban alig fél mérföld után utolérne és miszlikre szaggatna, ahogy megígérte.

Nagy levegőt vettem. Szerzek valami ennivalót, és a *következő* adandó alkalommal lelépek. Ez már tervszerűbbnek tűnt.

Amikor elég erőt gyűjtöttem ahhoz, hogy elinduljak, a lovat a lépcső alján hagytam, és fokenként felvándorogtam a lépcsőn. Alig kaptam levegőt. A nyitott ajtón át beléptem a sötét, árnyékos házba.

A belső tér még fényűzőbb volt. A lábam alatt fekete-fehér kockás márványpadló csillogott, szemem elé számtalan ajtó és egy tágas lépcsőház tárult. Egy hosszú folyosón álltam, a ház másik végében hatalmas üvegajtót, azon túl pedig még a főbejáratnál lévő kertenél is pompásabbat pillantottam meg. Tömlöcnek nyoma sem volt, semmilyen kiáltást, könyörgést nem hallottam lentről, valamilyen rejtett kamrából. Csak a morgás, az hallatszott, a szomszédos helyiségből. Olyan mélyről jövő, hogy még a dús hortenziacsokrokat tartó vázák is beleremegtek a folyosó asztalkáin. Tőlem balra egy fényesre polírozott nyitott faajtó - mintegy a morgásra válaszul - most még szélesebbre tárult. Így utasított, hogy induljak.

Remegő kézzel megdörzsöltem a szemem. Tudtam arról, hogy a főtündérek egykor az egész világon palotákat és templomokat építettek, amelyeket az elődeim a háború után boszszúból porig romboltak, de soha nem tűnődtem el azon, hogy manapság miként, milyen fényűzésben, gazdagságban élhetnek, és a tündéreknek, ezeknek a vad szörnyetegeknek a birtokai akár felül is múlhatják a halandókét.

Feszülten beléptem a helyiségbe.

A tér nagy részét egy hosszú asztal foglalta el, hosszabb, mint bármelyik a mi egykori kastélyunkban. Roskadozott az ételektől és bortól - a láttukra összefutott a számban a nyál. Némelyik még gőzölgött. Legalább nem furcsa tündércseme-

gék, hanem ismerős ételek sorakoztak előttem: csirke, kenyér, borsó, hal, spárga, bárány... ilyen lakomát egy halandó kastélyában is rendezhettek volna. Újabb meglepetés. Az állat az asztalfőnél álló hatalmas szék felé poroszkált.

Én a küszöbön téblábolva az ételt bámultam, a forró, ilycsiklandozó falatokat. Nem ehettem belőlük. Ez volt az első szabály, amire gyerekkorunkban rendszerint dalok és mondókák formájában megun írottak bennünket: ha a balsorsod egy tündér társaságába vezérelt, ne igyál a borukból és ne egyél az ételükből. Soha, hacsak nem akarod, hogy a rabszolgájukká tegyenek, átvegyék az uralmat a gondolataid és a lelked felett, és elraboljanak Prythianbe. Nos, utóbbi már megtörtént, de arra még lehet esélyem, hogy az előbbit elkerüljem.

Az állat lehuppant a székére, ami megreccsent alatta, majd fehér fény villant fel, és egy aranyhajú férfivá változott.

Visszafojtottam egy kiáltást, és nekivettem a hátam az ajtó melletti lambériának, a lábammal próbáltam kitapogatni a küszöböt, és igyekeztem felbecsülni, hogy mekkora a távolság köztünk, illetve közte és a menekülés között. Nem emberrel és nem is egy alacsonyabb rangú tündérrel, hanem egy főtündérrel álltam szemben, a kormányzó nemességéből: jóképű, halálosan veszélyes és kegyetlen fajta.

Fiatalnak tűnt, annak alapján legalábbis, amennyit láttam belőle, ugyanis az orrát és az arca nagy részét, egészen a szemöldökéig különleges arany álarc fedte, melybe örvénylő faleveleket mintázó smaragdokat ágyaztak. Egyértelműen valami képtelen főtündér divatról lehetett szó. Csak a szeme maradt szabadon, ami állati alakjához képest nem változott. Erős álla volt.

- Enned kell valamit - mondta. Elegáns álarcához képest sötétzöld tunikája egyszerűnek hatott, csak a széles mellkasán keresztben viselt bőrv dísztette, ami inkább harci felszere-

lésnek tűnt, mint divatos kiegészítőnek, bár fegyvert nem láttam rajta. Nem egyszerűen főtündér, harcos is egyben.

Nem akartam azon töprengeni, miért öltözött harcosnak, és próbáltam nem túl feltűnően bámulni a csillogó bőrvet, amit megvilágított az ablakokon keresztül beömlő napfény. Már hónapok óta nem láttam derült égboltot. Ő egy különleges kristályüvegből bort töltött egy pohárba, és egy hajtásra kiitta. Úgy tűnt, kellett neki a bor.

Apránként araszoltam az ajtó felé, miközben a szívem anyyira kalapált, hogy majdnem elhánytam magam. A hideg fém ajtózsanér szinte belemart az ujjaimba. Ha elég gyors vagyok, akkor a házból kijutva másodpercek alatt elérek a kapuig. Ő kétségtelenül fürgébb nálam, de ha feldöntök néhány szép bútort a folyosón, az lelassíthatja. Finom, hegyes tündérfüleivel ugyanakkor a legapróbb mozdulataimat is észleli.

- Ki vagy te? - Ennyit tudtam kinyögni. Világos, aranyszőke haja nagyon hasonlított vadállati alakja bundájához. Azokat a hatalmas karmokat minden bizonnyal a bőre alá húzza vissza.

- Ülj le! - utasított gorombán, és egy mozdulattal végigmutatott az asztalon. - Egyél!

Újra és újra elismételtem magamban a gyerekkori mondókákat. Nem éri meg - egyáltalán nem éri meg úgy csillapítani a farkaséhségemet, hogy a rabszolgájává tesz, és uralni fogja a tudatomat és a lelkemet.

Felmordult.

- Vagy el akarsz ájulni?

- Az embereknek az ilyesmi nem biztonságos - nyögtem ki. Tojok rá, hogy sérteget.

Fújtatott egyet röhögésképpen, ettől megint az állatra emlékeztetett.

- Nem mérgezett, ember. - Különös zöld szemével szinte odaszögezett a helyemre, mintha látta volna minden menekülésre kész izmomat. - Menj, ha akarsz - tette hozzá, közben kivillantak a fogai.

- Nem vagyok börtönőr. A kapu nyitva áll, bárhol élhetsz Prythianben.

És persze a nyomorult tündérek bárhol megehetnek vagy megkínozhatnak. Hiába volt ennek a helynek minden négyzetcentimétere civilizált, tiszta és gyönyörű, ki kell jutnom innen, haza kell jutnom. Akármilyen megközelíthetetlen és hiú is volt az anyám, a neki tett ígéretemen kívül semmim sem maradt. Nem mozdultam.

- Remek - dünnyögte, és tálalt magának.

Valaki elhaladt mellettem, és az asztalfő felé igyekezett, így nem kellett szembesülnöm újabb visszautasításom következményeivel.

- Na? - kérdezte a vörös hajú idegen, egy drága, halvány ezüstsínű tunikát és álarcot viselő főtündér. Finoman meghajolt a térdje előtt, és karba tette a kezét. Valahogy nem vett észre engem, biztos mért, mert még mindig a falnak lapultam.

- *Mi na?* - Fogva tartóm kissé oldalra billentette a fejét, ez a mozdulna is inkább állatra emlékeztetett, mint emberre.

- Andras halott?

Fogva tartóm vagy megváltóm, akárki is volt, bólíntott.

- Sajnálom - mondta halkan.

- Hogy történt? - tudakolta az idegen, az ujjai belefehéredtek, olyan erővel szorította izmos karját.

- Berkenyenyíllal - felelte a másik. Vörös hajú térdje fel-szisszent. - A szerződés vezetett el a halandóhoz, én pedig menedéket nyújtottam neki.

- Egy lány... Tényleg egy halandó lány ölte meg Andrast. - Nem kérdést tett fel, ha nem dühösen kijelentette. Az asztal

másik vége felé nézett, ahol a székem üresen állt. - És a szerződés értelmében ezért felelősségre kell vonni.

Az arany álarcos keserűen elnevette magát, és rám mutatott.

- A szerződés mágiája egyenesen a küszöbük elé vezetett.

Az idegen elegáns mozdulattal megfordult. Bronz álarca egy róka vonásaira emlékeztetett, és csak az arca alsó felét hagyta szabadon, egy szörnyű, a szemöldökétől az álláig húzódó forradással együtt. A hiányzó szemét egy aranygolyó pótolta, ami úgy *mozgott*, mintha tudná használni. Rám szegezte a tekintetét.

Még a helyiség túlsó végéből is láttam, hogy milyen tágra nyílik épen maradt vörösesbarna szeme. Beleszimatolt a levegőbe, eközben kivillantak szabályos fehér fogai, aztán a másik tündérhez fordult.

- Te viccelsz - mondta halkan. - Ez a vézna vakarcs egyetlen berkenyenyállal leterítette Andrast?

Rohadék. Mekkora egy rohadék! Kár, hogy nincs már meg a nyilam, mert különben beleereszteném.

- Bevallotta - felelte az aranyászóke szűkszavúan, és végighúzta az ujját a serlege szélén. Egy hosszú, pengeéles karma kicsússzam és végigkarcolta a fémet. Alig bírtam egyenletesen lélegezni. Főleg, mikor hozzátette: - Nem is próbálta tagadni.

Ahogy a rókaálarcos leült az asztal szélére, a fény rávetült hosszú, vörös hajára. Brutális hege és fél szeme miatt meg tudtam érteni, hogy álarcot visel, de a másik főtündér teljesen rendben volt. A furcsa divatnak talán az lehet a magyarázata, hogy ő csak együttérzésből hordta az álarcot.

- Hát akkor - a vörös hajú szinte forrt a dühtől - itt maradt ez a nyakunkon, köszönhetően a felesleges könyörületességnek. Ráadásul tönkretetted a...

Léptem egyet előre, csak egy lépést. Nem tudtam, hogy mit is akarok mondani, de amilyen hangon beszélt rólam... Nem nyitottam ki a számat, de ennyi is elég volt.

- Élvezted a barátom meggyilkolását, ember? - kérdezte a vörös hajú. - Esetleg meginogtál egy pillanatra, vagy a szívedben égő gyűlölet miatt fel sem merült benned, hogy megkegyelmezz neki? Egy olyan kicsi halandó vakaráknak, mint te, biztos mérhetetlenül nagy kielégülést jelentett, hogy megölted őt.

Az aranszőke nem szólt, de a száját összeszorította. Közben engem tanulmányoztak, a késemért nyúltam, de hűlt helye volt.

- Mindenesetre... - folytatta a rókaálarcos, és vigyorogva a társához fordult. Valószínűleg elröhögné magát, ha fegyvert fognék rá. - Talán megoldható lenne, hogy...

- Lucien - figyelmeztette halkan a fogva tartóm, a név úgy visszhangzott, akár egy mordulás. - Viselkedj!

Lucien megdermedt, de aztán felpattant az asztal széléről, és mélyen meghajolt felém.

- Bocsásson meg kérem, hölgyem. - Újabb szurkálódás. - Lucien vagyok. Udvaronc és megbízott követ. - Színpadiasán gesztikulált.

- Az ön szeme akár a csillag, a haja pedig maga a csillogó arany.

Lehajtotta a fejét, mint aki azt várja, hogy én is bemutatkozzom. De vajon mondjak neki bármit is magamról, a családomról, hogy honnan jöttem...

- Feyre-nak hívják - mondta a feljebbvalója, az állat. A kunyhónkban jegyezhetted meg a nevem. Átható tekintete újra az enyémbé fűródott, aztán az ajtóra irányult. - Alis a szobádba kísér. Megfürödhetsz és tiszta ruhát is vehetsz.

Nem tudtam eldönteni, hogy ezt sértésnek szánta-e.

Összerezzenem, mert valaki határozottan megfogta a könykömet. Egy molett, barna hajú nő egyszerű, rézből készült madáralarcban ragadott karon, és a mögöttünk lévő ajtó felé biccentett. Házi szövésű, barna ruháján ropogósán friss fehér kötényt viselt, cseléd lehetett. Az álarc valami új trend lehet errefelé.

Ha ennyire odafigyelnek az öltözőkükre, a szolgák öltözkére, akkor talán elég felületesek és hiúk ahhoz, hogy túljárjak az eszükön, függetlenül attól, hogy a mesterük harci ruházatban van. De azért mégis főtündérek. Okosan, csendesen kell viselkednem, és ki kell várnom az alkalmas időt a menekülésre. Hagytam, hogy Alis elvezessen. A *szobámba* - nem *cellába*. Némi megkönnyebbülés.

Alig tettem pár lépést, amikor Lucien felmordult.

- Az Üst így sújtott volna le ránk? *Ez a lány* terítette volna le Andrast? Nem szabadott volna odaküldeni, sem őt, sem mást. Ostoba egy küldetés volt. - Morgása inkább keserűnek hangzott, mint fenyegetőnek. Vajon ő is tud alakot váltani? - Lehet, hogy csak fel kellene szólalnunk, kinyilvánítanunk, hogy *elég*. Szabadulj meg tőle valahol, öld meg, nem érdekel, hogyan, mert csak a terhünkre van. Előbb szúr kést a hátadba, mint hogy szóba álljon veled vagy bármelyikünkkel.

Egyenletesen, nyugodtan lélegeztem tovább, egyenes hátal.

- Nem - tiltakozott a másik. - Kivárunk, amíg nem tudjuk biztosan, hogy nincs más megoldás, és csak akkor cselekszünk. Ami a lányt illeti, ő marad. Sértetlenül. Erről nem nyitok vitát. Az élete abban az odúban éppen elég pokoli volt. - Kiengedtem a visszatartott levegőt, és az arcomat előntötte a forróság. Kerültem Alis tekintetét, amikor ő is rám nézett. Abban az odúban - feltételezem, hogy a házunkra gondolt, és ehhez a helyhez viszonyította.

- Akkor nem lesz könnyű dolgod, öregem - szólt Lucien. - Biztos vagyok benne, hogy az ő élete remek kárpótlás lesz Andrasért, talán még gyakorlatozni is fog a többiekkel a határon. - Ingerült morgás rezonált a levegőben.

A makulátlanul tiszta, csillogó folyosók elnyeltek, így nem hallottam a folytatást.

Alis arany és ezüst folyosókon keresztül kísért a második emeletre egy pazar hálószobába. Bevallom, nem tanúsítottam különösebb ellenállást, amikor két másik, szintén álarcos szolgálóval együtt megfürdetett, levágták a hajam, úgy tisztogattak meg, mint vacsora előtt a csirkét. Ki tudja, nagyon is elképzelhető, hogy én leszek a következő eledelük.

Ettől a gondolattól csak azért nem lettem rosszul, mert a főtündér megígérte, hogy nem ölnek meg, hanem életem hátralévő részét leélhetem Prythianben. Bár ezek a tündérszolgák a fülüktől eltekintve teljesen embereknek tűntek, nem tudtam, hogy a főtündérek hogy szólítják őket. De nem mertem megkérdezni, sőt megszólalni sem mertem, hiszen olyan *közel* voltunk egymáshoz, hogy hozzám is értek. Csak arra bírtam figyelni, hogy ne remegjek.

Azért egy pillantást vettem a türkiz bársonyruhára, amit Alis az agyra tett. Fehér köntösömbe burkolózva leültem egy székre, és kértem, hogy adják vissza a régi ruhámat. Alis visszautasított, amikor pedig kötöttem az ebet a karóhoz, és igyekeztem a lehető legszánalmasabb és legbánatosabb hangot megütni, ő egyszerűen kiviharzott. Évek óta nem viseltem igazi női ruhát, és eszemben sem volt pont most elkezdeni,

amikor a legfőbb célom a menekülés. Ruhában nem tudok szabadon mozogni.

Percekig üldögéltem a köntösömbé bújva, az egyedüli hangot a kertből beszűrődő madárcsicsergés jelentette. Semmi sikoltás, fegyvercsörgés, semmi nem utalt ölésre vagy kínzásra.

A hálósobám nagyobb volt, mint az egész kunyhónk. Halványzöld falait finom aranyminták és aranszínű bordűr díszítette. Akár túlzottan csiricsárénak is tarthattam volna az egészet, ha az elefántcsont bútorok és a szőnyegek nem illettek volna olyan jól hozzá. A hatalmas ágy is hasonló színárnyalatban pompázott, az ágy végében lógó függőnyt pedig meglibbentette a nyitott ablakon beáramló lágy szellő. A köntösöm a legfinomabb selyemből készült, csipkeszegéllyel, egyszerű, de elég különleges volt ahhoz, hogy élvezettel simítsam végig a hajtókáját.

Néhány korábban hallott történet máris hamisnak bizonyult, de az is lehet, hogy a fél évezred alatt torzultak csak el, mióta birodalmaink különváltak. Igen, a prédájuk voltam, hozzájuk képest gyengének, haszontalannak születtem, de ez a hely... békés volt. Nyugodt. Kivéve, ha ez is csupán illúzió, és a szerződésben szereplő kiskapu hazugság - csak elaltatnak, hogy aztán elpusztítsanak. A főtündérek szerettek játszani az eledelükkel.

Az ajtó megnyikordult, és Alis jött vissza egy halom ruhával a kezében. Egy ázott, szürkés inget mutatott.

- Ezt akarod felvenni?

Meglepve láttam a lyukakat az oldalán és az ujjain.

- Szétfoslott, amikor a mosónő beletette a vízbe.

Néhány barna rongyot is elélem tartott.

- Ez maradt a nadrágodból.

Majdnem elkáromkodtam magam, de sikerült lenyelnem. Lehet, hogy csak egy cseléd, de ő is könnyedén elintézne engem.

- Akkor felveszed a ruhát? - erősködött. Tudtam, hogy fel kellene állnom és beleegyezni, de inkább még jobban a karosszékembe fészkeltem magam. Egy kis ideig csak nézett rám, aztán elment.

Egy színpompás nadrágot és egy tunikát hozott a méretemben. Egy kicsit csicsásak voltak, de hőzöngés nélkül felvettem a fehér inget, majd magamra gomboltam a sötétkék tunikát. Végigsimítottam a szűrős, kidomborodó arany fonállal hímzett hajtókán. Egy vagyonba kerülhetett, de visszhangra talált bennem, az agyamnak azon a részével, amelyik imádta a szép, különleges, színes dolgokat.

Nagyon fiatal voltam, amikor apám tönkrement, így kevés emlék élt bennem. Megbízott bennem annyira, hogy megengette, hogy az irodáiban lófráljak, néha még magyarázott is valamit különféle árukról és az értékükről, de a részleteket már régen elfelejtettem. Néhány boldog emléket őriztem csak, de ezek többségét az irodában töltött idő tette ki, ahol a levegő megtelt egzotikus fűszerek illatával és idegen nyelvek zenéjével. De nem kellett tisztában lennem a szobában lévő minden egyes tárgy pontos értékével ahhoz, hogy tudjam: a smaragdszínű, arany bársonymintás selyemfüggönyök árából egy életen át lenne mit a tejbe aprítanunk.

Végigfutott a hátamon a hideg. Napokkal ezelőtt jöttem el otthonról, és a szarvashús már biztosan vészesen megfogyatkozott.

Alis a kialudt kandalló mellé, egy alacsony támlájú székre ültetett, én pedig nem ellenkeztem, amikor fésülni és fonni kezdte a hajamat.

- Csont és bőr vagy - mondta. Fantasztikus érzés volt, ahogy az ujjai a fejbőrömhöz értek.

- A tél így bánik a szegény halandókkal - igyekeztem, hogy ne hangozzon túl élesen, amit mondok.

Fújtatva nevetett.

- Ha okos vagy, akkor befogod a szádat, de a füledet nyitva tartod, így jobban jársz, mintha fel van vágva a nyelved. És légy résen, mert még az érzékszerveid is becsaphatnak téged ezen a helyen.

Próbáltam nyugodt maradni. Alis folytatta.

- Biztos, hogy egyesek el vannak keseredve Andras halála miatt. De ha engem kérdezel, akkor az a véleményem, hogy Andras ugyan jó őrszem volt, de tudta, mi vár rá a fal túloldalán, tudta, hogy bajba keveredhet. A többiek is felfogták, mi áll a szerződésben, és még ha fel is háborítja őket a jelenléd, te itt maradsz, a gazdánknak hála, aki megkönyörült rajtad. Ha behúzod a füled-farkad, akkor a hajad szála se fog meggörbülni. Bár Luciennek jól jönne, ha valaki néha helyretenné, de csak ha van merszed hozzá.

Nem volt elég merszem hozzá. Amikor meg akartam kérdezni tőle, hogy kit kellene elkerülnöm, ő már elkészült a frizurámmal, és kinyitotta a folyosóra nyíló ajtót.

7.

FEJEZET

MIRE ALIS VISSZAKÍSÉRT az ebédlőbe, az aranyhajú fő-tündér és Lucien az asztalnál ült. A tányérjaikat már elvitték, de még iszogattak a tömörarany-serlegekből, mert biztos nem csak festék vagy aranybevonat volt rajtuk. Megálltam a helyiség közepén. Az otthoni szedett-vedett étkezésletünk jutott az eszembe. Micsoda jólét, milyen elképesztő gazdagság a mi nincstelenségünkhöz képest!

Nesta mondta, hogy teljesen *elvadultam*. De ehhez a helyhez, ezekhez a tündérekhez, az ő könnyed eleganciájukhoz képest, ahogy a serlegüket tartották, ahogy az aranyhajú engem *embernek* nevezett. .. a fő-tündérekhez képest mi mindannyian el voltunk vadulva. Még akkor is, ha nekik van bundájuk és karmuk.

Az asztalon maradt ételekből áradó sokféle fűszer illata ínycsiklandozó volt. Beleszédültem az éhségbe.

Az aranyszőke fő-tündér maszkján a délutáni nap utolsó sugarai csillogtak.

- Mielőtt újra megkérdeznéd: az étel nem mérgezett. - Az asztal másik végénél álló székre mutatott. A karmoknak ezúttal nyoma sem volt. Mivel nem mozdultam, éles hangon megkérdezte:

- Akkor mégis mit akarsz?

Nem feleltem. *Enni, menekülni, megmenteni a családomat...*

Lucien az asztal túlsó végéről lassan, elnyújtva szólalt meg.

- Megmondtam neked, Tamlin. - A barátjára pillantott. - Az elmúlt évtizedek során kissé kijöttél a gyakorlatból, hogy miként kell a lányokkal beszélni.

Tamlin. Bosszúsan nézett vissza, és megmoccant a székén. Igyekeztem leplezni, hogy mennyire meglepett az imént elhangzó apró információ. *Évtizedek.*

Nem tűnt sokkal idősebbnek nálam, de mivel a tündérek halhatatlanok, ezért több száz vagy akár több ezer éves is lehetett. Kiszáradt a szám, miközben figyelmesen tanulmányoztam különös, maszkkal eltakart arcukat, földöntúli, mégis ősrég, hatalmat sugárzó vonásaikat. Mint a rendíthetetlen istenek vagy állati udvaroncok.

- Nos - szólalt meg Lucien, vöröses szemét rám szegezve -, korántsem nézel már ki olyan szörnyen. Azt hiszem, nagy megkönnyebbülés ez nekünk, mivel velünk fogsz élni. Bár a tunika nem olyan csinos, mint egy ruha.

Támadásra kész farkas volt mind a kettő, mint a barátjuk, akit megöltem. Nagyon is tisztában voltam azzal, milyen stílusban vagyok képes megszólalni, ezért vettem egy nagy levegőt, és csak utána közöltem:

- Jobban szeretek tunikában járni.

- De miért, miért? - dudorászta Lucien.

- Mert nadrágban könnyebben tud végezni velünk - felelt Tamlin helyettem.

Rezzenéstelen arccal hallgattam őket, próbáltam a szívverésemet is csillapítani.

- Most, hogy itt vagyok... mi a tervetek velem? - kérdeztem.

Lucien fújtatott egyet, Tamlin pedig ingerült hangon „válaszolt”:

- Ülj már le!

Az asztal végében kihúztak egy üres széket. Annyi, de annyi még gőzölgő, finoman illatozó étel csábított az asztalon. A szolgák bizonyára friss ételt hoztak, amíg én mosakodtam. Micsoda pazarlás! Ökölbe szorítottam a kezem.

- Nem harapunk. - Lucien felvillanó fehér fogsora azonnal cáfolta is az állítást. Kerültem a tekintetét, a rám fókuszáló furcsa, mozgó fémszemet. Lassan odaballagtam a székhez, és leültem.

Tamlin felállt, és közelebb, egyre közelebb jött. Lágy, ugyanakkor halált hozó mozdulatokkal, mint egy erőtől duzzadó ragadozó. Nehezemre esett mozdulatlanak maradni, főleg, hogy fogott egy tálat, odahozta hozzám, és a tányéromra húst és szószot tett.

- Ki tudom szolgálni magam - jegyeztem meg csendesen. Valahogyan, *bárhogyan* távol kell tartanom magam tőle.

Olyan közel állt meg, hogy a bőre alatt lapuló karmaival szét tudta volna tépni a torkomat. Ezért nem rejtett a bőröve fegyvereket: minek a fegyver, ha te magad vagy az?

- Egy embernek megtiszteltetés, ha egy főtündér szolgálja ki - vetette oda gorombán.

Nyelni is alig bírtam. A legkülönfélébb ételekből szedett a tányéromra, és csak akkor hagyta abba a pakolást, amikor az már roskadozott a hústól, a szósztól és a kenyértől, aztán vi-

lágos pezsgőt töltött a poharamba. Megkönnyebbülten sóhajtottam fel, amikor visszavonult a helyére, bár biztosan hallotta.

Semmire nem vágytam jobban, mint hogy a tányérba tessek az arcom, és mindent felfaljak az asztalon, de a combra tettem a kezem, és a tündérekre néztem.

Ők engem figyeltek, túlzottan összpontosítva ahhoz, hogy csak úgy nézelődjenek. Tamlin egy kicsit kihúzta magát, és így szólt:

- Jobban... jobban nézel ki, mint az előbb.

Vajon ez bók akart lenni? Megesküdtem volna rá, hogy Lucien bátorítóan bólintott rá.

- A hajad pedig... tiszta.

Talán csak a gyötrő éhség miatt hallucináltam ezeket a szánalmas hízelgéseket. Hátradőltem, és nyugodtan, csendesen reagáltam, ahogy egy ragadozó állathoz beszélnék.

- Ti főtündérek vagytok? A főtündérek a tündérvilág arisztokratái?

Lucien köhécselt és Tamlinre nézett.

- Passzolom a kérdést.

- Igen - fintorgott Tamlin, mint aki azon töpreng, hogy folytassa-e a mondatot. De csak ennyire futotta: - Igen, azok vagyunk.

Remek. Egy szüksézáú férú. Tündér. Megöltem a barátját, hívatlan vendég vagyok itt. Én se akarnék magammal beszélgetni.

- Mi a tervetek velem?

Tamlin nem vette le rólam a pillantását.

- Nincs terv. Azt csinász, amit akarsz.

- Akkor nem leszek a rabszolgátok? - kérdeztem minden bátorságomat összeszedve.

Lucien majdnem félrenyelt, de Tamlin még csak nem is mosolygott.

- Nem tartok rabszolgákat.

Ereztem, hogy enyhül a mellkasomban a szorítás, de próbáltam most nem ezzel törődni.

- De mihez kezdjek *itt* magammal? - erősködtem. - Azt akarjátok, hogy keressem meg azt a pénzt, amit rám költötök? Dolgozzak?

Buta kérdés, főleg, ha neki eszébe sem jutott, de... de tudnom kellett.

Tamlin megdermedt.

- Nem az én gondom, hogy mit kezdesz az életeddel.

Lucien szándékosan krákogott, mire Tamlin ránézett. Jelentőségteljes pillantásokat váltottak, amivel nem tudtam mit kezdeni, aztán Tamlin felsóhajtott és megkérdezte:

- Van valami... hobbid?

- Nincs. - Ez így nem fedte teljesen az igazságot, de nem fogok a festészetről beszélni neki, mikor láthatóan az is meghaladja a képességeit, hogy civilizáltan beszélgessem velem.

- Ez annyira jellemző az emberekre - dünnyögte Lucien.

Tamlin szája mosolyra görbült.

- Azt csinálsz, amit akarsz. Csak ne keveredj bajba.

- Tehát komolyan gondoltad, hogy örökre itt kell maradnom. - Igazából ezt akartam mondani: *Én itt maradok ebben a luxusban, miközben a családom éhen hal.*

- Nem én alkottam a játékszabályokat - közölte szárazon.

- A családom *éhezik* - jelentettem ki. Nem féltem könyörögni, ezért nem. Szavamat adtam valamire, és sokáig meg is tartottam azt. Az ígéretem nélkül nem értem semmit. - Kérlek, engedj el innen! Kell, hogy legyen valami más kiskapu a szerződés szabályai alól, valami lehetőség a jóvátételre.

- Jóvátételre? - kérdezett vissza Lucien. - Egyáltalán bocsánatot kértél már?

Láthatólag minden hízeltgési kísérlettel felhagytak. Bele-néztem Lucien vörös szemébe, és így szóltam:

- Sajnálom.

Lucien hátradőlt a székében.

- Hogy ölted meg? Véres harcban, vagy csupán hidegvérrel leszámoltál vele?

Megfeszült a hátam.

- Egy berkenyenyíllal leterítettem, aztán egy hagyományos nyilat lőttem a szemébe. Nem küzdött. Az első találat után csak nézett rám.

- Megölted, bár neki esze ágában sem volt téged megtámadni. Aztán pedig *megnyúztad* - sziszegte Lucien.

- *Elég legyen, Lucien!* - mordult az udvaroncára Tamlin. - Nem vagyok kíváncsi a részletekre.

Ezután az ősi, brutális és könyörtelen lény felém fordult. Gyorsan megelőztem, mielőtt még folytathatta volna.

- A családom egy hónapig se húzza ki nélkülem. - Lucien vigyorgott, én a fogamat csikorgattam. - Van fogalmatok arról, milyen éhesnek lenni? - folytattam, és az egyre fokozódó düh elnyomta bennem a józan ész. - Hogy milyen érzés, amikor fogalmad sincs, mikor ehetsz legközelebb?

Tamlin összeszorította a száját.

- A családot életben van, gondoskodunk róluk. Annyira alávalónak tartod a tündéreket, hogy azt hiszed, elveszem tőlük az egyetlen bevételi forrásukat, és nem adok cserébe semmit?

Kihúztam magam.

- Megesküszöl rá? - Még ha a tündérek nem is tudnak hazudni, akkor is hallani akartam az esküt.

Halk, hitetlenkedő nevetés.

- Mindenre, ami vagyok, és amim van.

- De ezt miért nem mondtad akkor, amikor eljöttünk otthonról?

- Hittél volna nekem akkor? És most? - A karmaival belevágta a szék karfájába.

- Miért is kellene bíznom benned? Ti mesterien ki tudjátok forgatni az igazságot, ha az érdeketek úgy kívánja.

- Egyes vélemények szerint botorság megsérteni egy tündért az otthonában - figyelmeztetett Tamlin. - Más vélemények szerint pedig hálás lehetnél azért, hogy én jöttem el érte, és nem egy másik tündér követelte az életedet az adósságodért cserébe. Hálásnak kellene lenned, mert megkíméltem az életedet, és esélyt adtam arra, hogy kényelemben élj.

A pokolba kívántam a bölcsességét. Felugrottam, hátra akartam rúgni a székem, de láthatatlan kezek karon ragadtak, és visszalöktek a helyemre.

- Akármit is forgattál a fejedben, *ne* tedd! - szólított fel Tamlin.

Megcsapott a mágia szaga, és nem mozdultam. Próbáltam fészkelődni, próbálgattam a láthatatlan köteléket. A karomat gúzsba kötötte, a hátam pedig olyan erővel feszült a támlának, hogy fájt. A tányérom mellett heverő késre vetődött a pillantásom. Mindegy, hogy lett volna értelme vagy sem, de azzal kellett volna először támadnom.

- Csak egyszer figyelmeztetlek - mondta Tamlin túl lágyan.

- Egyetlenegyszer. A többi rajtad múlik, ember. Nem érdekel, ha elmész, mert máshol akarsz élni Prythianben. De ha átmész a fal túloldalára, ha elmenekülsz, akkor a családotról senki nem fog tovább gondoskodni.

Olyan érzés volt hallgatni, mintha fejbe vágtak volna. Ha megszököm, ha csak *kísérletet teszek* rá, azzal lehet, hogy megpecsételem a családom sorsát. És még ha meg is kockáz-

tatnám... ha sikerülne eljutni hozzájuk, ugyan hová vinném őket? Nem tudnánk hajóra szállni, és még ha el is jutnánk valahová, egy biztonságos helyre, akkor sem lenne hol laknunk. De a családtagjaim épségével zsarolni, a halálba küldeni őket, ha én rosszul viselkedem...

Már nyitottam a számat, de erre akkorát mordult, hogy be-
leremegtek a poharak.

- Talán nem fair az üzlet? Ráadásul, ha innen elmenekülsz, korántsem biztos, hogy ekkora szerencséd lesz a következő tündérrel, aki a szerződés szerint magának követel. - Vissza-húzta a bőre alá a karmait. - Nem varázsoltam el az ételt, bódítószer sincs benne. A te hibád lesz, ha elájulsz. Ülj szépen az asztalnál, és *egyél*, Feyre. Lucien pedig a legudvariasabb formáját fogja nyújtani. - Szúrós pillantást vetett felé. Lucien vállat vont.

Láthatatlan béklyóim meglazultak, összerezzenem, amikor beütöttem a kezem az asztal aljába. A kötelek a lábamon és a derekamon azonban megmaradtak. Elég volt egy pillantást vetnem Tamlin izzó zöld szemébe, és tudtam, amit akartam: nem számít, hogy a vendége vagyok-e vagy sem, de addig nem állok fél az asztaltól, míg nem ettem valamit. Majd később elgondolkodom a menekülési terveimet érintő hirtelen változásokról. Most... most ránéztem az ezüstvillámra, és óvatosan felvettem.

Továbbra is figyeltek, minden mozdulatomat követték, ahogy az orrlyukaim kitágultak, és megszagoltam a tányéromon lévő ételt. Nem éreztem a mágia fémes szagát. A tündérek nem tudnak hazudni, azaz igazat mondott az ételről. Villámra szúrtam egy darab csirkét, és beleharaptam.

Úgy kellett visszafognom magam, hogy ne csámcsogjak. Évek óta nem ettem ilyen finomat. Még a régi szép időkben,

a családuk fénykorában fogyasztott ételek is szinte hamunak tűntek ehhez képest.

Szó nélkül megettem az egész tányért. Tudatában voltam annak, hogy a főtündérek minden harapásomat figyelemmel kísérik, de amikor ráadásért nyúltam a csokitortából, az étel eltűnt. Egyszerűen eltűnt, mintha soha nem is létezett volna, egy morzsa sem maradt utána.

Nagy nehezen nyeltem egyet, letettem a villát, és elrejtettem a kezem, hogy ne lássák, hogy remegni kezdett.

- Még egy falat, és felfordult volna a gyomrod - szólt Tamlin, és kortyolt egy nagyot a serlegéből.

A béklyóim meglazultak. Néma engedély a távozásra.

- Köszönöm a vacsorát - mondtam, másra nem tudtam most gondolni.

- Nem maradsz itt borozgatni? - kérdezte Lucien hamisan kedveskedő hangon.

A kezemet a szék karfájára tettem, hogy felálljak.

- Fáradt vagyok. Aludni szeretnék.

- Több évtized is eltelt azóta, hogy utoljára embert láttam - mondta Lucien elnyújtva -, de ti soha nem változtok. Tényleg nem értem, miért húzódozol annyira a társaságunktól, miközben az otthoni férfiak biztos nem túl szemrevalók.

Az asztal túlsó végéről Tamlin hosszan, szúrós tekintettel nézett rá, de nem törődött vele.

- Ti főtündérek vagytok - közöltem szárazon. - így inkább azt a kérdést tenném fel, hogy miért hívtatok egyáltalán ide, vagy miért vacsoráztok velem. - Ostobaság az egész, már legalább tízszer meg kellett volna ölniük.

- Ez igaz - helyeselt Lucien. - De szabadjon megjegyeznem valamit: te nő létedre inkább ennél forró szemet, csak ne kelljen egy perccel sem többet velünk töltened, mint amennyit muszáj. Ezekről eltekintve - a fémszemére és az arcán díszel-

gő brutális hegre mutatott - azért biztosan nem nyújtunk olyan szörnyű látványt. - Tipikus tündér hiúság és arrogancia. Ennyiben igazak voltak a legendák. De most nem foglalkoztam ezzel. - Kivéve, ha van otthon valakid, vagy sorban állnak a kérők a viskók előtt, akikkel összehasonlítva mi férgeknek tűnünk.

Olyan lekezelően beszélt, hogy muszáj volt némi elégtételt vennem.

- Volt valaki a falumban, akivel közel álltunk egymáshoz. - *Mielőtt a szerződés kiszakított onnan, és világossá vált a számomra, hogy ti azt tehettek velünk, amihez csak kedvetek szottyan, és mi aligha vághatunk vissza.*

Jelentőségteljes pillantásokat váltottak egymással, aztán Tamlin szólalt meg.

- Szerelmes vagy belé?

- Nem - feleltem olyan lazán, amennyire csak tudtam. Nem hazudtam, és még ha tápláltam is volna hasonló érzéseket Isaac iránt, akkor is ugyanezt válaszoltam volna. Épp elég baj, hogy a főtündérek tudnak a családomról. Nincs szükség arra, hogy Isaacet is hozzáadják a listához.

Újból egymásra néztek.

- És... valaki másba szerelmes vagy? - kérdezte Tamlin.

Kitört belőlem valami hisztérikus röhögés.

- Nem. - A pillantásom ide-oda cikázott közöttük. Hihetetlen. Ezeknek az életveszélyes, halhatatlan lényeknek tényleg nincs jobb dolguk annál, mint hogy ezzel foglalkozzanak? - Tényleg ezt akarjátok tudni rólam? Hogy jobban néztek-e ki, mint az emberek, vagy van-e valakim otthon? Miért teszten fel egyáltalán ilyen kérdést, ha életem hátralévő részére itt ragadok?-A düh teljesen elhomályosította a józan ítélőképességem.

- Mivel itt leszel egy jó darabig, jobban meg akartunk ismerni - szűrte a fogai közt Tamlin. - De Lucien túl büszke ahhoz, hogy udvarias legyen. - Sóhajtott, mint aki már lezárna a beszélgetést, és így szólt: - Menj pihenni! Mi rendszerint igen elfoglaltak vagyunk, ezért a személyzetnek szólj, ha bármire szükséged van. Ők majd segítenek.

- Miért vagy ilyen nagyvonalú? - kérdeztem tőle. Lucien olyan képet vágott, mint akinek szintén fogalma sincs a válaszról, tekintve, hogy megöltem a társukat, de Tamlin hosszan nézett rám.

- Túl sokat gyilkolok így is - szólt végül, és megvonta széles vállát. - Te elég jelentéktelen vagy ahhoz, hogy ne bolygasd fel a birtok életét. Kivéve, ha úgy döntesz, hogy kinyírsz bennünket.

Éreztem, hogy az arcomon, a nyakamnál elvörösödöm. Jelentéktelen, igen, jelentéktelen voltam az ő életükhöz, hatalmukhoz viszonyítva. Olyan jelentéktelen, mint a viskónkba festett megfakuló, lepattogzott díszítések.

- Hát akkor... köszönöm - mondtam, pedig egy szemernyi hálát sem éreztem.

Alig láthatóan biccentett egyet, és intett, hogy távozhatok. Elbocsátott. Ahogy egy hozzám hasonló nyomorult embert szokás. Lucien a kezébe támasztotta az állát, és lustán elmosolyodott.

Elég. Felálltam és az ajtó felé hátráltam. Ha a hátamat mutatom nekik, az olyan lett volna, mintha elsétálnék egy farkas elől, aki vagy életben hagy, vagy nem. Nem szóltak egy szót sem, amikor kisurrantam az ajtón.

Egy pillanat múlva Lucien röhögése visszhangzott a folyosókon, és csak egy éles, gonosz morgás hallgattatta el.

Nyugtalanul aludtam éjszaka, a hálószoobaajtón lévő zár nem tűnt többnek egy rossz viccnél.

Még virradat előtt felébredtem, de nem keltem fel, hanem csak bámultam a díszes mennyezetet, néztem a függönyök között bekúszó, egyre erősödő fényt, és élveztem a matrac puhaságát. Otthon napkeltekor már rendszerint talpon voltam, bár a nővéreim minden áldott reggel zúgolódtak, hogy miért keltem őket ilyen korán. Nem pazaroltam az értékes nappali fény egyetlen percét sem, hanem azonnal útnak eredtem az erdőbe, és hallgattam a néhány téli madár álmos csicsergését. Most a hálósobám és a ház csendes volt, a hatalmas ágy idegen és üres. A lelkem mélyén picit hiányoltam a nővéreim melegét, ahogy egymás mellett feküdtünk.

Nesta most bizonyára elterpeszkedve mosolyog a felszabaduló hely miatt. Valószínűleg örömmel képzelte el a tündér gyomrában, és arra használja a hírt, hogy a falu lakói körülötte nyüzsgjenek, és balsorsom arra indítsa őket, hogy a családomat megszánják némi alamizsnával. De az is lehet, hogy Tamlin elég pénzt, ételt meg minden egyebet adott nekik, ami szerinte a gondoskodást jelenti, hogy átvészeljék a telet. Az sem kizárható, hogy a falusiak elfordultak a családomtól, mert nem akarnak kapcsolatot olyanokkal, akiknek közülük van Prythianhez, sőt az is lehet, hogy elüldözték őket a faluból.

A párnámba temettem az arcom, és feljebb húztam a takarót. Ha Tamlin tényleg ellátja őket, és ezek a juttatások véget érnek abban a pillanatban, hogy átlépek a fal túloldalára, akkor szó sem lesz ünneplésről, sőt, nagyon is zokon fogják venni, ha hazatolom a képem.

A hajad... tiszta.

Micsoda egy szálnalmas bók! Feltételeztem, hogy ha életben hagyott és vendégül lát, akkor nem lehet a velejéig... go-

nosz. Talán csak el akarja simítani a nagyon durva kezdést, és meg tudom majd győzni arról, hogy találjunk valami kiskaput vagy esetleg bármiféle varázslatot, ami kötelezi a szerződést, hogy kíméljen meg engem. Vagy ha nem kiskaput, akkor *valakit*, aki...

Csak úgy száguldoztak bennem a gondolatok, próbáltam egy kicsit tisztábban látni, amikor az ajtón lévő zár kattant és...

Rikoltás, puffanás, mire felültem, Alist pillantottam meg a földön. A függönyrojtokból felfeszítettem egy kötelet, aminek arcon kellett vágnia az illetéktelen belépőt. Ez most lazán csüngött onnan, ahová felerősítettem. A rendelkezésemre álló eszközökből ennél többet nem lehetett kihozni.

- Bocsánat, bocsánat - hebegtem, felugrottam az ágyból, de Alis is feltápászkodott és a kötényt sepregetve morgolódott. Fintorogva nézte a csillárról fityegő kötelet.

- A végtelen mély Üstre mondom...

- Nem gondoltam, hogy bárki ilyen korán idetéved. Le akartam szedni, de...

Tetőtől talpig végigmért.

- Azt hiszed, ha egy darab kötél az arcomba vágódik, már nem fogom összetörni a csontjaidat? - Megfagyott az ereimben a vér. - Azt képzeled, hogy ilyesmivel kárt tehetsz bennünk?

Lehet, hogy folytattam volna a szabadkozást, de gúnyos mosolya láttán elment tőle a kedvem. Karba tett kézzel megálltam előtte.

- Ezzel csak időt akartam nyerni a menekülésre. Nem csapdának szántam.

Úgy tűnt, hogy legszívesebben leköpne, de aztán átható, barna szemeivel hunyorogva nézett rám.

- Elfutni se tudsz előlünk, kislány.

- Tudom - mondtam, a szívverésem közben végre lecsillapodott.

De legalább nem érne váratlanul a halál.

Hangosan elnevette magát.

- A gazdám arra adta a szavát, hogy itt *élhetsz*, és nem arra, Hogy itt halhatsz. Mi pedig engedelmeskedünk neki. - A lelógó kötélدارabkát nézte. - De muszáj volt tönkretenned ezt a szép függönyt?

Akaratom ellenére valami mosolyfélére torzult a szám. Alis a függönymaradványhoz lépett, és elhúzta. Az ég csodás ibolyakékben tündökölt, a felkelő nap fényétől töksárga és bíborvörös árnyalatokban.

- Sajnálom - szabadkoztam újra.

Alis csettintett.

- Legalább kész vagy harcolni, kislány. Azért ez elismerésre méltó.

Már éppen kinyitottam volna a szám, hogy válaszoljak, de ekkor egy másik madárálarcos cseléd lépett be, reggelizőtálccával a kezében. Szárazon jó reggelt kívánt, letette a tálcát egy kis asztalra az ablaknál, és eltűnt a szomszédos fürdőszobában. A folyó víz hangja betöltötte a helyiséget.

Leültem az asztalhoz, és szemügyre vettem a kását, tojást és bacont. *Bacont*. Ezúttal is teljesen olyan volt az étel, mint amelyet mi ettünk a fal túloldalán. Nem is tudom, hogy miért vártam mást. Alis töltött egy csészével valami teának kinéző folyadékból, aminek a szaga is teára emlékeztetett: karakteres ízű, kétségtelenül nagyon drága, import áru lehetett. Prythiant és a vele szomszédos hazámat nem volt egyszerű megközelíteni.

- Mi ennek a helynek a neve, ahol vagyunk? - tudakoltam halkan Alistól.

- Elég legyen annyi, hogy itt biztonságban vagy - válaszolta Alis, és letette a teáskannát. - Legalábbis a házban. Ha a birtokon akarsz kószálni, akkor légy résen.

Ez óriási, de mi lett volna, ha *válaszol* is a kérdésekre?

Újra próbálkoztam.

- Milyen fajtájú tündérekkel legyek óvatos?

- Az összessel. Gazdám védelme nem korlátlan. Pusztán azért kapnának el és ölnének meg, mert ember vagy, függetlenül attól, hogy mit tettél Andrasszal.

Ezzel a válasszal se tudtam semmit se kezdeni, ezért inkább belemerültem a reggelimbe, az ízletes tea minden kortyát élveztem. Alis közben a fürdőszobába ment. Amikor végeztem az evéssel és a fürdéssel, akkor Alis javaslatát ezúttal is visszautasítva újra egy különleges tunikát öltöttem magamra, ami olyan sötétlila volt, hogy majdnem feketének látszott. Jó lett volna tudni, pontosan mi ennek az árnyalatnak a neve, de mindenesetre megjegyeztem magamnak. Az előző este viselt barna csizmát vettem fel, és átültem a márvány pipereasztalhoz, hogy Alis befonja a vizes hajam. A tükörképem láttán összerezcentem.

Nem volt örömteli érzés - és nem is a megjelenéssel volt a baj. Már az orrom viszonylag egyenes volt, ezt a vonásomat is az anyámtól örököltém. Még emlékeztem rá, hogyan húzta fel az orrát tettetett vidámsággal, amikor valamelyik mesésen gazdag barátja valami erőltetett viccet adott elő.

Legalább a finom vonalú szám emlékeztetett az apámra, bár nem igazán illett karakteres járomcsontomhoz és beesett arcomhoz. Kerültem a saját tekintetem, hogy belenézzek kisé felfelé ívelő szemembe. Tudtam, hogy Nesta vagy az anyám nézne rám vissza. Időnként elgondolkodtam, hogy a nővérem vajon ezért bántott-e a külsőm miatt. Távol álltam attól, hogy csúnyának mondjanak, de... Túl sok gyűlölt és

szeretett embert testesítettem meg Nesta számára ahhoz, hogy el bírjon engem viselni. És fordítva.

Azt azért feltételeztem, hogy Tamlinnek, azaz egy főtündérnek, aki hozzá van szokva az örökkévaló, makulátlan szépséghez, *igencsak* meg kellett erőltetnie magát, hogy összehozzon egy bókot. Rohadék egy tündér.

Ahogy Alis elkészült a copfommal, én azonnal felugrottam, nehogy a kosarában hozott kis virágokból is a hajamba fonjon néhányat. Élhettem volna méltó módon a nevemhez, azaz úgy, akár egy tündér, lehettem volna tündéri szépségű, ha nem lettünk volna olyan szegények, de soha nem foglalkoztam ezzel különösképpen. A szépségnek az erdőben semmi jelentősége.

Amikor megkérdeztem Alistól, hogy most mi a dolgom, *mihez kezdjek halandó életemmel*, 6 vállat vont, és azt javasolta, hogy járjak egyet a parkban. Erre majdnem felnevettem, de inkább visszafogtam magam. Bolond lennék eltaszítani magamtól a potenciális szövetségeseket. Nem hittem, hogy Tamlin különösebben adna Alis véleményére, és nem is erőltethettem nála a dolgot, de... Séta közben legalább körül tudok szaglászni a környezetemben, van-e még valaki, aki közbenjárhat az ügyemben Tamlinnél.

A folyosók üresek és csendesek voltak, ami szokatlannak tűnt egy ekkora birtokon. Hiába említettek előző este másokat, nem láttam vagy hallottam ennek semmi jelét. Ismerős szellő fűjt végig a folyosókon. .. jácint illata volt, rájöttem, hogy Elain kis kertje miatt ismertem fel. Egy sármány kellemes csiripelését hozta, amire otthon még hónapokat kellett volna várnom, hogy hallhassam.

Már majdnem elértem a főlépcsőházat, amikor észrevettem a festményeket.

Tegnap nem akartam *rendesen* szemügyre venni őket, de most, az üres folyosón, mikor senki nem látott... a sötét, komor háttér előtt felvillanó erős színek megállásra készítettek, a szokatlan színhasználat és kompozíció a bekeretezett vászon elé szegezett.

Soha, soha nem láttam ehhez hasonlót.

Ez csak egy csendélet, mondta bennem egy hang. Valóban az volt: zöld üvegváza különböző virágokból álló csokorral, amelyek kilógtak a keskeny vázából, mindenféle formájú, méretű és színű virágok és levelek - rózsza, tulipán, hajnalka, aranyvessző, vadmurok, bazsarózsza...

Hatalmás ügyesség kellett ahhoz, hogy ilyen élethűek legyenek, sőt, az élethűnél is *többek*... Csak egy virágokkal teli vázát láttam sötét háttér előtt, ami mégis több volt ennél: úgy tűnt, hogy a virágok szinte lüktetnek a saját fényükben, mint ha így védekeznének a körjük gyűlt árnyakkal szemben. Micsoda mesterségbeli tudásra volt szükség a fény ábrázolásához az üvegvázán, hogy a fény megtörjön a vízben, hogy a váza súlyosnak tűnjön a kőtalapzaton... Lenyűgöző volt!

Órákig el tudtam volna nézegetni - a számtalan festmény a folyosón az egész napomat kitöltötte volna-, de... a kertbe indultam.

Terveket kovácsolni.

Sétámat folytatva kénytelen voltam bevallani magamnak, hogy ez a hely sokkal... civilizáltabb, mint hittem. Sőt, tulajdonképpen békés, akármennyire is nehéz elismernem.

És ha a főtündérek valóban szelídebbek, mint ahogy a legendák és híresztelések alapján hittem, akkor talán nem lesz túl nehéz meggyőzőnöm Alist szerencsétlen helyzetemről. Ha meg tudnám őt nyerni magamnak, meggyőzhetném a szerződés igazságtalanságáról, miszerint nekem ilyen jóvátételt kell

fizetnem. Akkor talán utánajárna, hogyan szabadulhatnék ettől az adósságtól és...

- Hé, te ott - szólított meg valaki, mire ijedten hátraugrottam. A parkba nyíló üvegajtón beáramló fényben egy férfi körvonalai rajzolódtak ki előttem.

Tamlin. Harci öltözeke elég nyitott volt ahhoz, hogy láttassa napbarnított testét. Három egyszerű kést szíjazott ezúttal magára, melyek mindegyike elég hosszú volt ahhoz, hogy éppolyan könnyen kibelezhessen vele, mint a karmaival. Szőke haját hátul összefogta, így kilátszódtak hegyes fülei, és semmi sem takarta különös, de gyönyörű maszkját.

- Hová mész? - kérdezte parancsoló, goromba hangon. Kíváncsi lettem, hogy egyáltalán emlékszik-e a nevemre.

Az ijedségtől alig tudtam felegyenesedni félig guggoló helyzetemből.

- Jó reggelt! - „feleltem” szárazon. Mindenesetre ez udvariasabb köszönés, mint az övé volt. - Azt mondtad, azzal töltöm az időmet, amivel akarom. Nem vettem észre, hogy házi őrizetben lennék.

Elvékonyodott a szája.

- Természetesen nem vagy házi őrizetben. - Még ha el is harapta a szavakat, kénytelen voltam értékelni erős állkapcsának férfias szépségét, aranybarna bőrének gazdag árnyalatait. Jóképű lehet, ha egyszer levenné azt az álarcot.

Amikor rájött, hogy nem fogok reagálni, kivillantotta a fogait, feltételeztem, hogy valami mosolyfélével kísérletezett, és így szólt:

- Körbevezesselek?

- Nem, köszönöm - feleltem, és távozni próbáltam, tudva, hogy mennyire esetenül téblábolok körülötte.

Elém került, annyira közel, hogy hátrált is egy lépést.

- Egész reggel bent voltam a házban, jót tenne nekem is némi friss levegő. - *Te pedig elég jelentéktelen vagy ahhoz, hogy ne zavarj közben.*

- Én jól megvagyok - mondtam, és lazán kikerültem. - Már így is elég nagylelkű vagy velem. - Igyekeztem, hogy őszintén hangozzék.

Halvány mosoly, nem túl kellemes, egyértelmű, hogy nem szokott hozzá a visszautasításhoz.

- Valami bajod van velem?

- Nem - feleltem halkán, és kimentem az ajtón.

Halkan felmordult.

- Eszem ágában sincs téged megölni, Feyre. Nem szoktam megszegni az ígéreteimet.

Majdnem megbotlottam a parkba vezető lépcsőn, ahogy visszanéztem rá. Fent állt a lépcső tetején, olyan rendíthetetlennek és ősinek tűnt, mint a kastély halvány kövei.

- Megölni nem, de ártani igen? Mi ez? Újabb kiskapu? Amit majd Lucien vagy bárki más felhasználhat ellenem?

- Parancsba adtam nekik, hogy egy ujjal sem nyúlhatnak hozzád.

- De továbbra is fogságban tartasz egy olyan szabály megszegése miatt, aminek a létezéséről nem is tudtam. Miért kóborolt a barátod egyáltalán az erdőben azon a napon? Azt hittem, a szerződés megtiltja a fajoknak, hogy a földjeinkre lépjenek.

Egy ideig csak nézett. Talán túl messzire merészkedtem, túl sok kérdést tettem fel. Talán azt is meg tudná mondani, hogy valójában miért kérdezősködöm.

- A szerződés - felelte halkán - nem tilt meg nekünk *semmit*, kivéve azt, hogy az embereket a rabszolgáinkká tegyük. A fal egy kellemetlen dolog. Ha akarnánk, lerombolnánk, átvonulnánk hozzátok, és lekaszabolnánk benneteket.

Engem még kényszeríthetnek arra, hogy örökre Prythianben éljek, de mi lesz a családommal...

- És le akarjátok rombolni a falat? - Minden bátorságomat összeszedve feltettem a kérdést.

Végigmért, felülről lefelé, mintha azt próbálná eldönteni, megérem-e az erőfeszítést, hogy válaszoljon.

- Engem nem érdekelnek a halandók területei, de az egész fajom nevében nem beszélhetek.

Még nem válaszolt a kérdésekre.

- Mit kerestett ott a barátod?

Mozdulatlanná dermedt. Olyan földöntúli, ősi elegancia sugárzott belőle, még abból is, ahogy a levegőt vette.

- Errefelé, Prythian-szerte... már közel ötven éve valami betegség ütötte fel a fejét. Ezért ilyen üres ez a ház és néptelenek ezek a vidékek. A tündérek többsége ugyanis elment. A kór lassan terjed, de miatta a mágia... furcsán működik. Az én mágiám is gyengült. Az álarcainkat is - ekkor megérintette a sajátját - azóta viseljük, hogy a kór negyvenkilenc évvel ezelőtt kitört egy álarcosbálon, és azóta nem tudjuk levenni magunkról.

Letéphetetlen álarcot viselni majdnem ötven éve - én beleőrülnék, lenyúznám a bőrt magamról.

- Állatalakban rajtad és a barátodon sem volt álarc.

- Ilyen kegyetlen ez a kór.

Vagy állatként élsz, vagy álarcban.

- Milyen betegségről van szó?

- Nem olyan hagyományos betegség, mint a pestis vagy hasonlók. Egyedül a Prythianben élők mágiáját érinti. Andras azért ment át aznap a fal túloldalára, mert elküldtem, hogy keressen valami gyógyírt.

- Az embereknek is árthat? - Összeszorult a gyomrom. - Átterjedhet a fal túloldalára?

- Igen. Van esély arra, hogy a halandókat, azaz a te területet is elérj. De ennél többet nem tudok. Lassan terjed, így a te fajod egyelőre biztonságban van. Évtizedek óta nem történt változás, és úgy tűnik, a mágiánk is stabilizálódott, még ha a korábbiakhoz képest gyengült is. - Az elmondottakkal ékesen szólóan lefestette a jövőmet: soha nem jutok haza, soha nem találkozom többet emberekkel, akiknek elárulnám ezt a titkot a tündérek sebezhetőségéről.

- Egy zsoldostól hallottam, hogy a tündérek támadást forgathatnak a fejükben. Ez összefüggésben van a kórral?

Mosolyszerű arckifejezés, talán kissé meg is lepődött.

- Nem tudom. Gyakran beszélsz zsoldosokkal?

- Mindenkiel szóba állok, aki bármi hasznosat mondhat nekem.

Kihúzta magát, mire csak azért nem húztam össze magam kicsire, mert megígérte, hogy nem öl meg. Aztán megmozgatta a vállait, mint aki le akarja rázni magáról az ingerültségét.

Nekem szántad a csapdát a szobádban?

Szívtam a fogamat.

- Vajon hibáztathatsz emiatt?

- Képes vagyok állatalakot öltetni, de ettől még civilizált lény vagyok, Feyre.

Legalább emlékezett a nevemre. A kezét bámultam, barnára sült ujjinak végén hosszú, görbe karmok ütöttek át, borotvaéles hegyekkel.

Észrevette, hogy nézem, ezért a háta mögé dugta a kezét.

- Vacsoránál találkozunk - mondta éles hangon.

Nem kérdés volt, de azért biccentettem, aztán elindultam a sөvények között. Nem törődtem vele, merre visz az utam, csak minél távolabbra akartam kerülni tőle.

Milyen különös, mágikus kór sújtott le rájuk! Kiszívja belőlük a mágiát... Egy napon az emberi világra is áttérjedhet, és a mágiát nélkülöző hosszú évszázadok után védtelenek lennénk vele szemben, ha az emberekben is kárt okozna.

Azon tűnődtem, vajon a főtündérek között akadna-e valaki, aki figyelmeztetné a fajomat.

Nem sok időbe telt, hogy rájöjjek a válaszra.

8.

FEJEZET

LÁTSZÓLAG CÉLTALANUL KÓSZÁLTAM a különlegesen szép és csendes parkban, ám közben megjegyeztem minden ösvényt és rafinált búvóhelyet, hátha egyszer szükségem lesz rájuk. Tamlin elvette a fegyvereimet, és nagy butaság lett volna abban reménykednem, hogy valahol a birtokon talállok egy berkenyefát, amiből újat készíthetnék magamnak. Az ő kardszíja viszont tele volt késekkel, ezért biztosan volt valahol a birtokon egy fegyverraktár. Ha nincs, akkor talállok máshogy, akár lopok is, ha kell. Csak a biztonság kedvéért.

Előző este megfigyeltem, hogy az ablakomon nincs zár. Egyáltalán nem lenne nehéz feladat leereszkedni a falra futtatott kúszóakácon, eleget másztam fára ahhoz, hogy ne legyen tériszonyom. Most éppen nem szándékoztam menekülni, de... jó tisztában lenni azzal, mit tehetnék, ha egyszer elég kétségbeesett leszek ahhoz, hogy megkockáztassam.

Nem kételkedtem Tamlin állításában, miszerint Prythian többi része halálos veszélyeket rejt egy ember számára... és

ha még ráadásul valami kórság is sújtja őket... Jobban teszem, ha egy ideig itt maradok.

Arról viszont nem teszek le, hogy keressek valakit, aki közbenjárhatna az ügyemben Tamlinnél.

Bár Luciennek jól jönne, ha valaki néha helyretenné, de csak ha van merszed hozzá, mondta tegnap Alis.

Séta közben az amúgy is rövid körmömet rágva minden szóba jövő megoldást és kelepécét sorra vettem. Nem voltam a szavak embere, és nem tanultam meg olyan mesterien vitatkozni, ahogy ezt a nővéreim és az anyám üzték... a vásárban viszont mindig elég jó áron tudtam a szörméket eladni.

Lucienhez fogok fordulni, még akkor is, ha ő rühell engem. Egyértelműen nem lelkesedik az ittlétemért, sőt felve-tette, hogy *öljenek meg*. Talán örömmel látna otthon, és szívesen rábeszelné Tamlint, hogy találjon valamilyen más módot a szerződésben foglaltak betartására. Már ha egyáltalán létezik ilyen.

Éppen egy gyűszűvirágokkal körülvett pad felé haladtam, amikor a kavicson léptek zaját hallottam. Könnyű, gyors léptek, négy láb. Kiegyenesedtem, végignéztam az úton, amerre jöttem, de az ösvény üres volt.

Egy elhagyatott zöld mező szélén álltam, tele volt magasra nőtt sárga boglárkákkal. Mögöttem egy göcsörtös vadalmazó virágzott teljes pompájában, és a virágszirmok épp arra az árnyékos padra hullottak, amelyikre ülni akartam. Egy fuvalat megrezegtette az ágakat, a fehér szirmok vízesésszerűen hullottak, mintha hó esne.

A parkot kémleltem, a mezőt, óvatosan figyeltem és hallgattam a két pár lábat.

Nem láttam semmit se a fán, se mögötte.

Libabőrös lett a hátam. Elég időt töltöttem az erdőben ahhoz, hogy bízzak az ösztöneimben.

Valaki állt mögöttem, ketten lehettek. Nagyon közlelről halk fűjtatást és kuncogást hallottam. A szívem a torkomban dobogott.

Feltűnés nélkül hátralestem. De a szemem sarkából csak valami csillogás ezüstös fényt érzékeltem.

Meg kell fordulnom. Szembe kell néznom vele.

A kavics megcsikordult, ezúttal még közelebből. A látóterem szélén a csillogás nagyobb lett, két kis figura különült el, akik legfeljebb a derekamig érhetek. Ökölbe szorítottam a kezem.

- Feyre! - Alis kiáltása hatolt át a parkon. Majdnem kiugrottam a bőrömből, amikor újra szólított. - Feyre, gyere ebédelni! - kiáltotta. Megfordultam, kiáltani akartam neki, hogy figyelmeztessem a mögöttem álló dologra. Felemeltem az öklöm, akár mennyire is hiábavalónak tűnt.

De a fénylő valamik eltűntek a szuszogásukkal és a vihogásukkal egyetemben, én pedig két vidám, ugrándozó birkát ábrázoló viharvert szoborral néztem farkasszemet. Megdörzsöltem a nyakam.

Alis újra hívott, én meg levegő után kapkodva visszatértem a kastélyba. A sövények között ügyeltem, hogy arra menjek vissza, amerről jöttem, ám mégse tudtam megszabadulni attól a nyugtalanító érzéstől, hogy valami kíváncsian figyel engem, és játszani akar velem.

Vacsora közben elloptam egy kést, hogy valamivel, *bármivel* meg tudjam védeni magam.

Örömmel nyugtáztam, hogy az étkezések közül egyedül a vacsorára vagyok hivatalos. Kínszenvedés lett volna naponta

háromszor együtt étkezni Tamlinnel és Luciennel. Egy órát még csak-csak kilátok a pompás asztalnál, ha ettől azt képzelek, hogy megbékéltem, és nem szövögetek terveket a sorsom megváltoztatására.

Miközben Lucien felháborodottan ecsetelte Tamlinnek, hogy a mágikus fémszeme nem működik rendesen - ezek szerint valóban látott vele becsúsztatam a kést a tunikám ujjába. A szívem olyan gyorsan dobogott, hogy azt hittem, még ők is hallják, de Lucien folyamatosan beszélt, Tamlin pedig udvaroncának szentelte teljes figyelmét.

Felmerült bennem, hogy sajnálnom kéne őket az álarc, a mágiájukat és az embereiket megfertőző betegség miatt. De minél kevesebbet kell velük érintkeznem, annál jobb, főleg, hogy úgy tűnt, bármit is mondok, Lucien nevetségesen embe-rinek és műveletlennek tart. Ha ráförmedek, azzal viszont csak magamnak teszek keresztbe. Nem lesz könnyű menet megnyerni őt, már csak amiatt sem, hogy én élek, a barátja pedig halott. Négyszemközt kellene beszélnünk, különben túl korán felkeltem Tamlin gyanúját.

Lucien vörös haja minden mozdulatára más árnyalatban csillogott a tűz fényében, a kardja markolatában villogtak a drágakövek - a díszes penge nagyon különbözött a Tamlin mellkasára erősített késektől. Bár itt nem volt ki ellen bevetni a kardot, a drágakövek és a finom megmunkálás ellenére a fegyver elég nagy volt ahhoz, hogy több legyen egyszerű dísznél. Talán köze van a parkban lévő láthatatlan dolgokhoz. Az is lehet, hogy harcban vesztette el az egyik szemét, és úgy szerezte a heget is az arcán. Beleborzongtam, de igyekeztem leplezni.

Alis állítása szerint a ház biztonságos, de figyelmeztetett, hogy legyen résen. Mi leselkedhet a házon kívül, mi lehet képes arra, hogy az érzékszerveimet saját magam ellen fordít-

sa? Meddig terjed Tamlin parancsának határa, hogy nem szabad engem bántani? Mennyi tekintélye van?

Lucien elhallgatott és rám vigyorgott, ettől a heg még brutálisabbnak tűnt.

- A kardomat csodálad, vagy csak azon tűnődtél, hogyan öl meg, Feyre?

- Egyik sem - tiltakoztam halkán, és Tamlinre néztem. Még az asztal túlsó végéből is láttam a szemében csillogó arany pöttyöket. A szívem vadul kalapált. Valahogy meghallotta, hogy eltettem a kést, ahogy a fém a faasztalnak súrlódott? Összeszedtem magam, és Lucienre néztem.

Lusta, gonosz vigyora továbbra is az arcán virított. Civilizáltnak lenni, viselkedni, esetleg megnyerni őt magamnak... meg tudom csinálni.

Tamlin törte meg a csendet.

- Feyre szeret vadászni.

- *Nem szeretek.* - Talán udvariasabb hangot kellett volna megütnöm, de folytattam. - Kénytelen voltam vadászni. De honnan tudod?

Tamlin érdeklődve mért végig.

- Mégis mi másért lettél volna akkor az erdőben? És volt íjad és nyílvezződ is a... házatokban. - Felmerült bennem, hogy nem házat akart mondani, hanem *odút*. - Az apád kezét látva tudtam, hogy nem ő használja ezeket. - Hegekkel borított, bőrkeményedéses kezem felé intett. - Elmondtad neki, hogy eladtad a szőrmét, és a pénzről is beszéltél, amit érte kaptál. Sok mindent lehet mondani a tündérekéről, de azt nem, hogy buták. Bár a nevetséges legendáitok ezt is állítják rólunk.

Nevetséges, jelentéktelen.

A kenyérmorzsákra néztem, és a szószmaradéokra az aranytányéron.

Ha otthon lettem volna, akkor kinyaltam volna, kétségbeesetten vágyva minden falatra. És a tányérok... egy fogatra való lovat, egy ekét és még szántóföldet is vehetnék egyetlenegynek az árából. Undorító.

Lucien a torkát köszörülte.

- Egyébként hány éves vagy?

- Tizenkilenc. - Csak kedvesen, civilizáltam..

Lucien csettintett.

- Hogy te milyen komor vagy ilyen fiatalon! Rádásul tapasztalt gyilkos!

Ökölbe szorítottam a kezem, a fémkés most melegítette a bőröm. Szófogadó, veszélytelen, kezes bárány... ígéretet tettem az anyámnak, és meg is fogom tartani. Az, ahogy Tamlin a családomról gondoskodott, nem ugyanolyan, mint az én gondoskodásom. Muszáj, hogy megvalósuljon az én merész, ám aprócska álmom, hogy a nővéreim sikeresen megházasodnak, én pedig szépen elélegélek apával. Kettőnknek mindig lesz elég étel, és talán még arra is marad elég időm, hogy fessek vagy tanuljak valami olyasmit, amit én akarok. Ha megoldom a mostani ügyet, akkor - talán egy messzi országban - erre van még esély. Még ragaszkodtam ehhez az álomfoszlányhoz, bár ezek a főtündérek minden bizonnyal nevetnének azon, hogy mennyire *tipikusan emberi* ilyen apróságokban gondolkodni, ilyen kevésre vágyni.

Bármilyen aprócska információ segíthetne. Ha érdeklődést mutatnék irántuk, akkor talán kissé megenyhülnének. Olyan ez, mint az erdőben csapdákat állítani.

- A ti életetek ennyiből áll? - kérdeztem tőlük. - Megkíméltek embereket a szerződésben foglaltak alól, és jókat lakmároztok?

- Szigorú pillantást vetettem Tamlin késeire, harcos öltözékére és Lucien kardjára.

Lucien vigyorgott.

- Ezenkívül szellemekkel táncolunk teliholdkor, elraboljuk és kicseréljük a csecsemőket a bölcsőben...

- A... - Tamlin félbeszakította, mély hangja meglepően gyengéd volt - a mamád nem mesélt neked rólunk semmit?

A mutatóujjammal az asztalt piszkáltam, rövid körmömet belemélyesztettem a fába.

- Nem volt ideje arra, hogy meséljen nekem. - A múltamból ennyit feltárhattam nekik.

Lucien ezúttal, csodák csodája, nem nevetett. Meglehetősen hosszúra nyúlt hallgatás után Tamlin folytatta az érdeklődést.

- Hogyan halt meg? - Amikor felvontam a szemöldököm, kissé halkabban hozzátette: - Nem láttam idősebb nőre utaló jeleket a házatokban.

Ragadozó volt vagy sem, az együttérzésére semmi szükségem nem volt. De azért válaszoltam.

- Tífusz vitte el. Nyolcéves koromban. - Felálltam, menni akartam.

- Feyre - szólt utánam Tamlin, mire megfordultam. Mintha az álla megfeszült volna.

Lucien fémszeme ide-oda vándorolt, de nem szólalt meg. Aztán Tamlin a fejét rázta, ez a mozdulata leginkább az állatokra emlékeztetett, és ezt dünnyögte:

- Sajnálom.

Próbáltam nem grimaszolni, amikor sarkon fordultam és távoztam. Nem kértem a részvétükből, és nem is volt szükségem rá az anyám miatt, akit évekig nem is hiányoltam. Tartson csak Tamlin egy faragatlan tuskónak, aki még annyit sem ér, hogy odafigyeljenek rá.

Minél előbb rá kellene vennem Lucient arra, hogy szóba hozza Tamlinnél a sorsomat, még mielőtt mások megjelennek

itt - hiszen említettek másokat -, vagy a betegség jobban elterjed. Holnap beszélek Luciennel, teszek vele egy próbát.

A szobámban találtam egy kis hátizsákot a szekrényben. Belepakoltam egy váltás ruhát és a lopott kést. Szánalmas volt a pengéje, de még egy evőeszköz is jobb a semminél. Arra az esetre, ha elengednek, és egy pillanat alatt el kell tűnnöm innen.

Csak minden eshetőségre.

9.

FEJEZET

MÁSNAP REGGEL, miközben Alis egy másik cseléddel a fürdőmet készítette elő, átgondoltam a tervemet. Tamlin említette, hogy neki és Luciennek különféle kötelezettségei vannak, és azonkívül, hogy tegnap összefutottam Tamlinnel a házban, még soha nem botlottunk egymásba véletlenül. Az első harci feladat tehát az, hogy megtaláljam Lucient, és ő lehetőleg egyedül legyen.

Egy lazán odavetett kérdésre Alis kikottyantotta, hogy szerinte Lucien ma a határon fog járőrözni, és minden bizonnyal az istállóban készülődik az indulásra.

A parkban olyan félúton lehettem a tegnap már felderített épület felé, amikor a hátam mögül Tamlin szólalt meg.

- Mára nem csinálsz csapdát a szobádban?

Azonnal mozdulatlanná dermedtem, és visszanéztem a vállam felett. Néhány lábra állt tőlem.

Hogyan tud ilyen hangtalanul járni a kavicsos? Ez csak valami tündérképesség lehet. Minden erőmmel próbáltam le-

nyugodni, nyugalmat préseltem az ereimbe, a fejembe. Olyan udvariasan szólaltam meg, amennyire csak tudtam.

- Azt mondtad, hogy itt biztonságban vagyok, én pedig hallgattam rád.

Kissé hunyorgott, feltételezésem szerint valami kedves mosolyt erőltetett magára.

- A reggeli teendőt elnapoltam - mondta. A szokásos tunikája ki volt gombolva, fehér ingujját könyökig felhajtotta, napbarnította karja csak úgy duzzadt az izmoktól. - Ha szeretnél egyet lovagolni a környéken, ha érdekel az új... lakóhelyed, akkor mehetnénk együtt.

Mekkora erőfeszítést tesz most is, hogy jó vendéglátó legyen, miközben mintha minden szó fájt volna neki. Lucien talán tényleg képes lesz majd befolyásolni őt, de addig is... mennyire tudom függetleníteni magam attól, hogy ennyire igyekszik, megesketi az embereit, hogy nem ártanak nekem, hogy megvédjen a szerződéstől? Udvariasan mosolyogva így feleltem:

- A mai napot, azt hiszem, szívesebben tölténém egyedül. De köszönöm az ajánlatot.

Mintha feszesebbé vált volna a testtartása.

- De mi lenne...?

- Nem, köszönöm - szakítottam félbe, miközben egy picit még magam is elcsodálkoztam a saját vakmerőségemen. De egyedül kell elkapnom Lucient, hogy puhatolózzak nála. Az is lehet, hogy már elment.

Tamlin ökölbe szorította a kezét, mintha már viszketnének a karmai, annyira elő akarnának bújni. De nem tett szemrehányást, szó nélkül visszaindult a házba.

Némi szerencsével Tamlin hamarosan már nem fog gondot jelenteni. Az istálló felé igyekezve elhessegettem ezt a gondolatot. Talán egy napon, ha sikerül innen kijutnom, ha majd

egy óceán és sok év választ el bennünket, akkor visszagon-
dolva talán eltöprengek majd azon, hogy miért foglalkozott
egyáltalán velem.

Próbáltam nem túl izgatottnak tűnni, és nem kifulladás-
amikor végre odaértem a takaros, szépen kifestett istállókhöz.
Nem lepett meg, hogy az összes lovász lóálarcot viselt. Kicsit
sajnáltam őket a furcsa kór miatt, hogy addig kell hordaniuk
nevetséges álarcaikat, míg valaki rájön, hogyan lehet a mágiát
hatástalanítani és az arcukat kiszabadítani. A lovászfiúk rám
se hederítettek, vagy mert nem találtak méltónak rá, vagy
mert ők is nehezteltek rám Andras halála miatt. Nem hibáz-
tattam őket ezért.

Az volt a célom, hogy a lehető legfesztelenebbnek tűnjek,
de ebből semmi nem lett, amikor megláttam Lucient egy fe-
kete paripa hátán. Ahogy lemosolygott rám, kivillantak vakí-
tóan fehér fogai.

- Jó reggelt, Feyre! - Próbáltam leplezni, hogy a vállam
megfeszült, és halványan én is elmosolyodtam. - Lovagolni
szeretnél, vagy csak átgondolod Tam ajánlatát, hogy itt élj
velünk? - Próbáltam felidézni a korábban kitalált mondatai-
mat, amelyekkel megnyerhetném őt magamnak, de ő csak
nevetett. Nem volt kellemes hallgatni. - Gyere! Ma a déli er-
dőben járőrözöm, kíváncsi vagyok a... *képességeidre*, ame-
lyekkel leterítetted a barátomat, még ha véletlen is volt. Már
jó ideje nem találkoztam emberrel, tündérgyilkossal pedig
véggépp nem. Járj a kedvemben, gyere el velem vadászni!

Tökéletes. Ezen a részen legalább túl vagyok, még akkor
is, ha körülbelül annyira volt hangulatos, mint egy medvével
találkozni a barlangjában. Oldalra léptem, hogy elengedjek
egy lovászfiút. Ő is ruganyos eleganciával mozgott, mint itt
mindenki. Nem nézett rám, semmi jelét nem mutatta, hogy
mit gondol arról, hogy egy tündérgyilkos jár az istállójában.

De lóhátról nem lehet úgy vadászni, ahogy én szoktam. Én mindig óvatosan követtem az állatokat, csapdákat helyeztem el, és fogalmam sem volt, hogyan lehet egy állatot lóhátról üldözni. Lucien a visszatérő lovásztól átvett egy tegeznyi nyílveesszőt, és köszöneté jeléül biccentett. A mosolygása nem tükröződött se a fém-, se a vörösesbarna szemében.

- Sajnos ma nincs berkenyenyilunk.

Összeszorítottam a szám, hogy ne csússzon ki rajta semmi meggondolatlan. Nem értettem, hogy ha neki tilos kárt tennie bennem, akkor miért invitál, nem beszélve arról, hogy miért köt belém folyamatosan. Talán tényleg nagyon unatkozik. Nekem ez csak jó.

Vállat vontam, és igyekeztem olyan unottnak tűnni, amennyire csak tudtam.

- Nos... azt hiszem, amúgy is vadászatra öltöztem.

- Remek - szólt Lucien, fémszeme csillogott a nyitott istállóajtón beáramló napfényben. Imádkoztam magamban, hogy Tamlin nehogy felbukkanjon, mert mégis kilovagolna egyedül. Minket meg pont itt találna.

- Akkor menjünk - mondtam, Lucien pedig intett a lovászfíúknak, hogy készítsenek elő egy lovat. Várakozás közben az istálló faborítású falának döltem, és az ajtót figyeltem, feltűnik-e Tamlin, miközben kedélyesen elcsevegtünk Luciennel az időjárásról.

Szerencsére hamarosan egy fehér kanca nyergébe pattanhattam, és Lucien mellett lovagoltam a parkon túl kezdődő tavaszi erdőben. A széles úton elég nagy távolságot tartottam a rókamaszkos tündértől, remélve, hogy hátrafelé nem lát a szemével.

Elhessegettem ezt a kellemetlen gondolatot. Megcsodáltam a faleveleket megvilágító napfény játékát, a krókuszbokrokat, amelyek élénklila színben villantak fel a sok barna és zöld

közegette, de próbáltam nem erre koncentrálni. Ezek a dolgok nem voltak szükségesek a tervemhez, a részletek csak elterelték a figyelmem a fontos dolgokról: az ösvény alakjáról és lejtéséről, a fákról, amikre fel lehet mászni, és a közeli vízforrások hangjáról. Ezek a dolgok segítenének a túlélésben. A birtok egészéhez hasonlóan az erdő is teljesen néptelen volt. Semmi jelét nem láttam erre járó fő- és egyéb tündéreknek. Így is jó.

- Te biztos jobban szeretsz *csendben lopakodva* vadászni - szólt Lucien, és lassított, hogy mellém kerüljön. Jól van, jön jön csak közelebb, nehogy én tűnjek túl rámenősnek vagy barátkozónak.

Megigazítottam a tegez szíját a mellkasomon, aztán egy ujjal végigsimítottam az ölemben a finoman ívelt tiszafa íjat. Nagyobb volt, mint az otthoni, a vesszők nehezebbek, és a hegyük vastagabb. Valószínűleg elvétem párszor a célt, míg nem szokom hozzá az új súlyához és egyensúlyához.

Öt éve a megmaradt vagyonunkból apám utolsó rézpénzét is elköltöttem, hogy megvegyem az íjamat és a nyilakat. Azóta egy kisebb összeget minden hónapban vesszőkre és cse-rehúrra áldoztam.

- Na? - erősködött Lucien. - Itt nem elég jók a vadak ahhoz, hogy lelődd őket? Már egy csomó mókust és madarat elhagytunk. -A lombkorona árnyakat vetett rókaálarcára, a fém világos és sötétebb árnyalatokban játszott, csillogott.

- Nekem úgy tűnik, hogy elég étel kerül az asztalotokra, nekem nem kell hozzátennem, főleg, hogy mindig megmarad egy csomó. - Nem hittem volna, hogy egy mókus megfelelné az ízlésüknek.

Lucien felmordult, de nem reagált. Egy virágzó orgona alatt haladtunk el, mélyen lelógó lila ágai hűvös, bársonyos ujjakként megcirógatták az arcomat. Az édes, friss illatot még

sokáig az orromban éreztem. *Haszontalan megfigyelések*, figyelmeztettem magam. Bár... a sűrű bokor jó búvóhely lehetne, ha úgy adódik.

- Azt mondtad, hogy Tamlin követek vagy - fogtam bele. - A követek szoktak járőrözni? - Laza, közömbös kérdés.

Lucien felszisszent.

- Hivatali ügyekben képviselem Tamlint, a járőrözés Andras feladata volt. Valakinek be kellett ugrani helyette. Megtiszteltetés ez a számomra.

Nagyot nyeltem. Andrasnak helye volt itt és *barátai*, nem valami névtelen, arctalan tündér volt. Kétségtelenül jobban hiányzik nekik, mint én a szeretteimnek.

- Sajnálom - mondtam, de komolyan is gondoltam. - Nem tudtam, hogy ő ilyen sokat jelentett nektek.

Lucien vállat vont.

- Tamlin is ezt mondta, ezért hozott téged ide. De az is lehet, hogy olyan szerencsétlenül festettél a rongyaidban, hogy megsajnál.

- Ha előre tudom, hogy folyton sértegetni fogsz, biztos nem jövök veled. - Alis említette, hogy Luciennek jól jöhet valaki, aki visszaszól neki. Elég könnyű feladat.

Lucien vigyorgott.

- Bocs, Feyre.

Azt hihettem volna, hogy alakoskodik, ha nem tudom, hogy a tündérek képtelenek a hazugságra. De miért kért hirtelen őszintén bocsánatot? Képtelen voltam rájönni.

- Nos - szólalt meg újra -, mikor kezdesz el puhítgatni? Ugye közben kellene járnom Tamlinnél, hogy találjon neked valami kikaput a szerződésben?

Próbáltam leplezni a meglepődésem.

- Micsoda?

- Ezért jöttél el velem, nem? Miért bukkantál fel az istálló-nál éppen akkor, amikor én is ott voltam? - Oldalról vetett rám egy pillantást a vörösesbarna szemével. - Őszintén szólva meg vagyok döbbenve, de ugyanakkor hízelgő is a számom-ra, hogy azt hitted, hogy ekkora befolyással bírok rá.

Nem fedem fel a kártyáimat, egyelőre nem.

- Mégis miről beszélsz?

Oldalra billentette a fejét, és már éreztem is, hogy mit fog válaszolni. Röhögésszerűen fűjtatott egyet, és így szólt:

- Mielőtt feleslegesen tovább pazarolod oly drága emberi lélegzet-vételeddet, hadd magyarázzak meg két dolgot. Egy: ha rajtam múlna, te azonnal leléphetnél, nem kellene különösebben győzködnöd. Kettő: nem rajtam múlik, mert a szerződésben foglaltaknak nincs alternatívája. Nincs semmiféle kiskapu.

- De muszáj, hogy legyen valami.

- Csodálom a tökösségedet, Feyre, tényleg csodálom. Bár lehet, hogy egyszerűen csak buta vagy. De mivel Tam nem fog téged kibelezni, ami *nekem* az első ötletem volt, ezért itt ragadtál nálunk. Hacsak nem akarsz egyedül kóvályogni itt Prythianben, amit - tetőtől talpig végigmért - nem javasolnék.

Nem és nem, nem *maradhatok itt*. Örökre. A halálomig. Talán van valamilyen más megoldás, valaki más, aki talál valami kiutat. Sikerült nyugodtabbra venni a légzésemet, és úrrá lenni páni félelmemen.

- Hősies erőfeszítések - jegyezte meg vigyorogva.

Rávillantottam a tekintetem, amiből könnyen kiolvashatta, hogy mit érzek vele kapcsolatban.

Szóttalanul lovagoltunk tovább. Néhány madáron és mókuson kívül semmi szokatlant nem láttam és nem hallottam. Néhány perc elteltével sikerült eléggé megnyugtatom háborgó gondolataimat, és így szóltam:

- Hol van Tamlin udvartartása? A mágia meggyengülésével mindenki elmenekült?

- Honnan tudsz az udvaráról? - kérdezte hirtelen. Azonnal éreztem, hogy azt hiszi, másra gondolok.

Rezzenéstelen arccal folytattam.

- Miért, minden birtokon van követ? A cselédek is csicse-regnek mindenfélét. Nem ezért kellett azon a partin madáralarcot viselniük?

Lucien elkomorult, és a hege megnyúlt.

- Mindegyikünk maga választotta meg az álarcát a Tamlin alakváltó képességének tiszteletére rendezett esten. A szolgák is. De ma már legszívesebben letépnénk magunkról, ha tudnánk - mondta, és megráncigálta a sajátját. Meg se moccant.

- Mi történt a mágiával, miért működött így?

Harsányan felnevetett.

- Valami feljött a pokol segglyukából - mondta, aztán körbenézett, és káromkodott egyet. - Nem kellett volna ilyet mondanom. Ha a fülébe jut...

- Kinek?

Napsütötte bőre elsápadt. Beletúrt a hajába.

- Nem érdekes. Minél kevesebbet tudsz, annál jobb. Tam talán úgy vélte, hogy nem gond, ha beszél neked a kórról, de én kinézem az emberekből, hogy képesek minden információt pénzzé tenni, ha jó árat kínálnak érte.

Ettől égne állt a hajam, de a néhány elejtett információ-morzsa csillogó drágakőnek tűnt. Létezik tehát valaki, akitől Lucien fél, aki aggasztja. Attól tart, hogy valaki hallgatózik, kémkedik, figyeli a viselkedését. Még itt kint a szabadban is.

Figyelmesen néztem a fák közötti árnyakat, de nem láttam semmit.

Prythian hét főúr uralma alatt állt, talán az egyikükre gondolt, aki ezt a területet kormányozza, és az is lehet, hogy nem is főúr, hanem főúrnő. Már ha egyáltalán létezik ilyesmi.

- Hány éves vagy? - kérdeztem, remélve, hogy további hasznos információkat oszt meg velem. Jobb, mint tudatlanságban tengődni.

- Öreg vagyok - mondta. A bokrokat fürkészte, de szerintem nem vadat keresett. A vállát túl feszesen tartotta.

- Milyen mágiád van? Tudsz alakot váltani, mint Tamlin?

Sóhajtott, az égre emelte a tekintetét, aztán óvatosan, a fémszemével nyugtalanítóan hunyorogva rám nézett.

- Próbálsz kipuhatolni a gyengéimet, hogy aztán... - Boszúsán pillantottam rá. - Jól van, na. Nem tudok alakot váltani. Csak Tam képes rá.

- De a barátotok farkasként jelent meg. Hacsak ez nem az ő...

- Nem, Andras is főtündér volt. Tam szükség esetén át tud bennünket változtatni, de csak az őrszemeit szokta, a felderítőit. Amikor Andras átment a fal túloldalára, Tam farkassá változtatta, mert tündér alakban könnyen kiszúrták volna. Bár a mérete valószínűleg így is elég egyértelmű jelzés volt.

Libabőrös lett a hátam, nem is vettem észre, hogy Lucien felém villantja vörösén izzó tekintetét. Nem volt elég meraszem megkérdezni, hogy Tamlin engem is át tudna-e változtatni.

- Egyébként - folytatta - az alacsonyabb rangú tündérekkel ellentétben a főtündéreknek nincsen *speciális mágiája*. Én például nem rendelkezem sajátos veleszületett képességekkel, ha erre akarsz kilyukadni. Nem tudok mindent porig rombolni a látóhatáron belül, sem halandókat a víz alá csalni és belefúllasztani, vagy válaszokat adni a kérdéseidre, ha csapdába csalsz. Mi egyszerűen azért létezünk, hogy uralkodjunk.

Elfordultam, hogy ne lássa, mennyire kiakadtam rajta.

- Feltételezem, ha egy lennék közületek, akkor én sima tündér lennék, nem főtündér, ugye? Sima tündér, mint Alis, aki csak kiszolgál titeket? - Nem válaszolt, amit igennek értelmeztem. Amilyen arrogáns, nyilván undorítónak találja a jelenlétem, végül is elfoglaltam a barátja helyét. Szóval egy életen át gyűlölni fog. A terveimet pedig már csírájában elfojtotta, úgyhogy most már feltehettem neki a kérdést:

- Hol szerezted ezt a heget?

- Nem fogtam be a számat, amikor be kellett volna, és megbüntettek érte.

- Tamlin volt?

- Te jó Üst, dehogy is! Nem is volt ott. Ő segített kipótolni a szemem.

Válaszolt is, meg nem is.

- Ezek szerint léteznek olyan tündérek, akik megválaszolják a kérdéseidet, ha csapdába ejted őket? - Talán ők tudják, hogyan mentesülhetnek a szerződés alól.

- Igen - közölte kimerően. - A Surielek. De ők öregek és gonoszak, és nem éri meg a kockázatot, hogy megkeresse őket az ember. De ha elég ostoba vagy ahhoz, hogy továbbra is ilyen feltűnően kíváncsiskodj, akkor én is gyanút fogok, és szólok Tamnek, hogy helyezzen házi őrizetbe. Bár azt akkor is megérdemelnéd, ha tényleg olyan buta lennél, hogy felkutatasz egy Surielt.

Ha ennyire aggódik, akkor lehet, hogy valahol a közelben leskelődnek. Lucien hirtelen jobbra fordította a fejét, fülelt, a szeme halkán zümmögött.

Felállt a tarkómon a szőr, egy pillanat alatt lecsatoltam az íjamat, és arrafelé irányítottam, amerre Lucien nézett.

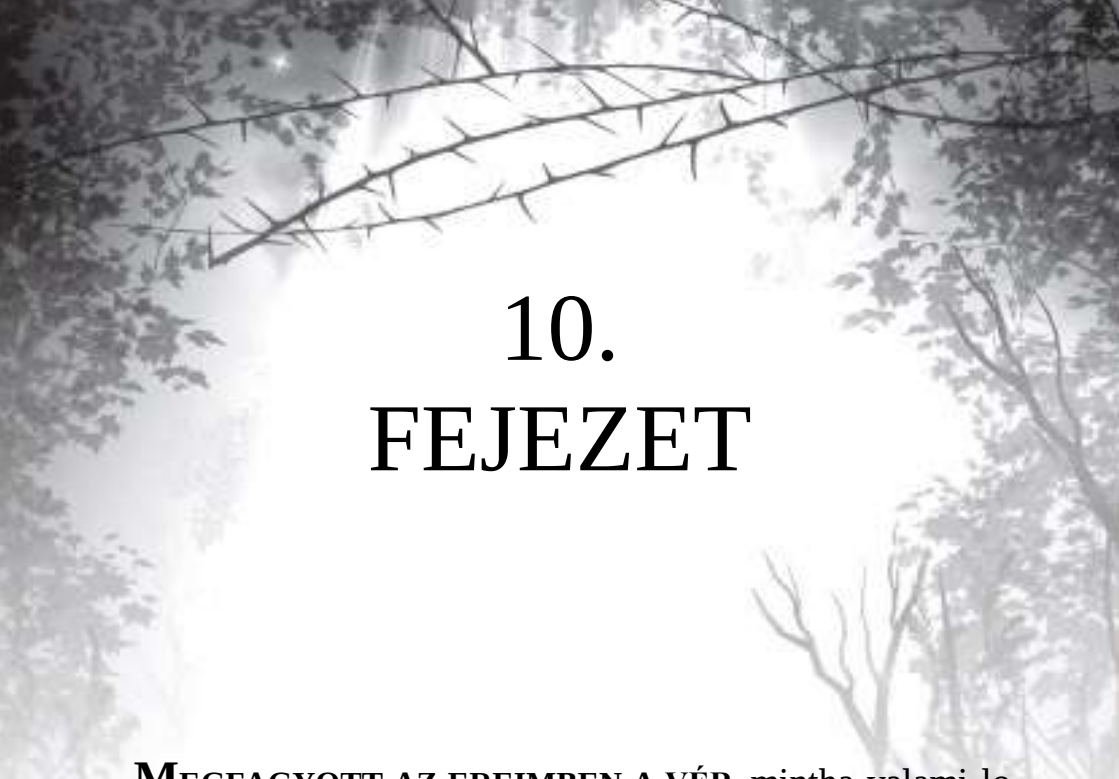
- Tedd le! - súgta halkán. - Tedd már le az átkozott íjad, te ember, és nézz egyenesen előre!

Úgy tettem, ahogy mondta, a karom is libabőrös lett, valami ugyanis zörgött a bokorban.

- Ne reagálj! - mondta, ő is mereven nézett előre, a fémszeme mozdulatlan volt. - Nem számít, mit érzel vagy láatsz, ne reagálj! *Ne nézz!* Csak bámulj előre.

Remegtem, izzadt kezemmel a kantárszárat szorongattam. Felmerülhetett volna bennem, hogy ez valami borzalmas tréfa, de Lucien nagyon elsápadt. A lovak füle a fejükhöz simult, bár haladtak előre, mintha ők is megértették volna Lucien parancsát.

Aztán megéreztem én is.

10. FEJEZET

MEGFAGYOTT AZ EREIMBEN A VÉR, mintha valami lopakodó hidegség kiszívta volna belőlem a meleget. Nem láttam semmit, csak valami tétova, pislákoló fényt a szemem sarkából, de a lovam megfeszült alattam. Minden erőmmel próbáltam megőrizni semleges arc kifejezésem. Úgy tűnt, hogy még az illatos tavaszi erdő is visszahúzódott, mintha lekókadtak és megdermedtek volna a növények.

A hidegség körülöttünk körözött és susogott. Nem láttam semmit, de *éreztem*. A tudatom mélyén pedig valami ősi, tompa hang ezt suttogta:

Karmaim közt porrá zúzom a csontjaid. Kiiszom a csontvelődet. Lakmározom a húsbodból. Az vagyok, amitől félsz. Az vagyok, amitől rettegsz. Nézz rám! Nézz rám!

Próbáltam nyelni, de a torkomban mintha gombóc lett volna. A fákat bámultam merev tekintettel, a lombokat, bármit, csak ne kelljen erre a köröző jeges valamire néznem.

Nézz rám!

Oda akartam nézni, látnom kell, hogy mi ez.

Nézz rám!

Egy göcsörtös szilfa törzsére meredtem a távolban, és kellemes dolgokra gondoltam. Mint a frissen sült kenyér vagy a tele has...

Veled fogom megtölteni a bendőmet. Felfallak. Nézz rám!

Csillagos, tiszta éjszakai égbolt, békés, csillogó, végtelen. Nyári napkelte. Frissítő fürdő egy erdei tóban. Találkozások Isaackel, elveszni a testében egy-két óráig, egymásba feledkezni, együtt lélegezni.

A dolog körbevett minket, a hidegtől vacogtam. *Nézz rám!*

Még pislogni se mertem, úgy bámultam az egyre közeledő fatörzsre. A szemem könnybe lábadt az erőltetéstől, becsuktam, nem akartam tudomásul venni a körülöttünk leselkedő lényt.

Nézz rám!

Már éppen fel akartam adni, a szemem annyira fájt már a *nem* nézéstől, amikor a hideg hirtelen eltűnt a cserjésben, és csak a mozdulatlan, visszahúzódó növényeken hagyott nyomot. Lucien sóhajtott egy nagyot, a lovaink pedig megrázták a sörényüket, és csak ekkor engedtem el magam a nyeregben. Úgy tűnt, mintha még a krókuszok is kiegyenesedtek volna.

- Mi volt ez? - kérdeztem a könnyeimet törölgetve.
- Nem akarod tudni - felelte Lucien még mindig sápadtan.
- Kérlek. Egy Suriel... volt, akiről beszéltél?

Lucien komor tekintettel, rekedtes hangon válaszolt.

- Nem. Ez Bogge volt, és nem kellene errefelé járkálnia. Nem lehet őket levadászni, se megölni, még a kedvenc berkenyenylaiddal sem.

- De miért nem nézhetek rájuk?

- Mert ha ránéz, ha tudomást vesz róla, akkor valóságossá válik. Ilyenkor meg tud ölni.

Libabőrös lett a hátam. Íme, ez az a Prythian, amit vártam, olyan szörnyszülöttek, amelyekről az emberek csak fojtott hangon mernek beszélni. Ezért nem tévováztam egy pillanatig sem, amikor felmerült bennem, hogy a farkas tündér lehet.

- Hallottam a hangját a fejemben. Azt mondta, hogy nézek rá.

Lucien megmozgatta a vállait.

- Adj hálát az Üstnek, hogy nem tetted. Az egész napomat tönkrevágta volna, ha utánad kell takarítanom. - Halványan rám mosolygott. Nem viszonoztam.

Még mindig hallottam Borge hangját, a falevelek között sustorgott és hívott.

Egyórányi majdnem teljesen szótlán kóborlás után sikerült annyira megnyugodnom, hogy újra Lucienhez forduljak.

- Szóval öreg vagy - mondtam. - Kardot viselsz, és járőrözni jársz a határra. Harcoltál a háborúban? - Remek, egyszerűen nem bírtam a kíváncsiságommal, tudni akartam, hogy mi lett a szemével.

Összerezzen.

- Az ördögbe, Feyre, annyira öreg azért nem vagyok.

- De harcos vagy? - *Meg tudnál ölni engem, ha úgy adódna?*

Elröhögte magát.

- Nem olyan jó, mint Tam, de tudok bánni a fegyvereimmel. - Megpaskolta a kardja markolatát. - Megtanítsalak rá, vagy már tudod a módját, ó nagy hatalmú halandó vadász? Ha leterítetted Andrast, akkor talán nincs is mit tanulnod. Csak azt kell megmutatni, hogy hová célozz? - A mellkasára ütött.

- A kardforgatásban nem vagyok jártas, csak vadászni tudok.

- Egykutya, nem?

- Szerintem nem.

Lucien szótlanul töprengett egy ideig, majd megszólalt.

- Gyűlölködő gyáva lények vagytok ti, emberek! Te is ösz-szekuporodva, magad alá vizelve vártad volna a halált, ha biztosan tudtad volna, hogy kicsoda Andras valójában. - Ez a fickó elviselhetetlen. Nagyot sóhajtott, és a szemembe nézett.

- Te most már mindig ilyen komoly és unalmas leszel?

- Te meg mindig ilyen rohadék leszel? - vágtam vissza.

Kész, vége, ezért már tényleg alulról fogom szagolni az ibolyát.

De ő csak vigyorgott.

- Így már sokkal jobb.

Úgy tűnik, Alisnek igaza volt.

Átmeneti fegyverszünetünk a vacsoránál pillanatok alatt véget ért. Tamlin a szokásos helyén terpeszkedett, és hosszú karmával a serlege peremét karcolgatta. Amikor Luciennel a nyomomban beléptem, a tekintete rám szegeződött, mire én meg se bírtam moccanni.

Nagyszerű. Reggel azzal az ürüggyel ráztam le, hogy magányra vágyom.

Lassan Lucienre nézett, aki komor arcot vágott.

- Vadászni mentünk - mondta Lucien.

- Hallottam róla - felelte Tamlin goromba hangon, és felváltva nézett minket, ahogy elfoglaltuk a helyünket. - És jól éreztétek magatokat? - Lassan visszahúzta a karmát.

Lucien nem felelt, rám hagyta a választ. *Gyáva.* A torkomat köszörültem.

- Olyasmi - válaszoltam.

- Lőttetek valamit? - kérdezte valahogy erőltetetten.

- Nem. - Lucien jelzésszerűen köhintett, mintha arra bízta, hogy legyenek bőbeszédűbb.

De nekem nem volt mondanivalóm. Tamlin hosszan nézett, aztán beletúrt az ételébe, láthatólag velem se villanyozta volna fel a társalgás.

Egy idő múlva Lucien halkan megszólította.

- Tam.

Tamlin felnézett, zöld szemében valahogy most is több volt az állati, mint a tündéri. Mintha a tekintetével parancsolta volna, hogy Lucien folytassa, akármit is akar mondani.

Lucien ádámcsutkája fel-le járt.

- Bogge ma itt járt az erdőben.

Tamlin kezében elhajlott a villa.

- Belebotlottatok? - kérdezte halálos nyugalommal.

Lucien bólintott.

- Elment mellettünk, de közel volt. Valahogy átsurranhatott a határon.

Reccsenő fémhang, Tamlin kiengedte a karmait, és megsemmisítette a villát. Az állatokra jellemző erővel, ruganyossággal ugrott talpra. Próbáltam nem remegni a visszafojtott dühe láttán. Mintha a szemfogai is megnőttek volna, amikor megkérdezte:

- Pontosan hol?

Lucien elmagyarázta neki. Tamlin felém pillantott, majd kiment a teremből, és idegesítő finomsággal becsukta maga után az ajtót.

Lucien nagyot sóhajtott, félretolta a még félig teli tányérját, és a halántékát dörzsölte.

- Hová megy? - tudakoltam az ajtóra pillantva.

- Levadásza Bogget.

- Azt mondtad, hogy nem lehet megölni, megküzdeni vele.

- Tamre ez nem vonatkozik.

Elállt a lélegzetem. A mogorva, szenvtelenül hízelgő fő-tündér képes arra, hogy megöljön egy olyan szörnyszülöttet, mint Bogge.

Ugyanakkor az első este tálalt nekem, életben hagyott, nem ölt meg... Tudtam, hogy halálosan veszélyes, hogy harcos, de...

- Odament levadászni Bogget, ahol mi az előbb voltunk?

Lucien vállat vont.

- Ha követi a nyomunkat, akkor odatalál.

Fogalmam sem volt róla, hogyan képes valaki megküzdeni egy ilyen halhatatlan borzalommal, de... ez nem az én gondom volt.

És bár Lucien már nem akart többet enni, ez nem jelentette azt, hogy én se fogok. Teljesen a gondolataiba merült, észre se vette, hogy én milyen jól belakmároztam.

Felmentem a szobámba, és mivel még nem voltam fáradt és nem akadt más dolgom, a kertet kezdtem figyelni, Tamlin visszatérésére utaló jeleket kerestem, de még nem jött haza.

Megéleztem a titkos késemet egy parkból hozott kövön. Egy óra is eltelt, de Tamlinnek még nyoma sem volt.

A hold is előtűnt, a kert ezüstös fénybe és árnyba borult.

Nevetséges. Teljesen nevetséges arra várni, hogy visszajön, lesni, hogy vajon tényleg életben maradt-e Boggeval szemben. Elfordultam az ablaktól, az ágyba akartam vonszolni magam.

De ekkor valami megmoccan.

A függöny mögé ugrottam, nem akartam, hogy rajtakapjon, amint várom, és kilestem.

Nem ő volt, de valaki a sövénynél a házat kémlelte. *Felém* nézett.

Férfi, görbe hátú és...

Elállt a lélegzetem, amikor a tündér közelebb sántikált.
Csak két lépést tett a házból kiszűrődő fényben.

Nem tündér volt, hanem egy férfi.

Az apám.

11.

FEJEZET

TUDATOSAN NEM AKARTAM ÁTADNI magam a pániknak vagy a kételkedésnek, csak azt sajnáltam, hogy nem csentem el valamennyi ételt a reggelizőasztalról. Felvettem még egy tunikát a másikra, felkaptam a köpenyem, és a lopott késemet a csizmámba dugtam. A táskába pakolt ruhák csak felesleges terhet jelentenének.

Az apám. Értem jött az apám, hogy elvigyen, hogy megmentsen. Akármilyen kárpótlásban is részesítette őt Tamlin a távozásomért, ezek szerint nem csábult el. Talán már egy hajót is előkészített, ami jó messzire repít majd minket. Valahogy túlادhatott a kunyhónkon, és elég pénzt kapott érte ahhoz, hogy egy új helyen, egy új földrészen telepedjünk le.

Az apám, az én rokkant, megtört apám értem jött.

Gyorsan lenéztem az ablakból, de senkit nem láttam rajta kívül. A ház csendességéből is arra következtettem, hogy még nem szúrták ki őt. A sövénynél várt, integetett. Legalább Tamlin nem jött még vissza.

Vettem még egy utolsó pillantást a szobámra, füleltem, jön-e valaki a folyosón, aztán megragadtam a rácsot, amire a lilaakácot futtatták, és leereszkedtem.

Összerezzenem a talpam alatt megcsikorduló kavicsok hangjára, de az apám a botjára támaszkodva már a külső kapu felé sántikált. Hogy *jutott be* ide? A közelben köthette ki a lovakat. Elég lengén volt öltözve ahhoz képest, hogy a fal túloldalán téli időjárás vár ránk. De rajtam van épp elég rétegni ruha, tudok adni belőle neki, ha kell.

Igyekeztem könnyedén, halk léptekkel járni, óvatosan kerültem a hold fényét is. Siettem az apám felé, aki meglepő gyorsasággal haladt a sötétbe burkolózó sövény és kapu irányába.

A házban csak néhány gyertya égett a folyosókon. Nem-hogy a kapu felé sántikáló apámnak nem mertem odakiáltani, de még lélegezni se mertem hangosan. Ha azonnal indulunk, és tényleg vannak lovai, akkor körülbelül félúton leszünk, mire észreveszik, hogy eltűntem. Akkor megmenekülünk, Tamlin és a betegség elől is, ami hamarosan a mi területünkre is behatol.

Az apám elérte a kaput. Már nyitva volt, és hívogatón csábított a sötét erdő. Az erdőben rejthette el a lovakat. Felém fordult, az arca feszült volt, barna szeme tiszta. Hívogatóan intett. *Siess, siess már*, hevesen gesztikulálva sürgetett.

A szívem vadul vert a mellkasomban, a torkomban. Már csak néhány lépés felé, a szabadság, egy új élet felé...

Egy erős kéz karon ragadott.

- Hová, hová?

A fenébe, a fenébe, *a fenébe*.

Tamlin karmai átszúrták a többretegnyi ruhámat. Leplezetlen rettegéssel néztem rá.

Mozdulni se mertem, ő összeszorított szájjal állt, még az állizmai is remegtek. Amikor kinyitotta a száját, megpillantottam hosszú szemfogait, megcsillantak a holdfényben - a nyakamat is képes lenne velük szétszaggatni.

Meg fog ölni, itt helyben, utánam pedig az apámat. Vége a kiskapuknak, a hízélgésnek, a könyörületnek. Már nem számítok neki. A halál fia vagyok.

- Kérlek - lihegtem. - Az apám...

- Az *apád*? - A mögöttem lévő kapu felé nézett, és a morgásába beleremegtem. A fogai is kivillantak. - Nézz már oda! - Elengedett.

Tántorogva hátráltam egy lépést, megfordultam, nagy levegőt vettem, hogy odakiáltsam az apámnak, hogy *meneküljön*, de...

De nem volt ott. Csak egy halvány színű íj és egy tegez maradt, benne néhány nyílvezzővel a kapunak támasztva. Berkenyéből. Az előbb még nem voltak ott, de...

Valahogy fodrozódott a kép, mintha vízből lenne, aztán az íjból és a tegezből egy nagy kötegnyi felszerelés lett. Újabb fodrozódás, és már a nővéreim voltak, összeborulva, sírva.

Megroggyant a térdem.

- Mi ez...? - Nem fejeztem be a kérdést. Újra az apám állt ott, görbe háttal, hívogatva. Hibátlan kép.

- Nem figyelmeztettek arra, hogy légy résen? - csattant fel Tamlin. - Hogy emberi érzékszerveid becsaphatnak? - Melém lépett, és olyan gonosz hangon mordult egyet, hogy akármi volt is a kapunál, felvillant, és a villámnál is sebesebben kilőtt a sötétben.

- Bolond vagy - szólt felém fordulva. - Ha menekülni akarsz, akkor legalább nappal tedd. - Lenézett rám, a szemfogait lassan visszahúzta. A karmait elől hagyta. - Éjszakánként az erdőben Boggenál is szörnyűbb dolgok kószálnak. A ka-

punál lévő nem olyan volt, de az is hosszan, élvezettel lakmározna belőled.

Valahogy újra tudtam mozgatni a számat, és minden egyszerre kitört belőlem.

- Még te teszel szemrehányást nekem? Rokkant apám megjelenik az ablakom alatt, és azt hiszed, hogy nem fogok utánarohanni? Komolyan hálát vársz tőlem azért, hogy *örökre* itt maradhatok, és te gondoskodsz a családomról, valami olyan szerződés nevében, amihez semmi közöm, és ami megengedi a *fajtádnak*, hogy embereket öljetek, amikor csak kedvetek szottyan?

Az ujjait hajlítgatta, mint aki vissza akarja húzni a karmait, de azok kint maradtak, készen arra, hogy húsba és csontba vájja őket.

- Mit akarsz, Feyre?

- *Haza* akarok menni!

- Haza? Hová? A nyomorult emberi életet választod?

- Ígéretet tettem - mondtam akadozó lélegzettel. - Az anyámnak a halálos ágyánál. Megígértem, hogy gondoskodni fogok a családról. Mindent emiatt az eskü miatt tettem, minden áldott nap, minden egyes órában. És azért vagyok kénytelen megszegni az ígéretemet, mert vadásztam, hogy megmentsem a családomat, hogy megtömjem a hasukat.

A ház felé sétált, én kissé lemaradva követtem. A karmait lassan, nagyon lassan húzta vissza. Nem nézett rám, úgy felelt.

- Nem szeged meg az esküdet azzal, hogy itt maradsz, sőt, még többet is teszel értük. A családotnak most jobban megy a sora, mint amikor még otthon voltál.

A lelki szemeim előtt felrémlettek a lepattogzott, megfakult festményeim a házukban. Talán először azt felejtik el, hogy ki festette azokat. Jelentéktelennek fog tűnni nekik,

amit adtam nekik azokban az években, éppúgy, amilyen jelentéktelen voltam ezeknek a főtündéreknél. És az álmom, hogy egy szép napon majd együtt élek az apámmal, lesz mit ennünk, elég pénzünk lesz, és még festhetek is... ez az én álmom volt, senki másé.

Megdörzsöltem a mellkasomat.

- Nem adhatom fel az eskümet, nem mondhatok le a családomról. Nem érdekel, amit mondasz.

Az sem számít, hogy bolond, buta ember voltam, aki képes volt azt hinni, hogy az apja tényleg eljön érte.

Tamlin oldalról futó pillantást vetett rám.

- De te nem mondasz le róluk.

- Miközben luxuskörülmények között élek és degeszre tömöm magam? Ez hogyhogy nem...

- Gondoskodom róluk, van mit enniük, kényelemben élnek.

Van mit enniük, és kényelemben élnek. Ha tényleg nem tud hazudni, és igaz mindez, akkor... ez minden reményemet felülmúlja.

Akkor teljesült az anyámnak tett ígéretem.

Annyira letaglózott, hogy egy ideig meg se tudtam szólalni.

Az életem felett a szerződés rendelkezett, de... talán másképpen meg tudnék innen szabadulni.

Közeledtünk a kastélyba vezető széles lépcsősorhoz, mikor végül rákérdeztem:

- Lucien a határra jár járőrözni, te pedig említettél más öröket is - miközben én egyet sem láttam itt. Hol vannak?

- A határnál - felelte úgy, mintha ez megfelelő válasz lenne. Aztán hozzátette: - Ha én itthon vagyok, akkor nincs szükség örökre.

Mert ő egymagában is elég. Próbáltam ebbe nem belegon-
dolni, mégis tovább kérdezősködtem.

- Harci kiképzést is kaptál?

- Igen. - Mivel nem szólaltam meg, folytatta. - Életem nagy
részét apám harci egységében töltöttem a határon. Harcosnak
képeztek ki, hogy egy napon neki vagy másoknak szolgáljak.
A birtok igazgatását nem nekem szánták. - Olyan unottan
mondta ezt, hogy egyből tudtam, mit gondol a rangjáról, ar-
ról, hogy miért van szükség ékesszóló barátja jelenlétére.

De azt már személyeskedés, vájkálás lett volna megkér-
dezni, hogy miért változtak meg ennyire a körülmények. A
torkomat köszörültem, és inkább így folytattam a beszélge-
tést:

- Miféle tündérek lófrálnak az erdőben, ha Boggenál rosz-
szabbak is vannak? *Mi volt az a kapunál?*

Tulajdonképpen ezt kérdeztem: *Mi kínozott volna meg és
falt volna fel engem? Ki vagy te, hogy olyan erős vagy, hogy
ezek semmilyen fenyegetést nem jelentenek a számodrai*

Megállt a lépcső alján, és megvárta, hogy utolérjem.

- Egy puka. Ezek a te saját vágyaidat használják fel arra,
hogy egy távoli helyre csábítsanak téged. Aztán megesznek.
Lassan. Talán megéreztek az emberszagot az erdőben, és kö-
vettek téged a házig. - Beleborzongtam, és meg sem próbál-
tam leplezni. Tamlin folytatta. - Ezt a vidéket egykor nagyon
biztonságosan őrizték. A veszélyesebb tündérek vagy a saját
ősi területeik határain belül maradtak, amelyeket a helyi tün-
dérurak tartottak szemmel, vagy bujkálni kényszerültek. A
pukához hasonló lények soha nem merték volna betenni ide a
lábukat. De a Prythiant megfertőző kór meggyengítette az
öröket, akik távol tartották őket. - Hosszú szünet, mintha foj-
togatták volna a kimondott szavak. - Most más a helyzet.

Nem biztonságos egyedül utazni éjszaka, főleg az embereknek nem.

Mert az emberek olyan védtelenek, akár a kisbabák az olyan született ragadozókkal szemben, mint Lucien és Tamlin, akiknek nem is kell fegyver a vadászathoz. A kezére pillantottam, de a karmoknak nem láttam jelét. Csak a napbarnította, bőrkeményedéses bőrét láttam.

- Mi változott meg? - kérdeztem, miközben követtem őt felfelé a márványlépcsőn.

Nem állt meg, még csak nem is pillantott hátra, úgy felelt.

- Minden.

Akkor tehát valóban itt maradok örökre. Bármennyire is jó lett volna meggyőződni arról, hogy Tamlin betartja a szavát, és tényleg gondoskodik a családomról, és bármennyire is azt mondta, hogy távolmaradásommal többet használok a családomnak, ráadásul így az anyámnak tett esküt is teljesítem... az ígéretem súlya nélkül valahogy üresnek, kifosztottnak éreztem magam.

A következő három napban csatlakoztam Lucienhez, akivel bejártuk Andras korábbi útvonalát. Tamlin eközben Boggera vadászott, és nem is találkoztunk vele. Úgy tűnt, Lucien annak ellenére, hogy egy címeres fajankó, nem bánta a társaságom. Többnyire ő beszélt, aminek örültem, mert útközben eltöprenghettem azon, hogy milyen következményekkel járt egyetlen nyilvánvaló kilövése.

Egy nyíl. Ezalatt a három nap alatt, mikor a határ mentén járőröztünk, egyetlen vesszőt sem lőttem ki. Egyik reggel egy völgyben egy gímszarvast pillantottam meg. Ösztönösen fel-

ajzottam az íjam, és célba vettem az állat szemét, miközben Lucien gúnyosan mosolyogva megjegyezte, hogy az állat nem tündér. Én meg csak néztem az állatot, kövér volt, egészséges, elégedett, aztán leengedtem az íjat, visszatettem a nyilat a tegezbe, és hagytam elmenni.

A kastély környékén se láttam Tamlint, Lucien azt mondta, hogy éjjel-nappal Boggera vadászik. A vacsoránál is nagyrészt hallgatott, és korán távozott, hogy folytassa a vadászatot minden éjjel. Nem bántam, hogy nem találkozunk. Talán valami megkönnyebbülésfélét éreztem.

A pukával történő találkozásom utáni harmadik este alig-hogy leültem vacsorázni, Tamlin fel is állt, és mentegetőzve mondta, hogy minden percet ki akar használni a vadászatra.

Lucien és én csak néztünk utána egy darabig.

Lucien sápadtnak és feszültnek tűnt.

- Aggódsz miatta - jegyeztem meg.

Lucien egy magas rangú tündérhez teljesen méltatlan módon lehuppant a székébe.

- Olyan szeszélyes lett.

- Nem akarja, hogy segíts neki megtalálni Bogget?

- Jobban szeret egyedül lenni. Nem hinném, hogy felfogad, hogy valójában mit is jelent az, hogy Bogge a mi területünkön kószál. A puka elég jelentéktelen ahhoz, hogy Tamlin ne törődjön vele, de Bogge miatt akkor is főni fog a feje, ha már széttrancsírozta őt.

- És tényleg nem tud senki segíteni neki?

- Akik megszegnék a parancsát, hogy tartsák távol magukat, azoknak valószínűleg szétloccsantaná a fejét.

A tarkómon végigfutott a hideg.

- Ilyen kegyetlen lenne?

Lucien a serlegében lötyögő bort nézegette.

- Úgy nem tarthatod meg a hatalmat, hogy mindenkinek a barátja vagy. A tündérek körében, legyenek alacsonyabb rangúak vagy főtündérek, erős kézre van szükség. Túl erősek vagyunk, és a halhatatlanságunk miatt túl unottak ahhoz, hogy bármi más féken tartson bennünket.

Úgy tűnt, Tamlin helyzete dermesztő magánnyal jár, főleg, ha nem is vágyta különösebben ezt a rangot. Ugyanakkor meg nem tudtam volna mondani, hogy miért foglalkoztat ennyire ez a téma.

Hullott a hó, sűrűn, könnyörtelenül, már a térdemig ért, amikor megfeszítettem az íjat, egyre jobban és jobban, addig, hogy a karom már remegett. Mögöttem egy árnyék leselkedett, nem is leselkedett, hanem figyelt. Nem mertem visszafordulni, megnézni, hogy mi lehet az árnyékban, mi figyel, amikor a tisztás túloldaláról egy farkas tekintete szegeződött rám.

Csak nézett. Mintha várna, mintha kihívást intézne hozzám, ki merem-e löni a berkenyenyilam.

Nem akartam megtenni újra, nem, nem és nem...

De nem voltam ura az ujjaimnak, egyáltalán nem, és ő csak bámult rám akkor is, amikor kilőttem a nyilat.

Egyetlen lövés, egyetlen lövés, bele az arany szemébe.

A hora fröccsenő vér, a súlyos test puffanása, a szél sóhaja. Jaj, csak ezt ne!

Nem egy farkas esett a hora, nem, ember volt, magas, erős testalkatú.

Nem, nem is ember. Főtündér, hegyes fülekkel.

Pislogtam, a kezem meleg volt, ragadt a vértől, a megnyúzott test pedig vörös, gőzölgőit a hidegben, a bőre pedig, a bőrét a kezemben tartottam és...

Felriadtam, a hátamon csurgott a verejték. Kényszerítettem magam, hogy vegyek egy mély levegőt, kinyitottam a szemem, és szemügyre vettem a vaksötét hálósoba minden egyes részletét, és próbáltam valamit kivenni a sötétben. Valóság, ez volt a valóság.

De továbbra is láttam a főtünder testét, a fejét a hóban, a nyilamat, ahogy keresztülfúrta a szemét, minden vörös volt és vérzett, ahol belevágtam és lenyúztam a bőrét.

Elöntött az epe.

Nem valóság. Csak egy álom. Még azok után is, amit Andrasszal tettem, és még akkor is, ha farkas alakban volt...

Megdörzsöltem az arcom. Talán a csend, az üresség, az elmúlt napok miatt volt az egész, talán csak amiatt, hogy már nem kellett folyamatosan a családom miatt aggódnom, de... Csontvelőig hatolt bennem a megbánás, talán a szégyen is, igen.

Megráztam magam, mintha lerázhatnám magamról az egészet, lerúgtam a takarót, és felkeltem az ágyból.

12.

FEJEZET

A KASTÉLY SÖTÉT FOLYOSÓIN BAKTATVA sem tudtam megszabadulni a rémisztő, véres álmától. Lucien és a szolgák már régen az igazak álmát aludták. De nekem ez után a rémálom után muszáj volt csinálnom valamit, bármit. Egyik kezemben egy darab papírt, a másikban egy tollat szorongattam. Körültekintően haladtam előre, megjegyeztem az ablakokat, ajtókat és kijáratokat, és időnként elnagyolt vázlatokat és keresztekét vetettem a pergamenre.

Ennél többre nem voltam képes, és egy írástudó embernek a jelöléseim nem mondtak volna semmit. De a nevem betűinél többet nem tudtam se leírni, se elolvasni, így a saját készítésű térképem is többet ért a semminél. Ha itt kell maradnom, és a dolgok rosszul alakulnának, akkor életfontosságú tudnom, hol vannak a legjobb búvóhelyek és a legkönnyebben elérhető kijáratok. Nem hagyatkozhatom csak az ösztöneimre.

Túl sötét volt ahhoz, hogy megcsodáljam a falakat díszítő képeket, de nem mertem gyertyát gyújtani. Az elmúlt három napban, amikor minden bátorságomat összeszedve szemügyre akartam venni a képeket, a folyosókon mindig járkáltak szolgálók. Magamban szinte hallottam Nesta gúnyos nevetését, hogy egy tudatlan ember próbálja megcsodálni a tündérek művészetét. *Majd máskor*, mondtam magamnak. Akad még olyan csendes óra, amikor senki nem jár erre, és akkor meg-nézem őket. Rengeteg időm van, előttem az egész élet. Talán majd arra is rájövök, hogy mihez kezdjek vele.

Leóvakodtam a fölépcsőn, a hold fénye elárasztotta a hall fekete-fehér csempéit. Leértem az aljára, mezítláb voltam, ezért hangtalanul jártam a hideg csempén, és hallgatóztam. Sehol semmi és senki.

Letettem a kis térképemet egy asztalkára, rajzoltam néhány keresztet és karikát, megjelöltem, hol vannak az ajtók, az ablakok, a márványlépcső. Olyan jól ki fogom ismerni itt magam, hogy akár bekötött szemmel is el tudok majd igazodni.

Érkeztét könnyű szellő jelezte, a hosszú folyosóra pillantottam, a kertajtó felé.

El is felejtettem, mekkora ebben az alakjában, elfelejtettem a csavarodó szarvakat és a farkasarcot, a macskaruganyossággal mozgó medveszerű testet. Zöld szeme izzott a sötétben, rám szegezte a tekintetét. Az ajtók becsapódtak mögöttem, és a márványon koppanó karmok hangja töltötte be a folyosót. Mozdulatlanul álltam, nem mertem moccanni sem.

Kissé sántított. A holdfényben sötéten fénylő foltok maradtak utána.

Ahogy közeledett, mintha az egész hallból elszívta volna a levegőt. Olyan nagy volt, hogy a tér szűknek tűnt, akár egy ketrec. Karmok karcoló hangja, egyenetlen, ziháló légzés, csöpögő vér...

Két lépés között alakot váltott, akkora villanással, hogy azonnal be kellett hunynom a szemem. Amikor a szemem újra hozzászokott a sötétséghez, már ő állt előttem.

Ott állt, de mintha nem ő lett volna. Nyoma sem volt a kardszíjának vagy a késeinek. A ruhája hosszú, rongyos csíkokban lógott rajta, nem is értettem, hogyhogy nincs kibelevé, és hogyhogy életben van. De izmos teste és bőre az inge alatt selymes és érintetlen volt.

- Megölted Bogget? - kérdeztem szinte suttogva.

- Igen. - Unott, közömbös válasz. Mintha elfelejtett volna udvariaskodni. Mintha minden más fontosabb lenne nálam.

- Megsebesültél - mondtam még csendesebben.

A keze tiszta vér volt, és egyre több csörgött a földre. Közömbösen nézte, mintha embertelen erőfeszítésébe kerülne az is, hogy eszébe jusson, hogy van egy keze, ami megsérült. Micsoda akaratra és erőfeszítésre volt szükség ahhoz, hogy megölje Bogget, hogy szembeszálljon ezzel az átkozott fenyegetéssel? Milyen mélyre kellett leásnia önmagába, hogy elérje a benne lakozó halhatatlan erőt és az állatot, hogy megölje ezt a lényt?

Az asztalon heverő térképre pillantott, de a hangja teljesen üres volt, amikor megszólalt, nyoma sem volt benne semmilyen érzelemnek, bosszúságnak vagy évődésnek.

- Mi ez?

Felkaptam a térképet.

- Gondoltam, nem ártana megismernednem a környezettel.

Csipp, csepp, csipp, csepp.

Már kinyitottam a számat, hogy újra megemlítssem a kezét, de megelőzött.

- Nem tudsz írni, ugye?

Nem feleltem. Nem tudtam, mit mondjak. *Tudatlan, jelentéktelen ember.*

- Nem csoda, hogy más dolgokban viszont olyan ügyes letél.

Annyira el lehetett foglalva Boggeval, hogy nem is lehetett tudatában annak, hogy bókolt nekem. Már ha ezt bóknak lehetett nevezni.

Újabb vértócsa a márványon.

- Hol lehet rendbe hozni a kezedet?

Felemelte a fejét, és rám nézett. Mozdulatlanul, szótlanul, fáradtan. Aztán így szólt:

- Van egy kisebb gyengélkedő.

Próbáltam bebeszélni magamnak, hogy talán ez a leghasznosabb dolog, amit megtudtam egész este. De követtem őt, kikerülve az utána maradó vérnyomot, és azon gondolkodtam, amit Lucien mondott az elszigeteltségről és a rá nehezedő teherről. Eszembe jutott, amikor Tamlin megemlítette, hogy a birtokot nem neki kellene vezetnie, és... megsajnálтам őt.

A gyengélkedő ugyan szépen be volt rendezve szekrényekkel és asztallal, de beteg tündérek elhelyezésére nem tűnt alkalmasnak. Biztosan csupán ennyire volt szükségük, lévén, hogy halhatatlan mágiájukkal képesek az öngyógyításra. A mostani sebe viszont nem gyógyult be magától.

Lerogyott az asztal szélére, a csuklójánál fogva tartotta a sérült kezét, és figyelte, hogyan válogatom össze a szereket a szekrényekből és fiókokból. Amikor összegyűjtöttem minden szükségeset, próbáltam nem gondolni arra, hogy meg fogom őt érinteni... nem adtam át magam a rémületnek, amikor meg-

fogtam a kezét, pedig hűvös ujjaimat pokolian égette forró bőre.

Véres, piszkos kezét tisztogatva felkészültem arra, hogy megpillantom a karmait. De most visszahúzta őket, és a kötözést is némán tűrte. Elégge meglepett, hogy csupán néhány igen kellemetlen vágást fedeztem fel rajta, és egyiket sem kellett összevarrni.

Rögzítettem a kötést, aztán a véres vizet hátravittem a mosdóhoz. Szinte égetett a pillantása. Mire elmostam a tálat, a helyiség túl szűknek tűnt, a levegő pedig túl forrónak. Megölte Bogget, és viszonylag sértetlenül elsétált onnan. Ha ilyen erős, akkor a prythiani főurak szinte istenek. Testem minden halandó ösztöne pánikot jelzett.

Már majdnem elértem a nyitott ajtót, és legszívesebben rohantam volna vissza a szobámba, amikor megszólalt.

- Nem tudsz írni, mégis megtanultál vadászni, túlélni. Hogyan?

A küszöbön megálltam.

- Ez már csak így szokott lenni, amikor felelős vagy mások életéért, nem? Megteszed, amit meg kell tenned.

Ő még az asztalon ült, és úgy tűnt, a tudatában az itt és most mellett fel-feldereng a Boggeval folytatott harc emléke. Találkozott a tekintetünk, az övé vad, parázsló volt.

- Te más vagy, mint amit egy embertől vártam volna - jelentette ki.

Nem feleltem. Ő pedig nem kívánt jó éjt, amikor kísétáltam.

Másnap reggel a főlépcsőn lefelé sétálva igyekeztem nem gondolni a tisztára mosott márványcsempékre, amelyeken

már nyoma sem volt Tamlin vérének. A találkozásunk emlékét is próbáltam kiverni a fejemből.

A hall üres volt, én pedig majdnem elmosolyodtam: úgy éreztem, mintha a bennem lévő kínzó üresség enyhült volna. Talán most, ebben a csendben megnézhetem a képeket a falon, szemügyre vehetem, csodálhatom őket, tanulhatok belőlük.

A szívem kalapálni kezdett a gondolatra, és már indultam a folyosó felé, amiről feljegyeztem, hogy hemzsegett a festményektől, amikor az ebédlőből kiszűrődő halk férfihangokra lettem figyelmes.

Megálltam. A hangjuk elég feszült volt ahhoz, hogy nesztelenül besurranjak a nyitott ajtó mögé az árnyékba. Szánszamasan gyáva dolog ilyet tenni, de a hallottaktól a lelkiismeret-furdalásom nyomban szertefoszlott.

- Csak azt akarom tudni, hogy mégis mi az ördögöt csinálsz. - Lucien volt, az ismerős lusta gonoszkodás áthatotta minden szavát.

- Miért, te mit csinálsz? - csattant fel Tamlin. A zsanér és az ajtó közötti résben láttam, hogy szemtől szemben állnak egymással. Tamlin sértetlen kezén a karmok csillogtak a reggeli napfényben.

- Hogy én? - Lucien a mellkasára tette a kezét. - Az Üstre mondom, Tam, alig van már időnk, te pedig csak morgolódsz és haragosan nézel. Már leplezni sem akarsz.

Felvontam a szemöldököm. Tamlin elfordult, aztán vissza, kilátszottak a fogai.

- Már a legelején hibát követtem el. Képtelen vagyok ezt megemésztetni azok után, amit az apám a fajukkal, az országaikkal tett. Nem fogok a nyomdokaiba lépni, nem leszek olyan, mint ő. Szóval *vegyél vissza!*

- Vegyek vissza? Vegyek vissza, amikor te megpecsételed a sorsunkat, és mindent tönkreteszel? Azért maradtam veled, mert reménykedtem, és nem azért, hogy tétlenül nézzem a botladozásodat. Ahhoz képest, hogy neked köszíved van, nagyon ellágyultál az utóbbi napokban. Bogge itt járt, Bogge, Tamlin! Az udvarok között eltűntek az akadályok, még az erdeink is hemzsegnek a pukákhoz hasonló hulladékoktól. Kint akarsz táborozni a szabad ég alatt, és majd úgy ártalmatlanítasz minden besurranó férget?

- Vigyázz a szádra! - figyelmeztette Tamlin.

Lucien odalépett hozzá, és ő is vicsorgott. A gyomromban lüktetést éreztem, és valami fémesség töltötte be az orrom. De nem *láttam* a mágiát, csak éreztem. Nem tudtam volna megmondani, hogy ettől még rosszabbul éreztem-e magam vagy sem.

- Ne próbálj nyomás alá helyezni, Lucien! - Tamlin hangja veszélyesen elhalkult, csupa libabőr lett a hátam, amikor tisztán állati hangon felmordult. - Azt hiszed, nem tudom, hogy mi történik a saját területemen? Mégis mit veszíthetek? Amit már úgylis elvesztettem?

A kór.

Lehet, hogy tudták korlátozni, de úgy tűnt, hogy továbbra is káoszt, fenyegetést jelent. Nem akarják, hogy tudjak róla, nem bíznak bennem, vagy egyszerűen semmibe vesznek. Előrehajoltam, de az ujjam lecsúszott, és az ajtónak ütődött. Lehet, hogy ember nem hallotta volna, de a főtündérek azonnal megfordultak. Kihagyott a szívem.

A küszöb felé lépve a torkomat köszörültem, és vagy tucatnyi dolog futott át az agyamon, hogy vajon mit kéne felhoznom a mentségemre. Lucienre néztem, és erőltetetten mosolyogtam. Tágra nyílt a szeme, de nem tudtam eldönteni,

hogy közben mosolyog, vagy tényleg úgy tűnik, hogy rosszban sántikálok.

- Eljössz velem lovagolni? - tudakoltam kissé feszengve. Nem terveztem mára lovaglást, de ez megfelelő ürügynek tűnt.

Vörösesbarna szeme felcsillant, de a mosolya nem volt vele összhangban. Az arca ezúttal minden korábbinál számítóbbnak, hivataloskodóbbnak tűnt.

- Ma nem érek rá - felelte. Az állával Tamlin felé bökött. - Ma ő megy veled.

Tamlin leplezetlenül megvető pillantást vetett a barátjára.

A korábbiaknál több kést viselt a szokásos kardszóján, csak úgy csillogott a sok díszes fémmarkolat, ahogy feszes testtartással felém fordult.

- Nyugodtan szólj csak bármikor, ha menni szeretnél valahová. - A szabad kezén a karmok visszacsúsztak a bőre alá.

Ne. Majdnem hangosan kimondtam, amikor könnyörgő tekintettel Lucien felé fordultam, de ő csak megveregette a vállam, és távozóban még odavetette:

- Talán holnap, emberkém.

Kettesben Tamlinnel. Nagyot nyeltem.

Várakozón állt.

- Nem akarok vadászni - szoltam végül csendesen. Igaz volt. - Utálok vadászni.

Oldalra billentette a fejét.

- Akkor mihez lenne kedved?

Együtt baktattunk a folyosókon, miközben a nyitott ablakokon befújó rózsailatú szellő lágyan cirógatta az arcom.

- Vadászni jársz - szólalt meg végül Tamlin -, de egy kicsit sem hoz lázba a dolog. - Oldalról rám nézett. - Nem csoda, hogy mindig zsákmány nélkül tértek haza.

Semmi nyoma az előző esti kiüresedett, hideg harcosnak vagy a pár perccel ezelőtti dühös tündérnemesnek. Úgy tűnt, most csak Tamlin van jelen.

Bolond lettem volna, ha hagyom lankadni az éberségem, ha azt hiszem, hogy ez a normális viselkedés bármit is jelent, főleg, hogy a birtokán nagyon nem mentek rendben a dolgok. Megölte Bogget, ami azt jelenti, hogy nála veszélyesebb lénnyel én még életemben nem találkoztam. Nem igazán tudtam mihez kezdeni vele, ezért kissé mesterkélten megkérdeztem:

- Hogy van a kezed?

Behajlította a bekötözött kezét, megnézegette a kötést, ami napbarnította bőrén világító fehérnek tűnt.

- Nem is köszöntem meg.

- Hagyd ezt, nem is kell!

A fejét rázta, aranyszőke haján úgy csillogott a reggeli fény, mintha napsugarakból lennének a hajszálai.

- Bogge harapása képes annyira lelassítani a főtündérek öngyógyító folyamatait, hogy akár bele is halhatunk. Hálás vagyok neked. - Vállat vontam, mire hozzátette: - Hogy tanultad meg, hogyan kell egy ilyen sebet ellátni? Még így is tudom használni, hogy be van kötve.

- Próbálgattam, gyakoroltam. Másnap már újra meg kellett tudnom feszíteni az íjat.

Szóttalanul mentünk tovább, és befordultunk egy másik nap-sütötte márványfolyosóra. Ekkor már rá mertem pillantani, mire kiderült, hogy ő figyelmesen engem néz.

- Gondoskodott valaki valaha rólad? - kérdezte csendesen.

- Nem. - Már réges-rég felhagytam az önsajnálattal.

- Így tanultál meg vadászni is? Próbálgattad, gyakoroltad?
- Amikor csak lehetett, titokban meglestem más vadászokat, aztán addig gyakoroltam, míg el nem találtam valamit. Ellenkező esetben nem volt mit ennünk. Szóval elsőként a célzást sajátítottam el.

Zöld szemében parázslott a borostyán, az állatharcos talán mégsem tűnt el nyomtalanul.

- Kíváncsi vagyok-vetette oda foghegyről -, hogy fogod használni a kést, amit elloptál az asztalomról.

Moccanni se tudtam.

- Honnan tudsz róla?

Esküdni mertem volna, hogy az álarca alatt felvonta a szemöldökét.

- Kiképeztek arra, hogy észrevegyem az ilyesmit. De leginkább a félelemszagot éreztem meg rajtad.

- Azt hittem, senki nem vette észre - mormogtam.

Fanyarul elmosolyodott, ami őszintébbnek tűnt, mint a korábbi hamis mosolyok és hízeltgések.

- Függetlenül a szerződéstől, ha azt szeretnéd, hogy esélyed legyen elszökni egy tündér elől, akkor a késlopásnál kreatívabban kellene gondolkodnod. De amilyen érzéked van a hallgatózáshoz, előbb-utóbb biztos meghallasz valami értékes információt.

A fülem tövéig elvörösödtem.

- Én nem is... elnézést - motyogtam. Gondolatban végigfuttattam a hallottakon. Értelmetlen lett volna letagadnom, hogy hallgatóztam. - Lucien azt mondta, hogy időhiányban szenvedsz. Miért? A kórnak köszönhetően több Boggehoz hasonló lény fog erre kószálni?

Tamlin hirtelen mozdulatlaná dermedt, figyelmesen kémlelte a folyosót, mindent érzékelt, minden látható dolgot,

hangot és szagot. Aztán vállat vont, túl mereven ahhoz, hogy őszinte legyen.

- Halhatatlan vagyok, másom sincs, *csak* időm, Feyre.

A nevemet olyan... meghittséggel ejtette ki. Mintha nem egy olyan lény lenne, aki képes rémálomszerű szörnyetegeket meggyilkolni. Már nyitottam a számat, hogy valami konkrét választ követeljek tőle, de megelőzött.

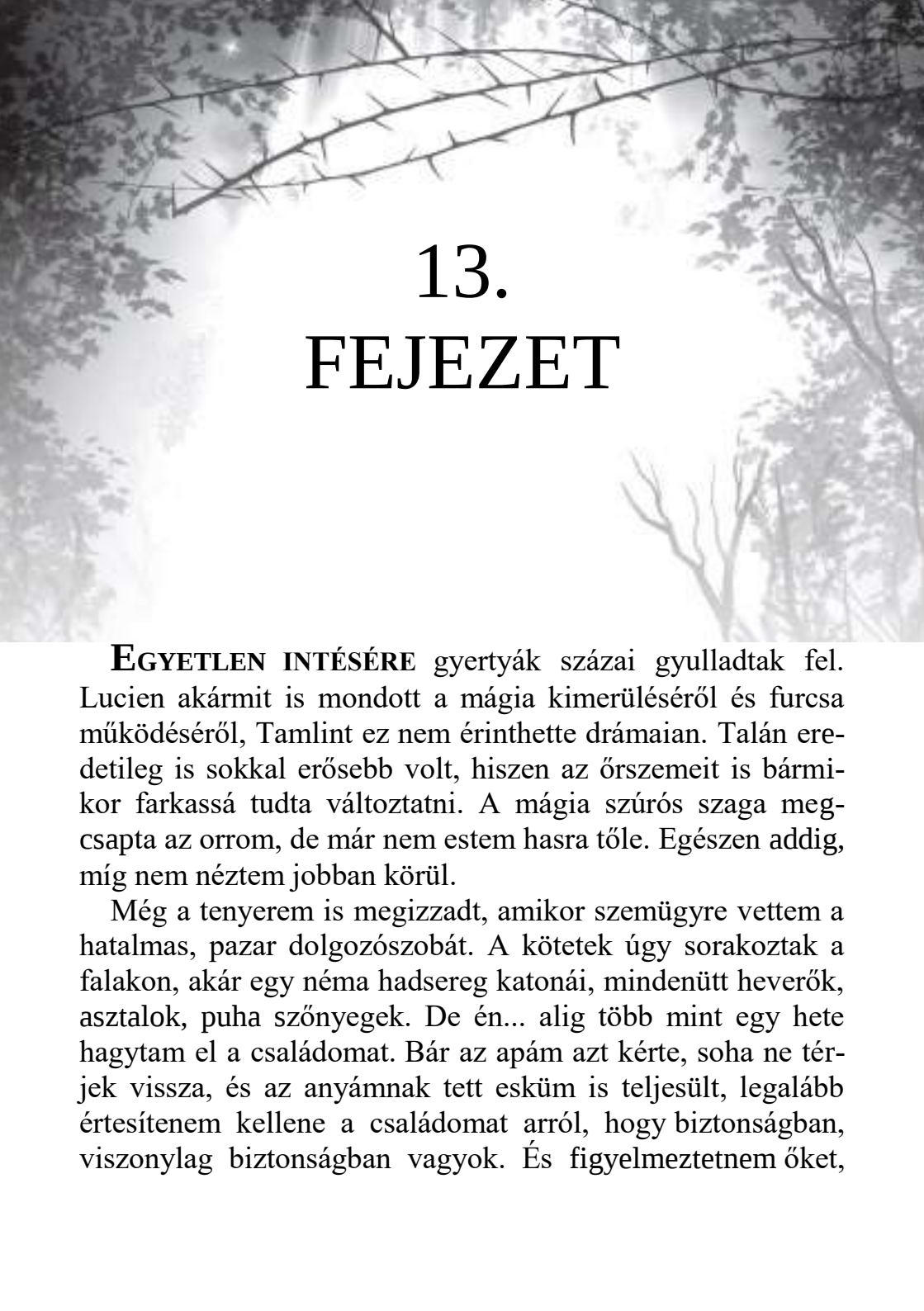
- A területünket és a mágiánkat sújtó csapás az Üst áldásával egyszer el fog múlni. Bogge megjelenésével jogosan feltételezed, hogy más lények is követhetik őt, főleg, hogy a puka is vakmerő módon idáig merészkedett.

Ha az udvarok közötti határok eltűntek, ahogy Lucien mondta, vagy ha a kór miatt Prythianben minden megváltozott, ahogy Tamlin állította... Nos, én akkor nem akarok belekeveredni valami kegyetlen háborúba vagy forradalomba, mert a túlélési esélyeim a nullával egyenlők.

Tamlin előttem ment, és a folyosó végén kinyitott egy szárnyas ajtót. Erős hátizmai megmozdultak a ruhája alatt. Soha nem fogom elfelejteni, ki ő... és mire képes, és láthatólag mire képezték ki.

- Íme, a dolgozószooba - mondta.

Az elém táruló látvány teljesen letaglózott.

13.

FEJEZET

EGYETLEN INTÉSÉRE gyertyák százai gyulladtak fel. Lucien akármit is mondott a mágia kimerüléséről és furcsa működéséről, Tamlint ez nem érinthette drámaian. Talán eredetileg is sokkal erősebb volt, hiszen az őrszemeit is bármikor farkassá tudta változtatni. A mágia szúrós szaga megcsapta az orrom, de már nem estem hasra tőle. Egészen addig, míg nem néztem jobban körül.

Még a tenyerem is megizzadt, amikor szemügyre vettem a hatalmas, pazar dolgozószobát. A kötetek úgy sorakoztak a falakon, akár egy néma hadsereg katonái, mindenütt heverők, asztalok, puha szőnyegek. De én... alig több mint egy hete hagytam el a családomat. Bár az apám azt kérte, soha ne térjek vissza, és az anyámnak tett esküm is teljesült, legalább értesítenem kellene a családomat arról, hogy biztonságban, viszonylag biztonságban vagyok. És figyelmeztetnem őket,

hogy milyen járvány söpör végig Prythianen, ami egy napon akár át is juthat a fal túloldalára.

Csak egyféleképpen adhatom át nekik ezt az üzenetet.

- Szükséged van még valamire? - kérdezte Tamlin, mire összerezzenem. Még mindig mögöttem állt.

- Nem - mondtam, és járkálni kezdtem. Bele se mertem gondolni, hogy milyen erőt demonstrált az imént, micsoda könnyed eleganciával keltett életre annyi lángot. Az előttem álló feladatra kellett összpontosítanom.

Nem teljesen az én hibám, hogy alig tudtam olvasni. A tönkremenetelünk előtt az anyám teljesen elhanyagolta a nevelésünket, és nem vett fel nevelőnőt mellénk. Miután beütött a krach, és teljesen elszegényedtünk, a nővéreim, akik már tudtak írni-olvasni, rangon alulinak találták a falusi iskolát, engem pedig nem akartak tanítani. Annyira azért tudtam olvasni, hogy boldoguljak az életben, és meg tudjak rajzolni betűket, de ezt is annyira gyengén, hogy még egy aláírás is megalázó feladatnak bizonyult.

Elég baj, hogy Tamlin tudott róla. Majd kitalálom, *hogyan* juttassam el a levelet hozzájuk, ha kész lesz, talán megkérem őt vagy Lucient erre a szívességre.

Túl megalázó lenne még arra is megkérni őket, hogy írják meg a levelet. A fülemben csengtek a szavak: *annyira tipikusan tudatlan ember*. És miután Lucien meg van győződve arról, hogy az első adandó alkalommal kémkednék utánuk, biztosan elégetné az összes leveletem. Meg kell tanulnom egyedül.

- Akkor magadra hagylak - mondta Tamlin, miután a csend túl hosszúra nyúlt és feszültté vált.

Nem mozdultam meg, csak amikor becsukta az ajtót, és egyedül maradtam. Odamentem egy polchoz, a szívem a torokban dobogott.

Vacsora- és alvásidőben kénytelen voltam szünetet tartani, de már hajnalhasadta előtt újra a dolgozószobában voltam. A sarokban állt egy kis íróasztal, papírokkal és tintával. Az ujjammal követtem egy sort, és közben suttogva olvastam a szavakat.

Fog-ta... fogta a cipőjét, és fel... állt a he... - Hátradőltem a székemben, és a tenyeremet a szememre szorítottam. Amikor valamelyest lecsillapodtam, és már nem akartam kitépni a hajam, akkor fogtam a tollat, és aláhúztam a szót: helyéről.

Reszkető kézzel minden erőmmel azon igyekeztem, hogy betűről betűre kimásoljam a szavakat, és bővítsem a könyv mellé tett listám. Legalább negyven szót írtam már ki, ákombákom, alig olvasható betűkkel. Majd később utánaézek a kiejtésüknek.

Felálltam, ki kellett már nyújtanom a lábamat. Nyújtózkodni akartam, vagy csak kissé eltávolodni attól a sok-sok kiírt szótól, aminek nem ismertem a kiejtését, nem beszélve arról, hogy az arcom és a tarkóm is folyamatosan égett.

A dolgozószoba inkább könyvtárként működhetett, a falak nem is látszódtak a könyvkupacok miatt, amelyek kisebbfajta labirintust alkotva elfoglalták a terület nagy részét és a galériát. Az összes falfelületet könyvek borították. Maga a dolgozószoba szó viszont kevésbé hangzott ijesztőn. A könyvhalomok között bolyongva egy fénysugarat követtem a túloldalon lévő ablakok felé. Az ablakok egy rózsakertre nyíltak, és a virágok tucatnyi színben pompáztak, a karmazsin, rózsaszín, fehér és sárga különféle árnyalataiban.

Egy időre bele is feledkeztem volna a színekbe, a harmatos csillogásba a reggeli nap fényében, ha nem pillantom meg az ablakok melletti falat beborító képet.

Ez nem is festmény, gondoltam hunyorogva, ahogy hátrébb léptem, hogy egyben lássam az egészet.

Nem... ez egy... kerestem a megfelelő kifejezést. *Freskó*. Igen, az volt.

Egy ideig nem is tudtam levenni a szemem róla, elképesztő volt a mérete, a festők becsvágya, a tény, hogy ezt a mester-művei ezen az eldugott helyen alkották meg, mintha semmi-ség lenne ilyesmit létrehozni.

Színek, formák, fények és árnyalatok segítségével egy történet bontakozott ki előttem. Prythian története.

Egy üsttel kezdődött.

Egy hatalmas, fekete üsttel, amelyet izzóan világító, törékeny női kezek tartottak egy csillagos, végtelen éjszakán. A kezek megdöntötték az üstöt, aranyszínű, csillogó folyadék csordult át a peremén. Nem, nem is csillogó... de apró szimbólumokkal fluoreszkáló, talán valami ősi tündérnyelven írtak valamit. Akármilyen is volt ráírva, akármilyen is volt az üst tartalma, az egész a lenti semmibe ömlött, le a földre, és létrejött a mi világunk...

A térkép az egész világot felölelte, nemcsak azt a vidéket, ahol éppen tartózkodtunk, de a tengereket és a nagyobb földrészeket is. A területeket külön megjelölték és saját színnel látták el: egyeseken finom, miniatűr ábrázolásokon feltüntették azon lényeket is, akik egykor azokon a vidékeken uralkodtak, ami most az embereké volt. Beleborzongtam a felismerésbe, hogy egykor az egész világ az övék volt, legalábbis úgy hitték, hogy az üstöt tartó kéz hozta létre a számukra. Semmi nem utalt itt ránk, emberekre. Feltételeztem, hogy számukra nagyjából a disznókkal lehettünk egyenértékűek.

A freskó következő része már keményebb diónak bizonyult. Egyszerű volt, de olyan részletes, hogy egy pillanatra mintha én is a csatamezőn álltam volna, éreztem a véres sarat a lábam alatt, mintha én is vállvetve harcoltam volna a felsorakozó emberkatonák ezreivel, szembeszállva a támadásra kész tündérhordákkal. A mészárlás előtti utolsó pillanat.

Az emberek nyilai és kardjai olyan esetlennek tűntek a csillogó vértetű főtündérekkel és az alacsonyabb rangú, ám karmokkal, hatalmas szemfogakkal felfegyverkezett tündérekkel szemben. A freskó következő része nélkül is tisztában voltam vele, hogy az emberek nem élték túl ezt a mindent eldöntő csatát. A szomszédos jelenetkép vöröses csíkokkal felsabdalt fekete foltjai elég egyértelműek voltak.

Egy újabb térkép a már jócskán megcsonkított tündérbirodalmat ábrázolta. Az északi részeket elcsatolták és felosztották a főtündérek között, akik a faltól délre elvesztették a területeiket. A faltól északra minden az övük lett, tőle délre viszont a nagy ködös semmi létezett. Megtizedelt, elfeledett világ, mintha a művésznek nem érte volna meg a fáradságot, hogy ábrázolja.

Szemügyre vettem a ma már a főtündérek uralma alatt álló, kiterjedt területeket. Továbbra is elképesztő hatalommal bírtak világunk északi része felett. Tudtam, hogy ezeket királyok, királynők, tanácsnokok vagy uralkodónők kormányozták, de még soha nem láttam ábrázolva őket, és nem hallottam arról semmit, hogy miért kellett engedniük délnek, és mennyit zsugorodott a területük emiatt.

Ami a mi hatalmas szigetünket illeti, Prythian jól járt, nekünk, szálnalmas emberkének csak egy kis csíkot hagytak lent. A legnagyobb áldozatot a hét terület közül a legdélibb hozta meg, amelyet krókuszokkal, báránnyal és rózsákkal festettek meg. Tavaszi tájak.

Közelebb léptem, hogy jobban szemügyre vegyem a fal-ként funkcionáló sötét, alaktalan foltokat: a festő újabb rossz-indulatú húzása. Az emberek területére egyetlen jelzést nem tett, semmi nem jelölte nagyobb városainkat, központjainkat, de... Megtaláltam, nagyjából hol lehet a falunk, és a fal és a falunk közti erdős vidéket is. Ez a kétnapi út a ránk leselkedő hatalomhoz viszonyítva nagyon kicsinek tűnt. Végighúztam az ujjamat a falig, majd el egészen a tavasz udvara területéig. Itt sem volt jelzés, de tele volt a tavaszra utaló ecsetvonásokkal: virágzó fák, szeszélyes viharok, fiatal állatok... Legalább egy olyan udvarban fogom leélni hátralévő életemet, ahol a leginkább mérsékelt az időjárás. Sovány vigasz.

Hátrébb léptem, és az északi részt vettem jobban szemügyre. Prythian másik hat udvara igen változatos területeket foglalt magában. Könnyű volt kitalálni, hogy melyik az ősz, a nyár és a tél udvara. Aztán felettük két világító udvar: a legdélebbi, egy kevésbé világító, vörösebb jellegű a hajnal udvara, felette élénk arany, sárga és kék színekkel megfestve a nappal udvara. Felettük fagyos, hegyi vidéken, sötétben, csillagok között az éjszaka udvarának kiterjedt területe.

A hegységek közötti árnyékokban kis szemek és csillogó fogak voltak kivehetők. A halálosan veszélyes szépség vidéke. Libabőrös lett a karom.

Érdekesnek tűntek a tengeren túli királyságok is, például egy elszigetelt tündérkirályság nyugatra, ami szemlátomást nem veszített területet, és a tündérek a maguk urai voltak, de a tekintetemet a csodás, életteli térkép közepe vonta magára.

A vidék közepén, mintha az lenne a magja mindennek, ahonnan minden kiterjedt, vagy talán az a hely, ahová először jutott az üstből kiáramló folyadékból, egy kisebb, hófedte hegység helyezkedett el, melynek a tetején egy hatalmas, magányos fenyő magasodott. Nem borította hó a fát, mintha az

elemek nem akarták volna érinteni. Nem láttam utalást arra, hogy mi lehet ez, semmi nem jelezte a fontosságát. A művész bizonyára feltételezte a nézőkről, hogy maguktól is tudják. Ezt a freskót nem embereknek festették.

Ezen gondolattal tértem vissza a kis asztalomhoz. Legalább megismerkedtem a területek földrajzi elhelyezkedésével, és megtudtam, hogy északra ne menjek soha.

Elhelyezkedtem a karosszékemben, és megkerestem a helyet a könyvben, ahol megálltam. A könyv illusztrációin végigfutva égett az arcom. Gyerekkönyv volt, én pedig alig tudtam átrágni magam körülbelül húsz oldalon. Miért tart Tamlin gyerekkönyveket a könyvtárában? Az ő gyerekkori könyvei lennének, vagy a saját gyerekeinek szánja? Mindegy, mert ezeket se tudom elolvasni. Gyűlöltem ezeknek a könyveknek a szagát, az ősrégi rothadó lapokat, a papír gúnyolódó suttogását, a durva kötést. A papíromra pillantottam, a számomra ismeretlen szavakra.

Összegyűrtem a listám, és behajítottam a szemetesbe.

- Segíthetek, ha nekik akarsz írni.

Az ijedségtől majdnem leestem a székről. Megfordultam, és Tamlin állt mögöttem, egy kupac könyvvel a kezében. Félttem, hogy elvörösödöm, rettegtem attól, hogy megsejti, milyen információt akarok megírni.

- Segíteni? Tündér létedre nem élsz a lehetőséggel, hogy egy tudatlan halandón gúnyolódj?

Összeszorított szájjal letette a könyveket az asztalra. Nem tudtam elolvasni a bőrgerincükön felcsillanó címet.

- Miért gúnyolódnék egy olyan hiányosságod miatt, ami nem is a te hibád? Hadd segítsek. Tartozom neked ennyivel a kezem miatt.

Hiányosság. Valóban az volt.

Egy dolog volt bekötni a kezét és úgy beszélni vele, mintha nem egy ölésre és pusztításra termett ragadozó lenne, de más tészta felfedni előtte, hogy valójában milyen keveset tudok, a személyiségemnek azt a részét, ami még nagyon is gyerek és éretlen... Kifejezéstelen arcáról nem tudtam leolvasni semmit. Bár nem volt sajnálkozás a hangjában, én öntudatosan kihúztam magam.

- Megoldom.

- Azt hiszed, nincs jobb dolgom annál, mint hogy mindenféle kifinomult módszerrel megalázzalak?

Eszembe jutottak azok a hanyag festékfoltok, amelyekkel a művész az emberek földjét ábrázolta és nem jutott eszembe válasz. Legalábbis udvarias válasz nem. Olyat kaptak már tőlem eleget. Ő is.

A fejét csóválta.

- Szóval Luciennek megengeded, hogy vadászni vigyen...

- Lucien - szakítottam félbe csendesen, de nem kedvesen -, nem akar másnak látszani, mint ami valójában.

- Mit akarsz ezzel mondani? - mordult fel, de a karmait még nem húzta elő, még akkor sem, ha a teste mellett ökölbe szorította a kezét.

Határozottan veszélyes vizekre eveztem, de nem érdekelt. Attól még, hogy menedéket nyújt nekem, nem fogok a lábai előtt heverni.

- Azt - mondtam hideg nyugalommal -, hogy nem ismerlek. Nem tudom, hogy kiféle, *miféle* vagy valójában, és mik a szándékaid.

- Azaz nem bízol bennem.

- Hogy bízna egy tündérben? Talán te nem élvezed, ha gyilkolhatsz és átverhetsz bennünket?

Akkorát mordult, hogy a gyertyák fénye beleremegett.

- Hidd el nekem, hogy te más vagy, mint amilyennek az embereket képzeltem.

Szinte fizikailag éreztem, hogy felszakad bennem egy mély seb, és kiáradnak belőle azok a szörnyű szavak: *műveletlen, tudatlan, jelentéktelen, büszke, hideg* - ezek Nesta szájából hangzottak el, és most Tamlin gunyoros hangján visszahangoztak bennem.

Összeszorítottam a szám.

Megrázta magát, és kissé felemelte a kezét, mintha megakarna érinteni.

- Feyre - kezdte, elég lágyan ahhoz, hogy én csak megrázzam a fejem, és kimenjek a szobából. Nem tartóztatott fel.

Délután visszamentem, hogy a szemetesből kiszedjem az összegyűrt listámat, de már nem találtam. A könyveimet is összekeverte valaki, mert a címek más sorrendben voltak. Biztos egy cseléd volt, nyugtatgattam magam, mert nyugtalanság kerített hatalmába. Alis vagy egy másik madárálarcos tündér takarított. Nem írtam semmi gyanúsat, arról pedig Tamlin tudhat, hogy a családomat akarom figyelmeztetni. Nem hittem, hogy megbüntetne miatta... de a beszélgetésünk nem alakult éppen a legjobban.

Mégis remegett a kezem, amikor leültem a kis asztalomhoz, és megkerestem a könyvben azt a részt, ahol reggel félbehagytam. Tudtam, hogy szégyenteljes dolog tintával beleírni egy könyvbe, de ha Tamlin aranytányérokat is megengedhet magának, akkor egy-két könyvet is ki fog tudni cserélni.

Csak bámultam a sorokat, de a betűk teljesen összefolytak előttem.

Lehet, hogy butaság volt a részemről, hogy nem fogadtam el a segítségét és nem tettem félre a büszkeségem. Seperc alatt megírta volna a levelet. Ha viszont jobb dolga is van an-

nál, mint hogy engem állandóan zavarba hozzon, akkor biztosan annál is akad jobb dolga, hogy a családomnak segítsen levelet írni. Mégis felajánlotta.

A közelben megkondult egy óra.

Hiányosság, egyike az újabb hiányosságaimnak. Megdörzsöltem a szemöldökömet. Butaság sajnálatot érezni egy magányos, töprengő tündér iránt, és azt hinni, hogy felvillanyozza a találkozás valakivel, aki hasonlóan érez és megérti őt. Igen, én csak a magam tudatlan, jelentéktelen emberi módján éreztem át, milyen annak a terhét viselni, hogy másokról gondoskodik az ember. Hagynom kellett volna akkor este, hogy vérezzen a keze. Hiba volt azt hinni, hogy akadhat valaki, ember, tündér vagy akárki, aki megérti, milyen lett az életem, milyenné lettem én az elmúlt években.

Eltelt egy perc, majd még egy.

Lehet, hogy a tündérek képtelenek a hazugságra, de az biztos, hogy vissza tudják tartani az információkat: Tamlin, Lucien és Alis mindent megtettek azért, hogy ne válaszolják meg a konkrét kérdéseimet. Ha sikerül többet megtudnom az őket fenyegető kórról, ha *bármit* megtudok róla, honnan ered, mit okozhat még, és főként, mit okozhat egy *embernél*, akkor már megérte az időt tanulásra szánnom.

És nekik talán van tudomásuk valamilyen elfeledett kiskapuról az átkozott szerződésben, hogy miként fizessem meg úgy az adósságom, hogy közben visszajutok a családomhoz is, így figyelmeztethetném őket a járványra... Muszáj megkockáztatnom.

Húsz perc múlva már Lucien hálószobáját keresgéltem. A kis térképemen megjelöltem a helyét: egy különálló szárnyban volt a második emeleten, távol az enyémtől. Miután végigjártam a szokott helyeit, utolsóként ide is elnéztem. Bekopogtam a fehérre mázolt szárnyas ajtón.

- Bújj be, ember! - Valószínűleg a lélegzetvételem alapján ismert fel. Vagy az egészséges szemével átlátott az ajtón.

Óvatosan kinyitottam az ajtót. A szoba alakja hasonlított az enyémhez, de narancs, piros és vörös árnyalatok domináltak benne, némi halványzölddel és barnával vegyítve. Mint egy őszi erdő. De míg az én szobám csupa puhaság és elegancia volt, az övéből sugárzott valami nyers erő. Az ablaknál nálam egy szép reggelizőasztal állt, nála egy kopott munkaasztal foglalt el nagy helyet, amelyen különféle fegyverek heverték. Az asztalnál ült, fehér ingben és nadrágban.

Vörös haját nem fogta össze, úgy csillogott, mint a folyékony tűz. Tamlin kifinomult követe, aki saját jogon harcos.

- Nagyon eltűntél - szóltam, becsuktam az ajtót, és nekidőltem.

- Hivatalos kiküldetésen kellett megzaboláznom néhány forrófejű elemet az északi határon - mondta, és letette a vadászkést, amit éppen tisztogatott. Hosszú, kegyetlen pengéje volt. - Épphogy csak visszaértem, amikor a fülembe jutott a kis összetűzések Tamlinnel, és úgy véltem, hogy itt fent nagyobb biztonságban vagyok. Örülök, hogy emberi szíved irányomban is megnyílt. Legalábbis nem az élén állok a kiiktatandó személyeket felsoroló listádnak.

Csak néztem rá meredten.

- Nos - folytatta, vállat vonva -, úgy tűnik, sikerült eléggé felhúznod Tamlint, mert megtalált és majdnem leharapta a fejem, így megghiúsítottál egy békésnek ígérkező ebédet is. Szerencsére a nyugati erdőségben valami gond adódott, amit szegény barátomnak kell lerendeznie, mert csak ő képes rá. Meglep, hogy nem futottatok össze a lépcsőn.

Hála az elfelejtett isteneknek ezért az apró könyörületért.

- Milyen gond?

Vállat vont, de a mozdulat túl feszültnek tűnt ahhoz, hogy nemtörődömséget fejezzon ki.

- Csak a szokásos: nemkívánatos, alávaló lények okoztak némi felfordulást.

Jó, hogy Tamlin nincs itthon és nem fog rajtakapni. Újabb szerencsemorzsa.

- Meg vagyok lepve, hogy ilyen részletesen válaszoltál - mondtam olyan lazán, amennyire csak tudtam, de megváltam a szavaimat. - Olyan kár, hogy nem egy Suriel vagy. Akkor valahogy csapdába ejtenélek, és utána bármilyen információ ki tudnék húzni belőled.

Nagyot pislogott, aztán a szája mosolyra görbült, fémszeme zümmögve megpördült, és rám fókuszált.

- Gondolom, nem árulod el, hogy miben sántikálsz.

- Neked is megvannak a saját titkaid és nekem is - mondtam óvatosan. Nem tudhattam, hogy megpróbálna-e lebeszélni, ha elmondanám neki az igazat. - De ha Suriel volnál - tettem hozzá szándékosan lassan, mintha nem értett volna meg - hogyan csalhatnálak csapdába?

Letette a kést, és a körmeit nézegette. Hirtelen nem tudtam volna eldönteni, hogy egyáltalán megszólal-e, vagy megkérési Tamlint, és beköp nála.

De aztán megszólalt.

- Surielként talán a nyugati erdők zsenge nyírfaligetei lennének a gyengéim, meg a frissen levágott csirkék, és nagy mohóságomban lehet, hogy nem venném észre a liget körül kifeszített dupla hurkú csapdát, és a lábam szépen bele is akadna.

- Hm. - Nem mertem rákérdezni, hogy mi oldotta meg hirtelen ennyire a nyelvét. Bár továbbra is fennállt a lehetősége, hogy szívesebben látna holtan, de vállaltam a kockázatot. - Nekem valahogy jobb vagy főtündérként.

Vigyorgott, de csak rövid időre derült fel.

- Ha eléggé örült és ostoba lennék ahhoz, hogy kövessek egy Surielt, akkor vinnék magammal íjat és tegez is, és talán egy ehhez hasonló kést. - A tokjába dugta az imént letisztogatott pengét, és az asztal szélére tette, mintegy felajánlotta. - És miután kiszabadítottam, menekülnék, mint az örült, rohannék a legközelebbi folyóhoz vagy patakhoz, mert azon gyűlölnek átkelni.

- De te nem vagy örült, ezért inkább itt üldögélsz épen, egészségesen?

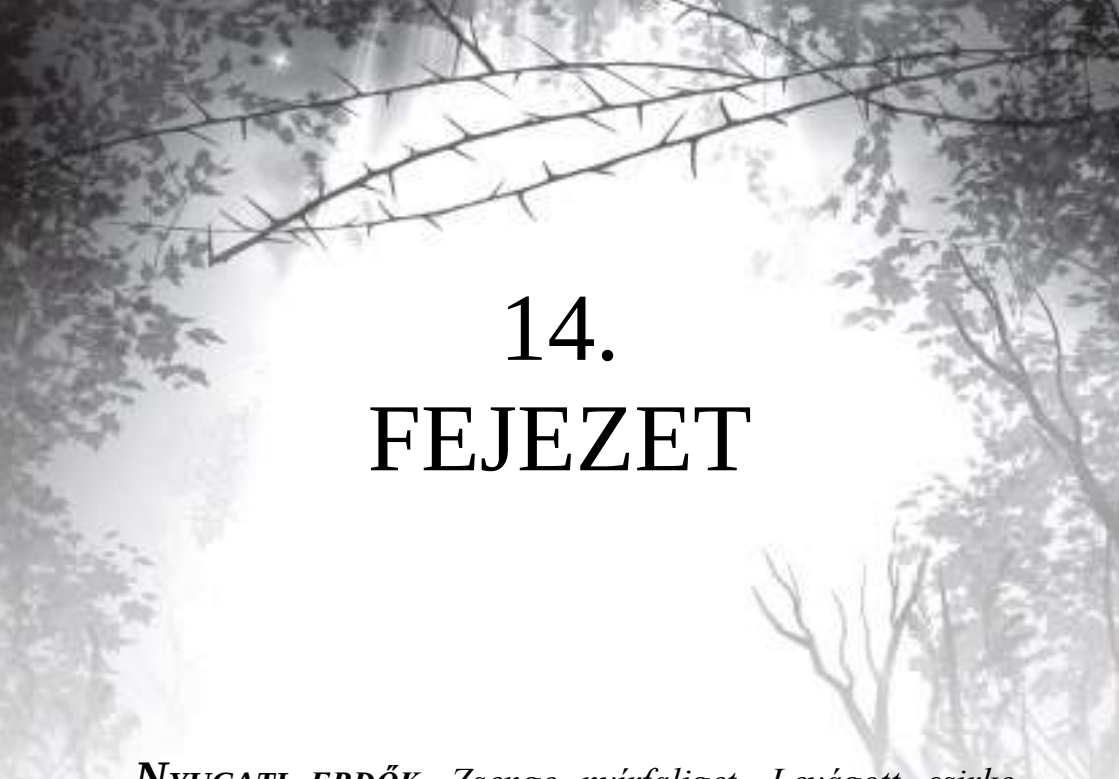
Szépen nyugodtan elvadászgatok majd a környéken, és ha nagylelkű hangulatomban leszek, akkor kiváló hallásom segítségével úgyis meghallom, ha valaki óbégat a nyugati erdőkben. Ja, és szerencsére semmi közöm ahhoz, hogy te azt hallottad, hogy ma próbálkozz a Surielekkel. Tam automatikusan kibeledné azt, aki tanácsokkal lát el téged, hogyan kell csapdát állítani. Szerencsére amúgy is akartam vadászni, mert ha bárki rajtakapna, hogy segítek neked, akkor nagy pácba kerülnék. Remélem, a titkaid megérnek ennyit - közölte a szokásos vigyorával, de az sem kerülte el a figyelmemet, hogy éle is volt a mondandójának, figyelmeztetett.

Újabb talány és információmorzsa.

- Jó, hogy ilyen természetfeletti hallásod van, nekem pedig természetfeletti az a képességem, hogy tartsam a számat - mondtam neki.

Felvettem a kést az asztalról, és elindultam a szobámba, hogy elhozzam az íjamat. Lucien mordult egyet.

- Azt hiszem, hogy kezdelek megkedvelni, te gyilkos ember.

14.

FEJEZET

NYUGATI ERDŐK. Zsenge nyírfaliget. Levágott csirke. Dupla hurok. Folyóhoz közel.

Magamban Lucien útmutatását ismételve elhagytam a kastélyt. A szépen gondozott parkon és a vad, dimbesdombos, füves vidéken, tiszta vizű patakokon átkelve eljutottam a tavaszi erdőig. Senki nem tartóztatott fel, senki nem látta, hogy hátamon az íjjal és a tegezzel, oldalamon Lucien késével elmentem. Igaz, a konyhások megdöbbenek a kérésemen, de hála nekik, egy frissen levágott csirkével teli hátitáskát cipeltem magammal, és a csizmámba is dugtam egy kést.

A táj olyan néptelen volt, mint a kastély, bár időnként a szemem sarkából mintha valami fénylőt láttam volna. Ha azonban odanéztem, a csillogás a közeli patak vizén táncoló napsugárba ment át, vagy úgy tűnt, hogy csak a szél zörgette egy magányos platán leveleit egy dombtetőn. Egy magas hegy lábánál fekvő tó partján esküdni mertem volna, hogy a

tiszta vízből négy, fénylő női fej kandikál ki, és engem néznek. Megszaporáztam a lépteimet.

A zöldellő nyugati erdőbe érve is csak a madarak csicseregését és az apróvad neszezését hallottam. Amikor Luciennel vadásztunk, soha nem lovagoltunk keresztül ezeken az erdőkön. Itt nem is vezetett ösvény, minden vadul burjánzott. Tölgyek, szilfák és bükkök fonódtak össze színes mintázatban, szinte megfojtották a sűrű lombkorona közé beszivárgó napsugarakat. A mohaszőnyeg minden zajt elnyelt.

Ez az őserg erdő csak úgy duzzadt az élettől, nem tudtam volna szavakba foglalni, hogyan, de éreztem mélyen a csontjaimban. Ötszáz év elteltével én lehettem itt az első ember, aki a súlyos, sötét ágak alatt sétálva beszívta a nedves, vastag, korhadó törzseket elfedő tavaszi levelek friss illatát.

Nyírfák és folyó. Ahogy mélyebbre hatoltam az erdőbe, egyre szaporábban vettem a levegőt. Emlékeztettem magam, hogy az éjszaka a veszélyes, nem a nappal, és napnyugtáig még volt néhány órára hátra.

Bár Bogge is nappal követett minket.

Boggenak viszont már befellegzett, és az a borzalom, amit Tamlin most rendez el, nem itt van a környéken. A tavasz udvara. Kíváncsi lettem volna, hogy vajon Tamlinnek jelenítenie kell-e a terület főúrnak. Lehet, hogy a főúr vájta ki Lucien szemét is? Talán a főúr hitvese tette, róla beszélhetett Lucien, és ő töltötte el ilyen félelemmel őket. Elhessegettem a gondolatot.

Könnyed léptekkel, nyitott szemmel jártam, és a neszeket figyeltem. A szívem egyenletesen vert. A hiányosságaim ellenére vadászni még tudok. És a kaland megéri az erőfeszítést, mert válaszokra van szükségem.

Találtam egy fiatal, keskeny törzsű nyírfából álló ligetet, aztán egyre szélesedő köröket leírva belebotlottam a legköze-

lebbi sekély vizű patakba, ami viszont olyan széles volt, hogy csak nekifutásból tudtam volna átugrani. Lucien mondta, hogy keressek egy folyót vagy patakot, és ez elég közel volt ahhoz, hogy lehetővé tegye a menekülést. Ha menekülnöm kell. Remélhetőleg nem lesz így.

Bejártam néhány lehetséges útvonalat a patakig. Kerestem még alternatív útvonalakat is, ha valamilyen akadályba ütköznék. Megjegyeztem a környéken minden gyökeret, sziklát és mélyedést, aztán visszatértem a fehér törzsű fák által szegélyezett kis tisztásra, és elkészítettem a csapdám.

Egy közeli terebélyes, sűrű lombú tölgyfán találtam búvóhelyet, az élénkzöld levelek letről teljesen eltakartak. Vártam és vártam. A délutáni nap még a leveleken keresztül is forrón sütött, ezért levettem a köpenyemet, és felhajtottam a tunikám ujját. Mivel korgott a gyomrom, elővettem egy darab sajtot a hátizsákomból. Indulóban csentem el a konyhából, mert halkabban lehetett enni, mint egy almát. Evés után a kulacsomból kortyoltam egy kis vizet, mert a torkom már kiszáradt a hőségben.

Tamlin és Lucien vajon megunják néha az örök tavaszt, és útnak erednek máshová, csak hogy kipróbáljanak egy másik évszakot? Én nem bántam volna egy örökké tartó enyhe tavaszt, amikor a családomról nekem kellett gondoskodnom, mert a tél minden évben éhhalállal fenyegetett. Ha viszont halhatatlan lennék, akkor jólesne némi változatosság, mert úgy jobban telik az idő. Talán többre is vágnék, mint hogy egész nap a kastélyban rejtőzzek el a külvilág elől. Bár még nem sikerült összeszednem a bátorságot ahhoz, hogy előho-

zakodjak a kéréssel, ami a freskó láttán fogalmazódott meg bennem.

Kicsit mocorogtam az ágon, hogy ne zsibbadjanak el a végtagjaim. Épphogy újra elhelyezkedtem, amikor a csend mintha hullámokat vert volna. Mintha az erdei rigók, mókusok és molylepkék is visszatartották volna a lélegzetüket, mert valami erre járt.

Hangtalanul egy nyílveesszőt helyeztem a húrra. A csend egyre közelebb lopakodott.

Úgy tűnt, mintha a fák meghajoltak volna, egymásba fonódó ágaik szorosabban összezáródtak, olyan élő kalitkát képeztek, hogy a lombsátor alól a legkisebb madár se tudott volna kirepülni.

Lehet, hogy nagyon rossz ötlet volt az egész, és Lucien túlbecsülte a képességeimet. Talán csak a kedvező pillanatra várt, hogy a halál torkába küldjön.

Az izmaim megfeszültek a mozdulatlanságtól, de megtartottam az egyensúlyom, és füleltem. Susogást hallottam, mintha ruhát húznának végig gyökereken és köveken. A tisztás felől éhes, szapora zihálást, szimatolást hallottam.

A csapdámát gondosan csináltam meg, látszatra úgy tűnt, hogy a csirke túl messzire merészkedett, és kitörte a nyakát, amikor egy lehullott ág alól akart kiszabadulni. Még arra is ügyeltem, hogy a szagomat se lehessen a csirkén érezni. De ezeknek a tündéreknek olyan kifinomult érzékeik vannak, és bár eltüntettem a nyomaimat...

Csattanás, süvítő hang, gonosz sikoly, amitől teljesen megmerevedett minden csontom, izmom, és elállt a lélegzetem is. Újabb dühödt kiáltás hatotta át az erdőt, a csapdám recsegett, de kitartott, kitartott.

Lemásztam a fáról, hogy találkozzam a Suriellel.

A nyírfaligetben a tündér felé kúsztam, és közben világossá vált számomra, hogy Lucien valóban és igazán a halálomat akarja.

Nem igazán tudtam, mi vár rám a magas és egyenes fehér fák oszlopszerű gyűrűjében, de erre az elfátyolozott, magas, vékony, sötét rongyokba burkolózó alakra nem számítottam. Hajlott hátát láttam meg először, meg tudtam volna számolni a vékony anyagon átütő csigolyáit. Vézna, heges szürke karjaival belegabalyodott a csapdába, a körmei sárgák, töredezettek voltak.

Rohanj, súgta bennem az ősi, emberi ösztön. Aztán ez az ösztön már könnyörgött. *Rohanj innen, és soha ne nézz vissza!*

De én nem engedtem le az íjamat.

- Suriel vagy? - puhatolóztam halkan.

A tündér megdermedt és beleszagolt a levegőbe. Egyszer. Kétszer.

Lassan felém fordult, mintha egy nem létező szél elfújta volna a sötét fátylat kopasz fejéről.

Az arca úgy nézett ki, mintha szárított, megkopott csontokból fabrikálták volna. Bőre vagy eredetileg sem volt, vagy ledobta magáról, ajaktalan szájából kikandikáló hosszúkás fogai megfeketedett ínyből nőttek ki. Az orrlyukai helyén hasított lyukak voltak, és a szeme... a szeme helyén örvénylő, tejfehér lyukak voltak, a halál fehérsége, a betegség fehérsége, a csontig lerágott hullák fehérsége.

A teste mintha csak erekből és csontokból állt volna, éppolyan száraznak, keménynek és borzalmasnak tűnt, mint sötét köpenynek szakadt gallérja alól kikandikáló arca. Nem ka-

pálózott a csapdában, hanem engem tanulmányozott, közben elképesztően hosszú ujjával csettintett.

- Ember - szólt, a hangja egyszerre volt nagyon egyedi és nagyon sokféle: öreg és fiatal, gyönyörű és groteszk. Majdnem becsináltam. - Te állítottad nekem ezt az agyafűrt és gonosz csapdát?

- Suriel vagy? - kérdeztem újra, kérdésem alig volt több szaggatott zihálásnál.

- Bizony, bizony. - *Csitt, csatt, csitt, csatt*, az ujjával csettintett minden egyes szónál.

- Akkor igen - sikerült kinyögnöm. *Rohanj, rohanj, rohanj!*

Ülve maradt, görbe, csupasz lábai teljesen belegabalyodtak a kelepcébe.

- Már ezer éve nem láttam nőt. Gyere közelebb, hadd nézzem meg közelebbről, ki ejtett foglyul.

Eszem ágában sem volt.

Borzalmas hangon fújtatva elröhögte magát.

- És melyik testvérem árulta el a titkaimat neked?

- Senki. Anyám mesélt történeteket rólad.

- Hazugság, érzem a leheleteden a hazugságot. - Szimatolt és az ujjával csettintett. Hirtelen, éles mozdulattal oldalra billentette a fejét, a sötét fátyol is megrándult. - Mit akarhat egy nő egy Surieltől?

- Majd te megmondod - feleltem halkan.

Üjabb vihogás.

- Mi ez? Valami próba? Ostoba és haszontalan próba, bár ha el mertél fogni, akkor valamit nagyon meg akarhatsz tudni. - Nem feleltem, ő pedig ajaktalan szájával elmosolyodott, és kivillantak borzasztóan nagy, megszürkült fogai. - Tedd fel a kérdéseid, ember, aztán engedj szabadon!

Nyelni is alig bírtam.

- Tényleg... tényleg nem tudok innen hazajutni?

- Nem, hacsak nem akarod, hogy megöljenek a családdal együtt. Itt kell maradnod.

Akármilyen halvány reménysugárba kapaszkodtam, és akármilyen bolond optimizmus éltetett, most mindez elhalványult és elhalt.

De ettől még nem változott meg semmi. Mielőtt Tamlinnel összekülönböztem volna, még csak nem is játszottam el a gondolattal. Talán csak azért jöttem ide, hogy őt bosszantsam. És ha már itt vagyok, a biztos halál tudatában, talán meg is kérdezhetnék egyet s mást.

- Mit tudsz Tamlinről?

- Konkrétabban, ember. Legyél konkrétabb! Bár sok mindent tudok a tavasz udvarának főúráról.

Kicsúszott a talaj a lábam alól.

- Tamlin... Tamlin egy főúr?

Csitt, csatt, csitt, csatt.

- Nem tudtad. Érdekes.

Nemcsak egy kis tündéruracska, hanem főnemes, a hét terület főúrának egyike. Prythian egyik főura.

- Te emberke, te azt sem tudtad, hogy ez a tavasz udvara?

- De... de, azt tudtam.

A Suriel elhelyezkedett a földön.

- Tavasz, nyár, ősz, tél, hajnal, nappal és éjszaka - fuvolázta, mintha nem is teleltem volna. - Prythian hét udvara, mindegyiket egy főúr kormányozza. Mindegyik halálosan veszélyes a maga módján. Nem egyszerűen erősek, ők maguk képviselik az erőt. - Ezért volt képes szembeszállni Tamlin Boggeval. És ezért élte túl. Főúr.

Leküzdöttem a bennem ágaskodó félelmet.

- A tavasz udvarában kényszerűségből mindenki maszkot visel, de te nem - mondtam óvatosan. - Te nem tartozol az udvarhoz?

- Én nem tartozom egyetlen udvarhoz sem. Öregebb vagyok a főúrnál, öregebb vagyok Prythiannél, öregebb a világ csontjainál.

Lucien *határozottan* túlbecsülte a képességeimet.

- És mit lehet tenni a Prythianben elterjedt kórral szemben, ami ellopja és megváltoztatja a mágiát? Honnan ered ez a kór?

- Maradj a főúrral, ember - mondta a Suriel. - Mást nem tehetsz. Biztonságban leszel. Ne avatkozz be, és ne keress válaszokat! Különben téged is elnyel a Prythian felé vonuló árnyék. A főár megvéd téged, maradj a közelében, és minden rendben lesz.

Nem igazán elégitett ki a válasz. Megismételtem a kérdést.

- Honnan ered a járvány?

Tejfehér szemével hunyorgott.

- A főár nem tudja, hogy ide jöttél, ugye? Nem tudja, hogy az ő asszonykája idejött, hogy törbe csaljon egy Surielt, mert ő nem tudja megadni neki a válaszokat, amelyeket keres. De már túl késő, emberke - a főárnak és neked is annyi, de lehet, a birodalmadnak is.

Tehát felszólított arra, hogy ne tegyek fel több kérdést, és maradjak Tamlinnel, de nekem az visszhangzott a fejemben, hogy az ő *asszonykájának* nevezett. A fogamat csikorgattam.

De a Suriel folytatta.

- A háborgó nyugati tengeren túl létezik egy másik tündérkirályság, a neve Hybern, és egy gonosz, nagy hatalmú király kormányozza. Igen, egy király - ismételte meg felvont szemöldököm láttán. - Nem egy főár, és az ő területe nincs udvarokra osztva. Ott ő önmagában képviseli a törvényt. Abban a birodalomban már nem élnek emberek, bár a trónja emberi csontokból készült.

Ez az a hatalmas sziget, amit a térképen láttam, az, amelyik a szerződést követően nem adott területeket az embereknek. És a csontrón. A sajt a gyomromban ólomsúlyúvá vált.

- Hybern királya már egy ideje elégedetlen a szerződéssel, amit egykor a világ többi főtündére kötött veletek, emberekkel. Nehezményezi, hogy aláírták vele, hogy el kellett engednie halandó rabszolgáit, ő meg a világ végén ragadt egy esős, zöld szigeten. Olyan száz évvel ezelőtt útnak indította a leghűségesebb parancsnokait, az ősi hadsereg legveszélyesebb harcosait, akik egykor harcoltak az emberek ellen vívott brutális háborúban is. Egytől egyig olyan mohók és vérszomjasak, mint ő. Kémként, udvaroncként és szeretői minőségben beszivárogtak a főtündérek udvaraiba, a királyságokba és a birodalmakba az egész világon. A király pedig ötven év múlva, amikor már elegendő információt gyűjtöttek, megalkotta a tervét. Nagyjából fél évszázaddal ezelőtt azonban az egyik parancsnoka fellázadt ellene. Ő volt az Áruló. És... - A Suriel megfeszült. - Valaki közeledik.

Megfeszítettem az íjamat, de továbbra is a talajra irányítottam, és a fákat figyeltem. De a Suriel jelenlétében amúgy is minden csendes volt.

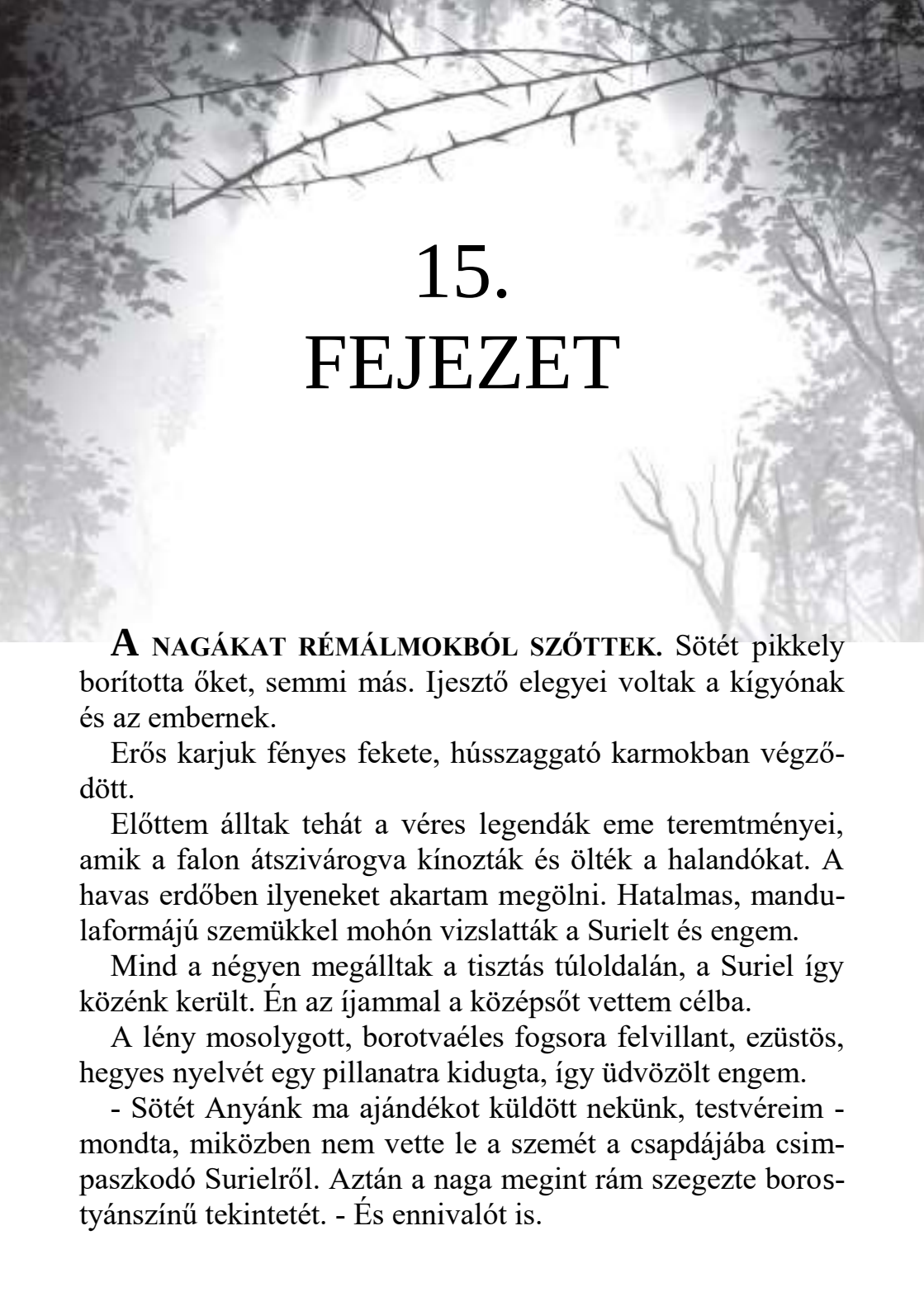
- Ember, szabadíts ki, és rohanj! - mondta, halálhozó szemei kitágultak. - Rohanj a főúr kastélyába! Ne feledd el, amit mondtam neked, *maradj a főúrral*, és meglátod, minden rendben lesz!

- Mi ez? - Ha tudnám, ki közeledik, több esélyem lenne.

- A nagák - tündérek árnyékból, gyűlöletből és rohadásból. Hallották a kiáltásom, és megéreztek a szagodat. Szabadíts ki, ember! Ketrecbe zárnak, ha elkapnak. *Szabadíts ki*, és térj vissza a főúr oldalára!

A fenébe. A fenébe. A csapda felé mozdultam, el akartam tenni az íjam, hogy elő tudjam venni a késem.

Ekkor a nyírfák közül négy árnyyszerű alak osont elő, olyan sötétek voltak, mintha csillagok nélküli éjszakából készültek volna.

15.

FEJEZET

A NAGÁKAT RÉMÁLMOKBÓL SZÓTTEK. Sötét pikkely borította őket, semmi más. Ijesztő elegyei voltak a kígyónak és az embernek.

Erős karjuk fényes fekete, hússzagató karmokban végződött.

Elöttem álltak tehát a véres legendák eme teremtményei, amik a falon átszivároghatva kínozták és ölték a halandókat. A havas erdőben ilyeneket akartam megölni. Hatalmas, mandulaformájú szemükkel mohón vizslatták a Surielt és engem.

Mind a négyen megálltak a tisztás túloldalán, a Suriel így közénk került. Én az íjammal a középsőt vettem célba.

A lény mosolygott, borotvaéles fogsora felvillant, ezüstös, hegyes nyelvét egy pillanatra kidugta, így üdvözölt engem.

- Sötét Anyánk ma ajándékot küldött nekünk, testvéreim - mondta, miközben nem vette le a szemét a csapdájába csimpaszkodó Surielről. Aztán a naga megint rám szegezte borostyánszínű tekintetét. - És ennivalót is.

- Nem túl zsíros falat - szólt egy másik, és a karmait hajlítgatta.

Az íjamat nem engedtem le, úgy hátráltam a patak, a kastély felé.

Egyet kellene csak kiáltanom, és Lucien meghallaná, de alig kaptam levegőt. Az is lehet, hogy nem is jönne értem, hiszen ő küldött ide. Minden erőmmel a visszavonulásra koncentráltam.

- *Ember* - könyörgött a Suriel.

Tíz nyílvezzőm volt, az első kilövése után már csak kilenc lesz. Egyik sem berkenye, de talán elég hosszan feltartóztatná a nagákat ahhoz, hogy elmenekülhessek.

Újabb lépés hátrafelé. A négy naga közelebb kúszott, mint akik élvezik a lassú cserkészést, mintha már előre élveznék az ízem.

Három pillanatom van, hogy meggondoljam magam. Három pillanat a tervem végrehajtására.

Annyira megfeszítettem az íjamat, hogy a karom is belere-megett.

Aztán sikoltottam egyet. Élesen, hangosan, összeszorult tüdőmből kipréseltem az összes levegőt.

A nagák csak rám koncentráltak, én pedig a Surielt fogva tartó kötelet vettem célba.

A csapda szétesett. A Suriel kiszabadult, olyan volt, mint egy árny a szélben, egy sötét széllekés, amitől a nagák viszszahehőköltek.

A hozzám legközelebb álló a Suriel felé fordult, pikkelyes, erős nyakát kinyújtotta. Esélyem sem volt arra, hogy a mozgulataimat ne provokált támadásnak vegyék, hiszen már látták, mi a célom. Továbbra is meg akartak ölni.

Kilőttem egy újabb nyilat.

Úgy villant fel, mint egy hullócsillag az erdő sötétjében. Célba talált, és vér fröccsent szerteszét.

A naga a földre esett, a többi három pedig felém fordult. Nem tudtam, halálos volt-e a találatom, mert már menekülőre fogtam.

A patak felé rohantam a korábban kitapasztalt ösvényen, és nem mertem visszanézni. Lucien azt mondta, hogy a közelben lesz, de én mélyen bent jártam az erdőben, túl messze a kastélytól és a segítségtől.

Recsegték-ropogtak az ágak és a gallyak mögöttem, túlontúl közel. A morgásokat nem lehetett Tamlinéhez vagy Lucienéhez, farkashoz vagy bármilyen állathoz hasonlítani. Az egész mozdulatlan erdőt betöltötték.

Csak úgy reménykedhettem abban, hogy élve kikerülök innen, ha eléggé le tudom őket szakítani magamról, és elérem Lucient. De csak akkor, ha ott lesz, ahol megígérte. Bele se mertem gondolni abba, hogy az erdőből kijutva még hegyet is kell másznom, és abba sem, hogy mihez kezdek, ha Lucien meggondolta magát.

A robaj a bozótban hangosabb lett és még közelebből jött. Én jobbra fordulva átugrottam a patakot. Az áramló víz lehet, hogy megállította volna Surielt, de a közelből sziszegés és puffanás hallatszott, és tudtam, hogy a nagákat a víz nem tartja vissza.

Keresztülsüvítettem egy sűrű bozótoson, a tüskék az arcomba téptek. Alig éreztem szúrós csókjaikat vagy az arcomon lefelé csordogáló forró vért. Arra se volt időm, hogy összeránduljak, mert két sötét figura oldalról közelített, és el akarta zárni előlem az utat.

A térdem kattant egyet, ahogy még keményebben löktem magam előre, az erdő végét jelző világosságra figyeltem. De a jobb oldalamon lévő naga túl nagy sebességgel rontott rám,

csak oldalra tudtam elugrani, hogy kikerüljem a könyörtelen karmokat.

Megbotlottam, de nem estem el, mire a bal oldalamon lévő rontott rám.

Hirtelen megálltam, és nagy ívben meglendítettem az íjamat. Nekivágódott a kígyóarcának, amitől majdnem kiejtettem a kezemből.

Iszonyú csontropogás hallatszott. Átugrottam a földre zuhanó hatalmas testet, és nem álltam meg körülnézni.

Három lépést tettem csak, mire a harmadik elem lépett.

A feje felé lendítettem az íjamat. Kitért előle. A másik kettő sziszegett, ahogy mögém értek, de én még erősebben szorítottam az íjat.

Körbekerítettek.

Lassan körbefordultam, készen arra, hogy lecsapjak az íjammal.

Az egyikük megszagolt, vágott orrlyukai kitágultak.

- Ványadt húsu ember - köpte a többinek, akiknek a mosolya egyre élesebb lett. - Tudod, hogy mennyibe kerültél nekünk?

Nem fogom harc nélkül megadni magam. Valamelyiket magammal viszem a halálba.

- Menj a pokolba! - mondtam, vagyis inkább ziháltam.

Nevetve közelebb ólálkodtak. A legközelebbi felé lendítettem az íjamat. Röhögve kitért előle.

- Játszunk veled egy jót, bár lehet, hogy te nem fogsz olyan jól szórakozni.

A fogamat csikorgattam, de újra lendítettem. Nem fogom hagyni, hogy levadásszanak, mint a farkasok egy szarvast. Ki fogok jutni innen.

Egy fekete karmú kéz megfogta az íjamat, aztán hatalmas *reccsenés* visszhangzott a néma erdőben.

A levegő süvítve hagyta el a tüdőmet, csak egy félfordulatot tudtam tenni, de az egyikük torkon ragadott, és a földre lőkött. Olyan erősen szorította le a karomat a földre, hogy a csontjaim is belenyögtek, az ujjaim engedtek, és az íj maradványa kiesett a kezemből.

- Ha már teljesen megnyúztunk, azt fogod kívánni, bárcsak ne dugtad volna ide a képed Prythianbe - lihegte az arcomba, és lenyomta a torkomon a dögbűzét. - Olyan szépen felszeletelünk, hogy a varjaknak alig marad majd valami.

Mintha valami izzó láng gyúlt volna bennem. Düh, rémület vagy vad ösztön, nem tudtam volna megmondani. Nem is gondolkodtam. Kirántottam a kést a csizmámból, és a bőrnyakába vágtam.

A vére az arcomra és a számba folyt, a dühtől és a rémületől felkiáltottam.

A naga hátratántorodott. Sikerült talpra állnom, mielőtt a másik kettő rám rontott volna, de valami kőkemény az arcomba vágódott. Vér, talaj és fű ízét éreztem a földnek csapódva. Csillagokat láttam, de ösztönösen, Lucien vadászkését szorongatva újra feltápászkodtam.

Ne így, ne így, ne így.

Az egyikük nekem esett, de én kitértem. A karmával belekapott a köpenyembe, és csíkokra szaggatta, aztán a térdre dobott, a karom majdnem leszakadt a karmai alatt.

- Elvérzel - zihálta az egyikük, és nevetett, amikor én felemeltem a késem. - Szépen, lassan fogunk kivéreztetni. - Hadonászó karmai tökéletesen megfelelték egy mély, brutális vágáshoz. Újra kinyitotta a száját, ám ekkor egy csontvelőig hatoló üvöltés hangzott fel a tisztáson.

És nem egy naga torkából.

Az üvöltés még visszhangzott, amikor a naga lerepült rólam, és olyan erővel vágódott egy fának, hogy a fa belerecs-

csent. Ekkor pillantottam meg a csillogó arany álarcot és az aranyhajat, a hosszú, halálosan veszélyes karmokat, aztán Tamlin beletépett a lénybe.

Az engem lefogó naga felkiáltott, elengedett, és támadásra készen állt, amikor Tamlin karmai belevájtak a térd nyakába. Hús és vér fröccsent szerteszét.

A földön maradtam, a késemet készenlétben tartva.

Tamlin üvöltött még egyet, amitől megfagyott ereimben a vér, és kivillantotta megnyúlt szemfogait.

A még életben lévő naga kilőtt az erdőbe.

De csak néhány lépést tehetett, mert Tamlin elkapta, a földre szorította, és egyetlen mély, hosszú vágással kibelezte.

Nem mozdultam, az arcomat a falevelek, gallyak közé, a mohába temettem. Meg sem próbáltam felállni. Annyira remegtem, hogy azt hittem, szétszakadok. Csak arra voltam képes, hogy a kést szorongassam.

Tamlin felegyenesedett, és kihúzta a karmait a lény hasából. A karmairól csöpögő vér sötétre festette a mélyzöld mo-
hát.

Fő úr, fő úr, fő úr.

Az állati düh még mindig izzott a szemében, összerezzen-tem, amikor mellém térdelt. Érttem nyúlt, de én a véres kar-
mai láttán visszahőköltem. Felültem, és újra elfogott a resz-
ketés. Éreztem, hogy nem tudok lábra állni.

- Feyre - szólított meg. A düh megfakult a szemében, a
karmait visszahúzta, de az üvöltése még most is a fülemben
csengett. Az a hang nem volt más, csak ősi düh.

- Hogy? - Ennyit tudtam kinyögni, de megértett.

- Követtem egy csapatnyit belőlük - ez a négy elmenekült,
és biztos a szagodat követték az erdőben. Hallottam a sikoltá-
sod.

Ezek szerint nem tud a Surielről. És... azért jött, hogy segítsen.

A kezét nyújtotta, és én beleremegtem, amikor hűvös, nedves ujjai égő, fájó arcomat érték. Véres volt, vér volt az ujjain. Az én arcom is ragadt, tudtam, hogy rám is elég vér fröcskent, ez már tényleg nem számított.

Az arcom és a karom egyre kevésbé fáj, végül a fájdalom teljesen elmúlt. A tekintete mintha egy kicsit elsötétült volna az arcsontomat díszítő véraláfutás láttán, de a lüktető fájdalom gyorsan alábbhagyott. A mágia fémes szaga körbevett, de a könnyű szellő elvitte.

- Fél mérföldnyire innen találtam egy tetemet - folytatta, a kezét elvette az arcomról, és lecsatolta a kardszóját, kibújta a tunikájából, és odanyújtotta nekem. Az enyém elejét a naga a karmaival teljesen szétszaggatta. - Megláttam a torkában a nyilamat, ezért idáig követtem a nyomokat.

Rávettem az enyémre a tunikáját. Tamlin átvérzett fehér inge alatt csak úgy duzzadtak az izmai, de nem időztem el sokáig a látványon. Fajtisza ragadozó volt, aki arra született, hogy minden tétoázás, megbánás nélkül öljön. Beleborzongtam, de a ruhájából áradó meleg jólesett. *Főúr*. Tudnom kellett volna, sejtettem volna. Talán nem is akartam tudni, mert féltem.

- Gyere - mondta, felállt, és a véres kezét nyújtotta. Nem mertem a lemeszárolt nagára nézni. Megfogtam a kezét, ő felhúzott. A térdem megroggyant, de talpon maradtam.

A kezünkre néztem, mindkettőnkét idegen vér borította.

Nem ő volt az egyedüli, aki vért ontott. Én sem csak a saját vérem ízét éreztem a nyelvemen. Talán éppen olyan vadállat vagyok, mint ő. De ő engem mentett meg. Gyilkolt értem. A főre köptem, azt kívántam, bárcsak ne vesztettem volna el a kulacsomat.

- Akarjam tudni, hogy mégis mit kerestél itt? - kérdezte.

Nem, semmi esetre sem. Azok után, hogy milliószor figyelmeltetett.

- Azt hittem, hogy nem csak a házban vagy a parkban mozgathatok szabadon. Nem tűnt fel, hogy ilyen messzire jutottam.

Elengedte a kezem.

- Maradj a ház közelében azokon a napokon is, amikor elszólítanak a... gondok.

Kicsit tompán bólintottam.

- Köszönöm - mormogtam, miközben próbáltam leküzdeni a testemet, lelkemet gyötrő remegést. Szinte elviselhetetlen volt a naga vérét a testemen érezni. Köptem még egyet. - És nemcsak... nemcsak ezért. Hanem, hogy megmentetted az életemet. - El akartam mondani neki, hogy ez milyen sokat jelent nekem, hogy a tavasz udvarának főura érdemesnek tartott arra, hogy megmentsen, de nem találtam a megfelelő szavakat.

A szemfogai eltűntek.

- Ez a legkevesebb. Nem szabadna a területemen ilyen közel merészkedniük. - A fejét csóválta, inkább csak magának. A válla meggörnyedt. - Gyere, menjünk haza! - mondta, és megkímélt a magyarázkodástól, hogy mégis hogy az ördögbe keveredtem ide. Képtelen lettem volna megmondani neki, hogy a kastélya nem az otthonom, és az is lehet, hogy már nincs is otthonom.

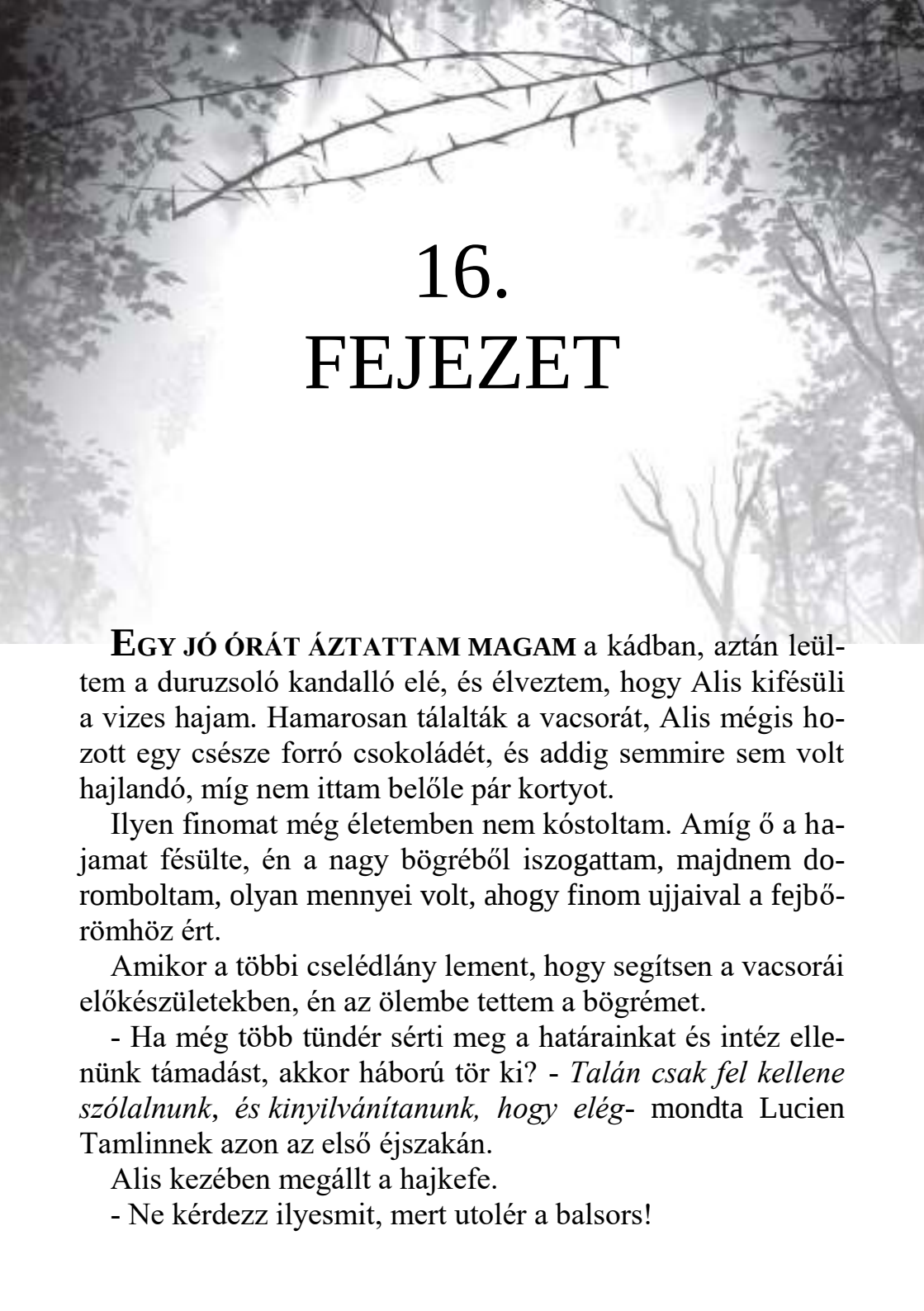
Szótlatlanul bandukoltunk vissza, mind a ketten sápadtan, véresen. A magunk mögött hagyott mészárlás, a véráztatta föld és a fák útközben sem hagytak nyugodni, sem a széttrancsírozott nagák.

Legalább megtudtam valamit a Surieltől, habár nem teljesen ezt akartam hallani vagy tudni.

Maradj a főúrral! Remek, nem lesz nehéz feladat. De ami a félbeszakadt történelemóráját illeti a gonosz királyokról, parancsnokaikról és arról, hogy milyen kapcsolatban állnak az oldalamon ballagó főúrral... Nem beszélve a betegségről... Még mindig nincs elegendő konkrét információ a birtokomban ahhoz, hogy figyelmeztessem a családomat. De a Suriel azt mondta, ne keressek további válaszokat.

Az volt az érzésem, hogy bolond lennék, ha nem hallgatnék rá. A családomnak meg kell elégednie a rendelkezésemre álló információval. Remélhetőleg elég lesz ennyi.

Nem kérdezősködtem Tamlinnél a nagákról, arról, hogy hányat ölt meg azelőtt, hogy ez a négy kereket oldott, nem kérdeztem tőle semmit, mert semmiféle diadalt nem láttam rajta, csak valami mély, végtelen szégyent. Mintha vereséget szenvedett volna.

16.

FEJEZET

EGY JÓ ÓRÁT ÁZTATTAM MAGAM a kádban, aztán leültem a duruzsoló kandalló elé, és élveztem, hogy Alis kifésüli a vizes hajam. Hamarosan tálalták a vacsorát, Alis mégis hozott egy csésze forró csokoládét, és addig semmire sem volt hajlandó, míg nem ittam belőle pár kortyot.

Ilyen finomat még életemben nem kóstoltam. Amíg ő a hajamat fésülte, én a nagy bögréből iszogattam, majdnem domboltam, olyan mennyei volt, ahogy finom ujjaival a fejbőrömhöz ért.

Amikor a többi cseléd lány lement, hogy segítsen a vacsorái előkészületekben, én az ölembe tettem a bögrémet.

- Ha még több tündér sérti meg a határainkat és intéz ellenünk támadást, akkor háború tör ki? - *Talán csak fel kellene szólalnunk, és kinyilvánítanunk, hogy elég-* mondta Lucien Tamlinnek azon az első éjszakán.

Alis kezében megállt a hajkefe.

- Ne kérdezz ilyesmit, mert utolér a balsors!

Megfordultam a székekben, és felnéztem maszkkal fedett arcára.

- A többi főúr miért nem tartja kordában a saját alattvalóit? Miért engedik ezeknek a szörnyszülötteknek, hogy arra kószáljanak, amerre csak kedvük szottyan? Valaki... valaki elkezdett mesélni nekem egy történetet egy királyról Hybernben...

Alis vállon ragadott és visszafordított.

- Nem a te dolgod.

- Szerintem az enyém. - Visszafordultam, és megfogtam a faszék támláját. - Ha ez az emberi világra is átterjed, ha háború tör ki, vagy a járvány megmérgezi a mi területeinket... - Elfojtottam magamban a rettegést. - Figyelmeztetnem kell a családomat, *írnom kell* nekik. Mielőbb.

- Minél kevesebbet tudsz, annál jobb. Hagyd az ügyet Tamlin úrra, majd ő elintézi. Ő az egyetlen, aki képes erre. - A Suriel is ezt mondta. Alis tekintete keménységet, hajthatatlanságot sugárzott. - Komolyan azt hitted, senki nem árulja el nekem, hogy mit kértél ma a konyhában, és nem jöttem rá, hogy csapdát készülsz állítani? Bolond, buta lány vagy. Megérdemelted volna a halált, szerencséd, hogy a Surielt kegyes hangulatban találtad. Nem tudom, mi a rosszabb: ez, vagy amikor a puka miatt olyan idiótán viselkedtél.

- Te talán másképp cselekedtél volna? Ha lenne családot...

- Van családom.

Tetőtől talpig végigmértem. Az ujján nem viselt gyűrűt.

Alis észrevette, hogy nézem, és így szólt:

- A nővéremet és a férjét majdnem ötven éve ölték meg, két kisgyereket hagytak maguk után. Ezért a fiúkért csinállok mindent, értük dolgozom. Szóval, kislány, semmi jogod ahhoz, hogy így végigmérj és nekem szegezd a kérdést, hogy csinálnék-e bármit másképp.

- Hol vannak? Ők is itt élnek?- Talán ezért láttam gyerek-könyveket a dolgozószobában. Talán ők voltak az a két kicsi, fénylő alak a kertben.

- Nem, nem itt élnek - felelte túl élesen. - Valahol máshol, nagyon messze innen.

Eltöprengtem a mondottakon, és kissé oldalra billentettem a fejem.

- A tündérgyerekek másképp öregszenek? - Ha a szüleiket majdnem ötven éve ölték meg, akkor aligha lehetnek már kisfiúk.

- Vannak olyanok, akik úgy öregszenek, mint te, és szaporák is, mint a nyulak, de olyanok is vannak, mint én vagy mint a főtündérek, akiknek ritkán születik gyerekük, és ők egy kicsit lassabban is öregszenek. Mindnyájan teljesen megdöbbszünk, hogy a nővérem öt év elteltével másodszor is szült. Az idősebb még nem is nagykorú, hetvenöt éves korától számít annak. De ez nagyon ritka, nálunk olyan ritkák a gyerekek, hogy értékesebbek számunkra minden drágakőnél vagy az aranynál. - Keskenyre zárt ajka láttán tudtam, ennél többet nem fogok belőle kihúzni.

- Eszemben sem volt megkérdőjelezni az áldozatkésziséget - mondtam csendesen. Mivel nem felelt, ezért hozzátettem: - Értem, hogy miről beszélsz, hogy mit jelent mindent megtenni valakiért.

Alis egy ideig feszülten hallgatott, de aztán megszólalt.

- Legközelebb, amikor a bolond Lucien tanácsot ad neked, hogyan ejtsd csapdába a Surielt, akkor gyere inkább hozzám. Levágott csirkék, komolyan mondom, az eszem megáll! Elég lett volna új ruhával kecsegtetned, és a lábaid előtt hevert volna.

Amikor beléptem az ebédlőbe, már nem reszkettem, és némi melegség is szétáradt az ereimben. Prythian főura vagy sem, nem fogok meghunyászkodni, főleg azok után nem, amin ma keresztülmentem.

Lucien és Tamlin már az asztalnál ülve vártak.

- Jó estét! - köszöntem, és a szokott helyem felé mentem. Lucien óvatos kíváncsisággal oldalra billentette a fejét, én pedig alig láthatóan biccentettem, aztán leültem. Biztonságban tudhatta a titkát, bár egy alapos verést megérdemelt azok után, hogy olyan felkészületlenül küldött a Surielhez.

Kissé görnyedten ült a székében.

- Azt hallottam, hogy elég izgalmasra sikeredett a délutánod. Bárcsak ott lettem volna, hogy tudjak neked segíteni!

Burkolt és kissé lagymatag bocsánatkérés volt ez, de azért biccentettem.

Erőltetett könnyedséggel folytatta.

- Nos, pokoli délutánod ellenére most is remekül nézel ki.

Fújtam egyet. Eddigi életemben még egyetlen olyan nap sem akadt, amikor remekül néztem volna ki.

- Azt hittem, a tündérek nem tudnak hazudni.

Tamlin a borába bámult, de Lucien vigyorgott, csúnya hege ettől még jobban kiemelkedett.

- Ki mondta ezt neked?

- Köztudomású tény - feleltem, és szedtem a tányéromra, bár közben végigfuttattam magamban, amit eddig mondtak, és amit szintiszta igazsággként fogadtam el.

Lucien hátradőlt, és a macskákra emlékeztető élvezettel mosolygott.

- Hogyne tudnánk hazudni! Szerintem a hazugság művészet. Akkor is hazudtunk, amikor egykor azt állítottuk a halandóknak, hogy nem tudunk hazudni. Hogy értük volna el különben, hogy megbízzanak bennünk, és teljesítsék a kéréseinket?

Összeszorítottam a fogam. Az igazat mondja, mert ha hazudna... Beleszédültem ebbe a logikába.

- És mi a helyzet a vassal? - nyögtem ki.

- Nem árt nekünk egy cseppet sem. Csak a berkenye, de ezt te is nagyon jól tudod.

Elöntötte az arcomat a forróság. Minden szavukat igaznak hittem. Az is lehet, hogy a Suriel is hazudott ma, amikor előadta azt a hosszúra nyúlt eszmefuttatást a tündérbirodalmak politikájáról. Vagy arról, hogy maradjak a főúrral, és akkor majd minden elrendeződik.

Tamlinre néztem. *Főúr*. A csontjaimba éreztem, hogy ez nem hazugság. Még akkor is, ha nem úgy viselkedik, ahogy a legendákban szereplő főurak, akik szüzeket áldoznak fel, és kényükre-kedvükre mészárolják az embereket. Nem, Tamlin pontosan olyan, mint ahogy azok a borjúszeműek leírták, a Boldogságos Úr gyermekei, amikor a prythianieknak nagylelkűségéről és az ottani jólétről áradoztak.

- Bár Lucien feltárt neked néhányat féltve őrzött *titkaink* közül - szólalt meg Tamlin, és a titok szót külön morgással hangsúlyozta -, mi soha nem használtuk fel ellened a tájékoztatlanságodat. - Találkozott a tekintetünk. - Soha nem önszántunkból hazudtunk neked.

Sikerült biccentenem, és ittam egy nagy korty vizet. Szótlanul ettem, teljesen lefoglalt, hogy próbáltam az érkezésem óta hallott minden egyes szót újraértelmezni. Nem is vettem észre, hogy Lucien még a desszert előtt elnézést kért és távo-

zott. Egyedül hagyott azzal a lénnel, akinél veszélyesebbel még életemben nem találkoztam.

Hirtelen szűknek tűnt a helyiség.

- Jobban... vagy kicsit? - Bár az állát a kezébe támasztotta, a tekintetéből aggodás és emiatt némi meglepődés sugárzott.

Nagyot nyeltem.

- Boldog leszek, ha soha többet nem találkozom nagákkal.

- Mit kerestél a nyugati erdőkben?

Az igazat vagy hazudjak? Az igazat vagy hazudjak? Ezt is, azt is.

- Hallottam egyszer egy legendát egy lényről, aki megválaszolja a kérdéseidet, ha sikerül őt elkapnod.

Összerezcent, amikor a karmaival megkarcolta az arcát. A seb azonnal behegedt. Egy kis vér lecsordogált aranybarna bőrén, amit a ruhaujja belsejével letörölt.

- A Surielt akartad csapdába ejteni.

- Sikerült is, nem csak akartam - helyesbítettem.

- És elárulta, amit tudni akartál? - Úgy tűnt, mintha nem is lélegezne.

- A nagák miatt félbeszakadt a beszélgetésünk még azelőtt, hogy valami érdemlegeset közölt volna.

Összeszorította a száját.

- Legszívesebben üvöltöznék veled, de azt hiszem, a mai nap elég büntetés volt neked. - A fejét csóválta. - Csapdába csaltad a Surielt. Lány létedre.

Akármilyen volt is a délután, a szám mosolyra görbült.

- Miért, ez egy nehéz feladat?

Ő is mosolygott, aztán kihalászott valamit a zsebéből.

- Hát, ha szerencsém van, akkor nem kell csapdába csalnom a Surielt ahhoz, hogy kitaláljam, mi ez. - Az összegyűrt szólistám volt nála.

A szívem a torkomba ugrott.

- Hát... ö... - Semmilyen hihető hazugság nem jutott az eszembe, annyira abszurd volt az egész.

- *Rendkívüli? Sor? Lekaszabol? Tűzvész?* - Felolvasta a listát. Legszívesebben kicsi ponttá zsugorodtam volna, és kileheltem volna a lelkem. Ezeket a szavakat nem értettem a könyvekben, de most olyan egyszerűnek és könnyűnek tűntek, ahogy hangosan felolvasta őket. - Ez egy vers arról, hogyan ölnél meg, és hogyan égetnéd el a testem?

Gombóc nőtt a torkomban. Ökölbe szorítottam a kezem, mert a legszívesebben az arcom elé kaptam volna.

- Jó éjt! - mondtam szinte suttogva, aztán remegő lábakkal felálltam.

Majdnem elértem az ajtót, de ő újra megszólalt.

- Nagyon szereted őket, ugye?

Félig visszafordultam. Találkozott a tekintetünk, ő felállt és odajött hozzám. Tekintélyes távolságban megállt.

A gyűrött papírt a furcsa szavak listájával még a kezében tartotta.

- Kíváncsi lennék, hogy a családot tisztában van-e vele - mormogta -, hogy nem az anyádnak tett ígéreted vagy a magad boldogulása miatt tettél eddig bármit is az életedben, hanem miattuk. - Nem feleltem, féltem, hogy a hangom elárulja, mennyire szégyellem magam. - Tudom, hogy balul sült el, amikor korábban mondtam, de segíthetek neked megírni...

- Hagyj békén! - förmedtem rá. Már majdnem kiértem az ajtón, amikor beleütköztem valakibe. Belé. Hátráltam egy lépést. Megfeledkeztem a gyorsaságáról.

- Nem akartalak megbántani. - Csak rontott a helyzeten, hogy olyan halkán beszélt.

- Nem vagyok rászorulva a segítségedre.

- Persze hogy nem - mondta félig-meddig mosolyogva. De a mosolya elhalványult. - Egy olyan ember, aki képes leterí-

teni egy farkasbőrbe bújt tündért, aki csapdába ejtette a Surielt, és egymaga elpusztított két nagát... - Lenyelte a mosolyát, és a fejét csóválta. A tűz fénye táncot járt az álarcán. - Ezek tényleg bolondok. Bolondok, hogy nem látják ezt be. - Összerezzen, de a szemében nem láttam gúnyt. - Tessék - mondta, és felém nyújtotta a papírgalacsint.

A zsebembe dugtam. Megfordultam, de ő gyengéden karon ragadt.

- Annyi mindent feláldoztál értük. - Felemelte a másik kezét, mintha meg akarná simogatni az arcomat. Már készültem az érintésére, de még mielőtt hozzám ért volna, leengedte a kezét. - Tudsz te egyáltalán nevetni?

Leráztam a karját, és éreztem, hogy muszáj kiadnom magamból a bosszúságom. Pokolba főuraságával.

- Nincs szükségem a sajnálatodra.

Elénk jádezöld szemével szinte megbabonázott.

- És a barátságomra?

- A tündérek barátkozhatnak a halandókkal?

- Ötszáz évvel ezelőtt elég sok tündért fűzött olyan mély barátság halandókhoz, hogy még a háborúban is mellettük harcoltak.

- Micsoda? - Sohasem hallottam korábban ilyesmiről, és a könyvtárszobában lévő freskón sem láttam erre utalást.

- Mit gondolsz, az emberi seregek miért maradtak fenn annyi ideig és okozhattak akkora kárt a fajomnak, hogy beleegyeztünk a szerződés megkötésébe? Voltak olyan tündérek, akik az emberek oldalán, az ő szabadságukért harcoltak és estek el, és akik megsiratták, hogy az egyedüli megoldásnak a népeink különválasztása kínálkozott.

- Te is közéjük tartoztál?

- Én gyerek voltam akkor, túl fiatal ahhoz, hogy megértsem, ami körülöttem zajlik, de még ahhoz is, hogy beavassa-

nak a történetekbe - mondta. *Gyerek*. Ami azt jelenti, hogy... - Ha nagyobb lettem volna, akkor az oldalukra állok. A rab-szolgaság, az önkényuralom ellen boldogan vállalnám akár a halált is, függetlenül attól, hogy kinek a szabadságát védem.

Nem voltam benne biztos, hogy én képes lennék ugyanerre. Számomra a családom védelme volt a legfontosabb, ezért azt az oldalt választottam volna, amelyik a legnagyobb biztonságot nyújtja nekik. Egészen mostanáig nem tartottam ezt gyengeségnek.

- Ami a családotat illeti - folytatta Tamlin -, ők tudják, hogy biztonságban vagy. Már nem emlékeznek a kunyhójukba betörő vadállatra, és azt hiszik, hogy egy rég elfeledett, dúsgazdag haldokló nagynéni hívott téged a betegágya mellé. Tudják, hogy életben vagy, van mit enned, gondoskodnak rólad, és arról a szóbeszédről is tudomásuk van, hogy valami veszély leselkedik Prythianben. Készen állnak a menekülésre bármilyen vészjelzésre, ha a fal rendellenesen működne.

- Te... módosítottad az emlékeiket? - Hátráltam egy lépést. Ez a fajta gögös arrogancia annyira jellemző volt rájuk, tündérekre, hogy csak úgy megváltoztatják az emberek tudatát, gondolatokat táplálnak beléjük, majd úgy tesznek, mintha ez nem lenne erőszak.

- Elvárásoltam az emlékeiket... mintha fátylat borítottam volna rájuk. Félttem, hogy az apád utánad jön, vagy rábeszél néhány falusit, hogy keljenek át együtt a fal túloldalára, és ezzel csak ők is megsértették volna a szerződésben foglaltakat.

El is pusztultak volna mindannyian, ha belefutnak egy olyasvalamibe, mint a puka, Bogge vagy a naga. Valami üresség szállt meg, és annyira kimerültnék éreztem magam,

hogy alig bírtam még gondolkodni is. Nem tudtam megállni, hogy ne mondjam ki, ami az eszembe jutott.

- Nem ismered őt. Az apám nem tett volna ilyet.

Hosszan nézett rám.

- Dehogynem.

Tudtam, hogy nem tévedek. A rozzant térdével nem tett volna ilyet, legalábbis ez lett volna a kifogás. Ráébredtem, hogy a puka által keltett illúzió ezennel szertefoszlott.

Van mit enniük, kényelemben, biztonságban élnek, sőt még a kórra is figyelmeztették őket, függetlenül attól, hogy eljutott-e ez a tudatukig vagy sem. Tamlin tekintete nyíltságot, őszinteséget sugárzott. Sokkal messzebb ment, mint feltételeztem volna, hogy elűzze az aggodalmaimat.

- Tényleg figyelmeztetted őket a lehetséges veszélyre?

Komoly arccal biccentett.

- Nem közvetlenül, de beleszóttam az emlékeikbe azzal a paranccsal együtt, hogy ha bármi különösét észlelnek, akkor az első jelre meneküljenek.

Gőgös, mint minden tündér, de... mégis többet tett, mint amire én képes voltam. Az is lehet, hogy a levelem a családomat teljesen hidegen hagyta volna. Ha tudtam volna, hogy ilyen képességekkel rendelkezik, akkor talán magam kérem meg arra, hogy főúrként színezzé át az emlékeiket, ha ő ezt magától nem tette volna meg.

Tényleg nem volt okom az aggodalomra, kivéve azt a tényt, hogy valószínűleg gyorsabban megfélekeznek rólam, mint vártam. De nem is hibáztathatom őket teljesen emiatt. Az esküm teljesült, a feladatom megvalósult, mi maradt nekem?

A tűz fénye táncot járt az álarcán, melegebbé tette az arany színét, a smaragdok csillogtak. Micsoda színek és árnyalatok, olyan színek, amelyeknek a nevét se ismertem. Szerettem

volna megismerni és kombinálni őket, játszani velük. Már nem volt indok, hogy miért ne fedezzem fel őket.

- Festék - mondtam alig hallhatóan. Ő oldalra billentette a fejét, én nyeltem egyet és kihúztam magam. - Ha nem túl nagy kérdés, akkor festéket szeretnék. És ecseteket.

Nagyokat pislogott.

- Szeretsz alkotni? Festeni?

Akadozó szavai nem csengtek barátságtalanul, és ennyi elég volt nekem ahhoz, hogy folytassam.

- Igen. Nem vagyok olyan jó, de ha nem nagy gond... Nem csinálok koszt, a parkban fogok festeni, de...

- Lehet kint, bent, a tetőn, ott festesz, ahol akarsz. Nem zavar - mondta. - De ha festékre és ecsetre van szükség, akkor papír és vászon is fog kelleni.

- Szívesen dolgozom, segítek a konyhában vagy a kertben, szívesen ledolgozom az árát.

- Több kár lenne belőle, mint haszon. Néhány napba belelik, de szerzünk festéket, vásznat, és tied a pálya. Bárhol dolgozhatsz, ahol csak akarsz. Ez a ház amúgy is túl tiszta.

- Köszönöm, tényleg nagyon köszönöm!

- Nincs mit. - Már elfordultam, de ő folytatta. - Láttad a galériát?

- Van itt egy galéria a házban? - nyögtem ki.

Vigyorgott, tényleg vigyorgott, a tavasz udvarának főura.

- Bezártam, amikor a kastélyt örököltem. - És a címet, amiben oly kevés öröme telik. - Időpocsékolásnak tűnt, hogy a szolgák még azt is takarítsák.

Hát persze, egy képzett harcosnak.

Folytatta.

- Holnap dolgom van, és a galériát ki kell takarítani, de holnapután. .. megmutatnám neked. - Megdörzsölte a tarkóját, az arca mintha színesebb lett volna, élettelibb és mele-

gebb, mint amilyen lenni szokott. - Kérlek, örömet szereznél vele.

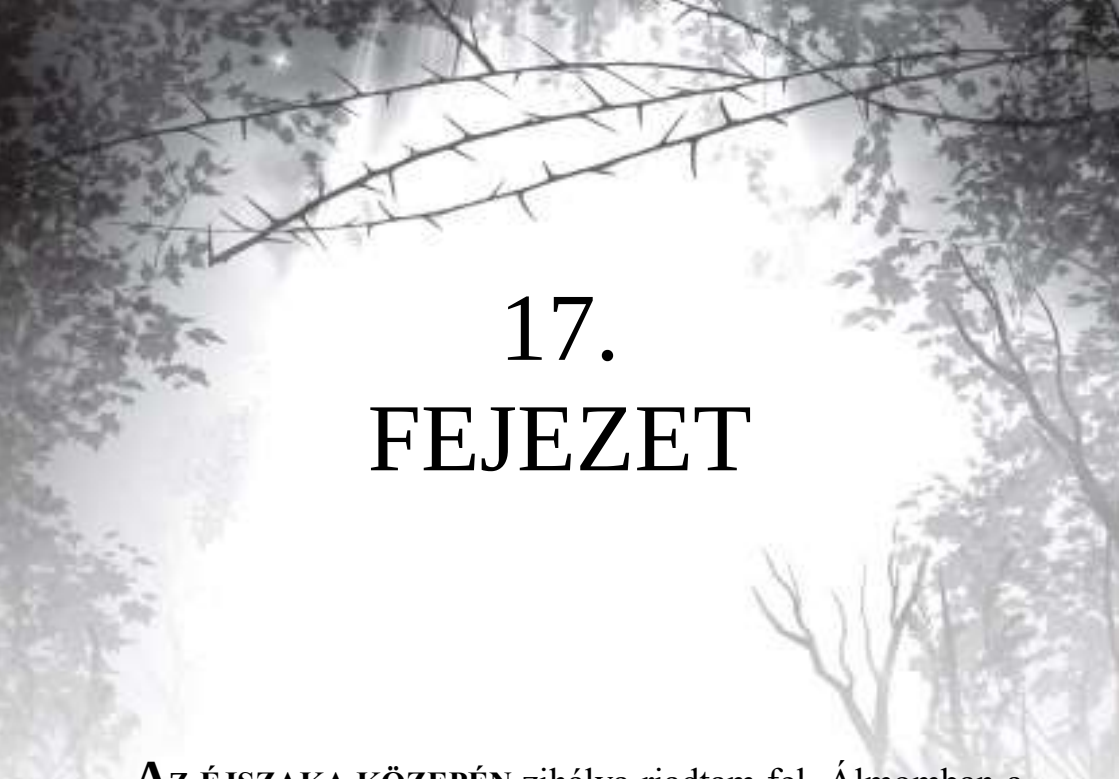
Elhittem neki, hogy így van.

Némán bólintottam. Ha a folyosón lévő képek olyan különlegesek, akkor a galériába kiválasztottak biztos felülmúlják az én emberi képzeletemet.

- Örömmel, nagyon szívesen.

Mosolyogva nézett rám, széles mosollyal, kétkedés nélkül. Isaac soha nem mosolygott így rám. Isaactól soha nem állt el a lélegzetem, csak egy nagyon kicsit.

Az érzés elég bizsergető volt ahhoz, hogy inkább kimenjek a teremből. A zsebemben lévő papírgalacsint szorongattam, mintha ezzel meg tudnám akadályozni, hogy a mosolyára mosollyal válaszoljak.

A misty forest scene with a thorny branch in the foreground. The background is a soft, out-of-focus view of trees and foliage, creating a dreamlike atmosphere.

17.

FEJEZET

AZ ÉJSZAKA KÖZEPÉN zihálva riadtam fel. Álmomban a csontujjaival csettintgető Surielen kívül megjelentek még a vigyorgó nagák is, egy sápadt, arctalan nő pedig a vérvörös körmeivel végigszántott a torkomon, ami lassan felhasadt. Folyamatosan a nevemet kérdezgette, de amikor meg akartam szólalni, a vérem kibuggyant a nyakamon lévő sebből, és fuladoztam.

Beletúrtam az izzadt hajamba. Lassanként lecsillapodott a légzésem, de ekkor a folyosóról az ajtórésen keresztül beszűrődő hangokra lettem figyelmes. Kiáltásokat hallottam, és valaki sikoltozott.

Azonnal kiugrottam az ágyból. A kiáltások nem voltak agresszívak, inkább mintha parancsok lettek volna, utasítások. De a sikoltozás...

Az egész testem libabőrös lett, amikor kitártam az ajtóm. Akár fedezékbe is vonulhattam volna a szobámban, de otthon az erdőben már hallottam ilyen sikolyszerű hangokat, amikor

egy állatot nem sikerült azonnal megölnöm, és szenvedett. Ki nem állhattam. Tudnom kellett, hogy mi történik.

A lépcsőn lenézve láttam, hogy az ajtó kicsapódik, és Tamlin robog be, a hátán egy sikoltozó tündérrel.

Majdnem akkora volt, mint Tamlin, de a főúr mégis úgy cipelte a hátán, mintha egy zsák búza lenne. Az alacsonyabb rangú tündérek egyik fajához tartozhatott, kék bőre, egyetlen végtagjai, hegyes füle és hosszú, ónixfekete haja volt. De még a lépcső tetejéről is látni lehetett, hogy a hátáról, a lapockájából kiálló fekete csonkokból ömlik a vér, ami Tamlin zöld tunikáját is átitatta, és fénylő foltokat hagyott maga után. Tamlin kardszíjából hiányzott egy kés.

Ekkor Lucien is berontott a hallba.

- Az asztalt! Tegyétek szabaddá! - kiabálta Tamlin.

Lucien a hall közepén álló asztalról lesöpörte a virágos vázát. Tamlin vagy elvesztette a józan ítélőképességét, vagy attól tarthatott, hogy értékes perceket veszítenének azzal, hogy a gyengélkedőbe viszik a sérültet. A földön ripityára tört az üvegváza, mire én is elindultam lefelé. A lépcsősor felénél járhattam, amikor Tamlin a rikoltozó tündért hasra fektette az asztalon. A sérült nem viselt álarcot, semmi nem takarta a hosszúkás, földöntúli, fájdalomtól eltorzult vonásait.

- A felderítőink bukkantak rá. Valaki egyszerűen otthagyták a határon - magyarázta Tamlin Luciennek. A tekintete közben figyelmeztetően rám villant, de én tettem egy újabb lépést lefelé. Tamlin folytatta. - A nyár udvarából való.

- Te jó Üst! - hüledezett Lucien, és szemügyre vette a sérüléseket.

- A szárnyaim - nyögte a tündér. Fekete szeme tágra nyílt, üveges tekintettel bámult a semmibe. - Elvette a szárnyaim.

De ki? Megint ez a név nélküli valami, ami az életükre tör. Ha nem a tavasz udvarát kormányozza, akkor talán egy mási-

kat. Tamlin csettintett egyet, mire gőzölgő víz és kötszer *jelent meg* az asztalon. A szám kiszáradt, de végigmentem a lépcsőn az asztal és a halál felé, ami érezhetően itt kísértett a hallban.

- Elvette a szárnyaim - mondta megint a tündér. - Elvette a szárnyaim - ismételte meg, és finom kék ujjaival az asztal szélébe kapaszkodott.

Tamlin felmordult, lágyan, szavak nélkül, ilyen gyengéd hangot még nem hallottam tőle, és vízbe mártott egy darab rongyot. Megálltam az asztal túlsó végén. Felszisszentem a sebek láttán.

Akárki is lehetett, nem csak úgy egyszerűen elvette a szárnyait. Kitépte őket.

A vér átütött a tündér hátán lévő bársonyfekete csonkokon. A sebek cikcakkosak voltak, a porcokon és szöveteken látni lehetett a durva tépésnyomokat. Mintha apró darabonként vagdosta volna le róla a szárnyait.

- Elvette a szárnyaimat - mondta újra a tündér megtört hangon. Reszketett a megrázkódtatástól, az erek a bőrén aranyszínűben tűntek át, szivárványszínben csillogott, akár egy kék pillangó.

- Ne mozogj! - utasította Tamlin, és kifacsarta a rongyot. - El fogsz vérezni.

- Nee! - A tündér megmozdult, és a hátára próbált fordulni, el Tamlintól, el a fájdalomtól, amit a rongy fog okozni, ha a nyers csonkokhoz ér.

Nem tudom, hogy mi vezérelt, ösztön, könnyörület vagy kétségbeesés, de karon ragadtam a tündért, és olyan gyengédén, amennyire csak tudtam, visszanyomtam az asztalra. Annyira erősen rángatózott, hogy minden erőmre szükség volt, hogy lefogjam. A bőre bársonyosan puha és csúszós volt, biztos, hogy soha nem lennék képes érzékletesen lefes-

teni, egy élet sem lenne elég hozzá. De fogcsikorgatva szorítottam, próbáltam leállítani. Lucienre néztem, de az ő arcából teljesen kiment a vér, a képe betegesen elzöldült.

- Lucien - szólt rá Tamlin, csendesen próbálta utasítani. De a barátja továbbra is elképedten bámulta a tündér szétzúzott hátát, a csontokat, fémszeme összeszűkül, kitágult, aztán megint összeszűkül, megint kitágult. Hátrált egy lépést és még egyet. Aztán belehányt egy virágcserepbe, és kiviharzott a helyiségből.

A tündér újra megvonaglott, de én szorosan fogtam, a karom remegett az erőfeszítéstől. Iszonyúan legyengíthették a sérülései, ha én is le tudtam szorítani.

- Kérlek - ziháltam. - Kérlek, ne mozogj!

- Elvette a szárnyaimat - zokogta. - Elvette.

- Tudom - motyogtam sajgó ujjakkal. - Tudom.

Tamlin a rongyot az egyik csontkhöz érintette, mire a tündér olyan hangosan felüvöltött, hogy elsötétült előttem a világ, és hátratántorodtam. Megpróbált felülni, de a karja nem bírta, és visszazuhant az asztalra.

Vér spriccelt szerteszét, olyan nagy sugárban és olyan élénk színű, hogy azonnal tudtam, az ilyen sebeket szorítókötéssel kell ellátni, de ő már túl sok vért veszített ahhoz, hogy ennek legyen értelme. A vér végigfolyt a hátán, le az asztalra, a széléről pedig *csöp-csöp lecsöpögött* a földre, a lábam mellé.

Találkozott a tekintetünk Tamlinnel.

- Nem hegednek be a sebei - mondta nagyon halkán. A tündér zihált.

- És a mágiád? Nem tudod használni? - kérdeztem, miközben azt kívántam, bárcsak le tudnám tépni az álarcát és látnám az arcát.

Nagyot nyelt.

- Nem, ilyen komoly sérülésnél nem. Régebben ment volna, de már nem.

A sebesült felnyögött az asztalon, zihálása lassult.

- Elvette a szárnyaimat - suttogta. Tamlin zöld szeme megvillant, és én ekkor megértettem, hogy a tündér meg fog halni. A halál nemcsak hogy itt ólálkodott a folyosón, de már visszaszámolt, számolta a tündér hátralévő szívdobbanásait.

Megfogtam a kezét. A bőrének állatbőrszerű tapintása volt, és talán csak reflexből, de hosszú ujjait a kezem köré kulcsolta.

- Elvette a szárnyaimat - ismételte. Remegése kissé csillapodott.

Félig elfordított arcából elsimítottam hosszú, izzadságtól nedves haját, előbukkant hegyes orra és éles fogakkal teli szája. Sötét szemével rám nézett esdeklő tekintettel.

- Minden rendben lesz - mondtam, és reméltem, hogy ő nem érzi meg úgy a hazugságot, ahogy Suriel. Simogattam a puha haját, olyan volt, akár a folyékony éjszaka. Ezt sem tudnám soha lefesteni, hiába próbálnám, talán egy örökkévalóság is kevés lenne hozzá. - Minden rendben lesz. - A tündér becsukta a szemét, én pedig megszorítottam a kezét.

Valami nedves ért a lábamhoz, és nem kellett odanéznem ahhoz, hogy tudjam, tócsában áll a lábam körül a vére.

- A szárnyaim - suttogta.

- Visszakapod őket.

Erőlködve próbálta kinyitni a szemét.

- Megesküszöl rá?

- Igen - leheltem. A tündér képes volt egy halvány mosolyfélére, aztán újra becsukta a szemét. Remegett a szám. Magamban azt kívántam, bárcsak valami mást, az üres ígéretemnél többet tudnék nyújtani neki. Az első hamis esküm. De

Tamlin is megszólalt, és láttam, hogy a sérült másik kezét fogja.

- Az Üst óvjon meg téged - mondta, egy olyan imát idézve, amely valószínűleg a halandók birodalmánál régebben is létezett már. - Anyánk őrizzen meg téged. Haladj át a kapun, és tapasztald meg a tejjel-mézzeel folyó ország, a halhatatlanok földjének bőségét. Ne félj a gonosztól, és ne érezz fájdalmat soha többé. - A hangja megremegett, de befejezte. - Menj, lépj be az örökkévalóságba!

A tündér még egy nagyot sóhajtott, aztán a keze elernyed. Nem engedtem el, és még akkor is tovább simogattam a fejét, amikor Tamlin már elengedte őt, és elment az asztaltól.

Éreztem, hogy néz, de nem engedtem el a tündért. Nem tudtam, mennyi ideig tart, hogy a lélek elváljon a testtől. Addig álltam a vértócsában, amíg az kihűlt, tartottam finom kezét és simogattam a haját. Azon tűnődtem, vajon tudta-e, hogy hazudok, amikor megesküdtem, hogy visszaszerzem a szárnyait, és vajon most *kapott-e újakat*, akárhol is van éppen.

Valahol a házban megkondult egy óra, Tamlin pedig a váltamra tette a kezét. Nem is vettem észre, hogy mennyire átfáztam, míg meg nem éreztem a keze melegét, ami áthatolt a hálóingemen.

- Elment. Hagyd elmenni.

A tündér arcát tanulmányoztam, olyan földöntúli volt, annyira nem volt benne semmi emberi. Ki lehetett ilyen kegyetlen, ki tehette ezt vele?

- Feyre - szólított meg Tamlin, és megszorította a vállam. A tündér haját hosszú, hegyes füle mögé simítottam, és azt kívántam, bárcsak tudnám a nevét. De aztán elengedtem.

Tamlin felkísért a lépcsőn, és közben egyikünk sem törődött azzal, hogy véres lábnyomokat hagyok magam után,

vagy a hálóingem eleje át van itatva jéghideg vérrel. A lépcső tetején megálltam, kibújtam a karja alól, és visszaneéztem a lenti asztalra.

- Nem hagyhatjuk ott - mondtam, és elindultam visszafelé, de ő megfogta a könyökömet.

- Tudom - mondta, és iszonyú elcsigázottnak tűnt. - Először felkísérlek a szobádba.

Aztán eltemeti őt.

- Veled akarok jönni.

- Túl veszélyes neked éjszaka...

- Hozhatom a...

- Nem - mondta, és zöld szeme megvillant. Kihúztam magam, de ő sóhajtott, a válla kissé meggörnyedt. - Muszáj végigcsinálnom. Egyedül.

Lehajtotta a fejét. Nem láttam a karmait, semmit sem tudott volna tenni az ellensége, a sorsa ellen, védtelenül nézett volna szembe bármilyen ellenséggel. Nem volt senki, aki harcolt volna érte. Bólintottam, mert én is egyedül akartam volna ezt végigcsinálni. A hálószobám felé fordultam. Tamlin a lépcső tetején maradt.

- Feyre - szólt újra, a hangja elég lágyan csengett ahhoz, hogy visszaforduljak. - Miért? - Oldalra billentette a fejét. - Sokáig gyűlöltél bennünket. És Andras után... - Még a sötét folyosón is láttam, hogy rendszerint élénk tekintete elsötétül. - Miért?

Közelebb léptem hozzá, véres lábam ragadt a szőnyegen. A lépcsőn lenézve láttam a hason fekvő tündért és szárnyának csontjait.

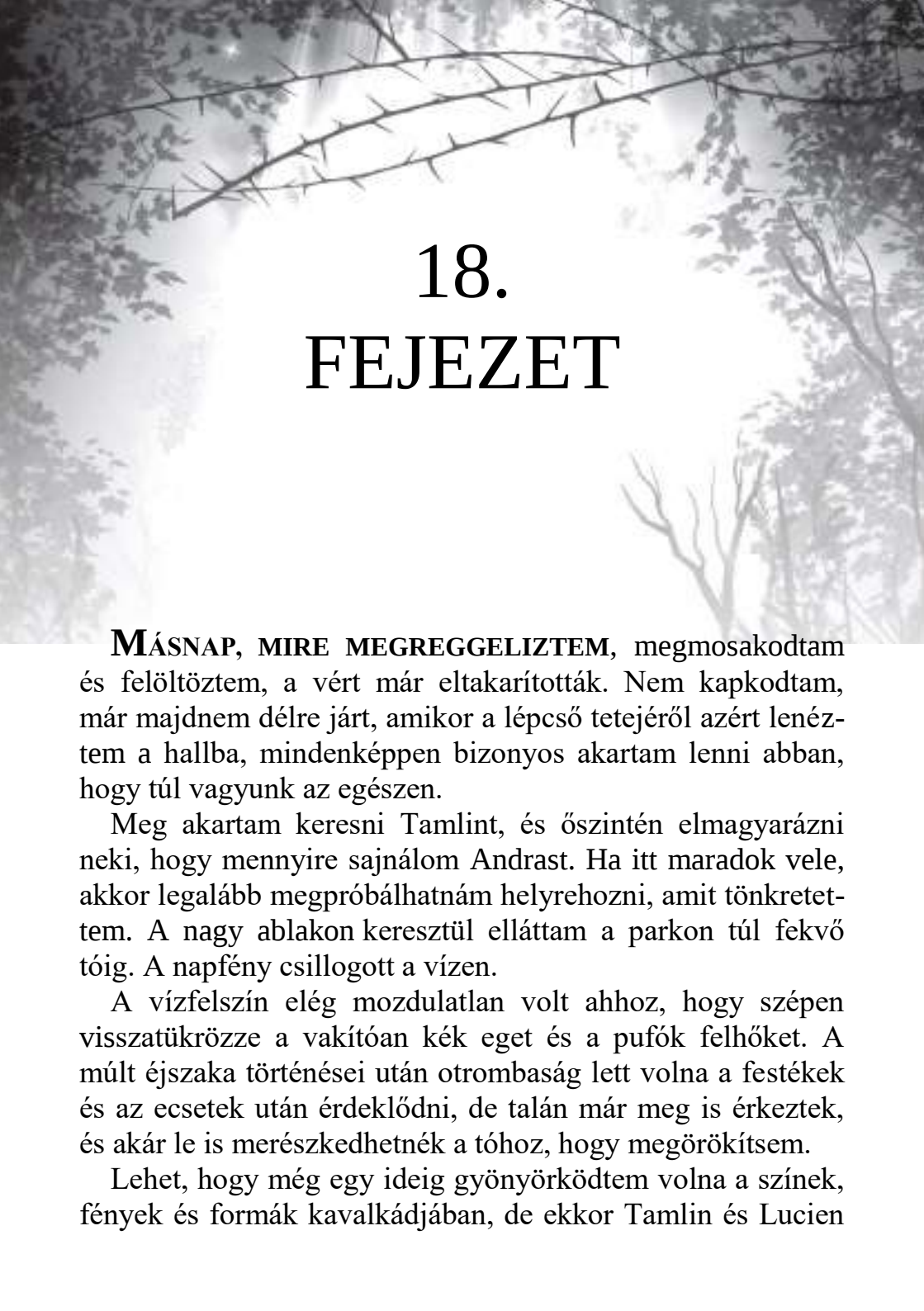
- Mert nem akarok egyedül meghalni - feleltem. Remegett a hangom, és erőt kellett vennem magamon, hogy a szemébe tudjak nézni. - Mert azt akarom, hogy valaki végig fogja az én kezemet is, és még utána is. Ezt mindenki megérdemli,

függetlenül attól, hogy ember vagy tündér. - Nehezen nyeltem egyet, a torkom összeszorult.

- Sajnálom, amit Andrasszal tettem - mondtam, és a szavam annyira fojtogattak, hogy szinte suttogtam. - Sajnálom, hogy... annyi gyűlölet volt a szívemben. Bárcsak meg nem történtté tehetném és... Sajnálom. Annyira, de annyira sajnálom.

Nem is emlékeztem rá, mikor mondtam ezt utoljára valakinek, ha mondtam egyáltalán. De ő csak bólintott és elfordult. Tétováztam, hogy mondjak-e még valamit, vagy inkább térdeljek le, és úgy esedezzek a megbocsátásáért. Ha ilyen bánatot, büntudatot érez egy idegen miatt, akkor Andras... De mire kinyitottam volna a számat, Tamlin már leért a lépcsőn.

Néztem a mozgását, a teste izmait, amelyek átütöttek véráztatta tunikáján, és láttam a vállára nehezedő láthatatlan súlyt is. Ő nem nézett rám, amikor felvette a meggyötört testet, kiment a parkba, és eltűnt a szemem elől. Az emeleti ablakból figyeltem, ahogy viszi a halottat a holdfényben, a parkban, majd a dimbes-dombos mezőkön át. Nem nézett vissza.

18.

FEJEZET

MÁSNAP, MIRE MEGREGGELIZTEM, megmosakodtam és felöltöztem, a vért már eltakarították. Nem kapkodtam, már majdnem délre járt, amikor a lépcső tetejéről azért lenéztem a hallba, mindenképpen bizonyos akartam lenni abban, hogy túl vagyunk az egészen.

Meg akartam keresni Tamlint, és őszintén elmagyarázni neki, hogy mennyire sajnálom Andrast. Ha itt maradok vele, akkor legalább megpróbálhatnám helyrehozni, amit tönkretettem. A nagy ablakon keresztül elláttam a parkon túl fekvő tóig. A napfény csillogott a vízen.

A vízfelszín elég mozdulatlan volt ahhoz, hogy szépen visszatükrözze a vakítóan kék eget és a pufók felhőket. A múlt éjszaka történései után otrombaság lett volna a festékek és az ecsetek után érdeklődni, de talán már meg is érkeztek, és akár le is merészkedhetnék a tóhoz, hogy megörökítsen.

Lehet, hogy még egy ideig gyönyörködtem volna a színek, fények és formák kavalkádjában, de ekkor Tamlin és Lucien

bukkant fel az épület másik szárnyából. A határőrizetről vagy valami hasonlóról vitatkoztak, de mire leértem a lépcsőn, elhallgattak. Lucien egyenesen kifordult a bejárati ajtón, még csak nem is köszönt, mindössze lazán intett egyet. Nem volt ellenséges a gesztus, de nyilvánvalóan nem akart csatlakozni hozzánk.

Körülnéztem, reméltem, hogy megpillantom a festékeket, de Tamlin a bejárat felé mutatott, ahol Lucien éppen távozott. Ekkor megláttam a két felnyergelt és várakozó lovat, Lucien pedig már fel is ült egy harmadikra. Tamlin felé fordultam.

Maradj vele! Vele biztonságos, vele minden rendben lesz.
Remek. Ennyit meg tudok tenni.

- Hová megyünk? - kérdeztem alig hallhatóan.

- A festőkészlet csak holnap jön meg, a galériát még takarítják, és egy... találkozómat elnapoltuk. - Jól látom, hogy *hebeg-habog*? - Arra gondoltam, elmehetnénk lovagolni csak úgy, gyilkosságmentesen. A nagák miatt sem kell aggódnod. - Alig fejezte be félig-meddig mosolyogva, amikor szomorúság villant fel a szemében. Tényleg elég halált láttam az elmúlt két napban. Elegem volt a gyilkolászó tündérekől és a gyilkolásból úgy általában. Tamlin nem viselt fegyvert sem az oldalán, sem a kardszíjában, a csizmájából viszont kikanalított egy kés markolata.

Vajon hol temette el a tündért? Egy főúr sírt és egy idegennek. Ha mástól hallok ezt a történetet, akkor nem hiszem el. Nem hiszem el, ha a halál helyett nem nyújtott volna nekem is menedéket.

- Hová megyünk? - kérdeztem, de ő csak sejtelmesen mosolygott.

A lélegzetem is elállt, amikor megérkeztünk. Ha képes lennék is lefesteni ezt a látványt, akkor sem lehetne igazi valójában visszaadni.

Nem egyszerűen a legcsodálatosabb hely volt, ahol valaha jártam. Egyszerre töltött el sóvárgással és örömmel, miközben csak úgy tűnt, hogy ez a hely egyszerűen *rendben* van. Mintha a világ színei, fényei és mintái egy tökéletes helyben olvadtak volna össze, létrehozva a valódi szépség remekművét. A múlt éjszaka után pontosan erre volt szükségem.

Egy füves dombtetőn ültünk le, ahonnan csodás kilátás nyílt egy tisztásra és néhány terebélyes tölgyfára, amelyek akkorák voltak, hogy egy ősi kastély oszlopai és tornyai is lehettek volna.

Szálldostak a gyermekláncfű csillogó pihéi, a tisztáson lengedező krókuszok, hóvirágok és harangvirágok szőnyeget alkottak. Délután egy-két óra körül érhattunk ide, a fények erősek és aranylóak voltak.

Hármunkon kívül nem láttam senkit, de esküdni mertem volna rá, hogy énekszót hallok. Átkulcsoltam a térdem, és szinte megittasultam a völgytől.

- Hoztunk egy pokrócot - szólt Tamlin. Oldalra nézve láttam, hogy az állával a lila pokróc felé bök, amit néhány lábnyival arrébb terítettek le. Lucien rávetette magát, és lehevedett. Tamlin állva maradt, a válaszmra várt.

Megráztam a fejem, és csak csodáltam tovább a tájat. A pihe-puha fűvet simogattam, elraktároztam magamban, hogy milyen színű és milyen a tapintása. Soha nem találkoztam ilyen tapintású fűvel, és egyáltalán nem akartam tönkretenni az élményt azzal, hogy takaróra ülök.

Gyors sugdolózást hallottam a hátam mögött, de mire megfordultam volna, hogy kiderítsem az okát, Tamlin már mellet-

tem ült. Eléggé összeszorította a száját ahhoz, hogy inkább magam elé bámuljak.

- Hol vagyunk? - tudakoltam, továbbra is a fűvet simogatva.

A szemem sarkából Tamlin csak egy aranyfényben csillgó figurának tűnt.

- Csak egy völgyben. - Mögöttünk Lucien fűjt egyet. - Tetszik? - érdeklődött Tamlin halkán. A szeme zöldje meglepően hasonlított a fűre az ujjaim között, a borostyánszínű foltok a szemében pedig a fák közé beáramló napfényre. Úgy tűnt, még furcsa és idegen álarca is beleillik ebbe a zöld világba, mintha ezt a helyet az ő személyére szabták volna. El tudtam képzelni őt itt az állati alakjában is, ahogy a fűben szenderegve kinyújtózik.

- Tessék? - kérdeztem, mert közben elfelejtettem, hogy mit kérdezett.

- Tetszik? - ismételte meg a kérdést, és az ajka valami mosolyfélére húzódott.

Szagatottan beszívtam a levegőt, és újra a völgyet néztem.

- Igen.

- Csak *ennyi*? - tudakolta mosolyogva.

- Azt szeretné, uram, hogy elárasszam hálám jeleivel azért, hogy elhozott ide?

- Aha. A Suriel nem mondott el semmi fontosat, ugye?

A mosolya valahogy felbátorított.

- Azt is mondta, hogy szereted, ha fésülgetnek, és ha okos lány vagyok, akkor finom falatokkal kezes báránnyá tehetlek.

Tamlin hátrahajtotta a fejét, és hatalmas röhögésben tört ki. Akaratom ellenére én is halkán elnevettem magam.

- Az eszem megáll - szólalt meg Lucien a hátam mögül. - Feyre, neked tényleg van humorérzéked?

Hűvös mosollyal fordultam felé.

- Gondolom, nem szeretnéd tudni, hogy a Suriel mit mondott rólad. - Felvontam a szemöldököm, Lucien pedig védekezően felemelte a kezét.

- Nagy összeg ütné a markod, ha elárulnád a Suriel véleményét Lucienről - szólt Tamlin.

Kipattant egy dugó, aztán azt hallottam, hogy Lucien poharakba tölti egy üveg tartalmát, és nevetgélve ismételteti:

- Szereti, ha fésülgetik.

Tamlin szeme is csillogott a nevetéstől, amikor megfogta a könyökömet, és felsegített.

- Gyere - mondta, és a domb tövében csörgedező patakoska felé biccentett. - Mutatok neked valamit.

Felálltam, Lucien viszont a pokrócon maradt, és megemelte a borosüveget a tiszteletünkre. Meghúzta, aztán hanyatt feküdt, elnyújtózott, és a zöld lombokat bámulta.

Tamlin mozdulatai pontosak és hatékonyak voltak, izmos lábával szinte nyelte a távolságot, a magasba tornyosuló fák között kigyózva apró ereket ugrottunk át, és meredek buckákra kapaszkodtunk fel. Egy kisebb dombocska tetején álltunk meg, Tamlin elengedte a karomat. A terebélyes fák által szegélyezett tisztáson egy ezüstösen csillogó tavat pillantottam meg. Még így némi távolságból is rájöttem, hogy nem víz van benne, hanem valami ritkább és elképesztően drága folyadék.

Tamlin csuklón ragadott, és húzott le a dombról, bőrkeményedéses ujjai finoman horzsolták a bőrömet. Elengedett, nagy lendülettel átugrott egy gyökeret, és lement a partra. Én ügyeskedve botorkáltam át a gyökéren.

Lekuporodott a parton, és merített a vízből. Megbillentette a kezét, és kifolyatta a vizet.

- Ide nézz!

A kezéből kicsorduló, ezüstösen csillogó víz az egész tóban hullámokat vert, a víztükör úgy fodrozódott, hogy az egyes fodrozódások különböző színben csillogtak és...

- Olyan, mint a csillagfény - suttogtam.

Fújtatva nevetett, megint merített, és kicsorgatta a kezéből. Ámulattal néztem a csillogó vizet.

- Maga a csillagfény.

- Az nem lehet! - tiltakoztam. Erőt kellett vennem magamon, hogy ne lépjek közelebb.

- Ez Prythian. A legendáitok szerint nincs lehetetlen.

- Mégis hogy lehetséges ez? - kérdeztem, és képtelen voltam levenni a szemem a tóról: ezüst, kék, piros, rózsaszín és sárga árnyalatok, légiességük...

- Nem tudom. Nem kérdeztem senkitől, így nem is magyarázta el senki.

Én továbbra is meredten bámultam a tavat, mire ő elnevette magát, és ezzel magára vonta a figyelmem. Láttam, hogy kigombolja a tunikáját.

- Gyere, csobbanjunk egyet! - kért csillogó szemmel.

Úszni, ruhátlanul, egymagamban, egy tündér főúrral? A fejemet ráztam, és hátráltam egy lépést. Az ujjai megálltak a gallérjánál lévő második gombnál.

- Nem akarod kipróbálni, hogy milyen érzés?

Nem tudtam, mire gondol: hogy milyen csillagfényben úszni, vagy hogy milyen vele fürödni.

- Nem.

- Jól van. - Kigombolva hagyta a tunikáját. Kilátszódott izmos, meztelen, aranybarna bőre.

- Miért hoztál el ide? - kérdeztem, és nagy nehezen elszakítottam a tekintetem a mellkasáról.

- Kisfiú koromban erre szerettem a legjobban vadászni.

- Mikor? - Nem tudtam megállni, hogy ne kérdezzek rá.

Felém villant a tekintete.

- Nagyon régen. - Alig hallhatóan beszélt, miközben én csak toporogtam egy helyben. Nagyon régen lehetett, ha a háború alatt volt gyerek.

Most, hogy már belevágtam a kérdezősködésbe, megkockáztattam a következőt is.

- Luciennel minden rendben? A tegnap estére gondolok. - Láthatólag visszatért a szokásos gúnyolódó, pimasz önmagához, de a haldokló tündér láttán elhányta magát. - Nem... reagált valami jól.

Vállat vont, de a szavai lágyan csengtek, amikor felelt.

- Lucien... Nagyon nehéz volt neki tegnap este azok után, amin régebben keresztül kellett mennie. Nem csak a hegre és a szemére gondolok, bár fogadni mernék, hogy tegnap ezek az emlékek is felidéződtek benne.

Megdörzsölte a nyakát, és találkozott a tekintetünk. Tekintetében, arckifejezésében valami ősi komorság tükröződött.

- Lucien az ősz udvarát kormányzó főúr legkisebb fia. - Kiegyenesedtem. - Hét fiú közül ő a legfiatalabb. Az ősz udvara gyönyörű, vérszomjas és kegyetlen világ. A fiúk csak versenytársat látnak egymásban, mivel nem a legidősebb, hanem a legerősebb fogja örökölni a trónt. Egyébként Prythianszerte ez a szokás. Lucient a versengés nem hozta lázba, soha nem vágyott arra, hogy őt koronázzák főurnak, ezért fiatalkorában csupa olyat tett, amit egy főúr fiának nem illik: végigjárta a többi udvart, más főurak gyerekeivel barátkozott - halvány fény csillant a szemében és olyan nőkkel járt, akik fényévekre voltak az ősz udvarának nemességétől.

Egy pillanatra elhallgatott, és át tudtam érezni a szomorúságát, amikor folytatta.

- Beleszeretett egy tündérbe, akit az apja méltatlannak talált az ő vérvonalukhoz, de Lucient hidegen hagyta, hogy a

lány nem főtünder. Biztos volt benne, hogy hamarosan egybekelnek, és otthagya apja udvarát a viszálykodó bátyjainak. - Mély sóhaj. - Ám az apja megölette a lányt. Lucien szeme láttára végeztette ki, két bátyja fogta le őt, és kényszerítette, hogy nézze végig.

Felfordult a gyomrom, és a mellkasomhoz szorítottam a kezem. El se tudtam képzelni, fel se tudtam fogni egy ilyen veszteséget.

- Világgá ment. Elátkozta az apját, lemondott a rangjáról és az ősz udvaráról, és faképnél hagyott mindent. De mivel a rangja már nem nyújtott számára védelmet, a bátyjai elhatározták, hogy megszabadulnak tőle, mert a főúri koronára még így is jogot formálhatott. Hárman indultak utána, hogy megöljék, közülük egy tért haza.

- Megölte őket?

- Ő egyel végzett - mondta Tamlin. - Én öltem meg a másikat, amikor átlépték a területem határát. Főúrként jogomban áll saját belátásom szerint eljárni a birtokháborítókkal, azokkal, akik fenyegetik országom békéjét. - Hideg, kegyetlen kijelentés. - Lucient a saját udvaromhoz tartozónak ismertem el, követemmé neveztem ki, mivel már amúgy is sok barátot szerzett más udvarokban, és mindig is jól szót értett az emberekkel, miközben nekem... ez néha nem megy olyan könnyen. Azóta itt él.

- A követedként - vettem fel - kellett tárgyalnia az apjával vagy a bátyjaival?

- Igen. Az apja soha nem kért bocsánatot, a bátyjai pedig túlzottan rettegnek tőlem ahhoz, hogy ártani merjenek neki. - Szavaiban nyoma sem volt a fensőbbbséges arroganciának, csupán a jéghideg igazságot mondta. - De soha nem felejtette el, mit tettek vele, vagy hogy mit próbáltak meg tenni vele. Még akkor sem, ha az ellenkező látszatot kelti.

Mindez nem mentség arra, amit Lucien mondott és tett velem, de... most már megértettem őt. Meg tudtam érteni a falakat és akadályokat, amiket minden kétséget kizáróan maga köré épített. Összeszorult a szívem a fájdalomtól. A csillagfényben tündöklő tóra tévedt a tekintetem, és nagyot sóhajtottam.

Muszáj volt témát váltanom.

- Mi lenne, ha beleinnék a vízbe?

Tamlin kissé kihúzta magát, aztán ellazult, mintha örülne, hogy elengedheti ezt a régi bánatot.

- A legendák szerint az utolsó leheletedig boldog leszel. - Hozzátette: - Lehet, hogy nekem is kellene innom egy pohárral.

- Szerintem nekem az egész tó sem lenne elég - mondtam, mire ő elnevette magát.

- Két vicces megjegyzés egy napra, az Üst csodát tett veled - mondta.

Kényszeredetten elmosolyodtam. Ő egy lépéssel közelebb lépett, mint aki erővel akarja maga mögött tudni Lucien életének sötét, szomorú eseményeit. Csillagfény táncolt a szemekben, amikor megszólalt.

- Mi tenne igazán boldoggá?

A fejem búbjáig elpirultam.

- Ö... nem is tudom. - Az igazat mondtam. Még soha nem gondolkodtam el ezen igazán, csak odáig jutottam, hogy a nővéreim menjenek rendesen férjhez, legyen az apámmal mit ennünk, és legyen elég időm arra, hogy megtanuljak festeni.

- Hm - „felelte”, de nem lépett arrébb. - Talán a csilingelő harangvirágok? Vagy mit szólnál egy napfényből szőtt szalaghoz? Vagy egy holdfénykoszorúhoz? - Ádázul mosolygott.

Ilyen lenne Prythian főura? Jobban illett rá a Bolondság főura cím. Tudta, hogy kitérek a válasz elől, mert egyszerűen kicsit feszengek a jelenlétében.

Egyszer csak rájöttem, hogy mégse fogom abban az örömben részesíteni, hogy zavarba hozzon. Elegem volt már abból a lányból, aki voltam, aki belekövült a fagyos keserűségbe. Édesen rámosolyogtam, és minden erőmmel próbáltam leplezni, hogy mennyire összeszorult a gyomrom.

- A fürdés jó ötlet.

Nem hagytam időt arra, hogy meggondoljam magam. Nem kis büszkeséget éreztem amiatt, hogy nem remegett a kezem, amikor levettem a csizmámat, kigomboltam a tunikámat, a nadrágomat, és a fűre hajítottam mindent. Visszafogott fehérneműm nem láttatott sokat. A füves parton állva egyenesen a szemébe néztem. A levegő meleg volt, a hasamat enyhe, lágy szellő simogatta.

Lassan, nagyon lassan, tetőtől talpig alaposan végigmért, minden porcikámat végigtanulmányozta. És bár rajtam volt az elefántcsont színű fehérnemű, a pillantása lemeztelenített.

Találkozott a tekintetünk, és lustán rám mosolygott, aztán ő is megszabadult a ruháitól. Akkurátusan kigombolt mindent. Esküdni mertem volna rá, hogy a szeme csillogása éhessé, vaddá vált, és ettől sehogy sem akarózott a szemébe nézmem.

Mielőtt bementem a vízbe, azért elgyönyörködtem széles mellkasában, izmos karjaiban és hosszú, erős lábában. A felépítése nem hasonlított Isaacra, akinek a teste még abban az átmeneti állapotban leledzett, amikor egy kisfiú férfivá érik. Nem - Tamlin csodás testét évszázadok harca és kegyetlensége faragta ilyenné.

A tó meglepően melegnek bizonyult, addig gyalogoltam, míg eléggé elmélyült ahhoz, hogy ússzak néhány tempót, és

csak egy helyben tapossam a víznél lágyabb és sűrűbb, de az olajnál tisztább és hígabb anyagot. Mintha meleg tejszín venné körül az embert. Az ujjaim között hagytam csordogálni ezt az ezüstös folyadékot, és ez az érzés annyira elfoglalt, hogy észre se vettem, hogy egyszer csak mellettem termett.

- Ki tanított meg úszni? - kérdezte, és lemerült a víz alá. Vigyorgott, amikor feljött, álarca körül folydogált a csillogó csillagfény.

Én nem merültem le, nem tudtam eldönteni, hogy csak viccelt-e, amikor azt mondta, hogy jó kedvre derülök, ha beleiszom.

- Tizenkét éves voltam. Csak néztem a többi gyereket a faluból, és tőlük próbáltam ellesni.

Az egyik legfélelmetesebb élményem volt. A fél tavat kiittam közben, de az alapokat sikerült elsajátítanom, sikerült úrrá lennem a rettegésen, és megtanultam bízni magamban. Életfontosságúnak tartottam az úszástudást, ami egyszer akár az életemet is jelentheti. Azt viszont soha nem hittem volna, hogy *ide* fog vezetni.

Tamlin újra lemerült, aztán felbukkant és beletúrt az aranyhajába.

- Hogy vesztette el az apád a vagyonát?

- Erről meg honnan tudsz?

Fújtatott.

- A parasztok nem így beszélnek, ahogy te.

Felmerült bennem, hogy visszavágok valami csípős megjegyzéssel a sznobizmusáról, de... végeredményben igaza volt, nem hibáztathattam azért, hogy ilyen jó megfigyelő.

- Az apámat a kereskedők hercegének hívták - fogtam bele, miközben a selymes, furcsa vizet tapostam. Nem kellett erőt kifejtenem, a víz nagyon meleg és *könnyű* volt, olyan érzés, mintha a levegőben lebegnék. Minden fájdalom elpárolgott a

testemből. - Apáról fiúra szállt ez a cím, ő is az apjától örökölte, de nem fedte a valóságot. Csak a hírünk volt jó, de valójában már három generáció küzdött reménytelen adóssághalmazzal. Az apám is évekig küszködött, és amikor végre lehetősége nyílt arra, hogy mindent törlesszen, ő a kockázatok ellenére belevágott egy üzletbe. - Nyeltem egyet. - Nyolc évvel ezelőtt minden vagyonunkat felpakolta három hajóra és elküldte Bharatba, hogy egzotikus, drága fűszereket és ruhákat vegyen belőle.

Tamlin a homlokát ráncolta.

- Ezzel valóban nagy kockázatot vállalt. Iszonyúan veszélyes arra a tenger, hacsak nem a hosszabb utat választja valaki.

- Hát az apám nem így tett. Túl sokáig tartott volna, a hitelezőink pedig már a nyakában lihegték. Vállalta a kockázatot, és a hajókat egyenesen Bharatba küldte. Soha nem érték el Bharat partjait. - Hátrahajtottam a fejem, belemártottam a hajam a vízbe, próbáltam elengedni az emléket, mert eszembe jutott az apám arca akkor, amikor híre jött, hogy elsüllyedtek a hajóink. - A hitelezők ekkortól hiénákként köröztek körülötte. Szétcincálták, nem maradt más belőle, csak a szégyenfoltos neve és némi aranypénz, amiből meg tudta venni a kunyhót. Tizenegy éves voltam. Az apám... ezután már nem próbálkozott többet semmivel. - Képtelen voltam megemléteni azt a végső, undorító pillanatot, amikor a hitelező a cimboráival eljött, és szétroncsolták apám lábát.

- Ekkor kezdtél vadászni?

- Nem, a kunyhóba költözésünk után még három évig kitartott a pénzünk. Tizennégy évesen kezdtem vadászni.

Csillogott a szeme, nyomát sem láttam most rajta a főúri cím terhét kényszerűségből magára vállaló harcosnak.

- Most pedig itt vagy. És még mi mindenre jöttél rá magaddal kapcsolatban?

Talán az elvárásolt tó tette, talán az őszinte érdeklődése, de elmosolyodtam, és meséltem neki az erdőben töltött évekről.

Elfáradtam, de meglepő módon elégedettséget is éreztem a néhány óra miatt, amit úszással, evéssel és pihenéssel töltöttünk a völgyben. Ahogy délután visszafelé lovagoltunk a kastélyba, többször lopva Lucienre pillantottam. Éppen egy tágas, friss tavaszi fűvel borított mezőn keltünk át, amikor észrevette, hogy már vagy tizedszerre nézek rá. Lemaradt Tamlin mögött, én pedig próbáltam összeszedni a bátorságomat.

Hunyorogva nézett rám a fémszemével, a másikból óvatos közömbösség sugárzott.

- Na, ki vele! - mondta.

Ennyivel meg is győzött arról, hogy ne hozzam szóba a múltját. Én is gyűlöltem volna, ha valaki sajnál. Ő pedig nem is ismert engem igazán, így a bosszúságon kívül nem nagyon érezhetett volna mást, ha felhozom a témát. Pedig belül *nagyon* nyomasztott és bántott a története, szerettem volna többet tudni róla.

Megvártam, míg Tamlin hallótávolságon kívülre kerül, hogy főtündéri fülei se hallják meg, amit mondok.

- Még nem is köszöntem meg neked a tanácsodat a Suriellel kapcsolatban.

Lucien megfeszült.

- Igen?

Néztem, hogy Tamlin milyen lazán lovagol, lova egy kicsit sem görnyedezett megtermett lovasa alatt.

- Ha még mindig a halálomat kívánod - mondtam -, akkor kicsit ügyesebben próbálkozz.

Nagyot sóhajtott.

- Nem volt ilyen szándékom. - Hosszan néztem rá. - De nem hullajtanék egy könnycseppet sem utánad - helyesbített. Tudtam, hogy igazat beszél. - De ami veled történt...

- Csak vicceltem - mondtam, és finoman elmosolyodtam.

- Gondolom, nem fogod egykönnyen megbocsátani, hogy ilyen veszélybe küldtelek.

- Így van. És a lelkem mélyén legszívesebben miszlikre szaggatnálak, mert nem figyelmeztetted a Suriellel kapcsolatban. De megértelek: ember vagyok, megöltem a barátodat, a házatokban élek, ráadásul még tekintettel is kell lenned rám. Megértelek - ismételtem meg.

Elég sokáig hallgatott, azt hittem, nem is fog válaszolni. Már előre akartam lovagolni, amikor megszólalt.

- Tam mondta, hogy az első nyiladdal a Suriel életét akartad megmenteni. Nem a magadét.

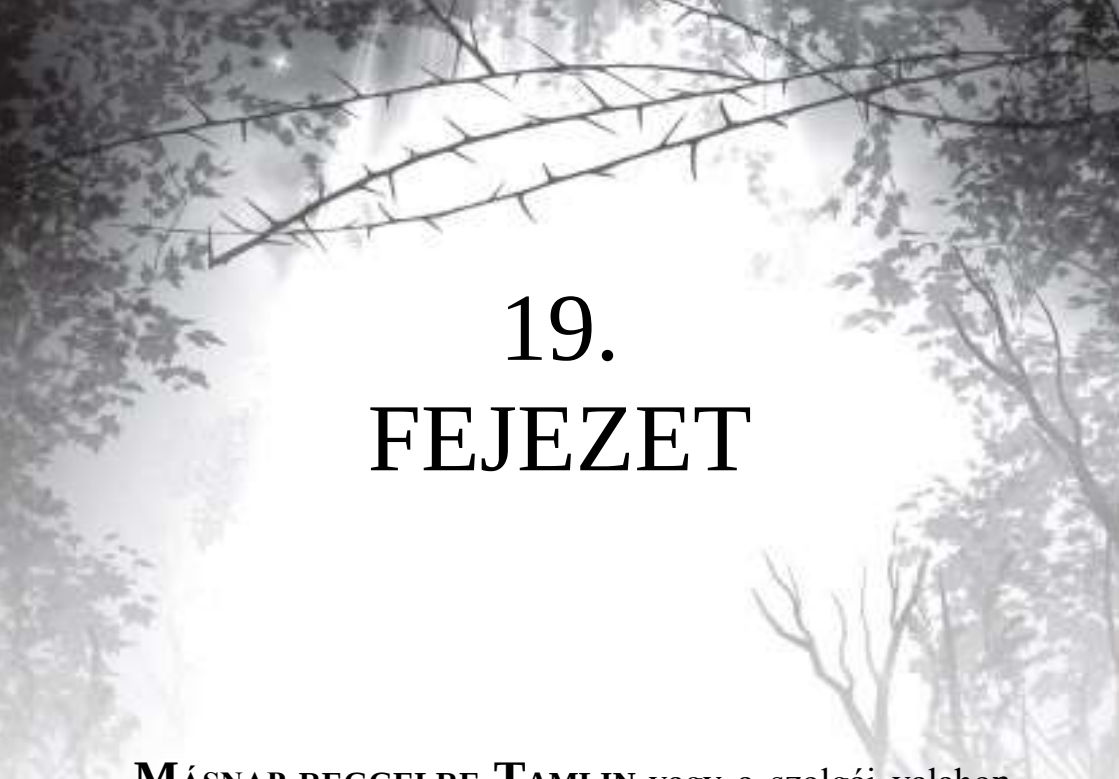
- Akkor így tűnt helyénvalónak.

Még soha nem láttam ilyen elgondolkodónak, ahogy ekkor rám nézett.

- Rengeteg főtündért és sok alacsonyabb rangú tündért ismerek, akik ezt nem így látták volna, és akik nem is törődtek volna ezzel. - Oldalra nyúlt, és odadobott nekem valamit. Majdnem kibillantem a nyeregéből, de sikerült elkapnom: egy drágakövekkel díszített vadászkés volt.

- Hallottam a kiáltásod - mondta, amikor a pengét nézegettem. Még soha nem volt a kezemben ilyen finoman megmunkált, tökéletesen kiegyensúlyozott kés. - Haboztam. Nem sokáig, de egy kicsit igen. Nem indultam el azonnal. Bár Tam

időben odaért, én megszegtem a szavam azokban a másod-percekben, amikor kivártam. - Az állával a késre bökött. - A tied. Ne mártsd a hátamba kérlek!

19.

FEJEZET

MÁSNAP REGGELRE TAMLIN vagy a szolgálai valahonnan kerítettek nekem egy festőfelszerelést, de nem nézhettem meg azonnal. Tamlin folyosóról folyosóra vezetett a háznak egy olyan szárnyába, ahol még nem jártam, még az éjszakai felfedezőútamon se. Tudtam, hová megyünk, nem kellett külön mondania. A márványpadló olyan fényesen csillogott, mintha frissen mosták volna fel, a nyitott ablakokon pedig rózsasillatú szellő áramlott be. Miattam csinálta. Mintha engem zavart volna a pókháló vagy a por.

Egy szárnyas faajtó előtt állt meg, halványan mosolyogva.

- Miért csináltad? - bukott ki belőlem a kérdés.

A mosolya mintha megfakult volna.

- Már régen járt itt olyasvalaki, aki értékeli ezeket a dolgokat. Jó látni, hogy újra szükség van rájuk. - Főleg, hogy az élete többi területén annyi vér és halál volt.

Kinyitotta a képtár ajtaját, és az elém táruló látványra a lélegzetem is elállt.

A világosbarna fapadló csillogott az ablakokból beáradó élénk fényben. A terem üres volt, kivéve néhány nagy széket és padot, hogy nyugodtan lehessen szemlélni a... a...

Szinte magamon kívül sétáltam a hosszú galériában, nem is vettem észre, hogy a torkomra szorítottam a kezem, és csak néztem, néztem a festményeket.

Olyan sokfélék voltak, annyira különbözőek, mégis olyan jól elrendezték őket, olyan harmóniában olvadtak egymásba. Annyi különböző nézőpont, a világ annyi darabkája, oly eltérő szegletei. Idillek, arcképek, csendéletek... mindegyik saját történettel, más élményből fakadóan, mindegyik a saját hangján kiabált, suttogott vagy énekelt egy adott pillanatról vagy érzésről. Mindegyik egy kiáltás volt bele az időbe, hogy itt vagyok, létezem. Némelyik az én látásmódomat tükrözte, hozzám közel álló, számomra is érthető színekkel és formákkal, másokon viszont olyan színeket fedeztem fel, amelyekről még nem is gondolkodtam, és más szemmel láttatták a világot. Bepillantást engedtek egy tőlem annyira eltérő, lény tudatába, és mégis, ahogy néztem a művet, megértettem, átéreztem azt, és felkeltette az érdeklődésem.

- Nem gondoltam volna - hallottam Tamlin hangját a hátam mögül -, hogy az emberek képesek a... - Elhallgatott, amikor megfordultam, és a kezem a torkomról a mellkasomra csúszott. A szívem vadul kalapált az örömtől, a bánattól és az elsöprő alázattól, alázatot éreztem eme nagyszerű művészet láttán.

Ő az ajtónál állt, a fejét az állatokra emlékeztető módon kissé oldalra billentette, de a szavak továbbra is kimondatlanul maradtak benne.

Letöröltem a nedvességet az arcomról.

- Ez... - *Tökéletes, csodás, meghaladja a legvadabb elképzeléseimet...* kevés lett volna bármelyik jelző. A szívemen

hagytam a kezem. - Köszönöm! - mondtam. Ezzel a szóval tudtam kifejezni neki, mit jelentenek számomra a képek, és hogy megengedte, hogy ide belépjek.

- Bármikor átjöhetsz ide, amikor csak akarsz.

Rámosolyogtam, a szívemben majdnem túlcsordult a boldogság és az életöröm. Ő óvatosan, de sugárzó mosollyal visszonozta, aztán hagyta, hogy a saját tempómban csodáljam tovább a képtárat.

Az itt töltött hosszú órák alatt egészen megittasultam a művészettől, és csak akkor támo lyogtam ki, amikor már annyira szédültem az éhségtől, hogy valami eledelt kellett keresnem magamnak.

Ebéd után Alis az első emeletre kísért egy üres szobába. Az asztal szabályosan roskadozott a különböző méretű vásznaktól és ecsetektől, amiknek a nyele csodásan csillogott a tökéletes, tiszta fényben. És a festékek! Annyi, de annyi festéket kaptam, pedig csak a négy alapszínben reménykedtem. Megint alig kaptam levegőt.

Alis kiment, a szoba pedig elcsendesedett, megtelt várakozással, és csak az enyém volt.

Elkezdtem festeni.

Teltek a hetek, a napok egymásba olvadtak. Csak festettem és festettem, többségében borzalmas és haszontalan műveket.

Tamlin és Lucien hiába szurkálódott és vigyorgott festékfoltos ruhámon, nem engedtem senkinek sem megnézni őket. Soha nem voltam elégedett, nem éreztem úgy, hogy a festményeim megfelelnek a képzeletemben élő képeknek. Gyakran pirkadattól alkonyatig festettem, hol az új műtermemben,

hol a parkban. Időnként szünetet tartottam, ilyenkor Tamlin kíséretében fedeztem fel a tavasz udvarának vidékeit. Friss ötleteket nyerve másnap reggel könnyedén pattantam ki az ágyamból, hogy vázlatokat készítsek vagy lekapjam a látott jeleneteket vagy színeket.

Egyes napokon Tamlint elszólította a kötelesség, szembe kellett szállnia a területét érintő fenyegetésekkel. Amíg haza nem ért, még a festésre sem bírtam koncentrálni. Ő hol állatalkban, hol főúri alakjában tért haza, és idegen vér borította. Soha nem számolt be a részletekről, én pedig nem feszegettem, elég volt nekem annyi, hogy biztonságban megérkezett.

A kastély közelében nem volt jele nagához vagy Boggehoz hasonló lényeknek, de így is távol tartottam magam a nyugati erdőktől. Emlékezetből azért elég gyakran lefestettem őket. Továbbra is gyötörtek rémálmok azon halálesetek miatt, amelyeknek szemtanúja vagy okozója voltam, és a borzalmas sápadt nő álmomban többször is miszlikre szaggatott egy olyan árny jelenlétében, amit képtelen voltam kivenni, de apránként csillapodott bennem a félelem. *Maradj a főúrral! Vele biztonságban leszel.* Így tettem.

A tavasz udvara dimbes-dombos vidék volt, dús erdőkkel és tiszta, feneketlenül mély tavakkal. A mágia nem egyszerűen csak jelen volt a buckákban és a hasadékokban, hanem ott növekedett ezeken a helyeken. Akárhogy is próbáltam lefesteni, képtelen voltam megragadni, milyen érzés. Néha odáig merészkedtem, hogy lefestettem az oldalamon lovagló főurat, amikor dologtalan napokon a birtokán kóboroltunk. Nagyon szerettem vele beszélgetni vagy órákat hallgatni kellemes csendben.

Talán a mágia altatott el és tette ködössé a gondolataimat, mindenesetre nem is gondoltam a családomra, csak akkor jutottak az eszembe, amikor egyik reggel a sövénykerítésen túl

kerestem egy új helyszínt a festéshez. A friss és meleg déli szellő összekócolta a hajamat. A halandók világában ébredezett a tavasz.

A családomnak, akiket elkábítottak, akikről gondoskodnak és akik biztonságban vannak, mindenestre továbbra sincs fogalma a hollétemről. A halandó világ nélkülem is működik, mintha soha nem is léteztem volna. Egy nyomorúságos, tova-tűnt sóhaj voltam csak, amit mindenki elfelejtett.

Aznap nem festettem, és nem mentem el Tamlinnel lovagolni. Csak ültem a vászon előtt, a fejemben nem volt semmilyen szín.

Senki sem emlékszik rám, senki nem vár haza, az ő szemükben én meghaltam. És Tamlin tette ezt velük, *miatta* felejtettek el. Talán a festéket is azért vette, hogy elterelje a gondolataimat, hogy befejezzem a panaszkodást, és ne nyaggassam tovább, hogy látni akarom a családomat. Talán nem akarja, hogy törődjek a Prythianben zajló dolgokkal, a pusztító kórral. Buta, haszontalan, engedelmes emberke módjára abbahagytam a kérdezősködést, ahogy a Suriel is utasított rá.

A vacsora túléléséhez minden makacsságomra és akaraterőmre szükségem volt. Tamlin és Lucien látták rajtam, milyen hangulatban vagyok, úgyhogy ők ketten elbeszélgettek egymással. Ez nem segített egyre duzzadó haragomon, és amikor teleettem magam, kísértáltam a holdfényes parkba, és céltalanul kószálni kezdtem a sövények és virágágyások labirintusában.

Nem érdekelt, merre visz a lábam. Egy idő után a rózsakertben álltam meg. A holdfény a piros szirmokat sötétlilára színezte, és ezüst fénnel vonta be a fehér rózsákat.

- Az apám építette ezt a kertet anyámnak - hallottam Tamlin hangját a hátam mögül. Nem akartam felé fordulni. A

körmömet a tenyerembe vájtam, amikor mellém lépett. - Egyesülési ajándék volt.

Csak bámultam a virágokat, de nem láttam semmit. Mostanra már biztosan lepattogzottak vagy teljesen eltűntek az otthoni asztalra festett virágaim. Az is lehet, hogy Nesta maga dörzsölte le őket.

A körmöm fájón szúrta a tenyeremet. Függetlenül attól, hogy Tamlin gondoskodik-e róluk vagy sem, elvárásolta-e az emlékeiket vagy sem, az életükből én... ki vagyok törölve. Elfelejtettek. Hagytam, hogy Tamlin kitörölje az emlékemet. Festéket adott, időt és helyet az alkotáshoz, mutatott nekem csillagfényben úszó tavakat, megmentette az életemet, mint a legendákban szereplő rettenetes lovagok, én pedig úgy megittasultam tőle, mint valami tündérbortól. Nem voltam különb a Boldogságos Úr fanatikus gyerekeinél.

A sötétben az álarca bronzszínűnek tűnt, a smaragdok csillogtak.

- Olyan... zaklatottnak tűnsz.

Odasétáltam egy rózsabokorhoz, és letéptem egy rózsát. A tüskéi az ujjamba szúrtak, de nem törődtem a fájdalommal, a kiserkenő, meleg vérrel. Soha nem tudnám rendesen lefesteni, úgy ábrázolni, mint a képtárban szereplő festmények alkotói. Soha nem leszek képes úgy lefesteni Elain kis kertjét a kunyhónk mellett, ahogy emlékeimben élt, függetlenül attól, hogy a családom emlékszik-e rám.

Nem tett megjegyzést rá, hogy letéptem a szülei rózsáját. Az ő szülei éppúgy nem voltak jelen, ahogy az enyéme, de talán jobban szerették egymást és őt is, mint ahogy az én szüleim gondoskodtak rólam. A családtagjai talán magukat ajánlották volna helyette, ha valaki el akarta volna rabolni Tamlint.

Égő fájdalom hasított az ujjaimba, de csak szorítottam a rózsát, amikor megszólaltam.

- Nem tudom, miért szégyellem magam annyira azért, hogy elhagytam őket. Miért érzem olyan önző és megbocsát-hatatlan dolognak, hogy festek? Nem kellene így éreznem, ugye? Tudom, hogy nem kellene, de mégsem tudok rajta vál-toztatni. - A rózsza ernyedten lógott a kezemben. - Évek hosz-szú sora alatt annyi mindent tettem értük, ők pedig meg sem próbáltak feltartóztatni, amikor magaddal vittél. - Újra érez-tem azt a hatalmas fájdalmat, ami szinte összeroppantott, ha túl sokáig töprengtem rajta. - Nem tudom, miért vártam el ezt tőlük, miért hittem a múltkor a puka illúziójában. Azt sem értem, miért gondolkodom egyáltalán ezen, vagy miért törő-döm ezzel. - Sokáig hallgatott, ezért még hozzátettem: - De gondolom, az én önsajnálatom elég nevetséges hozzád ké-pest, amilyen terhekkkel te küzdesz, ahogyan a mágiád is gyengül.

- Ha szomorú vagy emiatt - mondta léleksimogató gyen-gédséggel -, akkor egyáltalán nem nevetséges.

- Miért? - Ez a nem túl eredeti kérdés bukott ki belőlem. Bedobtam a rózsát a bokrok közé.

Megfogta a kezem. Bőrkeményedéses, nagy és erős keze érintése gyengéd volt. Felemelte vérző kezem, és a tenyerem-be csókolt. Mintha ennyi elég lenne válaszul.

Az ajka puhán érintette a bőröm, lélegzete meleg volt. Megrogyant a térdem, amikor a másik kezemet is megfogta és megcsókolta. Óvatosan, úgy, hogy a lábam között forróság kezdett lüktetni.

Az ajkán ott csillogott a vérem, amikor elvette a kezemről a száját. Néztem a kezem, ahogy tartja, és láttam, hogy a seb eltűnt róla. Az arcát néztem, aranyozott álarcát, napbarnított bőrét, véres ajkát, amikor megszólalt.

- Ne érezd magad rosszul, ha olyasmit csinálsz, ami örömet okoz. - Közelebb lépett, elengedte a kezem, hogy a fülem mögé dugja a rózsát, amit leszakítottam. Nem tudom, hogy került a kezébe, vagy hová tűntek róla a tüskék.

Nem tudtam abbahagyni a kérdezősködést.

- Miért? Miért csinálod ezt?

Közelebb hajolt, olyan közel, hogy kissé hátra kellett hajtanom a fejem, hogy lássam őt.

- Mert lenyűgöz emberi léted: ahogy örülsz, ahogy átélsz dolgokat, olyan vadul, mélyen, mindent egyszerre... ez nagyon... lelkesítő. Vonz, még akkor is, ha tudom, hogy nem kellene, és próbálom is elkerülni.

Én azonban ember vagyok, meg fogok öregedni, és nem engedhetem meg magamnak, hogy ilyen messzire merészkedjek. Ő viszont közelebb lépett. Lassan, mint aki időt ad nekem, hogy elhúzódjak. Az ajkával végigsimította az arcom. Puha volt, meleg és szívszorítóan gyengéd. Alig volt több egy finom, kedves gesztusnál, aztán kiegyenesedett. Én meg se moccantam azután, hogy a szája a bőrömhöz ért.

- Egy napon minden kérdésedre választ fogsz kapni - mondta, elengedte a kezem, és hátrébb lépett. - De ennek még nem jött el az ideje. Még nem teljes a biztonság. - Sötét volt, de a hangja alapján is tudtam, hogy a szemében keserűség lángol.

Elment, én szaggatottan kifújtam a levegőt, nem is vettem észre, hogy visszatartottam.

Ahogy az sem tudatosult bennem, mennyire sóvárogtam a melegsége, a közelsége után, csak akkor, amikor már elment.

Szégyelltem magam amiatt, amit bevallottam neki, és ami... *megváltoztatott* mindent közöttünk, ezért reggeli után kiszöktem a kastélyból. Az erdőben kerestem menedéket és friss levegőt, egyúttal tanulmányozni akartam a fényt és a színeket. Magammal vittem az íjamat a nyílvevőkkel és a Lucientől kapott drágaköves vadász késsel együtt. Jobb felfegyverkezni, mint ott állni üres kézzel, ha arra kerül a sor.

Fák és bokrok között kúsztam-másztam olyan órányit, amikor megéreztem, hogy valaki követ, és egyre közelebb és közelebb kerül. Az állatok elbújtak előle. Mosolyogtam magamban, és húsz perccel később egy terebélyes szilfa ágának tövében ülve vártam rá.

Megzörrent egy bokor, de épp csak annyira, mintha egy szellő zörgette volna, de én tudtam, mi vár rám, ismertem a jeleket.

Csattanás, dühödt kiáltás visszhangzott, a madarak ijedtükben felröppentek.

A fáról lemászva egy kis tisztásra értem. Megálltam karba tett kézzel, és felnéztem a főúrra, aki a lábánál fogva lógott a csapdában.

Még fejfelé is mosolygott, amikor közeledni látott.

- Micsoda egy kegyetlen ember!

- Ezt érdemli, aki titokban követ másokat.

Nevetett, én pedig elég közel mentem ahhoz, hogy végig merjem húzni az ujjamat selymes aranyhaján egész kicsivel az arcom fölött, és megcsodáljam benne a sok-sok sárga, barna és búzaszín árnyalatot. A szívem örülten kalapált, tudtam, hogy akár hallhatja is a szívdobbanásaimat. De ő lehajtotta a fejét, csendesén bátorított, én pedig gyengéden, óvatosan betűrtam a hajába. Mintha dorombolt volna, még éreztem is a mormogását nemcsak az ujjaimban, de a karomban, lábamban, az egész testemben is. Az is felmerült bennem, vajon

milyen érzés lenne ez a hang, ha az egész testével nem simulna, ha a bőrünk egymáshoz érne.

Lágy, erőteljes mozdulattal fellendült a levegőbe, egy kar-mával belekapaszkodott a kúszónövénybe, amit én kötélként használtam. Majdnem felkiáltottam, de ő esés közben megpördült, és lágyan a talpára esett. Képtelenség megfeledezni arról, ki ő és mire képes. Egy lépéssel közelebb lépett, a derű még mindig táncot járt az arcán.

- Ma már jobban érzed magad?

Válaszul motyogtam valamit.

- Jól van - mondta, és vagy nem foglalkozott a válaszommal, vagy nem mutatta ki, hogy milyen jól szórakozik. - Mindenesetre ezt oda akartam adni neked - tette hozzá. Papírokat húzott elő a tunikájából, és felém nyújtotta.

Belülről rágtam a szám, amikor megláttam a három lapot. Ötsoros... *versekből* álló költemény volt. Összesen öt darab. Azonnal megizzadtam, mert nem minden szót ismertem. Egy teljes napig is el fog tartani, míg sikerül kibogarásznom a jelentésüket.

- Mielőtt elrohansz vagy sikoltozni kezdenél... - mondta, megkerült, és a hátam mögül belekukucskált a szövegekbe. Ha lett volna annyi merszem, akkor nekidőlök a mellkasának. A lehelete melegítette a nyakamat és a fülkagylómat.

Megköszörülte a torkát, és felolvasta az első verset.

*Volt egyszer egy lány, szépsége páratlan,
Bátor volt, és bizony kicsit szokatlan.
Nem volt túl sok barátja,
De sok férfi állt sort nála.
De kosarat kaptak mind szakadatlan.*

Magasra felvontam a szemöldököm, az is lehet, hogy a hajam vonaláig. Megfordultam, de csak pislogni tudtam, a légzetünk összekeveredett, amikor mosolyogva befejezte a verset.

Nem várta meg a választ, fogta a papírokat, és megállt egy kicsit arrébb, hogy felolvassa a második verset, ami már messze nem volt olyan udvarias, mint az első. A harmadik versnél már égett az arcom. Tartott egy kis szünetet, utána felolvasta a negyediket, és átadta a papírokat.

- Nézd meg a versek második és negyedik sorát - mondta, és az állával a kezemben lévő papírok felé bökött.

Szokatlan. Sor. A második versre néztem. Lekaszabol. Tűzvész.

- Ezek azok a... - kezdtem, de félbeszakított.

- Azok a szavak, amelyeket túl érdekesnek találtál ahhoz, hogy csak úgy átugord őket. Szerelmes versbe egyáltalán nem valók. - Kérdően néztem rá. - Amikor apám harci egységében a határnál szolgáltam, akkor versíró versenyeket rendeztünk, hogy ki tudja a legdisznóbb verseket írni. Nem szeretek veszteni, ezért elég jól megtanultam rímeket faragni.

Fogalmam sincs, honnan emlékezett a hosszú listámra, de nem is akartam tudni. Ő megérezhette, hogy nem készülök előhúzni egy nyílvesszőt, hogy lelőjem őt, ezért fogta a papírokat, és felolvasta az ötödik verset, az összes közül a legdisznóbbat.

Amikor befejezte, én hátrahajtott fejjel kacagni kezdtem, a nevetésem olyan volt, mint a napfény, megolvasztotta még a legvastagabb jégpáncélt is.

Még akkor is mosolyogtam, amikor a dombok felé indultunk, és kanyargós utakon sétáltunk visszafelé a kastélyba.

- Akkor éjjel a rózsakertben azt mondtad... - Egy pillanatra megálltam. - Azt mondtad, hogy az apád ültette a virágokat az egyesülésére a mamáddal. Nem a házasságuk alkalmából?

- A főtündérek többsége házasodni szokott - felelte, aranybarna bőre mintha elpirult volna. - De ha melléjük áll a szerencse, akkor megtalálják a társukat, aki egyenrangú velük, akivel mindenben összeillenek. A főtündérek egyesülési szövetség nélkül is házasodnak, de ha megtalálod a társad, a szövetség olyan mély, hogy a házasságnak ehhez képest már nincs is jelentősége.

Nem volt elég merszem ahhoz, hogy megkérdezzem, hogy tündérek és emberek között jött-e már létre ilyen szövetség, helyette inkább mást kérdeztem.

- Hol vannak a szüleid? Mi történt velük?

Mintha megfeszültek volna az arcizmai, és meg is bántam a kérdést, már csak a szemében felvillanó fájdalom miatt is.

- Az apám... - A karmai felcsillantak az ujjainál, de nem jöttek kijebb. Egyértelmű, hogy rossz kérdést tettem fel. - Az apám éppolyan szörnyű volt, mint Luciené, sőt nála is rosszabb. A két bátyám is rá ütött. Mindegyikük tartott rabszolgákat. A bátyáim... Én a szerződés megkötésekor fiatal voltam, de még most is emlékszem, hogy a bátyáim... - Elhallgattott. - Mindez nyomot hagyott bennem. Amikor megláttalak téged, a házatokat, nem tudtam olyan lenni, mint ők, nem engedhettem meg magamnak. Nem tudtam ártani a családnak, neked, nem tehettelek ki a tündérkegyetlenkedéseknek.

Rabszolgák, szóval itt is tartottak rabszolgákat. Nem akartam részleteket hallani erről, nem is kutattam a nyomuk után, még ha ötszáz év telt is el azóta. Tamlin világában én is alig értem többet egy vagyontárgynál. Ezért ajánlotta fel a kiska-

put, ezért ajánlotta fel a választást, hogy éljek ott Prythianben, ahol csak akarok.

- Köszönöm, hogy ezt tetted - mondtam. Ő vállat vont, mintha ezzel kibebbíthetné a jóságát vagy a vállára nehezedő bűn terhét. - És az édesanyád?

Nagyot sóhajtott.

- Vakon imádta az apámat, de hát társak voltak és... Még ha át is látott apám zsarnokságán, akkor se szólt volna egyetlen rossz szót se róla. Soha nem óhajtottam apám címét, nem akartam magamnak az ő rangját. Ha a bátyáim ennek az ellenkezőjét gyanították volna, akkor a kamaszkort se éltem volna meg, ha rajtuk múlik. Amikor elég idős lettem, csatlakoztam apám harci csapataihoz. Nagyon sokat edzettem, hogy egy napon majd szolgáljam az apámat vagy azt a bátyámat, aki megörökli a címét. - A kezét hajlítottam, mintha elképzelné alattuk a karmait. - Bár korán ráébredtem, hogy egyedül a harcban és a gyilkolásban vagyok jó.

- Azért ezt kétlem.

Görbén elmosolyodott.

- Ja, tudok még hamisan hegedülni, de egy főúr fiából nem lehet vándorzenész. Ezért gyakorlatoztam és harcoltam az apámért azok ellen, akik ellen ő akarta, és örültem volna, ha a cselszövést meghagyhatom a bátyáimnak. De az erőm egyre gyarapodott, és nem tudtam leplezni, legalábbis a fajtársaim előtt nem. - A fejét csóválta. - Szerencsére vagy szerencsétlenségemre egy ellenséges udvar főura az egész családomat kiirtotta. Valamilyen okból vagy az Üst könyörületessége folytán az én életemet megkímélték. Az anyámat meggyászoltam. A többiek... - Feszült vállrándítás. - A bátyáim meg se próbáltak volna megmenteni egy olyan sorstól, mint a tied.

Felnéztem rá. Micsoda durva és kegyetlen világ! A családtagok bosszúból, gonoszságból vagy rangkórságból egymást ölik a hatalomért. Talán az ő nagylelkősége és kedvessége reakció volt minderre, talán amikor meglátott engem, úgy érezte, mintha valamiféle tükörbe nézne.

- Sajnálom, ami a mamáddal történt - mondtam. Más nem tudtam felajánlani neki, egykor ő sem tudott nekem többet nyújtani. Alig láthatóan elmosolyodott. - Szóval akkor így lettél főúr.

- A legtöbb főurat már születésétől fogva erre nevelik: illemtudásra, törvényekre, háborúskodásra. Durva átmeneti időszak köszöntött be, amikor rám szállt a cím. Apám udvaroncai közül sokan új udvart kerestek maguknak, mert nem akarták, hogy egy harcos vadállat ordibáljon velük.

Nesta titulált engem egyszer *félvadnak*. Most erőt kellett vennem magamon, hogy ne fogjam meg Tamlin kezét, ne nyúljak érte és mondjam neki, hogy megértem. De csak így szóltam:

- Idióták. Eddig megóvtad a területet a járványtól, miközben a többi udvar nem járt ilyen sikerrel. Idióták - ismételtem meg.

De a tekintetében sötét fény villant, és a vállát mintha picit görnyedtebben tartotta volna. Mielőtt még rákérdezhettem volna az okára, kiértünk a kis erdőből. Egy dimbes-dombos vidék tárult a szemünk elé, a távolban pedig a dombok tetején álarcos tündérek mintha máglyákat raktak volna.

- Mik azok? - kérdeztem és megálltam.

- Tábortüzeket raknak. Két nap múlva lesz *Calanmai*.

- Micsoda?

- Tüzek éjszakája. Így már mond valamit?

A fejemet ráztam.

- Az emberi világban már nem tartjuk az ünnepeket azóta, hogy ti, a tündérek elhagytátok a birodalmunk. Egyes helyeken be is tiltották, és már nem is emlékszünk az isteneitek nevére. Mit ünnepeltek Cala... a tüzek éjszakáján?

A nyakát dörzsölte.

- Ez egy tavaszi ünnep. Tábortüzeket gyújtunk, és... a mágia, amit ilyenkor teremtünk, segíti a földek újjászületését.

- Hogyan teremtetek mágiát?

- Van egy szertartás. De az egész... olyan tündéri. - Továbbindult, egyre távolodott a farakásoktól. - A közelben a szokásosnál több tündért fogsz látni, egy részük az udvarból való, többen más területekről jönnek, olyanok, akik ezen az éjszakán szabadon átkelhetnek a határokon.

- Azt hittem, hogy a kór sokakat elijesztett.

- Ez így van, de azért jönnek egypáran. De te maradj távol tőlük! A házban biztonságban leszel, de ha belefutnál valamelyikükbe még azelőtt, hogy holnapután alkonyatkor meggyújtjuk a tüzeket, akkor kerüld ki őket, ne törődj velük!

- Nem hívsz meg az ünnepségekre?

- Nem. - Összekulcsolta, aztán kiengedte az ujjait, mintha bent akarná tartani a karmait.

Bár próbáltam nem törődni vele, fájón összeszorult a szívem.

Olyan vészterhes csöndben sétáltunk haza, amelyet már hetek óta nem éreztem.

Tamlin mintha megfeszült volna, amikor a parkba léptünk. Nem miattam vagy a kínos beszélgetésünk miatt. Olyan borzasztó csendet, mozdulatlanságot éreztem, ami rendszerint egy aljas tündér közeledtét jelezte. Tamlin vicsorogva felmordult.

- Maradj fedezékben, és ne gyere elő, bármit is hallasz!
Ezzel eltűnt.

Egyedül maradva, mint valami ügyefogyott idióta, ide-oda kapkodtam a fejem a kavicsos ösvényen. Ha valami tényleg itt ólálkodik, akkor a nyílt téren biztosan elkap. Lehet, hogy szégyenteljes dolog a részemről, hogy nem sietek Tamlin segítségére, de mégiscsak egy főúrról van szó. Csak útban lennék.

Elbújtam egy ösvény mögött, amikor hallottam, hogy Tamlin és Lucien közeledik. Csendesen káromkodtam egyet, aztán igyekeztem mozdulatlanra dermedni. Talán a mezőn keresztül el tudnék lopakodni az istállóig. Ha valami baj van, akkor el is bújhatnék ott, de egy lovon el is tudnék menekülni. Már majdnem megindultam a magas fűben, amikor Tamlin morgása hasított a levegőbe a sövény túlsó oldalán.

Megfordultam, éppen ki tudtam venni őket a sűrű levelek között. *Maradj fedezékben*, mondta. Ha megmoccanok, biztosan észrevesznek.

- Tudom, hogy milyen nap van ma - mondta Tamlin, de nem Luciennek. Mintha szemben álltak volna valamivel... semmivel. Valakivel, aki nem volt ott. Valami láthatatlannal. Akár azt is hihettem volna, hogy engem akarnak beugratni, de ekkor egy halk, testetlen hangot hallottam válaszolni.

- A viselkedésed továbbra is nagy érdeklődést vált ki az udvarban - szólt a mély, sziszegő hang. Beleborzongtam, pedig meleg volt. - Úrnőnk azon töpreng, hogy miért nem adtad fel eddig, és miért halt meg négy naga a közelmúltban.

- Tamlin nem olyan együgyű, mint mások - csattant fel Lucien. Kihúzta magát, még soha nem láttam ilyen harciasnak. Nem csoda, hogy annyi fegyvert tartott a szobájában. - Ha az a némbér hajbókolást vár, akkor nagyobb idióta, mint gondoltam.

A sziszegő hangra megfagyott ereimben a vér.

- Csúnya dolog így beszélni arról, akinek a kezében van a sorsod. Egyetlen szavába kerül, és porig rombolja ezt a szármalmas birtokot. Nem örült neki, amikor a fülébe jutott, hogy elküldted a harcosaidat. - A hang mintha Tamlinhez fordult volna. - De mivel semmi nem sült ki belőle, ezért úgy döntött, hogy nem foglalkozik vele.

A főúr mélyet horkantott, de amikor megszólalt, a szavai-
ból nyugalom sugárzott.

- Mondd meg neki, hogy elegendem van abból, hogy a határomon hagyott szemetét takarítom utána.

A hang nevetett, olyan volt, mint a csordogáló homok.

- Ajándékképpen hagyja ott, és emlékeztetőül, hogy mi fog történni, ha megpróbálsz megszegni a...

- Nem próbálja meg - mordult fel Lucien. - Most pedig *tűnés innen!* Elegünk van a rajzásotokból a határainkon, és semmi szükségünk arra sem, hogy az otthonunkat meggyalázzátok. Egyébként pedig tartsd távol magad a barlangtól. Az nem egy országút, ahol a hozzád hasonló söpredék kedvére utazgathat.

Tamlin egyetértő hangon morgott.

A láthatatlan alak újra elnevette magát, szörnyű, gonosz hangon.

- Bár köszíved van, Tamlin - szólt, mire Tamlin megmerevedett -, mégis tele van félelemmel. - A hang éneklőre váltott. - Ne aggódj, *főúr!* - Úgy köpte ki a címet, mint valami gúnyos tréfát. - Hamarosan minden a legnagyobb rendben lesz.

- Menj a pokolba! - mordult rá Lucien Tamlin helyett, a láthatatlan lény erre megint röhögött, majd bőrszárnyak csatogása hallatszott, bűzös szél csapott az arcomba, és minden elcsendesedett.

Nagyot sóhajtottak. Én becsuktam a szemem, próbáltam szabályozni a lélegzetem, de erős kezek vállon ragadtak, mire felkiáltottam.

- Elment - mondta Tamlin, és elengedett. Én majdnem a sövénynek estem.

- Mit hallottál? - kérdezte izgatottan Lucien, aki a sarokról tűnt fel, és karba tett kézzel állt előttem. Tamlinre néztem, de az ő arca a dühtől olyan sápadt volt a lény miatt, hogy inkább Lucienre néztem.

- Semmit... semmit sem értettem - mondtam őszintén. A hallottaknak nem találtam az értelmét. Nem bírtam abbahagyni a reszketést. Volt valami a hangban, ami kiszívta belőlem a meleget. - Kicsoda... micsoda volt ez a lény?

Tamlin elindult, a kavics csikorgott a csizmája alatt.

- Prythiani tündérek inspirálták azokat a legendákat, amelyektől ti, emberek, annyira féltek. Az ilyenek, mint ez, maguk a testet öltött mítoszok.

Sziszegő hangjában emberi áldozatok sikolyait hallottam, fiatal lányok könyörgését, akiknek a mellkasát áldozati oltárokra hasították fel. Úgy tűnt, hogy a beszélgetés során, amikor az udvar szót használták, akkor nem Tamlin udvarára utaltak. Vajon az a nő ölette meg Tamlin szüleit? Egy főranjú asszony, aki talán egy főúr helyett uralkodik. Tekintettel arra, hogy milyen könyörtelenek voltak a főtündérek a családtagjaikkal, az ellenségeikkel rémálomba illően bánhatnak. Ha pedig ellenségeskedés zajlik az udvarok között, ha a kór már meggyengítette Tamlint...

- Ha Áttor meglátná őt... - szólt Lucien körbepillantva.

- De nem látta - felelte Tamlin.

- Biztos vagy benne, hogy...

- *Nem látta*, és kész... - morogta Tamlin, aztán rám nézett. Az arca még mindig sápadt volt a haragtól, a szája vékony vonallá szűkült. - Vacsoránál találkozunk.

Értettem a célzást, hogy most jobb, ha megyek, de vágytam is a hálósobám zárt ajtajára. Miközben visszavánszorogtam a házba, azon rágódtam, kiről beszélhettek, ki miatt lett Tamlin és Lucien ilyen ideges. *Ki* lehet az, aki parancsol egy olyan lénynek, akit hallottam, és aki az üzenetét szállítja?

A tavaszi szellő azt súgta, hogy nem akarom tudni a választ.

20.

FEJEZET

A FESZÜLT HANGULATÚ vacsora alatt Tamlin alig szólt hozzánk. Utána a szobámban meggyújtottam az összes gyertyát, hogy elűzzem az árnyakat.

Másnap nem mentem sehová. Leültem festeni, és a vászonon egy magas, csontsovány, szürke, denevérfülű lény jelent meg, hatalmas, hártvás szárnyakkal. Üvöltésre nyitott pofájából felvillantotta többsornyi tépőfogát. Ugrás közben ábrázoltam, repülés előtt. Miközben festettem, esküdni mertem volna arra, hogy a lehelete dögszagát is éreztem, a szárnya alatti levegő a halál ígéretét suttogta.

A hátborzongató festményt inkább eltettem a szoba egy távolabbi sarkába, és elindultam, hogy rábeszéljem Alist, hadd segítsen a tüzek éjszakájának konyhai előkészületeiben. Bármi jónak tűnt, csak ne kelljen kimennem a kertbe, ahol Attor megjelenhet.

A tüzek éjszakájának napján - azaz *Calanmaikor*, ahogy Tamlin nevezte - egész nap nem láttam se Tamlint, se

Lucient. Amikor már kezdett alkonyodni, én újra a ház közepén találtam magam, de egyetlen madárcú szolgálóba se botlottam: a személyzet egyetlen tagja sem volt a konyhában, és az ételnek se láttam nyomát, amit már két napja készítettünk. Dobpergés harsam fel.

A dobszó valahonnan messziről, a parkon és a vadasparkon is túlról, a vadaspark mögötti erdőből szólt. A hang mély volt, átható. Egy ütésre két visszhangzó válasz felelt. Hívogatóan.

A kertajtó mögött állva elláttam egészen a birtok határáig: az ég a narancssárga és a vörös árnyalataiban úszott. A távolban, az erdőkhöz vezető lankás dombokon néhány helyen tűz pislákol, a sötét füst a rubinvörös ég felé gomolygott. A két napja látott máglyák égtek. Nem hívtak meg, mondtam magamnak. Nem hívtak meg a partira, pedig emiatt kuncogott és nevetgélt az összes tündér a konyhában, amikor maguk között voltak.

A dobszó pergőbbé, hangosabbá vált. Bár már hozzászoktam a mágia szagához, az orromat most csípte az erősödő fémszag, még soha nem éreztem ilyen erősen. Tettem egy lépést előre, aztán megálltam a küszöbön. Vissza kellene fordulnom. Mögöttem a lemenő nap csillogó mandarinszínűre árnyalta a folyosó fekete-fehér padlólapjait. Úgy tűnt, mintha hosszú árnyékom együtt lüktetne a dobszóval.

A dobpergésre még a kert is elcsendesült, pedig rendszerint csak úgy zizegett a mindenféle kerti élőlénytől. Mintha lett volna valami láthatatlan fonál, kötél, amely a lelkemet a dombok felé húzta, azt parancsolta, hogy menjek oda, hallgassam a tündérek dobolását...

Így is tettem volna, ha Tamlin nem jelenik meg a folyosón.

Nem viselt inget, csak a kardszíját izmos mellkasán. Kardjának markolata csillogott a lemenő nap fényében, a nyílvesz-

szők tollas végei kilátszottak széles vállai mögül, és a nap vörösrre festette őket. Ránéztem, ő visszanézett. Egy ízig-vérig harcos állt előttem.

- Hová mész? - sikerült kinyögnöm.

- *Calanmai* van - jelentette ki szárazon. - Ott a helyem nekem is. - Az állával a tüzek és dobok felé bökött.

- De mit csinálsz ott? - tudakoltam, és a kezében lévő újra pillantottam. A szívemben ott visszhangoztak a vadabb ritmusra váltó dobok.

Arany álarca beárnyékolta zöld szemét.

- Főárként részt kell vennem a nagy szertartásban.

- Mi az a nagy...

- Menj a szobádba! - mordult rám, és a tüzek felé nézett. - Zárd magadra az ajtót, állíts fel csapdát vagy amit még szoktál.

- De miért? - erősködtem. Az emlékezetembe valahogy beszívárgott Attor hangja. Tamlin mondott valamit egy jellemzően tündér szertartásról, de mi az ördög is volt az? A fegyverek alapján kegyetlen és erőszakos lehet, főleg, ha Tamlin állatalakja önmagában nem bizonyult elég fegyvernek.

- Csak. - Nőni kezdtek a szemfogai. A szívem kalapálni kezdett.

- Holnap reggelig ki se gyere!

A dobpergés még erőteljesebb és gyorsabb lett, Tamlin nyakában az izmok megrándultak, mintha fájdalommal járna, hogy egy helyben kell állnia.

- Csatába indulsz? - súgtam, mire fújtatva elröhögte magát. Felemelte a kezét, mintha meg akarta volna érinteni a karom. De még azelőtt leengedte, hogy hozzáért volna a tunikám szövetéhez.

- Maradj a szobádban, Feyre!

- De én...

- Kérlek. - Még mielőtt megkérhettem volna, hogy gondolja meg magát, és ne hagyjon egyedül, ő elfutott. A hátizmai játékát figyeltem, ahogy leszáguldott a lépcsőn, ki a kertbe, olyan légiesen és gyorsan, mint egy szarvas. Másodpercek alatt eltűnt.

Úgy tettem, ahogy parancsolta, bár gyorsan rájöttem, hogy úgy zárkóztam be a szobámba, hogy nem vacsoráztam előtte. A dobszó nem csitult, ráadásul tábortüzek tucatjai villantak fel a távoli dombokon, így képtelen voltam egy helyben rostokolni. Fel-alá járkáltam a szobámban, és csak bámultam kifelé, a távolban égő tüzeket néztem.

Maradj a szobádban!

A dobpergésbe azonban egy vad, gonosz hang is vegyült, és mást suttogott. *Menj*, mondta, és mintha ráncigált volna. *Menj, nézd már meg!*

Tízíg bírtam, aztán követtem a dobok hangját.

Az istállóban nem találkoztam senkivel, de Tamlin az elmúlt hetekben megtanította, hogyan kell szőrén megülni a lovat, így hamarosan a fehér kancámon ügettem. Nem kellett vezetnem, őt is csábította a dobszó, és már iparkodott is felfelé az egyik dombra.

A levegő súlyos volt a füsttől és a mágiától. A köpenyem csuklyája jól elrejtett, onnan kukkantottam kifelé a dombtetőn az első hatalmas tábortűz felé közeledve. Főtündérek százai köröztek erre, de a legkülönbébb maszkok alatt egyáltalán nem tudtam kivenni a vonásaikat. Fogalmam sem volt, honnan jöhettek, hol élnek, és ha a tavasz udvarához tartoznak, akkor hogyan nem a kastélyban laknak? Hiába próbál-

tam meg az arcvonásaikra fókuszálni, mert csak elmosódott színeket láttam. Jobban kivehetőnek tűntek, ha a szemem sarkából néztem őket, de ha szemtől szemben próbálkoztam, akkor csak árnyakat és örvénylő színeket láttam.

Mágia volt, valami varázslattal *elkábíthattak*, így akadályozták meg, hogy rendesen szemügyre vegyem őket. A családomat is így kábíthatták el. Dühömben biztos fontolóra veszem, hogy visszamegyek a kastélyba, ha a dobok nem visszahangoznak a csontjaimba, és az a vad hang nem hívogat.

Leszálltam a lovamról, de közel maradtam hozzá, úgy próbáltam keresztülverekedni magam a tömegen. Árulkodóan emberi vonásaimat a csuklyám árnyékába rejtettem. Magamban azért imádkoztam, hogy a füst és a számtalan fő- és egyéb tündér különféle szaga elnyomják emberi szagomat, de azért leellenőriztem a két késemet az oldalamon, és így haladtam az ünneplők sűrűjében.

Bár a dobosok a tűz egyik oldalán játszottak, a tündérek a két legközelebbi domb között elnyúló völgybe rajzoltak ki. A lovamat egy magányos jávorfához köttem egy domb tetején, és követtem őket. Élveztem a dobok lüktető ritmusát, ahogy a föld és a talpam is beleremegett. Senki nem nézett meg kétszer.

Majdnem megcsúsztam a meredek lejtőn, de sikerült leérem a völgybe. Az egyik végében egy barlang nyílását láttam egy lankás hegyoldalon. Kívülről virágokkal, ágakkal és falevelekkel díszítették. A barlang bejáratán túl még éppen ki tudtam venni a szőrmével borított padlót. Az nem látszódott, hogy mit rejtettek el benne, mivel a járat a bejáratától nem messze elkanyarodott. A tűz fénye táncolt a falakon.

Akármi is zajlott bent, vagy akármire is készültek, az árnyaszerű tündérek, akik a barlanghoz vezető hosszú ösvény két oldalát szegélyezték, mind arra figyeltek. A főtündérek a

dombok között kígyózó ösvényen ringatóztak, mozogtak a dob ritmusára, ami az én gyomromat is megremegtette.

Imbolygásuk láttán csak tétován toporogtam egy helyben. *Ettől* tiltottak el? A tűz fényében úszó területen próbáltam kivenni valamit az éjszaka fátyla és a füst ellenére. Semmi érdemlegesre nem jöttem rá, és az álarcos tündérek rám se hederítettek. Az ösvény mellett maradtak, és percenként jöttek újabbak. Valami biztosan történni fog, akármilyen is az a nagy szertartás.

Visszamentem a domboldalhoz, megálltam egy, a fák közelében meggyújtott tábortűz mellett, és néztem a tündéreket. Már éppen elegendő bátorságot gyűjtöttem, hogy megérdeklődjem egy erre járó alacsonyabb rangú tündérnél, egy Alis-hoz hasonló madáralarcú szolgálónál, hogy milyen szertartásra várunk, de ekkor valaki elkapta a karomat, és maga felé fordított.

Csak pislogtam a három idegenre, éles vonásaikat látva moccanni se bírtam. Nem viseltek álarcot. Első pillantásra főtündéreknak tűntek, de észleltem valami leheletfinom különbséget: magasabbak, szikárabbak voltak Tamlinnél és Luciennél, és valami kegyetlenebb csillogott szurokfekete, feneketlen mély szemükben. Újabban tündérek tehát.

Az, amelyik a karomat fogta, rám mosolygott, kivillantotta kissé hegyes fogait.

- Te ember - motyogta, és végigmért. - Már régen nem találkoztunk nővel.

Próbáltam kiszabadítani a karom, de erősen szorította a könyökömet.

- Mit akarsz? - kérdeztem keményen, szilárd és hidegen csengő hangon.

Az oldalán álló két tündér is rám mosolygott, az egyik pedig a másik karomat is elkapta, amikor a késemért nyúltam.

- Csak kicsit szórakozni a tüzek éjszakáján - szólt az egyikük, és fehér, hosszúkás kezével felém nyúlt, hogy egy tincset elsöpörjön az arcomból. Elrántottam a fejem, és próbáltam elkerülni az érintését, de keményen tartott. A tábortűz körül lévő tündérek egyike sem reagált, még csak ide sem néztek.

Ha segítségért kiáltanék, válaszolna vajon valaki? Tamlin? Nem lehet még egyszer ilyen szerencsém, a nagákkal valószínűleg az összes szerencseadagomat kimerítettem.

Erősen rángattam a karjaimat, mire ők még erősebben szorítottak, annyira, hogy már fájt, és megakadályozták, hogy elérjem a késeimet. Mind a hárman közelebb léptek, és elzártak a többiektől. Szövetségesek után kutatva körbenéztem. Itt több álarc nélküli tündér tartózkodott. Ezek hárman nevetgéltek, halkán, mélyen sziszegő hangjuk átjárta a testem. Nem is vettem észre, milyen távol kerültem mindenkitől, és milyen közel voltunk az erdő széléhez.

- Hagyjatok békén! - förmedtem rájuk, magam is meglepődtem, milyen hangos és dühös hangon, mert közben már a térdem is remegni kezdett.

- Vakmerő kijelentés egy emberi lénytől *Calanmaion* - szólt az, amelyik a bal karomat fogta. A tűz nem tükröződött vissza a szemében, olyan volt, mintha elnyelné a fényt. Eszembe jutottak a nagák, borzalmas külsejük összhangban volt rothadó szívükkal. Ezek a gyönyörű, légies tündérek sokkal rosszabbak voltak. - Ha véget ér a szertartás, egy kicsit elszórakozunk, nem? Ajándék, micsoda ajándék, hogy egy nőre bukkantunk itt!

Rávillantottam a fogsoromat.

- Vedd le a kezedet rólam! - követeltem elég hangosan ahhoz, hogy mindenki hallja.

Az egyikük erre végigtapogatta az oldalamat, csontos ujjait belemélyesztette a bordáimba, a csípőmbe. Hátrébb húzódtam, de csak a harmadikba ütköztem, aki a hajamba túrt hosszú ujjával, és közelebb nyomult. Senki nem nézett ránk, észre se vettek.

- Fejezzétek be! - követeltem fojtott hangon, de ők csak vonszoltak magukkal a fák, a sötétség felé. Vonaglottam, rúgkapáltam, de ők csak sziszegtek. Az egyik meglökött, mire meginogtam és kiestem a szorításukból. Zuhanás közben a késeimért nyúltam, de hirtelen erős kezek ragadtak meg, még mielőtt a késemet elértem vagy a fűbe zuhantam volna.

Erős, meleg és széles kezek. Nem olyanok, mint a három tündér bütykös, csontos kezei, akik teljesen mozdulatlaná merevedtek, amikor az illető elkapott és lábra állított.

- Itt vagy hát. Már kerestelek - búgta egy mély, érzéki, számomra teljesen ismeretlen hang. A tekintetemet továbbra is ugrásra, menekülésre készen a három tündérre szegeztem. A férfi mellém lépett, és lazán átkarolt.

A három alacsonyabb rangú tündér sápadtan, tágra nyílt szemmel meredt ránk.

- Köszönöm, hogy megtaláltátok őt nekem - mondta nekik a megváltóm lágyan, elegánsan. - Élvezzétek a szertartást. - Utolsó szavait olyan maró hidegséggel ejtette ki, hogy a tündérek először moccanni sem bírtak, majd szótlánul elsiettek a tábortüzekhez.

Kiléptem megváltóm oltalmazó karja alól, és odafordultam hozzá, hogy köszönetét mondjak.

Életemben nem láttam még ilyen jóképű férfit.

21.

FEJEZET

AZ ISMERETLEN MINDEN PORCIKAJA érzéki eleganciát és könnyedséget sugárzott. Kétség sem férhetett hozzá, egy főtündérrel álltam szemben. Rövid, fekete haja úgy csillogott, akár a holló tollai, csodásán ellentőzte sápadt bőrét. Szemének kékje olyan mély volt, hogy még a tűz fényében is lilának tűnt. Vidámság csillant benne, ahogy szemrevételezett.

Egy pillanatig szótlanul bámultuk egymást. A *köszönöm* nem lett volna elég kifejező arra, amit értem tett, de volt benne valami, amitől a torkomon akadt a hang, és legszívesebben eliszkoltam volna: ahogy teljesen mozdulatlanul állt, úgy tűnt, hogy az éjszaka is sűrűsödik körülötte.

Ő sem viselt álarcot. Egy másik udvarból való tehát.

Mintha halványan mosolygott volna.

- Mit keres itt egy halandó nő a tüzek éjszakáján? - A hangja egy szerető dorombolásához hasonlított, beleborzongtam, minden izmot, csontomat és idegemet kényeztette.

Hátráltam egy lépést.

- A barátaim hoztak el ide.

A dobpergés ritmusa fokozódott, olyannyira, hogy már képtelen voltam felfogni. Annyira régen láttam legalább nagy vonalakban emberinek tűnő arcot. Finom megmunkálású, tiszta fekete ruhája eléggé testhez simult, láttatni engedte nagyszerű testét. Mintha magából az éjszakából öntötték volna.

- És kik a barátaid? - Továbbra is mosolygott rám, mint amikor egy ragadozó méricskéli a zsákmányát.

- Két hölgy - hazudtam ismét.

- Hogy hívják őket? - Zsebre dugott kézzel közelebb araszolt. Tovább hátráltam picit, és nem feleltem. Vajon a három szörnyeteget valami még rosszabbra cseréltem?

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy nem fogok válaszolni, elnevette magát.

- Nem kell hálálkodni azért, hogy megmentettelek.

Felhúzott az arroganciája, de azért tovább araszoltam hátrafelé.

Már elég közel jártam a tábortűzhöz, a kis völgyhöz, ahol a tündérek összegyűltek, talán lenne esélyem, ha rohanni kezdenék. Valaki megszánna, hátha Lucien és Alis is itt van valahol.

- Furcsa, hogy egy halandó két tündérrel barátkozik - elmélkedett, és körözni kezdett körülöttem. Esküdni mertem volna, hogy a csillagos éjszaka indaként kígyózott a nyomában. - Ti, emberek nem rettegtek tőlünk? Mellesleg pedig neked nem a fal túloldalán lenne a helyed?

Rettegtem *tőle*, de eszem ágában nem volt a tudtára adni.

- Egész életemben ismertem tündéreket. Soha nem volt félnivalóm tőlük.

Abbahagyta a körözést. Köztem és a tábortűz között állt meg, a menekülési útvonalamat eltorlaszolva.

- De ők mégis elhoztak a nagy szertartásra, aztán szépen magadra hagytak.

- Üdítőért mentek - mondtam, mire a mosolya csak szélesebb lett. Akármit is mondtam, elárultam magam. Láttam, hogy a szolgálók ételekkel megrakodva járkálnak, de az is lehet, hogy tévedtem.

Ráérősen mosolygott. Még életemben nem láttam ilyen jóképű férfit, és még soha nem szólt emiatt ennyi vészcsengő a fejemben.

- Attól tartok, hogy messze vannak innen az italok - lépett közelebb. - Egy ideig eltarthat, míg a barátnőid visszaérnek. Addig elkísérhetlek valahová? - Kivette a kezét a zsebéből, és a karját nyújtotta.

Úgy volt képes elijeszteni azokat a tündéreket, hogy egy ujjal nem ért hozzájuk.

- Nem - feleltem, de alig forgott a nyelvem.

A völgy és a dobok felé intett.

- Akkor érezd jól magad a nagy szertartáson! Ne keveredj semmibe! - A szeme csillogása azt sugallta, hogy ez azt jelenti, hogy maradjak tőle távol, nagyon távol.

Bár igen kockázatosnak tűnt, de azért kiböktem:

- Szóval nem a tavasz udvarához tartozol?

Visszafordult, minden mozdulata kifinomult volt, csak úgy sugárzott belőle a halálosan veszélyes erő, de én megőriztem az önuralmam, amikor lustán rám mosolygott.

- Úgy nézek ki, mint aki tagja a tavasz udvarának? - Szavából olyan fensőbbiségesség sugárzott, amire csak a halhatatlanok képesek. Halkan elnevette magát. - Nem, nem ide tartozom. Aminek nagyon örülök. - Az arcára mutatott, ahol az álarcot viselné.

Le kellett volna lépnem és befognom a számat.

- Miért vagy akkor itt?

Különleges szeme csillogni kezdett, halálos fenyegetést sugárzott, mire hátráltam még egy lépést.

- Mert ma este az összes szörnyeteget kiengedték a ketrecekből, függetlenül attól, melyik udvarban élnek. Hajnalig arra kószálok, amerre csak kedvem tartja.

Újabb megválaszolandó rejtélyek és kérdések. De nekem már elegendő lett, főleg, hogy a mosolya hideggé, kegyetlenné vált.

- Érezd jól magad a szertartáson! - ismételtem meg olyan udvariasan, amennyire csak tudtam.

Siettem vissza a völgybe, miközben nagyon is tisztában voltam vele, hogy háttal vagyok neki. Hálás voltam, hogy elveszhetek a tömegben, ami továbbra is a barlang szájához vezető ösvényt szegélyezte. A jelenlévők még mindig vártak valamire.

Amikor már nem reszkettem, körbenéztem az összegyűlt tündéreken. A legtöbb még így is álarcot viselt, de láttam olyanokat is, mint az előbbi halálos idegen vagy az a három borzalmas tündér, akik egyáltalán nem viseltek maszkot. Ők vagy udvaroktól független tündérek voltak, vagy más udvarból jöhettek. Nem tudtam őket megkülönböztetni.

A tömeget fürkészve az ösvény másik oldalán megakadt a szemem egy álarcos tündéren. Az egyik szeme vörösesbarna volt, és olyan élénken csillogott, mint vörös haja. A másik szeme fémből volt. Egyszerre pislogtunk egyet, aztán az ő szeme tágra nyílt. Nyomban eltűnt, majd egy másodperc múlva valaki megragadta a könyökömet, és kiráncigált a tömegből.

- Te megörültél? - kiáltott rám Lucien a doboknál is hangosabban. Kísértetiesen sápadtnak tűnt. - Mégis mit keresel itt?

A többi tündér nem vett észre bennünket, feszülten a barlangba vezető ösvényt bámulták.

- Csak meg szerettem volna... - kezdtem bele, de Lucien durvát káromkodott.

- Idióta! - kiabált rám, aztán hátranézett, arrafelé, amerre a többi tündér bámult. - Haszontalan, bolond ember - korholt, aztán fogta magát, és a hátára vett, mint egy zsák krumplit.

Hiába kapálóztam, tiltakoztam kiabálva és követeltem a lovamat, ő nem eresztett, sőt, sebesen rohanni kezdett, gyorsabban, mint ahogy futni szoktak. Ettől olyan émelygés fogott el, hogy becsuktam a szemem. Csak akkor állt meg, amikor a levegő hűvösebb lett, minden nyugodtabbnak, a dobpergés távolinak tűnt.

A kastély folyosójának a padlójára tett le. Valamennyire sikerült megnyugodnom, ekkor láttam, hogy az arca éppolyan sápadt, mint korábban.

- Te buta halandó! - fortyant fel. - Nem megmondta neked Tamlin, hogy maradj a szobádban? - Hátranézett, a hegyek felé, ahol a dobszó olyan hanggal és szaporán szólt, akár a záporosó.

- Nem igazán volt ott semmi...

- Ez nem a szertartás volt! - Ekkor vettem észre a verejtéket az arcán és a rémületet a szemében. - Az Üstre, ha Tam ott talál téged...

- Akkor mi lett volna? - kérdeztem vissza, szintén kiabálva. Utáltam, hogy úgy kezelnek, mint egy szófogadatlan gyereket.

- Ez a *nagy szertartás*, az Üstben főjek meg! Senki nem magyarázta el neked, hogy mi ez? - Hallgatásom ékesszóló

volt. Szinte láttam a lelki szemeim előtt a lüktető dobpergést, ahogy a bőrének feszült, és hívta vissza, hogy csatlakozzon a tömeghez. - A tüzek éjszakája jelzi hivatalosan a tavasz kezdetét Prythianben és a halandó világban - magyarázta Lucien. Szavai bár nyugodtan csengtek, mintha kissé remegett volna a hangja. A falnak támaszkodtam, próbáltam lazának látszani, bár nem éreztem magamat annak. - Nálunk a termés attól a mágiától függ, amit elő tudunk hívni *Calanmaïkot*, azaz ma éjjel.

A nadrágom zsebébe dugtam a kezem. Tamlin valami hasonlót mondott két nappal ezelőtt. Lucien megborzongott, mintha valami láthatatlan kéz megérintette volna.

- A nagy szertartás segítségével érjük ezt el. A prythiani hét főúr mindegyike előadja minden évben, mivel a mágiájuk a földtől jön, és végül oda is érkezik vissza - az egész adokapok elven működik.

- De mi ez az egész? - tudakoltam, mire ő a nyelvével csetintett.

- Ma este Tam megengedi, hogy nagyszerű és szörnyű mágia lépjen be a testébe - felelte a távolban égő tüzekre meredve. - A mágia átveszi a hatalmat az értelme, a teste, a lelke felett, és vadásszá változtatja. A mágia egyetlen céllal tölti be a tudatát: megtalálni a szüzet. Az ő egyesülésükből szabadul fel a mágia, és terjed szét, teremt életet a következő évben a földön.

Forró lett az arcom, küzdöttem, hogy ne reszkessek.

- Ma este Tam nem az a tündér lesz, akit te ismersz - jelentette ki Lucien. - Még a nevét se fogja tudni. A mágia mindent felemészt benne, kivéve ezt az alapvető parancsot és szükségét.

- De ki... ki a szüz? - nyögtem ki.

Lucien horkantott egyet.

- Senki nem tudja, csak ha eljön az ideje. Miután Tam elejti a fehér szarvast és megöli, felajánlja áldozatul, végigmegy a szent barlangba vezető ösvényen, ahol női tündérek várják, hogy partneréül válassza őket ma estére.

- Micsoda?

Lucien nevetett.

- Igen, azok a tündérnők körülöttem mind arra vártak, hogy Tamlin felszedje őket. Megtiszteltetés, ha kiválasztja őket, de őt az ösztönei vezérik a választásnál.

- De te is ott voltál, más férfi tündérekkel együtt. - Az arcom annyira égett, hogy izzadni kezdtem. Ezért voltak ott tehát azok a borzasztó tündérek, ráadásul azt hitték, hogy mivel ott vagyok, örülök a szándékaiknak.

- Á! - Lucien elnevette magát. - Nem csak Tam vesz ma részt a szertartásban. Miután ő választott, mi is szabadon elvegyülhetünk. Bár ez nem egyenlő a nagy szertartással, a mi légyottjaink is segítenek a földnek. - Másodszor is mintha lerázta volna magáról a láthatatlan kezet, és a hegyekre függesztette a tekintetét. - Szerencséd, hogy még időben rád bukkantam. Mert kiszagolt volna és magáénak követelt volna, de nem az a Tamlin vitt volna a barlangba, akit te ismersz.

- Találkozott a tekintetünk, és végigfutott a hátamon a hideg.

- Nem hiszem, hogy tetszett volna neked. A mai este nem a szerelmeskedésről szól.

Próbáltam úrrá lenni az émelgyésemem.

- Mennem kell - szólt a dombokra pillantva. - Vissza kell érnem, mielőtt Tam a barlanghoz ér, legalább meg akarom próbálni visszafogni őt, ha megérzi a szagodat, de nem talál a tömegben.

Rosszul lettem a gondolattól, hogy Tamlin engem követel, hogy a mágia eltörli az ember éntudatát, a tudást arról, mi a jó

és mi a rossz. Bár az, hogy... a lényének valami vad darabkája engem *akar*... Még levegőt vennem is fáj.

- Maradj ma este a szobádban, Feyre! - utasított Lucien, és a kertbe vezető ajtó felé indult. - Akkor se nyisd ki az ajtót, ha kopogást hallasz! Ne gyere ki reggelig!

A pipere asztalom előtt üldögélve elbóbiskoltam. Abban a pillanatban ébredtem, amikor a dobok elhallgattak. Reszkető csend szállta meg a házat, a karom libabőrös lett, ahogy a mágia elsöpört mellettem, és mintha kifelé fodrozódott volna.

Próbáltam nem gondolni a forrására, de nem sikerült. Belepírultam, a mellkasom is összeszorult. Az órára néztem. Hajnali kettő is elmúlt már.

Biztos megadta a módját a szertartásnak, ami azt jelenti, hogy a lány bizonyára gyönyörű és vonzó, kielégíti az *ösztöneit*.

Azon tűnődtem, vajon a lány örült-e annak, hogy rá esett a választása. A hegyre a saját akaratából jött. Tamlin pedig főúr, ami nagy megtiszteltetés. Ráadásul szerintem jóképű is. Borzasztóan jóképű. Bár nem láttam az arca felső részét, a szeme szép volt, a szája csodásán ívelt, és az ajka telt. És a teste... a teste... felszisszentem és felálltam.

Az ajtóra néztem, a felerősített csapdára. Milyen hihetetlenül abszurd - mintha néhány kötel és a fa meg tudna védeni engem az itteni démonoktól.

Valamivel babrálni akartam, ezért óvatosan szétszedtem a csapdát. Aztán kinyitottam az ajtót, és kimentem a folyosóra. Milyen nevetséges és abszurd ez az ünnep! Jó, hogy az emberek megszabadultak az ünnepektől.

Lementem az üres konyhába, felfaltam egy fél vekni kenyeret, egy almát és egy citromos sütit. Egy csokis kekszet majszolgatva sétáltam tovább a műtermembe. Muszáj volt megszabadulnom néhány dühöngő képtől a fejemben, még akkor is, ha gyertyafénynél kell majd festenem.

Éppen be akartam fordulni a folyosón, amikor egy magas férfialak tűnt fel előttem. A nyitott ablakon keresztül beáramló holdfény az álarcát ezüstösre festette, csillogó aranyhaja ki volt bontva, és babérkoszorú ékesítette.

- Hová készülsz? - kérdezte Tamlin. A hangja nem teljesen volt e világból való.

Próbáltam úrrá lenni a borzongásomon.

- Csak bekaptam valamit - mondtam. Minden mozdulatomat, lélegzetvételemet tudatosan kontrolláltam, ahogy közeledtem felé.

Meztelen mellkasán sötétkék festékekkel festett csigavonalak díszeltek. Az elmosódott helyek alapján pontosan tudtam, hol értek hozzá. Próbáltam nem észrevenni, hogy ezek a nyomok lefelé vezettek izmos hasán.

El akartam menni mellette, de iszonyú gyorsasággal megragadott, és a következő pillanatban már a falnak szegezett. Úgy megszorította a csuklóm, hogy a kekszet is kiejtettem a kezemből.

- Ereztem a szagod - lehelte, kifestett mellkasa nagyon közel emelkedett és süllyedt. - Kerestelek, de nem voltál ott.

Búzlott a mágiától. A szemében is a mágia maradványai villogtak. Nyomát sem láttam benne a kedvességnek, sötét humornak vagy gyengéd szemrehányásnak. Az a Tamlin, akit én ismertem, eltűnt.

- Eressz el! - kértem olyan nyugodtan, amennyire csak tudtam, de ő kiengedte a karmait, és belemélyesztette a fába a kezem felett. Elvadult lényében még tombolt a mágia.

- Megőrijtettél - morogta. A nyakamtól a mellkasomig beleborzongtam a hangjába, belesajdult a testem. - Kerestelek, de nem voltál ott. Nem találalak - panaszkolt, és olyan közel hajolt, hogy éreztem a leheletét ezért valaki mást szedtem fel.

Nem volt menekvés, de nem is tudtam biztosan, hogy mit akarok.

- Arra kért, hogy vele se legyenek gyengéd - morogta, a foga csillogott a holdfényben. A fülemhez hajolt. - De veled gyengéd lettem volna. Borzongás fogott el, behunytam a szemem. Minden porcikám megfeszült, a hangja visszhangzott bennem. - Minden érintésemre a nevemet nyögted volna. És nagyon-nagyon sokáig tartott volna, Feyre. - Simogatón mondta a nevem, forró lehelete csiklandozta a fületem. Ívelten hátrahajtottam a testem.

Kihúzta a körmeit a falból, megrogyant a térdem, ahogy elengedett. A falba próbáltam kapaszkodni, hogy ne omoljak össze, és ne kapjak utána, hogy megszimogassam, kényeztessem, vagy nem is tudom... Kinyitottam a szemem. Mosolygott, úgy, akár egy állat.

- Miért kellene nekem, ami más után megmaradt? - kérdeztem, és próbáltam ellökni. Megfogta a kezem, és ráharapott a nyakamra, ott, ahol az a vállammal találkozik.

Felkiáltottam. Moccanni sem bírtam, gondolkodni se, a világom leszűkülte egyetlen érzetre, ahogy az ajka és a foga a bőrömet érte. Nem harapott a húsemba, csak fogva tartott. Nekem feszült, kemény teste az én puhább testemnek. Elvesztettem az önuralmam, villámokat láttam, nekidörzsöltem a csípőmet. Gyűlölnöm kellett volna a buta szertartásáért, a nőért, akivel éjszaka együtt volt...

Ekkor enyhült állkapcsa szorítása, és a nyelvével kényeztette azt a helyet, ahol az előbb még a fogai voltak. Nem mozdult, hanem a nyakamat csókolta. Alaposan, kisajátítón,

lustán. A forróság a lábam között lüktetett, ahogy a testét az enyémnek dörzsölte, az érzet szinte minden porcikámat átjárta. Felnyögtem.

Ő hátrahőkölt. A levegőt csípősen hidegnek éreztem a bőrömön, ahol elhagyott. Ziháltam. Rám nézett.

- Többet ne forduljon elő, hogy nem engedelmeskedsz nekem! - parancsolta. Hangja mély dorombolás volt, az egész testemet átjárta, mindent felébresztett, és minden tiltakozásomat elnyomta volna.

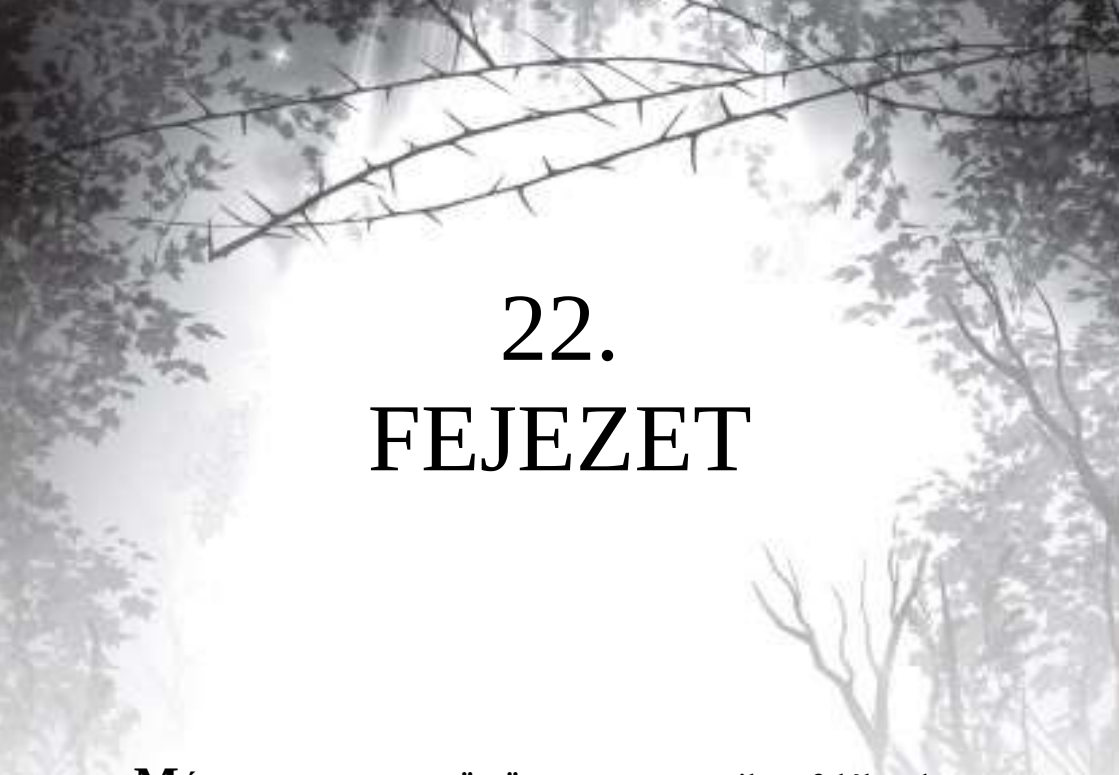
Amikor eljutott a tudatomig, hogy mit mondott, kiegyenesedtem. Vadul rám vigyorgott, én pedig arcul csaptam.

- Nem te mondd meg, hogy mit csináljak! - ziháltam. - És ne harapdálj, mint egy felbőszült vadállat!

Keserűen elnevette magát. A holdfényben most olybá tűnt a szeme, mintha árnyékban lévő falevelek lennének. Többet akartam, azt akartam, hogy kemény teste az enyémnek feszüljön, meztelen bőrömön, mellemen, lábaim között akartam érezni száját, fogait, nyelvét. Mindenhol - *mindenhol* őt akartam. Fuldokoltam a vágytól.

Orrlyukai kitágultak, amikor megszimatozt, érezte minden égő, tomboló gondolatomat, ami a testemben, érzékeimben lüktetett. Hangosat füttyentett.

Morgott egyet, csalódottan és gonoszán, aztán elment.

22.

FEJEZET

MÁR A HASAMRA SÜTÖTT A NAP, amikor felébredtem. Egész éjszaka forgolódtam, ürességet és fájdalmat éreztem.

A cselédek még aludtak az éjszakai ünnepség miatt, így magam készítettem el a fürdőmet, és jól kiáztattam magam. Próbáltam elfelejteni, milyen érzés volt Tamlin ajkát a nyakamon érezni, de hiába, a harapása helyén hatalmas kék folt éktelenkedett. A fürdés után felöltöztem és a pipereasztal elé ültem, hogy befonjam a hajam.

Az éjjeliszekrény fiókjaiban kerestem egy sálát vagy valamit, amivel eltakarhatnám a kék tunikám gallérja alól kilátózó véraláfutást, de egy idő után feladtam, és a tükörbe néztem. Úgy viselkedett, mint egy kegyetlen vadállat, és ha reggelre megjött az esze, akkor minimum annyi büntetést megérdemel, hogy szembesítem a tette következményeivel.

Megvetően fújtam egyet, aztán még jobban kigomboltam a tunikámat. Aranybarna hajfürtjeimet a fülem mögé dugtam, hogy semmi ne rejtse el a véraláfutást. Nem leszek gyáva.

Dúdolva, a karomat lóbálva vonultam le. Az orrom után mentem az ebédlőbe. Tudtam, hogy rendszerint itt találunk Tamlinnek és Luciennak. Kitártam az ajtót, és valóban ott terpeszkedtek a székükben. Esküdni mertem volna rá, hogy Lucien villával a kezében éppen aludt.

- Szép napot! - köszöntem kedélyesen, különösen negédes mosolyt vetve a főúrra. Pislogott egyet, aztán valami köszönésfélét mormoltak mind a ketten. Luciennel szemben ültem le, nem a szokott helyemre, Tamlinnel szemben.

Jól meghúztam a vizes serleget, aztán ételt pakoltam a tányéromra. Lakmározás közben élveztem a feszült csendet.

- Úgy tűnik, hogy... sikerült felfrissülnöd - osztotta meg megfigyelését Lucien Tamlinnel. Vállat vontam. - Jól aludtál?

- Mint egy kisbaba. - Rámosolyogtam, és bekaptam egy újabb falatot. Éreztem, hogy a pillantása elkerülhetetlenül a nyakamra vándorol.

- Mi az a véraláfutás? - Nem kerülgette a forró kását.

A villámmal Tamlinre böktem.

- Öt kérdezd. Ő csinálta.

Lucien Tamlinre nézett, aztán vissza rám.

- Miért van Feyre nyakán egy tőled származó véraláfutás? - kérdezte. Láthatóan mulattatta a helyzet.

- Megharaptam - felelte Tamlin, és közben szeletelte tovább a húst. - Összefutottunk a folyosón a szertartás után.

Kihúztam magam.

- Úgy tűnik, hogy meg akar halni - folytatta a hússzeletelés közben. A karmait bent tartotta, de azok kidudorodtak az ujjpercei alól. Elszorult a torkom. Tamlin magánkívül volt a

dühtől az ostobaságom miatt, hogy este eljöttem a szobámból. Valahogyan sikerült féken tartania a haragját, de mintha minden egy hajszálon függött volna. - Mivel Feyre fittyet hány az utasításaimra, ezért engem se lehet felelősségre vonni a következmények miatt.

- Felelősségre? - fortyantam fel, és a tenyeremet az asztalra tettem. - Ügy szorítottál a sarokba a folyosón, mint farkas a nyulat!

Lucien az asztalra könyökölt, és a kezével eltakarta a száját. Vörösesbarna szeme csillogott.

- Mivel én nem voltam magamnál, ezért mi mind a ketten, Lucien és én is nyomatékosan megkértünk rá, hogy maradj a szobádban. - Olyan nyugodtan beszélt, hogy legszívesebben a hajamat téptem volna tőle.

Nem bírtam tovább. Nem is próbáltam meg küzdeni a belőlem kirobbanó, mindent elsőprő haraggal.

- Tündérdisznók! - kiáltottam. Lucien akkorát röhögött, hogy majdnem felborult a székevel. Tamlin arcán is szélesedően volt a mosoly, ezért jobbnak láttam elhagyni a helyszínt.

Órákig festettem a műtermemben, egyszerűen nem bírtam abbahagyni, Tamlint és Lucient ábrázoltam disznóvonásokkal. Amikor befejeztem az utolsót - „*Két tündérdisznó saját mocskában hempereg*” címmel -, belemosolyogtam a tiszta, élénk fénybe. Visszatért az a Tamlin, akit ismertem.

És ez... boldoggá tett.

A vacsoránál bocsánatot kértünk egymástól. Még egy csokor fehér rózsát is hozott a szülei kertjéből, és bár lepleztem

örömömet, a szobámba érve azért meg akartam győződni arról, hogy Alis szépen elrendezi őket. Ő erre fintorogva biccentett, de aztán megígérte, hogy a műtermembe viszi a csokrot. Mosolyogva aludtam el.

Hosszú idő óta most először aludtam békésen.

- Nem tudom, örüljek-e vagy aggódjak - jelentette ki Alis másnap este. Én nyújtott karral vártam, hogy feladja rám arany kombinémat.

Mosolyogtam, élveztem a rafinált fémes csipkét, ami szinte második bőrként simult a felsőtestemre és a karomra, alul pedig finoman a szőnyegre omlott.

- Ez csak egy ruha - mondtam, és felemeltem a karomat, amikor ő behozta leheletfinom türkizkék ruhámat. Elég áttetsző volt ahhoz, hogy alatta látni lehessen a csillogó aranyhálós mintát, könnyű volt, levegős, csupa mozgás, mintha a viselője valami láthatatlan áramlattal együtt úszna.

Alis csak nevetett magában, aztán a pipereasztalhoz kísért, hogy megcsinálja a frizurámat. Nem volt merszem a tükörbe nézni, amíg rajtam matatott.

- Ez most azt jelenti, hogy ezentúl ruhában fogsz járni? - kérdezte, miközben elválasztotta a hajamat, hogy valami csodálatosat alkosson belőle.

- Nem - vágtam rá. - Úgy értem, hogy nappal a megszokott ruháimban leszek, de ezt is ki akartam próbálni, legalább ma estére.

- Értem. Jó, hogy nem teljesen vesztetted el a józan eszed. Halványan elmosolyodtam.

- Ki tanított meg frizurát készíteni?

A keze egy pillanatra megállt a levegőben, de aztán folytatta a munkát.

- Anyukám tanított meg rá engem és a nővéremet, az anyukám pedig az ő anyukájától tanulta.

- Mindig is a tavasz udvarában éltél?

- Nem - felelte, aztán több helyen feltűzte a hajam. - Nem, mi eredetileg a nyár udvarába valók vagyunk, a rokonságom most is ott él.

- Hogy kötöttél ki akkor itt?

A tükörben találkozott a tekintetünk, Alis szája vékony vonallá keskenyedett.

- Én hoztam meg a döntést, hogy ide akarok jönni. A rokonaim azt hitték, hogy megőrültem. De a nővéremet és a párját megölték, és a fiaik miatt... - Köhintett, mint aki fulladozik a kimondott szavaktól. - Szóval ide jöttem, hogy megtegyem, ami tőlem telik. - Megveregette a vállam. - Ide nézz!

Egy futó pillantást mertem vetni a tükörképemre, aztán kiesttem a szobából, még mielőtt inamba szállt volna a bátorságom.

Az ebédlő elé érve az oldalamhoz kellett szorítanom a kezemet, hogy ne töröljem a ruhámba izzadt tenyeremet. Azonnal felöltött bennem a menekülés gondolata, hogy gyorsan visszaszaladok a szobámba, és visszaveszem a tunikát és nadrágot. De tudtam, hogy már meghallottak, kiszagoltak, kifinomult érzékeik valamelyikével biztosan megéreztek a jelenlétem. Mivel a menekülés csak rontott volna a helyzeten, betoltam a szárnyas ajtót.

Akármiről is beszélgettek, azonnal elhallgattak. Én pedig próbáltam kerülni tekintetüket. Tágra nyílt szemmel bámul-tak, ahogy a szokott helyem felé vonultam az asztal végébe.

- Most jutott az eszembe, hogy valami iszonyú fontos dol-got sürgősen el kell intéznem - közölte Lucien, és még mie-lőtt lehordhattam volna átlátszó hazugsága miatt, vagy kö-nyöröghettem volna, hogy maradjon, a rókaálarcú tündér el-tűnt, mint a kámfor.

Magamon éreztem Tamlin figyelmének a teljes súlyát, minden lélegzetvételemkor, minden mozdulatomnál. A gyer-tyatartókat tanulmányoztam a kandallópárkányon az asztal mellett. Semmi értelmes nem jutott az eszembe, de valami-lyen okból a szám önálló életre kelt, és magától mozogni kezdett.

- Olyan messze vagy. - A köztünk lévő hatalmas asztalra mutattam. - Olyan, mintha egy másik helyiségben lennél.

Erre az asztal nagy része hipp-hopp eltűnt, Tamlin pedig nagyjából kétlépésnyi távolságba került egy végtelenül meg-hittebb hangulatú asztalnál. Felkiáltottam, és majdnem felbo-rultam a székemmel. Nevetett, látva, ahogy meredten nézem az asztalt.

- Így már jobb? - kérdezte.

Nem törődtem a mágia fémes illatával, és így feleltem:

- Ezt... meg hogy *csináltad*? Hová tűntetted?

Oldalra billentette a fejét.

- Valahol félúton van. Úgy képzeld el, mintha lenne egy kamra a világ zsebei között. - Az ujjait hajlítottá és a nyakát nyújtogatta, mintha valami fájdalmat akarna lerázni magáról.

- Kimerülsz tőle? - Úgy tűnt, mintha erős nyakán verejtek csillogna.

Abbahagyta az ujjai hajlítását, és a tenyerét az asztalra fektette.

- Régen úgy ment, mint a karikacsapás. De most... koncentrálnom kell hozzá.

A Prythiant sújtó járvány miatt.

- Egy közelebbi székre is átülhettél volna - mondtam.

Tamlin lustán rám vigyorgott.

- Ne imponáljak egy gyönyörű nőnek? Soha nem hagynék ki egy ilyen lehetőséget. - A tányéromra nézve mosolyogtam.

- Tényleg csodásán nézel ki - jegyezte meg csendesen. - Komolyan - tette hozzá, amikor a szám legörbült. - Nem néztél tükörbe?

Bár a tőle kapott kék folt még ott éktelenkedett a nyakamon, most *tényleg* jól néztem ki.

Nőiesen. Olyan messzire nem rugaszkodtam volna el, hogy nagy szépségnek tartsam magam, de... a bókra nem is húztam össze kicsire magam. Az itt töltött néhány hónap alatt teljesen kisimult az arcom, éles vonásaim meglágyultak. És még azt is ki mertem volna jelenteni, hogy valami fény költözött a szemembe, az *én* szemembe - nem anyáéba vagy Nestáéba, hanem az *enyémbe*.

- Köszönöm! - mondtam. Örültem, hogy itt sikerült elhallgatnom, miközben tálalt nekem, aztán magának. Csak akkor mertem ránézni úgy igazán, amikor már pukkadásig teleettem magam.

Hátradőlt a székében. A vállát feszesen tartotta, a száját kissé összeszorította. Az utóbbi néhány napban nem hívták a határhoz, a tüzek éjszakája óta nem járt haza elcsigázottan és vérrel borítva. De mégis... azt a névtelen tündért gyászolta a nyár udvarából, akinek letépték a szárnyait. Milyen gyász és mily súlyos érzések nyomhatják a szívét azok miatt, akik már odavesztek ebben a konfliktusban, a járványban vagy a határát ért támadásokban? Főúr volt, hiába nem akarta és nem

óhajtotta ezt a pozíciót, mégis arra kényszerült, hogy viselje a terhét, és megtegyen minden tőle telhetőt.

- Gyere! - kértem, felálltam a székemből, és kézen fogtam. A bőrkeményedései dörzsölték a bőröm, ahogy megszorította a kezem, és rám nézett. - Van egy meglepetésem.

- Meglepetés? Nekem? - kérdezett vissza óvatosan, de felállt. Kézen fogva mentünk ki az ebédlőből. Amikor elengedtem volna a kezét, nem hagyta. Ettől aztán megsziporítottam a lépteimet, mintha magam mögött hagyhatnám dübörgő szívemet, vagy megfélelkezhetnék halhatatlan jelenlétéről mellettem. Folyosóról folyosóra vezettem, míg a műtermemhez jutottunk. Elengedte a kezem, amikor a kulcsért nyúltam. A hideg levegő csípte a bőröm, mert már nem éreztem kezének melegét.

- Tudtam, hogy elkérted Alistól a kulcsot, de nem gondoltam, hogy tényleg bezárod a szobát - szólt mögöttem.

Hunyorogva hátranéztem, és betoltam az ajtót.

- Ebben a házban mindenki kagylózik. Nem akartam, hogy te vagy Lucien ide gyertek, amíg nem készültem el.

Beléptem az elsötétített szobába, és a torkomat köszörültem, arra célozva, hogy gyújtsa meg a gyertyákat. Most tovább tartott neki, mint korábban. Felmerült bennem, hogy az asztal megrövidítése talán többet kivett belőle, mint mutatta. A Suriel azt mondta, hogy a főurak *maguk* megtestesítik a nyers erőt, a mágiát, de valami biztosan nagyon elromlott, ha csak ennyire képes. A szobát fokozatosan járta át a fény, én pedig elhessegettem az aggodalmamat, ahogy beljebb haladtam a helyiségben. Mély levegőt vettem, és az állványra helyezett festményre mutattam. Reméltem, hogy a falnak támasztott képeket nem veszi észre.

Megfordult és körbenézett.

- Tudom, hogy furcsák - szabadkoztam, és újra izzadni kezdett a tenyerem, ezért a hátam mögé dugtam a kezem. - Tudom, hogy nem olyan jók, mint a többi képed, de... - Oda-mentem az állványhoz. Egy benyomást rögzítettem, nem tö-rekedtem az élethű ábrázolásra. - Szerettem volna megmutat-ni neked - mondtam a zöld, arany, ezüst és kék foltokra mu-tatva. - Neked csináltam. Ajándék. Mindazért, amit tettél.

Elöntött a forróság, az arcomat, nyakamat, fületem, ahogy szóltanul a kép felé lépett.

- Ez az a völgy, a csillagfényű tóval - mondtam gyorsan.

- Tudom - mormogta, és a képet tanulmányozta. Arrébb léptem, nem bírtam nézni, ahogy szemügyre veszi a fest-ményt, azt kívántam, bárcsak ne hoztam volna őt ide. A va-csorához felszolgált bort és a buta ruhámat okoltam. Egy örökkévalóságig vizsgálgatta a képet, aztán arrébb vándorolt a tekintete, a hozzá legközelebbi falnak támasztott képre.

Összeszorult a gyomrom.

Ködbe burkolózó havas táj, csontvázszerű fák és a nagy semmi. Olyan semmilyen volt, úgy véltem, hogy csak nekem jelenthet valamit. Már magyarázkodni akartam, bántam, hogy nem fordítottam meg a többi képet, de ő megelőzött.

- Ez a te erdő. Ahol vadásztl. - Közelebb ment a fest-ményhez, nézte a csupasz, üres hideget, a fehér, szürke, barna és fekete árnyalatokat. - A te korábbi életed - pontosított.

Teljesen megdöbbenem, meg se tudtam szólalni. A követ-kező falnak támasztott képhez ment. A sötétséget, a tömény barna színt rubinvörös és narancs árnyalatok törték meg.

- A kunyhók éjszaka.

Meg akartam mozdulni, meg akartam mondani neki, hogy ne azokat nézze, hanem a többi kitett képet, de képtelen vol-tam rá, még lélegezni se bírtam rendesen, ahogy a következő festményhez lépett. Barnára sült, erős, ökölbe szorított férfi-

kéz a szénában, a széna világos szálai aranybarna fürtökkel keverednek, az én hajammal. Összeszorult a gyomrom.

- Az a férfi, akivel találkozgattatok a faludban. - Oldalra billentett fejjel tanulmányozta a képet. Felmordult. - Szerelmeskedés közben. - Hátrébb lépett egyet, és végignézett a képeken. - Ez az egyedüli, amibe valami élénkség is szorult.

Vajon most... féltékeny?

- Ez volt az egyedüli menekülési lehetőségem. - Igazat mondtam. Nem fogok mentegetőzni Isaac miatt, főleg, hogy Tamlin nemrég vett részt a nagy szertartáson. Nem vádaskodom, de ha ő féltékenykedik Isaac miatt...

Úgy tűnt, hogy ő is megértette ezt, mert egy mély sóhajt követően a következő képhez lépett. Magas férfiárnyékok, öklükből, faüttöjükről csöpögött az élénkpiros vér, ami lebegve betöltötte a kép széleit. Az árnyak a padlón összegörnyedt figura fölé tornyosultak. A vér belőle szivárgott, kicsavarodott lábakkal feküdt.

Tamlin káromkodott egyet.

- Ott voltál, amikor eltörték apád lábát.

- Valakinek muszáj volt könnyörögni, hogy hagyják abba.

Túl megértő pillantást vetett rám, majd a többi kép felé fordult. Ott volt minden sebem, amelyek lassan gyógyulgtak ebben a pár hónapban. Pislogtam. Pár hónap. A családom vajon még mindig azt hiszi, hogy örökre távol leszek az úgynevezett haldokló nagynénivel?

Tamlin végül a völgyet és a csillagfényt ábrázoló képet nézte meg. Elismerése jeléül bólintott, de aztán a havas erdőre mutatott.

- Azt szeretném inkább.

- Az olyan hideg és melankolikus - mondtam, belül reszketve. - Egyáltalán nem illik ehhez a helyhez.

Odament a képhez, a mosolya sokkal szebb volt minden elvárásolt mezőnél vagy csillagtónál.

- Én akkor is azt szeretném - mondta lágyan.

Még soha nem vágytam semmire annyira, mint most arra, hogy levegyem az álarcát, és lássam az arcát alatta, kiderítsem, hogy olyan-e, mint amilyennek megálmodtam.

- Hogyan tudnék neked segíteni? - érdeklődtem halkán. - Az álarcával kapcsolatban, a fenyegetés ellen, ami annyi erőt kivett belőled. Mondd meg kérlek, hogyan tudnék segíteni!

- Egy ember segíteni akar egy tündérnek?

- Ne gúnyolódj! - kértem. - Csak mondd meg, kérlek, egyszerűen!

- Nem akarom, hogy segíts, de nem is tudnál, se te, se más. Ez az én terhem, nekem kell viselni.

- De nem kell.

- De kell. Te nem élnéd túl, amivel nekem szembe kell szállnom, amit nekem ki kell bírnom, Feyre.

- Azaz nekem úgy kell leélnem az életemet, hogy nem veszek tudomást arról, ami körülöttem zajlik? Ha nem akarod, hogy megértsem, mi történik... akkor azt szeretnéd... - Nagyot nyeltem. - Azt szeretnéd, hogy keressek egy másik helyet, és éljek ott? Ahol nem vagytok útban?

- A *Calanmai* tényleg nem tanított meg semmire?

- Csak arra, hogy a mágiától vadállat lesz belőled.

Nevetett, bár nem csupán derűből. Mivel nem szóltam, sóhajtott.

- Nem akarom, hogy máshol élj. Azt akarom, hogy itt legyél, mert itt oda tudok figyelni rád. Ha hazajövök, tudom, hogy te itt vagy, festesz és biztonságban vagy.

Nem tudtam levenni róla a pillantásom.

- Eleinte el akartalak küldeni innen - dünnyögte. - Részben most is azt gondolom, hogy keresnem kéne neked egy

másik helyet. De talán önző voltam. Hiába tetted világossá, hogy sokkal jobban szeretnéd, ha nem tartanánk be a szerződést vagy találnánk valamilyen kikaput. Képtelen voltam elengedni téged vagy keresni egy olyan helyet Prythianben, ahol elég jól éreznéd magad ahhoz, hogy ne próbálj meg kezeket oldani.

- De miért?

Felvette a téli erdőről készült kis festményemet, és újra megnézte.

- Sok szeretőm volt - vallotta be. - Nemesi származású nők, harcosok, hercegnők... - Ahogy rájuk gondoltam, elfogott a harag, mélyen, csontvelőig hatolóan, düh a rangjuk, biztosan makulátlan külsejük és a kapcsolatuk miatt. - De ők nem értettek engem. Nem értették, hogy milyen gondoskodni az embereimről, a területeimről. Milyen sebeket hordozok, milyen érzés, amikor rossz napja van az embernek. - A dühös féltékenység elillant belőlem, akár a hajnali dér, amikor a festményemre mosolygott. - Erre emlékeztet a képed.

- Mire? - tudakoltam halkán.

Leengedte a képet, és egyenesen rám nézett, belém látott.

- Hogy nem vagyok egyedül.

Aznap éjjel nem zártam be a hálósobám ajtaját.

23.

FEJEZET

MÁSNAP DÉLUTÁN a fűben heverészve élveztem a lombokon keresztül átszűrődő meleg napsugarakat, és azon tűnődtem, hogyan ábrázoljam majd a következő képemen. Lucien ezúttal magunkra hagyott bennünket, azt állította, hogy feltétlenül szükséges részt vennie valami nyomorult követi rendezvényen. A főúr pedig elvarázsolt erdejének másik gyönyörű pontjára vitt el.

Am itt nyoma sem volt varázslatnak, csillagfényű tónak vagy szivárvány vízesésnek. Csak egy füves völgyet láttam szomorúfüzekkel és egy tiszta vizű patakkal. Kényelmes csendben ejtőztünk, Tamlin mellettem szundikált. Aranyhaja és álarca csillogott a smaragdzöld fűszőnyegen, elgyönyörködtem finoman ívelt hegyes füleiben.

Kinyitotta a szemét, és lustán rám mosolygott.

- A fűzfa énekétől mindig elálmosodom.

- Mitől? - kérdeztem, és felkönyököltem, hogy jobban megnézzem magamnak a fölénk tornyosuló fát.

Tamlin a fűzfára mutatott. A faágak sóhajtottak, ahogy a fuvallat meglebbentette őket.

- Katonai rigmusokat is tud, ugye?

Mosolygott, ő is felkönyökölt, és felém fordult.

- Jaj, te ember! - mondta, mire én a szememet forgattam. - Az érzékeid még mindig nagyon el vannak tompulva.

Pofákat vágtam.

- Csupán egy újabb *hiányosság*. - Ez a jelző is valahogy már elvesztette az életét.

Kiszedegetett néhány fűszálat a hajamból. Az arcomat elárasztotta a forróság, amikor az ujja az arcomat súrolta.

- Segíthetnék neked abban, hogy többet láss - mondta. Az ujjai elidőztek a copfom végénél, és egy tincset tekert az ujjára. - Lásd és halld az én világomat, érezd a szagát. - Felült, én pedig nehezebben kapkodtam a levegőt. - Az ízét. - A pillantása a nyakamon halványuló kék foltra esett.

- Hogyan? - kérdeztem, és még jobban elöntött a forróság, amikor elém kuporodott.

- Minden ajándéknak megvan az ára. - Én grimaszoltam, mire ő mosolygott. - Egy csókot kérek.

- Az kizárt! - De az ereimben száguldott a vér, a fűbe kellett kapaszkodnom, hogy ne érintsem meg őt. - Nem gondolod, hogy engem hátrányosan érint, ha nem látok mindent?

- Én főtünder vagyok, mi nem adunk semmit ingyen.

Magam is meglepődtem, amikor így feleltem:

- Rendben.

Erre csak pislogni tudott, valószínűleg arra készült, hogy egy kicsit komolyabb ellenállást fogok tanúsítani. Lenyeltem a mosolyomat, a sarkamra ültem vele szemben, a térdünk összeért. Megnyaltam a szám, a szívem pedig oly gyorsan kalapált, hogy olyan érzésem támadt, mintha egy kolibri lenne a mellkasomba zárva.

- Csukd be a szemed! - kérte, én pedig engedelmeskedtem. A fűbe kapaszkodtam. A madarak csiripeltek, a fűzfaágak felsóhajtottak. A fű ropogott, amikor Tamlin térdre emelkedett. Izgatottan vártam, ő pedig a szájával az egyik szemhéjamat súrolta, aztán a másikat. Elhúzódott, nekem a lélegze-tem is elállt, a csókját még ott éreztem a bőrömmön.

A madarak énekéből pedig kórus lett, pletykáló, derűs szimfónia. Soha nem hallottam zenét ennyi szólamban, ennyi variációt és témát, ahogy a hangok egymásba fonódtak. A madárzene háttérében örök melódia szólt, egy nő énekelt, melankolikusan és elgyötörtén. .. a fűzfa volt. Döbbenet sóhajtottam egyet, és kinyitottam a szemem.

A világ gazdagabbá, tisztábbá vált. A patak alig látható szivárványszínekben pompázva, csalogatóan selymesen folydogált a köveken. A fák halványan csillogtak, a fény kifelé sugárzott a közepükből és táncolt a leveleik szélén. Ezúttal nem éreztem a szúrós fémszagot, a mágia most jázmin-, orgona- és rózsailatot árasztott. Soha nem lennék képes arra, hogy lefesse ezt a bőséget, ezt az érzést... Töredékeiben talán igen, de az egészet nem.

Mágia, *minden* mágia volt, és ebbe belesajdult a szívem.

Tamlinre néztem, és a szívem teljesen összetört.

Tamlint láttam, de mégsem őt. Az a Tamlin volt, akiről álmodtam. A bőre aranybarnán csillogott, a feje körül napglória fénylett. A szeme...

Nem csupán zöldet és aranyat, hanem minden elképzelhető árnyalatot és variációt megláttam benne, amit csak el lehet képzelni, mintha az erdőben minden falevél egyetlen árnyalatba folyt volna össze. Prythian főurát láttam teljes valójában, pusztítóan jóképű, lehengerlő, elképzelhetetlenül erős volt.

Az álarc körvonalait érintve a lélegzetem is elállt. A hűvös fém az ujjhegyembe mart, a smaragdok kicsúsztak bőrkeményedéses kezem közül. Felemeltem a másik kezem és gyengéden megfogtam az álarc két szélét. Finoman meghúztam.

Nem mozdult.

Mosolygott, amikor újra húztam. Én csak pislogtam, és lengedtem a kezem. Az aranyló, csillogó Tamlin ebben a pillanatban eltűnt, és az jött vissza, akit ismertem. Továbbra is hallottam a fűzfa énekét és a madarakat, de...

- Miért nem látlak már?

- Mert módosítottam a varázslaton.

- Milyen varázslaton?

- Visszahoztam a normális külsőmet. Vagyis amennyire normálisan ki lehet nézni ebben az átkozott holmiban - tette hozzá az álarcra mutatva. - A főúri lét, még... korlátozott mágikus erővel is bizonyos fizikai jellemzőkkel jár együtt. Ezért nem tudtam elrejteni a bátyáim elől, de senki más elől sem, hogy mi lett belőlem. Ezzel a külsővel viszont könnyebb elvegyülni.

- De az álarc tényleg nem jön le? Úgy értem, hogy biztos nem tudja senki helyrehozni azt, amit a mágia azon az éjszakan művelt? Valaki egy másik udvarból? - Nem tudom, miért zavart annyira az álarc. Ahhoz, hogy ismerjem, nem volt szükségem arra, hogy az egész arcát lássam.

- Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom.

- Én... csak tudni szeretném, hogy nézel ki. - Magam is csodálkoztam, mitől lettem ilyen bátor.

- Mit gondolsz, hogy nézek ki?

Oldalra billentettem a fejem.

- Az orrod erős és egyenes - mondtam, arra támaszkodtam, amit egyszer megpróbáltam lefesteni. - Magasan ülő járom-

csontjaid kiemelik a szemedet. A szemöldököd finoman ívelt.
- Elvörösödtem és megálltam. Olyan széles vigyor ült az arcán, hogy szinte az összes fogát láttam, azokat a szemfogait is, amik soha nem látszódtak ki. Lázasan kutattam az agyamban valami kifogás után, miért vagyok ilyen nyílt, de a szemhéjam hirtelen elnehezedett, és ásítottam egyet.

- Mikor kapom meg a részemet?

- Micsodát?

Huncut mosollyal közelebb hajolt.

- Hát a csókomat!

Megfogtam a kezét.

- Tessék - mondtam, és a kézfejére nyomtam egy csókot. - Itt van.

Tamlin röhögve felnyerített, de a világ elhomályosult és aludni hívott. A fűzfa is arra csábított, hogy feküdjek le, én pedig szót fogadtam. Valahonnan távolról hallottam Tamlin szitkozódását.

- Feyre?

Aludni akartam, és nem is létezett jobb hely az alvásra, miközben hallgatom a fűzfát, a madarakat és a patakot. Az oldalamra feküdtem összegömbölyödve, és a fejem alá tettem a karom.

- Hazaviszlek - motyogta, de nem mozdult, hogy lábra állítson. Ehelyett mintha valami a földre puffant volna, orromat a tavaszi eső és a friss fű illata cirógatta, amikor mellém feküdt. Beleborzongtam az élvezetbe, ahogy megsimogatta a hajam.

Olyan csodás volt az álom, még soha nem aludtam ilyen jól. Ilyen melegségben, mellé fészkelődve. Nyugalomban. Amikor újra megszólalt, lehelete a fületem cirógatta, szavai elmosódva visszhangoztak, ahogy félálomban hevertem.

- Pontosan olyan vagy, amilyennek megálmodtalak.

Ezután a sötétség elnyelt mindent.

24.

FEJEZET

NEM A FELKELŐ NAP ÉBRESZTETT, hanem egy zümmögő hang. Nyögdécselve feltápászkodtam az ágyamban, és egy köpcös nőre bámultam bandzsítva, akinek a bőre mintha fakéregből lett volna, és aki a reggelizőedényeimmel matatott.

- Hol van Alis? - kérdeztem, és próbáltam kidörzsölni az álmat a szememből. Tamlin hozhatott el idáig, ő cipelhetett végig hazafelé.

- Tessék? - Felém fordult. Madárálarca ismerős volt. De arra emlékeznék, ha egy tündérnek ilyen a bőre. Már lefestettem volna.

- Alis nincs jól? - tudakoltam, és lecsúsztam az ágyról. Az én szobám ez, vagy nem? Egy futó pillantást vetettem körbe, és a válaszom igen volt.

- Nem vagy magadnál? - kérdezte a tündér. Az ajkamba haraptam. - Én vagyok Alis - mordult fel, és a fejét csóválva kiment a fürdőszobába, hogy elkészítse a fürdőmet.

Ez lehetetlen. Az általam ismert Alis szőke hajú, kissé molett és úgy nézett ki, mint egy főtündér.

Megdörzsöltem a szemem. Varázslat, Tamlin mondta, hogy az rejti el őt. Amikor az ő tündérszemével láttam, a látásomat elhomályosító varázslat szertefoszlott. De miért kell mindent elvarázsolni?

Mert egy gyáva ember voltam, és Tamlin tudta, ha a valódi lényüket láttam volna, akkor bezárkózom a szobámba, és soha ki nem dugom onnan az orrom.

Tovább romlott a helyzet, amikor lementem, hogy megkeressem a főurat. A folyosón csak úgy hemzsegték a korábban sosem látott, álarcos tündérek. Voltak köztük magas, ember-szerű főtündérek, mint Tamlin, de a többiek... kicsit sem hasonlítottak rá. Próbáltam nem bámulni őket, mivel láthatóan rendkívül meg voltak lepve a kíváncsiságom miatt.

Mire az ebédlőbe értem, már majdnem reszkettem. Lucien szerencsére úgy nézett ki, mint Lucien. Nem kérdeztem rá, hogy ez azért van-e így, mert Tamlin figyelmeztette, hogy jobban varázsolja el magát, vagy mert nem próbált olyannak tűnni, mint amilyen nem volt.

Tamlin a szokott székében ült, de kihúzta magát, amikor megjelentem az ajtóban.

- Mi a baj?

- Egy csomó ember... tündér mászkál mindenfelé. Mikor érkeztek?

Majdnem felsikoltottam, amikor kinéztem a hálósobám ablakán, és megláttam a sok tündért a kertben. Sokan rovarálcot viseltek, a sövényt vágták és a virágokat gondozták. Ezek a tündérek voltak a legfurcsábbak, a hátukon szivárványszínű, zümmögő szárnyakat viseltek, zöldesbarna bőrük és természetellenesen hosszú végtagjaik voltak és...

Tamlin kissé elharapta az ajkát, mint aki nem akar mosolyogni.

- Végig itt voltak.

- De... én nem *hallottam* semmit.

- Persze hogy nem hallottál - mondta elnyújtva Lucien, és megpörgette az egyik törét a kezében. - Gondoskodtunk arról, hogy ne láss és ne hallj senkit, csak azt, akit szükséges.

A tunikám hajtókéjét igazgattam.

- Azt akarjátok mondani, hogy amikor a puka után rohantam egyszer...

- Akkor volt közönséged - fejezte be Lucien helyettem a mondatot. Azt hittem, hogy nem keltettem semmi feltűnést, miközben lábujjhegyen haladtam el olyan tündérek mellett, akik valószínűleg majd belehaltak a röhögésbe egy hallucináló, vaksi ember miatt.

Próbáltam nem megsértődni, és Tamlin felé fordultam. Megrándult az ajka, aztán összeszorította a száját, de a szemében továbbra is ott csillogott a derű, amikor biccentett.

- Bátor próbálkozás volt.

- De a nagákat, a pucát és a Surielt is *láttam*. És annak a tündérnek valaki kitépte a szárnyait - mondtam, belül reszketve. - A varázslat rájuk miért nem terjedt ki?

Tamlin tekintete elsötétült.

- Ők nem az udvarom tagjai - jelentette ki -, így a varázslatom nem fog rajtuk. A puka a szelekhez, az időjáráshoz tartozik, mindenhez, ami változik. A nagák... pedig valaki máshoz tartoznak.

- Értem - hazudtam, mert korántsem fogtam fel mindent. Lucien nevetgélt, mert megérezte, hogy füllentek. Oldalról ránéztem. - Megint hosszú időre eltűntél.

A törével tisztogatta a körmét.

- Nagyon el voltam foglalva. Feltételezem, hogy te is.

- Mire akarsz kilyukadni? - kérdeztem vissza.

- Ha elhoznám neked egy zsinóron a holdat, akkor engem is megcsókolnál?

- Ne barmulj! - mordult rá halkan Tamlin, de Lucien csak nevetett tovább, még akkor is, amikor kiment a helyiségből.

Tamlinnel kettesben maradva csak bizonytalanul toporogtam egy ideig.

- Ha újra találkoznék Attorral - fogtam bele, de leginkább csak azért, hogy megtörjem a súlyos csendet -, akkor látnám őt?

- Igen, de nem lenne kellemes.

- Azt mondtad, hogy ő akkor nem látott engem, és nem hasonlít az udvartartásod többi tagjára - próbálkoztam. - Miért?

- Mert elvárásoltalak, amikor beléptünk a kertbe - felelt egyszerűen. - Attor nem látott, nem hallott téged, és nem érezte a szagodat. - A pillantása a mögöttem lévő ablakra esett. Beletúrt a hajába. - Mindent megteszek, hogy láthatatlanná tegyelek Attor meg a nála is szörnyűbb lények számára. A kór újra hódít, és egyre több hasonló lény szabadul fel a kötelékei alól.

Felfordult a gyomrom.

- Ha észreveszel egyet - folytatta Tamlin -, akkor tégy úgy, mintha nem látnád, még akkor is, ha ártalmatlannak tűnik, ám te nem érzed jól magad a jelenlétében. Ne szólj hozzá! Ha bánt, akkor a következményei nem lesznek kellemesek a számára... vagy az én számomra. Elég csak a nagákra gondolnod.

Az én biztonságomat szolgálja minden, nem jókedvében vadászat. Nem akarja, hogy engem bántódás érjen, ugyanakkor nem akarta megbüntetni őket azért, mert bántottak *engem*. De ha a naga nem tartozott az udvarához, akkor vajon bántotta őt az, hogy megölte őket?

Rájöttem, hogy válaszra vár, ezért bólintottam.

- A járvány... a járvány újra fellángolt?

- Egyelőre csak más területeken. Itt biztonságban vagy.

- Nem a saját biztonságomért aggódom.

A tekintete ellágyult, de az arca kemény maradt.

- Minden rendben lesz.

- Lehetséges, hogy a fellángolás csak rövid ideig tart? -

Bolond remény.

Nem felelt, ami elég ékesszóló válasz volt. Ha a járvány újra aktív... akkor nem fogom felajánlani a segítségem. Tudtam, hogy nem engedi meg nekem, hogy segítsek, akármilyen konfliktusról van is szó.

Eszembe jutott a neki ajándékozott kép és amit mondott róla, és azt kívántam, bárcsak mégis segíthetnék neki.

Másnap reggel találtam egy fejet a kertben.

Vérző főtünderfejet, egy szökőkút szobrára tűzve, ami egy szárnyaival verdeső kócsagot ábrázolt. A követ rengeteg vér borította, tehát a fej még friss lehetett, amikor valaki a kócsag felemelt csőrére karóba húzta.

Le akartam festeni az egyik íriszekkel beültetett virágágyást, ezért vittem ki az állványt és a festékeimet a kertbe. A látvány annyira sokkolt, hogy még a dobozaim és az ecseteim is kiestek a kezemből, és a kavicsra hullottak.

Hirtelen azt se tudtam, hol vagyok, ahogy a sikoltó fej néztem, kidülledő barna szemét, csorba, véres fogait. Nem viselt álarcot, tehát nem a tavasz udvarához tartozott. Mást nem tudtam kideríteni róla.

A vére élénkvörösen csillogott a szürke kövön, a szája tág-ra nyitva. Hátráltam egy lépést, és valami melegbe, kemény-be ütköztem.

Megfordultam, a kezemet ösztönösen felemeltem, de Tamlin hangja szólalt meg.

- Én vagyok.

Erre teljesen lemerevedtem. A sápadt és komor Lucien állt mellette.

- Nem az ősz udvarából jött - közölte Lucien. - Egyáltalán nem ismerős.

Visszafordultam a fej felé, Tamlin megfogta a vállam.

- Nekem se az. - Szavaiba halk, dühödt morgás vegyült, de a karmai nem karcolták a bőröm, pedig erősen fogott, és még jobban megszorított, amikor Lucien belépett a kis medencé-be, belegázolt a vöröslő vízbe, és odament a megkínzott archoz, hogy jobban szemügyre vegye.

- A füle mögött megjelölték - mondta káromkodva. - Hegy, három csillaggal.

- Az éjszaka udvara - szólt Tamlin nagyon halkan.

Ha jól emlékeztem a freskón lévő térképre, akkor az éjszaka udvara Prythian legészakibb csücske volt. A sötétség és csillagfény vidéke.

- De miért? Miért tesznek ilyet? - kérdeztem elhaló hangon.

Tamlin elengedett és mellém állt. Lucien felmászott a szoborra, hogy levegye a fejet. Én inkább egy virágzó vadalmát bámultam közben.

- Az éjszaka udvara azt teszi, amit csak akar-jelentette ki Tamlin. - A maguk törvényei, a maguk romlott erkölcsé szerint élnek.

- Szadista gyilkosok - mondta Lucien. Most már rá mertem nézni, a kócsag kőszárnyán gubbasztott éppen. Mégis elvon-

tam inkább a tekintetem. - Élveznek mindennemű kínzást, és az ilyesfajta mutatványokat szórakoztatónak találják.

Szórakoztatónak? Ez nem egy üzenet? - A parkot fürkésztem.

- Hát persze hogy az - mondta Lucien. Összerezzenem a hús és csont nedves hangjától, ahogy a fejet levette. Elég állatot megnyúztam már, de ez... Tamlin a vállamra tette a kezét. - A védelmünket kijátszva betörték hozzánk, aztán ki is jutottak. A bűncselekményt a közelben követték el, még friss a vér... - Lucien újra a vízbe csobbant. - Pontosan ez az, amit az éjszaka udvarának főura szórakoztatónak talál. A nyomorult.

Felmértem a távolságot a medence és a ház között. Hatvan, talán hetven láb. Ilyen közel jöttek hozzánk. Tamlin a hüvelykujjával a vállamat simogatta.

- Itt továbbra is biztonságban vagy. Ők ezt viccnek szánták.

- Nincs összefüggés a kórral? - kérdeztem.

- Csak annyiban, hogy tudnak arról, hogy a járvány újra fellángolóban van, és a tudunkra akarják hozni, hogy úgy fognak körözni a tavasz udvara körül, akár a keselyűk. - Olyan rosszul nézhettem ki, ahogy éreztem magam, mert hozzátette: - De én ezt nem fogom engedni.

Nem volt szívem kimondani, hogy az álarcaik ékesszóló bizonyítékai annak, hogy a járvány ellen nincs mit tenni.

Lucien kiugrott a szökőkútból, de képtelen voltam ránézni. A kezében tartotta a fejet, a keze és a ruhája tiszta vér volt.

- Hamarosan megkapják, amit megérdemelnek. Remélhetőleg rájuk is lesújt a járvány. - Tamlin rámordult Lucienre, hogy vigyázzon a fejre. A kavics megcsikordult Lucien talpa alatt.

Lekuporodtam, hogy összeszedjem a festékeimet és az ecseteket. Remegett a kezem, amikor a nagy ecsettel babráltam.

tam. Tamlin mellém térdelt, megfogta és megszorította a kezem.

- Itt biztonságban vagy - ismételte meg. Suriel parancsa visszhangzott a fejemben. *Maradj a főúrral, ember! Biztonságban leszel.*

Bólintottam.

- Ez erődemonstráció a részükről - mondta. - Az éjszaka udvara halálosan veszélyes, de csak a főuruk tartja az ilyesmit viccesnek. Ha megtámadna itt bárkit, téged, azzal több bajt okozna magának, mint amennyire az egész megérné neki. Ha a kór tényleg lesújt ezen a vidéken is, és az éjszaka udvara átlépi határainkat, akkor készen fogunk állni.

Remegett a térdem, amikor felálltam. Tündérpolitika, tündérudvarok. ..

- Amikor még a rabszolgáitok voltunk, biztos még borzalmasabb volt a felfogásuk arról, hogy mi a vicces. - Akkor vetettek kínzásoknak alá bennünket, amikor csak kedvük szotytyant rá, kimondhatatlan, borzalmas dolgokat tehettek emberi háziállataikkal.

Árnyék suhant át a tekintetén.

- Időnként örülök annak, hogy még gyerek voltam, amikor az apám a rabszolgáit a fal déli oldalára küldte. Elég szörnyűségnek voltam a szemtanúja.

Nem akartam elképzelni. Még most sem akartam a régen itt élt emberek nyomait keresni. Nem hittem volna, hogy ötszáz év elég ahhoz, hogy letörölje a borzalmak foltjait, amit a népemnek el kellett viselnie. El kellett volna engednem a témát, de nem tudtam.

- Emlékszel a boldogságukra, amikor felszabadítottátok őket?

Vállat vont.

- Igen. Bár nem ismerték a szabadságot vagy az évszakokat úgy, ahogy te. Nem tudták, mihez kezdjenek a halandó világban. De igen, a többségük boldog volt, nagyon boldog, hogy elmehet. - Egyre inkább nehezebb esett neki erről beszélni. - Én is boldog voltam, amikor láttam őket elmenni, még akkor is, ha az apám nem volt az. - Mozdulatlanul állt, de a karmai kibújtak.

Nem csoda, hogy olyan esetlenül viselkedett velem, és fogalma sem volt arról, hogy mihez kezdjen velem, amikor megérkeztem. Halkan így szóltam:

- Te nem vagy olyan, mint az apád vagy a bátyáid, Tamlin.
- Nem nézett rám, mire én hozzátettem: - Soha nem éreztetted velem, hogy fogoly vagyok, vagy valami tulajdontárgy.

Köszöneté jeléül bólintott, de a szemében lévő árnyakból láttam, hogy mondana többet is annál, mint amit eddig a családjáról mesélt. Az életéről, még azelőtt, hogy lemészárolták a családtagjait, és ez a rang a nyakába szakadt. Én nem akartam tovább kérdezősködni, hiszen a járvány így is rettenetes nyomást gyakorolt rá. Nem fogok kérdezősködni semmiről, míg ő nem áll készen rá. Teret adott nekem és tiszteletet: én is tartoztam neki ennyivel.

Aznap mégsem tudtam rávenni magam a festésre.

25.

FEJEZET

A FEJ MEGTALÁLÁSA UTÁN néhány órával Tamlint a háztárhoz hívták, de nem árulta el, hogy pontosan hová és miért. De eleget érzékelttem így szavak nélkül is: a kór más udvarokból valóban egyenesen felénk lopakodik.

Nem jött haza éjszakára, ez volt az első távol töltött éjszakája, de Luciennel megüzente, hogy életben van. Lucien anyyira hangsúlyozta, hogy életben van, hogy nagyon rosszul aludtam tőle, bár a lelkem mélyén picit csodálkoztam, hogy Tamlin tudatni akarta velem, hogy jól van. Tudtam, egy olyan úton indultam el, amelynek a végén halandó szívem valószínűleg ripityára törik, de... mégsem tudtam megálljt parancsolni magamnak. Képtelen voltam rá a nagák után. Bár látni azt a fejet... az udvarok játszmáit, hogy úgy játszanak az emberi életekkel, akár az aprópénzzel... ha erre gondoltam, szinte mindig émelygés környékezett.

A lopakodó mótety ellenére másnap vidám zshivajra ébredtem. Az ablakon kinézve láttam, hogy a kertet szalagokkal és

kis zászlócskákkal díszítették. A hegyekben tábortüzeket rak-
tak és májusfákat állítottak. Amikor megkérdeztem Alist,
akinek a népét, mint megtudtam, *urisknek* hívták, ő így felelt:

- Nyári napforduló. A nyár udvarában egykor a legfonto-
sabb ünnepnek számított, de... most minden másképpen van.
De itt is megtartják, és te is részt vehetsz rajta.

Nyár. Az elmúlt heteket én festéssel töltöttem, Tamlinnel
vacsoráztam, és az oldalán bejártam az udvarhoz tartozó
területeket. Közben pedig beköszöntött a nyár. Vajon a csalá-
dom még mindig azt hiszi, hogy egy rég elfeledett nagynéni-
nél vagyok látogatóban? Mi lehet velük? Napfordulókör ná-
lunk is tartottak mindig egy kis összejövetelt a falu központ-
jában. Természetesen nem vallásos jelleggel, bár a Boldogsá-
gos Úr gyermekei lehet, hogy odadugják most is a képüket,
hogy térítsenek a fiatalok körében. Az egyetlen kocsmában
ingyen adják a sört, ételt is osztanak, ezenkívül még
körtáncolni szoktunk. Egyedül az adott okot az ünneplésre,
hogy a hosszú nyár során van egy szabadnapunk, amikor vég-
re nem kell ültetni és földet művelni. Az itteni díszítetés,
készülődés alapján úgy véltem, valami nagyobb szabásúra,
valami sokkal átszellemültebbre készülnek.

Tamlin a nap nagy részét távol töltötte. Az aggodalom még
akkor is emésztett, amikor a kertben a zászlócskákra és a sza-
lagokra gyorsan mindenféle ábrákat pingáltam. A kór fellán-
golása ellenére, talán kisszerű és önző módon, de titokban azt
reméltem, hogy a napfordulón nem ugyanazoknak a szertartá-
soknak hódolnak, mint a tüzek éjszakáján. Nem akartam túl
sokat azon tépelődni, mit tennék, ha Tamlin előtt egy csomó
gyönyörű tündérlány sorakozna fel.

A műtermemben festegetve csak késő délután hallottam
meg Tamlin mély hangját és Lucien harsogó röhögését vissz-
hangozni a folyosón. A megkönnyebbüléstől felsóhajtottam,

de amikor kirohantam, hogy megkeressem őket, Alis elkapott az emeleten. Szinte leráncigálta rólam a festékfoltos ruhámat, és ragaszkodott ahhoz, hogy öltözzek át egy légies búzavirágkék sifon estélyibe. A hajamat kibontva hagyta, de rózsaszín, fehér és kék vadvirágokból font bele koszorút.

Korábban gyerekesnek éreztem volna magam ebben a szelídülésben, de az itt töltött hónapok alatt a vézinaságot kissé kerekdedebb idomok váltották fel. Megnöbiesedtem. Végighúztam a kezem a derekam és a csípőm lágy vonalán. Nem hittem volna, hogy egyszer izmokon és csontokon kívül valami mást is érezhetek magamon.

- Főjek meg az Üstben! - fütttyentett Lucien, amikor meglátott a lépcsőn. - Határozottan tündérien néz ki ez a lány!

Túlzottan el voltam foglalva Tamlinnel ahhoz, hogy megköszönjem a bókot. Tamlint néztem, érte-e valamilyen sérülés, van-e rajta vér vagy valamilyen jele a járványnak. De tiszta volt, szinte sugárzott, fegyvertelenül állt és mosolygott. Akármivel is akadt dolga, épségben hazatért.

- Csodásán nézel ki - mormogta, és volt valami lágy a hangjában, amitől legszívesebben doromboltam volna.

Kihúztam magam, nem akartam, hogy lássa rajtam, milyen nagy hatást gyakoroltak rám a szavai, a hangja vagy csupán az, hogy jól van. Még nem.

- Meglep, hogy ma részt vehetek az ünnepségen.

- Szerencsétlenségedre és a nyakad szerencsétlenségére - replikázott Lucien - ma este csak buli lesz.

- Te éjszakánként azért nem alszol, mert akkor gondolod ki a másnapi szellemességeidet?

Rám kacsintott, Tamlin elnevette magát, és a karját nyújtotta.

- Luciennek igaza van - jelentette ki a főúr. Minden porci-kámat átjárta az érintése, éreztem kemény izmait a zöld tunikája alatt. A kertbe vezetett, Lucien követett bennünket.

- A napfordulót akkor ünnepeljük, amikor egyforma hosszú a nappal és az éjszaka. Ez a semlegesség ideje, amikor mindenki elengedheti magát. Mindenki egyenrangú, egyszerűen csak tündér, nem főtündér, és élvezzük az együttlétet, ennyi az egész.

- Éneklés, tánc, mértéktelen italozás - szúrta közbe a mellettem lépdelő Lucien. - És flört! - tette hozzá gonosz vigyorral.

Minden érintés, ahogy Tamlin teste hozzám ért, egyre csak növelte a vágyam, hogy átöleljem, érezzem az illatát, érintsem, érezzem az ízét. Elképzelhető, hogy észrevette, hogy a nyakamat és az arcomat előnti a forróság, és a szívem összevissza ver, de ennek nem adta jelét, épp csak jobban megszorította a kezem, amikor a parkból kiérve a mezőkön sétáltunk tovább.

Már alkonyodon, amikor elértük az ünnepség helyszínéül szolgáló fennsíkot. Próbáltam nem nézni az összegyűlt tündérekre annak ellenére, hogy ők viszont megbámultak. Még soha nem láttam ennyi tündért egy helyen, legalábbis úgy, hogy a varázslat nem rejtette el őket a szemem elől. Most, hogy a szememmel már láttam is, csodás látványt nyújtottak a különleges ruhák, kecses formák, színek, a különös sokféleség. A jelenlétem a főúr oldalán nem sokáig keltett feltűnést, részben Tamlin mély, figyelmeztető morgásának köszönhetően, ami a kíváncsiakat elűzte és arra ösztönözte, hogy a saját dolgukkal törődjenek.

A fennsík távolabbi szélén sorban állították fel az étellel megrakodott asztalokat. Elvesztettem Tamlint, miközben sorban álltam, hogy megtöltsen a tányéromat. Mindenáron

igyekeztem cáfolni a látszatot, hogy én a főúr emberjátékszerre lennék. A hatalmas, füstölgő tábortűz mellett felcsendült a zene. A hegedű, a dobok és más vidám csengésű hangszerek hangjára én is a fűvön roptam. A vérszomjas tüzek éjszakájának derűs húga volt ez a könnyed, vidám és nyílt ünnep.

Lucien természetesen sikeresen felszívódott, amikor szükségem lett volna rá. így magányomban egy selyemlámpásokkal és csillogó szalagokkal díszített jávorfa alatt ettem meg egy szelet epertortát, egy almatortát, egy áfonyás pitét. Ezeknek a nyári finomságoknak éppolyan íze volt, mint a halandók birodalmában.

Nem bántam, hogy egyedül hagytak, elfoglaltam magam azzal, hogy a lámpásokat és a szalagok csillogását figyeltem, és az árnyékokat, amiket vetettek. Talán ez lesz a következő festményem témája. De az is lehet, hogy lefestem az éppen táncolni készülő légies tündéreket. Különböző szögből, különböző színekkel. Kíváncsi lettem volna, hogy szolgált-e bármelyikük modellként azoknál a festőknél, akiknek a képei a galériában ki voltak állítva.

Elindultam, hogy valami italt szerezzek magamnak. A fennsík még zsúfoltabbá vált, amikor a nap eltűnt a horizonton. A hegyekben további tábortüzek gyúltak, és elkezdődött a mulatozás. Az alkalmi szünetekben a zenénk átszűrődött hozzánk is. Töltöttem magamnak egy serleggel az aranylóan csillogó borból. Lucien végre megjelent mögöttem.

- A te helyedben én nem innék ebből.

- Igen? - kérdeztem vissza, és a pezsgő folyadékra finto-rogtam.

- Ez a tündéreknak való ital napfordulóra - magyarázta Lucien.

Hümmögve beleszagoltam. Nem éreztem az alkoholt, inkább olyan szaga volt, mint egy nyári napnak, amikor egész

nap a fűvön fekszel, és hűs tavakban fürdesz. Még soha nem éreztem ilyen fantasztikus illatot.

Komolyan beszélek-szólt Lucien, de én a poharat már az ajkamhoz emeltem. Kérdőn felvontam a szemöldököm. - Emlekszel, amikor legutóbb rá se hederítettél a figyelmeztetésemre? - A nyakamba bökött, mire én eltoltam a kezét.

- Igen, és azt is mondtad, hogy a boszorkánybogyók ártalmatlanok, aztán már csak arra emlékszem, hogy félig öntudatlan állapotban dülöngélek - mondtam, a néhány héttel ez előtti emlékezetes délutánra utalva. Utána órákig hallucináltam, Lucien betegre röhögte magát, mire Tamlin belökte a tükörmedencébe. Elhessegettem a gondolatot. Ma, csak ma tényleg kirúgok a hámból. Ördögbe az óvatoskodással! El akartam felejteni az udvar határain kívül leselkedő kórt, amely fenyegeti a főurat és területeit. Egyébként *merre* kódorog Tamlin? Ha valamilyen veszély fenyegetne, akkor Lucien biztosan tudna róla, és lemondták volna az ünnepséget.

- Ezúttal nem tréfálok - mondta Lucien, de én elhúztam a serlegemet, hogy ne érje el. - Tam kibelez, ha rájön, hogy ilyet ittál.

- Te mindig nagyon ügyelsz a saját érdekeidre - mondtam, és látványosan felhajtottam a pohár tartalmát.

Mintha tűzijátékok milliói robbantak volna fel bennem és csillagfénnnyel töltötték volna meg az ereimet. Hangosan felnevettem, Lucien csak morgott.

- Buta ember! - sziszegte. De a varázslat szertefoszlott róla. Vörös haja úgy égett, mint a forró fém, barnásvörös szeme pedig úgy izzott, mint egy feneketlen kohó. *Ezt fogom legközelebb lefesteni.*

- Le foglak festeni - mondtam, és vihogtam, szó szerint *vihogtam*, amikor a szavak kibuktak belőlem.

- Az Űst főzzön és süssön meg engem! - motyogta, mire én újra felnevettem. Mielőtt le tudott volna állítani, felhajtottam még egy pohár tündérbort. Még soha nem éreztem ilyen varázslatos ízt.

Olyan kötelékektől szabadított meg, amelyekről nem is tudtam, hogy léteznek.

A zene szirének énekébe ment át. A melódia mágnesként vonzott, képtelen voltam neki ellenállni. Minden lépésnél élveztem a talpam alatt a nedves fűvet. Nem is tűnt fel, hogy valahol elhagytam a cipőmet.

Az égbolton olvadt ametiszt, zafír, rubin örvénylett, és ezek egy ónixfekete tóba ömlöttek. Úszni akartam benne, fűrödni a színekben, érezni, ahogy a csillagok az ujjaim közt ragyognak.

Megbotlottam, pislogtam egyet, és egy csapat táncos mellett találtam magam. Egy zenekar tündérhangszereken játszott. Én alig álltam a lábamon, ahogy néztem a tábortűz körül táncoló tündéreket. Nem ünnepélyes tánc volt. Úgy tűnt, ők is olyan lazák és szabadok, mint én. Imádtam őket ezért.

- Az ördögbe, Feyre! - Lucien megragadta a könyökömet. - Azt akarod, hogy kockára tegyem az életemet, nehogy megint vásárra vidd a te halandó bőröd?

- Tessék? - kérdeztem vissza. Az egész világ forgott körülöttem, lelkesítőn, mámorítóan.

- Idióta - sziszegte a szemembe. - Részeg idióta.

A tempó fokozódott. Része akartam lenni a zenének, együtt akartam száguldani vele, összefonódni a hangjegyekkel. Éreztem magam körül a muzsikát, olyan volt, mint egy eleven, lélegző csoda, öröm és szépség.

- Feyre, fejezd be! - parancsolta Lucien, és újra elkapott. Eltáncoltam előle, a testem továbbra is a hangok felé tántorgott.

- *Te fejezd be! Ne komolykodj már ennyire!* - mondtam neki, és leráztam. Hallani akartam a zenét, ahogy a hangszeren megszületik. Lucien nagyot káromkodott, amikor meg-lódultam.

A szoknyáimat felfogva a táncosok közé suhantam. Az ál-arcos zenészek ültek, nem néztek fel rám, ahogy tánclépésben ugráltam előttük. Nem léteztek béklyók és korlátok, csak én és a zene és a tánc, a tánc, a tánc. Nem voltam tündér, de része voltam ennek a földnek, a föld pedig az én részem volt. Akár életem végéig is boldogan roptam volna így.

Az egyik hegedűs felnézett, mire megálltam.

Erős nyakán verejték csillogott, az állát sötét hegedűjén nyugtatta. Felhajtott ingujja alól előtűnt izmos karja. Egyszer említette, hogy szívesen lenne vándormuzsikás, ha nem lenne harcos vagy főúr, de most, hogy hallottam játszani, tudtam, hogy egy vagyont kereshetne vele.

- Sajnálom, Tam - bukott ki Lucienből, aki a semmiből bukkant fel. - Csak egy kis időre hagytam magára az egyik asztalnál. Mire visszaértem, ő már védelte a bort és...

Tamlin nem hagyta abba a játékot. Aranyhaja nedves volt az izzadságtól, csodásán jóképűnek tűnt, még úgy is, hogy nem láttam az arca nagy részét. Vadul rám mosolygott, amikor előtte kezdtem táncolni.

- Majd én vigyázok rá - mormogta Tamlin a zene közben, én ragyogtam, a táncom felgyorsult. - Menj, érezd jól magad!

- Lucien eliszkolt.

Túlkiabáltam a zenét.

- Nincs szükségem testőrré! - Csak forogni, forogni, forogni akartam.

- Tényleg nincs - mondta Tamlin. Egyszer se rontott. A vonója táncolt a húrokon, erős és kemény ujjain nyoma sem

volt azoknak a karmoknak, amiktől már nem féltem... - Táncolj, Feyre! - suttogta. Táncoltam.

Felszabadultam, a világ csak forgott körülöttem, nem tudtam kikel táncolok, vagy hogy néznek ki a partnereim, csak azt tudtam, hogy én magam váltam zenévé, tűzzé és éjszakává, és semmi nem tudott volna megfékezni.

Ezalatt pedig Tamlin és a zenészei olyan életörömmel teli zenét játszottak, hogy nem tudtam elképzelni, hogy ez ne csorduljon túl a világon. Ott voltam mellette, az én tündérum, védelmezőm, harcosom és barátom mellett, előtte táncoltam. Rám vigyorgott, én pedig táncoltam tovább, amikor felállt a székéből, és letérdelt elé a fűbe, egyedül nekem hegedült.

Csak nekem zenélt - ajándék volt. Csak nekem játszott, ujjai gyorsan és keményen jártak a húrokon. A testem úgy tekergőzött, akár a kígyóé. Hátrahajtottam a fejem, felnéztem az égre, és hagytam, hogy Tamlin zenéje teljesen betöltsön.

Valaki derékon ragadott és visszaterelt a táncolok gyűrűjébe. Majdnem kipukkadtam a nevetéstől. Amikor kinyitottam a szemem, Tamlint láttam, ő forgatott körbe-körbe.

Teljesen elmosódtak körülöttem a színek és a hangok, és mindenben őt láttam, csak ő tartott vissza a teljes bódulattól, attól, hogy kilépjek a testemből. Minden porcikám izzott és égett, ahol csak hozzám ért.

Teljesen átjárt valamilyen kellemes melegség. Mintha soha nem tapasztaltam volna meg igazán a nyarat, ahogy azt sem sejthettem, hogy ki bukkan fel majd a jég- és hólepte vadonból. Azt akartam, hogy örökké tartson az élmény, örökre itt akartam maradni ezen a dombtetőn.

A zene a végéhez közeledett. Én levegőért kapkodva pillantottam fel a lemenőben lévő holdra. Patakokban folyt rólam a verejték.

Tamlin is zihált, és kézen fogott.

- Az idő gyorsabban telik, ha az ember becsíp a tündérborból.

- Nem vagyok részeg - fújattam. Ő csak nevetett és arrébb kísért a táncolóktól. Megmakacsoltam magam, és a sarkamat a földre mélyesztettem, amikor már elhagytuk volna a tűz fényét.

- Mindjárt újakezdik - mondtam, és a felfrissült zenészek köré gyülekező táncosokra mutattam.

Közelebb hajolt. A leheletével kényeztette a fülkagylómat, amikor ezt suttogta:

- Valami jobbat akarok mutatni neked.

Nem ellenkeztem tovább.

Lekísért a dombról, elég volt neki a holdfény a tájékozódáshoz. Csak olyan ösvényt választott, amit puha fű borított, mert mezítláb voltam. A zene hamarosan elhalkult, és az esti szellőben sóhajtozó fák hangja váltotta fel.

- Megérkeztünk - mondta Tamlin. Egy tágas mező szélén álltunk meg. Átkarolt, úgy néztünk körül.

A magas fűszálak úgy néztek ki, mint a víz, ahogy a hold utolsó sugarai táncoltak rajtuk.

- Mi ez? - kérdeztem halkán, de ő a szájára tette a mutatóujját, és csak intett, hogy nézzek előre.

Pár percig nem történt semmi. Aztán a rét túlsó oldaláról csillogó alakzatok tucatjai kezdtek áramolni, csak kicsit erősebben annál, ahogy a holdfény káprázott volna. Ekkor kezdődött az ének.

Az egész egyetlen közös hang volt, de egyszerre férfi és női is, akár egy érem két oldala: egymásnak énekeltek, egyik hívott, a másik válaszolt. A torkomhoz emeltem a kezem, amikor a zene felerősödött, és táncra perdültek. Átkeringőzték a mezőn, áttetszően, légiesen, mint a ferde holdsugár.

- Mik ezek?

- Lidércfények. Levegőből és fényből álló lelkek - felelt halkán. - Ők is a napfordulót ünneplik.

- Gyönyörűek.

A szájával kényeztette a nyakamon a bőrt, úgy felelt.

- Gyere, táncoljunk, Feyre!

- Komolyan? - Megfordultam, az arcunkat csak néhány hüvelyk választotta el egymástól.

Lustán elmosolyodott.

- Komolyan. - És mintha én is levegőből lettem volna, velem is sodró lendületű táncba fogott. Az iskolában tanult lépésekre alig emlékeztem, de ő kisegített. Az állatokra jellemző kecses eleganciával mozgott, egy kicsit sem bizonytalanodott, előre megérezte, ha véletlenül botlani készültem, és csak táncoltunk a szellemektől fénylő mezőn.

Olyan könnyűnek éreztem magam, mintha pitypangpihe lettem volna, ő pedig úgy fűjt, akár a szél, szerte a világba.

Rám mosolygott, én pedig visszamosolyogtam. Nem kellett megjátszanom magam, az lehettem, aki éppen voltam. Csak pörgetett, forgatott a réten, a lidércfények pedig tucatnyi holdként táncoltak körülöttünk.

Fokozatosan lassultunk, majd megálltunk, és a szellemek zenéjére egymás karjaiban ringatóztunk.

A fejemre támasztotta az állát, és a hajamat, tarkómat simogatta, kényeztette.

- Feyre - suttogta a levegőbe a fejem felett. Gyönyörűen csengett a szájából a nevem. - Feyre - súgta újra, nem kérdés volt. Mintha egyszerűen élvezte volna, hogy kimondja.

A szellemek olyan gyorsan foszlottak szerte, ahogy megjelentek, és magukkal vitték a zenéjüket is. Csak pislogtam nagyokat. A csillagok fénye is fakult, az ég szürkéslila színű lett.

Tamlin arca néhány hüvelyknyire volt az enyémtől.

- Mindjárt pirkad.

Bólintottam, megigézett a látványa, rabul ejtett az illata, a tapintása. Felnyúltam, meg akartam érinteni az álarcát. Nagyon hideg volt, annak ellenére, hogy mennyire kipirult alatta. Remegő kézzel, zihálva érintettem meg az állát. Puha volt, forró.

Megnyalta a száját, ő is éppúgy kapkodta a levegőt, ahogy én. Megszorította a derekamat, hagytam, hogy közelebb húzzon magához, testének melege átjárt.

Hátra kellett hajtanom a fejem, hogy a szemébe tudjak nézni. Nem tudtam eldönteni, mosolyogni vagy remegni fog-e a szája.

- Mondani akarsz valamit? - kérdeztem. A mellkasára tettem a kezem, hogy el tudjam tolni magamtól. De ő a hajam alá csúsztatta és a tarkómra tette a kezét.

- Azt hiszem, szívesen megcsókolnálak - mondta halkan, és figyelmesen nézett.

- Akkor hajrá! - Belepirultam vakmerőségembe.

Ő csak nevetve fújtatott egyet, aztán fölém hajolt.

Az ajkunk egymáshoz ért, érintése tapogatózó, puha, meleg volt. Egy picit visszahúzódott. A szemembe nézett, és én sem vontam el a tekintetem. Újra megcsókolt, ezúttal erősebben, de egyáltalán nem úgy, ahogy a nyakamat. Ezután még jobban eltávolodott, és figyelmesen nézett.

- Ennyi volt? - kérdeztem, mire nevetett, és szenvedélyesen megcsókolt.

A nyaka köré fontam a karomat, közelebb húztam magamhoz, és hozzábújtam. A keze a hátamon járt, játszott a hajammal, megragadta a derekamat, mintha mindenhol érezni akarna, és semmi nem lenne neki elég.

Halkan nyögött egyet.

- Gyere - mondta, és homlokon csókolt. - Menjünk, nehogy lemaradjunk róla!

- A lidércfényeknél is jobb lesz? - kérdeztem, de ő csak megpuszilt az arcomon, aztán a nyakamon, és végül szájon csókolt. Követtem őt a fák közé az egyre erősödő fényben. Erősen, határozottan fogta a kezem, ahogy haladtunk az alacsony szálló ködben, és felsegített egy harmattól csúszós dombra.

Leültünk a tetején. Lenyeltem a mosolyom, amikor átkarolt és közelebb húzott magához. A vállára hajtottam a fejem, ő pedig a fejdíszemen lévő virágokkal játszadozott.

Csendben néztük az előttünk elterülő dimbes-dombos zöld tájat.

Az ég ibolyakék lett, a felhőket rózsaszín fény töltötte meg. Aztán a leírhatatlanul színes, csillogó korong, a nap előbújt a horizont alól, és minden köré arany körvonalat vont. Mintha a világ született volna meg előttünk, és mi lettünk volna az egyedüli szemtanúi.

Tamlin még szorosabban magához vont, és megpuszilta a fejem búbját. Hátrahajoltam, hogy fel tudjak nézni rá.

A felkelő nap fényétől csillogtak az arany pöttyök a szemében.

- Mondani szeretnél valamit?

- Az apám egyszer megkért, hogy ne szóljak bele, ha a nővéreim egy jobb életet, egy jobb világot képzelnek el maguknak. Én pedig azt feleltem neki, hogy nincs ilyen. - A hüvelykujjammal végigsimítottam a száját, megcsodáltam, és a fejemet csóváltam. - Soha nem értettem, mert... mert képtelen voltam elhinni, hogy lehetséges. - Nyeltem egyet, és elvettem a kezem. - Egészen mostanáig.

Nagyot nyelt. A csókja ezúttal mély volt, határozott, ugyanakkor ráérős, teljesen betöltött.

Hagytam, hogy a hajnal belém kússzon, és Tamlin ajkának minden mozdulatával, nyelvének minden érintésével nőjön bennem. Könnyek serkentek csukott szemem alatt.

Ez volt életem legboldogabb pillanata.

26.

FEJEZET

LUCIEN MÁSNAP EBÉDKOR csatlakozott hozzánk, ez az ebéd egyébként mindannyiunk számára reggeliül szolgált. Mióta kifogásoltam a szükségtelenül nagy asztalt, egy sokkal kisebb változatnál étkeztünk. A szokatlanul szótlan Lucien evés közben folyamatosan a halántékát dörzsölgette. Lenyeltem a mosolyomat, és megkérdeztem:

- És te merre jártál múlt éjjel?

A fémszemével hunyorogva nézett rám.

- Míg ti a szellemekkel táncoltatok, én a határon szolgáltam. - Tamlin figyelmeztetésképpen köhintett egyet, mire hozzátette: - Nem voltam egyedül. - Sunyin rám mosolygott.

- Az a hír járja, hogy ti csak hajnalban jöttetek haza.

Tamlinre néztem az ajkamat harapdálva. Reggel, amikor ágyba bújtam, gyakorlatilag lebegtem. De Tamlin most úgy fürkészte az arcom, mintha a megbánás vagy a félelem jeleit kutatná. Nagyon vicces volt.

- Megharaptad a nyakam a tüzek éjszakáján - vettem oda könnyedén. - Ha ezek után szóba állok veled, akkor néhány csók igazán semmiség.

Az asztalra támaszkodva közelebb hajolt.

- Semmiség? - A tekintete az ajkamra villant. Lucien mocorgott a székében, valamit mormogott az Üstnek, hogy könnyörüljön rajta, de nem törődtem vele.

- Semmiség - ismételtem meg kissé távolságtartóan. Miközben Tamlin száját néztem, annyira ráhangolódtam, hogy szinte együtt mozogtam vele. Átkoztam a bennünket elválasztó asztalt. Szinte éreztem meleg leheletét.

- Biztos vagy benne? - dünnyögte, elég feszülten és mohón ahhoz, hogy örültem, hogy ülök. Itt helyben, az asztal tetején is megkaphatott volna. Érezni akartam a nagy kezét a csupasz bőrömön, azt akartam, hogy a fogával végigkarcolja a nyakam, az egész testemen akartam érezni a száját.

- Én egyébként ebédelnék - szolt Lucien. Én csak pislogtam, és nagyot sóhajtottam. - De most, hogy rám figyelsz, *ugye, Tamlin* - csattant fel, bár a főúr újra engem nézett, a szemével kószolgatott. Alig bírtam egyhelyben ülni, a ruhám már-már elviselhetetlenül ingerelte túl forró bőröm. Tamlin némi erőfeszítés árán visszafordult a követéhez.

Lucien mocorgott a székében.

- Hálátlan feladat rossz hírt hozni, de kontaktszemélyem a tél udvarából egy levelet juttatott hozzám. - Vett egy nagy levegőt, jól láthatóan, hogy ő is lehiggadjon, én pedig azon tűnődtem, hogy a követi szerepkörbe vajon a kémkedés is beletartozik-e. Az is felmerült bennem, hogy vajon miért az én jelenlétemben áll elő mindezzel. A mosoly Tamlin arcán nyomban elhalványult. - A kór - folytatta Lucien feszülten, halkán - két tucat gyermeket ragadott el.

Két tucatot, mind elmentek. - Nyelt egyet. - Egyszerűen kiégetta a mágiájukat, aztán összetörte a tudatukat. A tél udvarában mindenki csak tehetetlenül nézte, amikor a kór megtámadta őket. A gyász felfoghatatlan. A kapcsolatom szerint más udvarokat is sújt, bár az éjszaka udvartartásának természetesen haja szála sem görbült. Úgy tűnik, ez a mocskos járvány így terjed, minden támadással egyre délebbre jut.

Minden melegség, minden szikrázó vidámság egy csapásra elillant belőlem, ahogy a vér is kifutott az arcomból.

- A járvány... emberekre is lesújthat? - Ennyit sikerült ki-nyögnöm. Gyerekek. A gyermekeknek sem kegyelmezett a sötétség és halál vihara. És ha az utódok oly ritkák, ahogy Alis állította, akkor a veszteség minden képzeletet felülmúlt.

Tamlin tekintete elsötétült. Lassan ingatta a fejét, mint aki meg akar szabadulni a gyásztól és a halál okozta döbbenettől.

- A járvány úgy árthat nekünk, hogy... - Hirtelen felugrott, a széke is eldőlt. Kieresztette a karmait, és hosszú, csillogó szemfogakkal a nyitott ajtó felé morrant.

A ház, melyet rendszerint betöltött a szoknyák suhogása és a szolgák cseveje, elcsendesült.

Nem a tüzek éjszakájának súlyos csendjét, hanem valami reszkető csendet éreztem, amitől legszívesebben az asztal alá kuporodtam vagy elrohantam volna. Lucien káromkodva kivonta a kardját.

- Az ablakhoz! Vidd Feyre-t az ablakhoz, a függönyhöz! - morogta Tamlin Luciennek, de közben le nem vette a nyitott ajtóról a tekintetét. Lucien megragadta a könyökömet, és felráncigált a székemből.

- Mi... - kezdtem volna, de Tamlin akkorát mordult, hogy belevisszhangzott az egész terem. Felkaptam egy kést az asztalról, és hagytam, hogy Lucien az ablakhoz vezessen és nekinyomjon a bársonyfüggönynek. Már éppen meg akartam

kérdezni, hogy miért nem mögé bújtat, de a rókaálarcos tündér csak meglökött, és a hátával a falnak préselt.

A mágia szaga megcsapta az orrom. Lucien a kardját a földre irányította és annyira szorította, hogy az ujja is belefehéredett. A mágia varázslatként működött, így rejtettek el, beolvasztottak Lucienbe. Láthatatlanná váltam, a tündér mágiája és szaga elrejtett. Óvatosan Tamlinre pillantottam, aki nagy levegőt vett, visszahúzta a karmait és a szemfogait, és a semmiből a kardszíja is megjelent a mellkasán. De nem vett ki belőle kést, hanem felállította a székét, lehuppant rá, aztán a körmeit nézegette. Mintha mi sem történt volna.

Pedig valami szörnyűség közeledett, ami még őt is megrémítette, valami, ami ártana nekem, ha tudná, hogy itt vagyok.

Attor sziszegő hangja rémlett fel a tudatomban. Léteznek még nála is borzalmasabb lények, mondta Tamlin. Rettenetesebbek, mint a nagák, a Suriel vagy Bogge.

Lépések hallatszottak a folyosóról. Egyenletesek, lazák, hétköznapiak.

Tamlin továbbra is a körmét tisztogatta, Lucien pedig az ablakon bámult kifelé. A lépések zaja hangosabb lett, csikorgó csizmatalpak a márványlapokon.

Aztán megjelent.

Nem viselt álarcot. Attorhoz hasonlóan máshová, *valaki* máshoz tartozott.

De ami még rosszabb... Már találkoztam vele. Ő mentett meg attól a három tündértől a tüzek éjszakáján.

Elképesztő eleganciát sugárzó, macskaszerű léptekkel közeledett az ebédlőasztalhoz, és néhány méterre a főúrtól megállt. Pontosan olyan volt, mint amire emlékeztem. Finom, gazdag ruháját az éjszaka indáiba burkolta, arannyal és ezüsttel díszített ébenfekete tunikát, sötét nadrágot és fekete, térdig

érő csizmát viselt. Nem mertem még lefesteni őt, de már most tudtam, hogy soha nem is lenne hozzá bátorságom.

- Főúr - búgta az idegen, és finoman fejet hajtott. Nem hajolt meg.

Tamlin ülve maradt. Mivel nekem háttal ült, nem láttam az arcát, de amikor megszólalt, a hangjában az erőszak ígérete csengett.

- Mit akarsz, Rhysand?

Rhysand szívdöglesztően mosolygott, és a kezét a mellkasára tette.

- Rhysand? Ne csináld már, Tamlin! Negyvenöt éve nem láttalak, és most egyszerre csak Rhysandnek hívsz? Csak a foglyaim és az ellenségeim szólítanak így. - Vigyora ekkor még szélesebb lett, az arckifejezése pedig már olyan vadságot és kegyetlenséget sugárzott, amilyennek Tamlint soha nem láttam. Megfordult, én meg a lélegzetemet is visszafojtottam, amikor Lucienre pillantott. - Rókaálarc. Illik hozzád, Lucien.

- Menj a pokolba, Rhys! - csattant fel Lucien.

- Mindig szerettem a söpredékkal foglalkozni - szólt az idegen, aztán Tamlin felé fordult. Én továbbra sem vettem levegőt. - Remélem, nem zavartalak meg benneteket.

- Éppen ebédeltünk - felelt Tamlin, a hangjából most hiányzott a melegség, amihez már hozzászoktam. A főúr hangja. Fáztam tőle belül.

- Izgalmasan hangzik - dorombolta Rhysand.

- Mit keresel itt? - erősködött Tamlin, aki továbbra sem állt fel a székéből.

- Csak meg akartalak keresni. Látni akartam, hogy vagy. Megkaptad-e a kis ajándékomat.

- Semmi szükség nem volt rá.

- Kellemes emlék a régi szép napokról, nem? - Rhysand csettintett és körbekémlelt a szobában. - Majdnem fél évszáz-

zada egy vidéki birtokon gubbasztasz! Nem is értem, hogy bírtad ki. De - mondta, újra Tamlin szemébe nézve - te egy olyan makacs féreg vagy, hogy ez a hely paradicsomnak tűnhetett Hegyaljához képest. Gondolom, az is. Mégis meg vagyok lepve: negyvenöt év és még csak meg sem próbáltad menteni magad és a területeidet. Még most sem, amikor a dolgok kezdenek újra érdekessé válni.

- Nincs mit tenni - ismerte be Tamlin halkán.

Rhysand közelebb lépett hozzá, minden mozdulata olyan lágy volt, akár a selyem. Suttogásba ment át, erotikusan simogatott a hangja, az arcomat elöntötte a forróság.

- Milyen kár, hogy viselned kell ennek a súlyát, Tamlin, és még nagyobb kár, hogy annyira beletörődöttél a sorsodba. Lehet, hogy makacs vagy, de ez a viselkedés szánalmas. Menynyire más volt az a főúr, aki azt a brutális harci egységet vezette évszázadokkal ezelőtt!

- Mit tudsz te egyáltalán? Amarantha ágyasa vagy, semmi több - vetette közbe Lucien.

- Lehet, hogy a csicskája vagyok, de megvan rá az okom. - Beleborzongtam a hangjába, olyan metsző volt, akár a borotva. - Én legalább nem a megfelelő pillanatra várok a sövényem és virágocskáim mögé bújva, miközben a világ pokollá változik körülöttem.

Lucien kardja leheletnyit megemelkedett.

- Ha azt hiszed, hogy ez minden, amit teszek, akkor hamarosan megtudhatod, mi az igazság.

- Kicsi Lucien. Biztosan sokan találgatták, mi lehetett az oka, hogy átjöttél a tavasz udvarába. Mily szomorú kedves mamádat folyton búslakodni látni miattad!

Lucien nekiszegezte a kardját.

- Vigyázz a mocskos szádra!

Rhysand elnevette magát, ahogy egy szerető nevet, mélyen, lágyan, intímen.

- Vajon így szokás beszélni Prythian egyik főúrával?

Kihagyott a szívem. Ezért menekültek hát előre a tüzek éjszakáján, hiszen az útjába akadni maga lett volna az öngyilkosság. És mert a sötétség úgy fodrozódik róla, lilás szeméből, ami úgy ég, akár a csillag...

- Ejnye már, Tamlin! - szólt Rhysand. - Nem kellene megfeddned a lakájodat, amiért így beszél velem?

- Az én udvaromban nem követelem meg a rangnak járó tiszteletet - szólt Tamlin.

- Jaj, még mindig? - Rhysand keresztbe fonta a karját. - Pedig olyan szórakoztató tud lenni, amikor hason csúsznak az ember előtt. Feltételezem, az apád nem mutatta meg ezt neked.

- Ez nem az éjszaka udvara - sziszegte Lucien. - Itt nincs hatalmad, szóval húzz el innét! Még kihűl Amarantha ágya.

Próbáltam minél halkabban lélegezni. Rhysand, ő küldte tehát a fejet. *Ajándékba*. Beleborzongtam. Ez a nő, Amarantha vajon szintén az éjszaka udvarához tartozik?

Rhysand fűjt egyet, de a következő pillanatban az emberi szemnek felfoghatatlan sebességgel Lucien mellett termett, és az arcába morgott. Lucien a hátával a falnak szorított engem, olyan keményen, hogy majdnem felkiáltottam, ahogy a fának préselődtem.

- Te még a világra se jöttél, amikor én már a csatamezőn öldököltem - morogta Rhysand. Aztán olyan gyorsan, ahogy jött, elfordult, lazán, közömbösen. Nem, soha nem leszek annyira bátor, hogy lefessek ezt a sötét, halhatatlan eleganciát, száz év is kevés lenne hozzá. - Mellesleg - folytatta, és zsebre vágta a kezét - mit gondolsz, ki tanította meg hően szeretett Tamlinedet a kardforgatás és az udvarlás finomságaira?

Nem hiheted komolyan azt, hogy mindent az apja kis kiképzőtáborában tanult.

Tamlin a halántékát dörzsölte.

- Hagyd ezt egy másik alkalomra, Rhys. Hamarosan úgyis találkozunk.

Rhysand az ajtó felé indult.

- Amarantha alig várja. Ahogy így most elnézlek, nyugodtan jelenthetem neki, hogy megtörtél, és átgondolod az ajánlatát. - Lucien lélegzet-visszafojtva figyelte, hogy elment az asztal mellett. Az éjszaka udvarának főura szórakozottan végighúzta az ujját a székem támláján. - Én is alig várom, hogy lássam az arcodat, amikor...

Ekkor figyelmesen szemügyre vette az asztalt.

Lucien úgy állt, mint aki karót nyelt, és még keményebben a falnak préselt. Az asztal három főre volt terítve, és Rhysand a félig teli tányérom előtt állt.

- Hol a vendégetek? - kérdezte, felemelte a serlegemet, és beleszagolt, aztán letette.

- Elküldtem, amikor megéreztem, hogy jössz - hazudta Tamlin hűvösen.

Rhysand vele szemben állt, tökéletes arca híján volt minden érzelemnek, aztán felvonta a szemöldökét. Némi izgatottság vagy kételkedés árnyéka suhant át az arcán, majd Lucien felé fordult. A mágia orrfacsaró volt, rettegve néztem Rhysandre, akinek az arcát eltorzította a düh.

- Van *merszed* elvárásolni *engem*? - morogta, ibolyakék szeme égett és az enyémbé fűródott. Lucien csak még erősebben nyomott a falnak.

Tamlin széke megnyikordult, ahogy hátratólta. Felállt, karmait kieresztette, ezek veszélyesebbnek tűntek a testére erősített késeknél.

Rhysand úgy tett, mint aki megzabolázza a haragját, és csak nézett, nézett engem.

- Emlékszem rád - dorombolta. - Úgy tűnik, nem törődte a figyelmeztetésemmel, hogy maradj ki a bajból. - Tamlin felé fordult. - Mondd már meg, kérlek, ki a vendég?

- Ő az én menyasszonyom - felelte Lucien.

- Ó! És én még azt hittem, hogy annyi évszázad óta még mindig gyászolod póri származású szeretődet! - mondta Rhysand, és felém indult. A napfény nem csillogott tunikája fémes szálain, mintha a belőle lüktető sötétség elnyelte volna.

Lucien Rhysand lába elé köpött, és közénk emelte kardját.

A vendég méreggel átítatott mosolya szélesebb lett.

- Csalódtam benned, Lucien. Meglátod, Amarantha csicskája milyen gyorsan el tudja intézni az ősz egész udvarát. Főleg annak drágalátos úrnőjét.

Lucien elsápadt, de szilárdan állt a helyén.

- Tedd le a kardod, Lucien! - kérte Tamlin.

Rhysand tekintete rám villant.

- Tudtam, Lucien, hogy szeretsz rangon aluli szeretőt választani, de soha nem gondoltam volna, hogy odáig süllyedsz, hogy egy halandó szeméttel is összeállsz. - Égett az arcom. Lucien remegett, de nem tudtam volna megmondani, hogy a haragtól, a félelemtől vagy a bánattól. - Az ősz udvarának úrnője borzasztó bánatos lesz a legkisebb fiáról szóló hírek miatt. Én a helyedben távol tartanám az új kiscicámat az apádtól.

- Elég, Rhys, most már menj el! - parancsolta Tamlin. Néhány lépésre állt az éjszaka udvarának főura mögött. Még nem lendült támadásba, hiába eresztette ki a karmait, és Rhysand hiába közeledett továbbra is felém. Ha két főúr itt összecsap, akkor az egész kastély romba dől, és csak por és hamu marad utána. És ha Rhysand tényleg annak a nőnek a

szeretője, akkor túl drágán fizetnének azért, ha benne kárt tennének. Főleg, hogy a kór egyre jobban fenyeget.

Rhysand félresöpörte Lucient, mintha csak egy függöny volna.

Most már semmi nem választott el bennünket, és a levegő metszően hidegnek tűnt. De Tamlin nem mozdult, Lucien pedig csak pislogott, amikor Rhysand ijesztő gyengédséggel kivette a kést a kezemből, és keresztülhajította a helyiségen.

- Ennek egyébként semmi hasznát nem látnád - mondta nekem. - Ha némi bölcsesség szorult volna beléd, akkor sikoltozva menekülnél erről a helyről. Csoda, hogy még mindig itt vagy. - Zavarodottságom az arcomra lehetett írva, mert hangosan felnevetett. - Jaj, jaj, jól gondolom, hogy a lányka nincs is beavatva?

Remegtem, képtelen voltam megszólalni vagy összeszedni magam.

- Másodperceid vannak, Rhys - figyelmeztette Tamlin. - Másodpercek, hogy eltakarodj innen.

- Én a te helyedben nem beszélnék így velem.

Akaratom ellenére a testem kiegyenesedett, az izmaim és a csontjaim megfeszültek. Mágiát éreztem, de mélyebb volt annál. Valamilyen erő, ami mindent elfoglalt bennem, és átvette az irányítást: még a vérem is az ő akarata szerint folyt.

Nem tudtam megmoccanni. Egy láthatatlan, csontos kéz mintha a tudatomat karcolta volna. Tudtam, elég lenne ezektől a mentális karmoktól egyetlen lökés, egyetlen legyintés, és az énem megszűnne létezni.

- Engedd el! - kérte Tamlin idegesen, de nem lépett előrébb. A szemében pánikféleség villant, rólam Rhysandre nézett. - Elég volt.

- Elfelejtettem, hogy az emberi elmét olyan könnyű összetörni, mint a tojáshéjat - mondta Rhysand, és végighúzta az

ujját a nyakam alján. Beleborzongtam, a szemem égett. - Nézd csak, milyen nagyszerű teremtés, mennyire igyekszik, hogy félelmében ne kiabáljon. Gyors leszek, megígérem.

Ha bármilyen kontroll megmaradt volna bennem a testem felett, akkor elhánytam volna magam.

- A legfinomabb gondolatai körülöttem járnak, Tamlin - mondta. - Azon tűnődött, hogy milyen érzés, ha az ujjaid a combjához és a combok közötti részhez érnek. - Nevetett. Bár a legintimebb gondolataimat mondta ki, bár égtem a haragtól és a szégyentől, mégis reszkettem amiatt, hogy még éreztem a szorítását az elmémen. - Kíváncsi vagyok, vajon miért tűnődött azon, hogy ugyanolyan jó érzés-e, ha a mellébe harapsz, mint amilyen jó volt, amikor a nyakába haraptál.

- Engedd el őt! - Tamlin arcát olyan vad düh torzította el, hogy ettől még mélyebb rémület kerített hatalmába.

- Ha ez vigaszt jelent - bizalmaskodott Rhysand -, ő szívesen lenne az igazi a számodra, és nem is lenne semmi gond. Bár kicsit késő. Ő még nálad is fafejűbb.

Azok a láthatatlan karmok újra ráérősen megsimogatták a tudatomat, aztán eltűntek. A földre estem, átkulcsoltam a térdem, forgott velem a világ, próbáltam nem bögni, nem kiabálni, nem hányni.

- Amarantha élvezni fogja a betörését - mondta Rhysand, figyelmesen nézve Tamlint. - És azt is, hogy téged néz, miközben őt darabokra szaggatja.

Tamlin teljesen lefagyott, a karjai, karmai tehetetlenül csüngtek. Még soha nem láttam ilyennek.

- Kérlek! - Csak ennyit mondott.

- *Mit kérsz?* - kérdezte Rhysand gyengéden, ravaszul. Mint egy szerető.

- Ne beszélj róla Amaranthának!

- És miért ne? El kell mondanom neki mindent, hiszen - itt egy pillantást vetett Lucienre - én vagyok az ágyasa.

- Kérlek. - Tamlin csak ennyit tudott kinyögni, úgy tűnt, hogy levegőt is alig kap.

Rhysand a földre mutatott gonosz mosollyal.

- Könyörögi, és akkor meggondolom, hogy elmondom-e Amaranthának.

Tamlin térdre esett, és lehajtotta a fejét.

- Mélyebbre!

Tamlin a földhöz nyomta a homlokát, és a kezét a földön csúsztatta Rhysand csizmája felé. Legszívesebben sírtam volna a dühtől, hogy arra kényszerítik, hajoljon meg valaki előtt, hogy ennyire leereszkedik. Rhysand Lucienre mutatott.

- Te is, rókafiú!

Lucien arca elsötétült, de ő is térdre ereszkedett, és a fejét a földhöz érintette. Kétségbeesetten kívántam, bárcsak nálam lenne az eldobott kés, és meg tudnám ölni vele.

Már nem reszkettem annyira, ezért hallottam, hogy Rhys mit mond.

- Magadért teszed, vagy miatta? - tűnődött, aztán vállat vont, mintha nem is ő kényszerítette volna Prythian főúrát a meghunyászkodásra. - Túlzottan kétségbe vagy esve, Tamlin. Ez visszataszító. Olyan unalmas lettél, mióta főúr vagy.

- Elmondod Amaranthának? - kérdezte Tamlin, de a fejét nem emelte fel.

Rhysand vigyorgott.

- Lehet, hogy elmondom, de az is lehet, hogy nem.

Olyan sebességgel, hogy képtelen voltam követni, Tamlin felpattant, a karmai veszélyesen közel kerültek Rhysand arcához.

- Ezt fejezd be! - szólította fel Rhysand, aztán csettintett, és finoman, egy kézzel eltolta Tamlint. - Egy hölgy jelenlétében,

ejnye! - Az arcomra siklott a tekintete. - Mi a neved, szerelmem?

Csak még több fájdalomhoz és szenvedéshez vezetne, ha megmondanám neki a családnevem. Simán megtalálhatja a családomat, és elrángíthatja őket Prythianbe, hogy pusztaszórakozásból megkínozza őket. De a tudatomból is ki tudja lopni a nevemet, ha túl sokáig tétovázom. Próbáltam józan és nyugodt maradni, és kimondtam az első nevet, ami az eszembe jutott: a nővéreim barátnőjének a nevét, akivel még soha nem beszéltem, és akinek az arcát fel se tudtam idézni.

- Clare Beddor - suttogtam alig hallhatóan.

Rhysand Tamlinhez fordult, kicsit sem hozta zavarba a főúr közelsége.

- Véget ért a móka mára. Egyébként ezer éve nem szórakoztam ilyen jól. Már várom a találkozást hármótokkal Hegyalján. Átadom Amaranthának az üdvözlőleveleket.

Ezzel köddé vált, mintha valami résen kilépett volna a világból. Borzalmas, reszkető csendben hagyott magunkra bennünket.

27.

FEJEZET

AZ ÁGYAMON FEKVE NÉZTEM, milyen foltokat fest a padlóra a holdfény. Nehezen szakítottam el a tekintetem Tamlin arcáról, amikor megparancsolta nekem és Luciennek, hogy távozzunk, és bevágta utánunk az ebédlő ajtaját. Ha nem kellett volna magamat is valahogy összekaparnom, akkor vele maradtam volna. Luciennek is feltehettem volna pár kérdést. De amilyen gyáva voltam, csak spuriztam fel a szobámba, ahol Alis várt rám egy csésze forró csokival. Tamlin üvöltése se ment ki a fejből, amibe még a csillárok is beleremegetek, vagy a ripityára törő bútor hangja, ami visszhangzott a házban.

Nem mentem le vacsorázni. Nem akartam tudni, van-e még egyáltalán ebédlő, ahol enni lehet. A festésre se tudtam rávenni magam.

A ház egy ideje már elcsendesedett, de Tamlin haragja még visszhangzott benne, remegett fa, kő és üveg.

Nem akartam azon gondolkodni, amit Rhysand mondott, nem akartam a járvány közelgő sötét fellegére gondolni, sem Hegyaljára, vagy akárhogy is hívták, és arra, hogy miért kell odamennem. Amarantha... Végre megtudtam a nevét a nőnek, aki nem hagyja nyugton őket. Borzongással töltött el, milyen halálosan veszélyes lehet, ha ő parancsol a prythiani főuraknak. Pórázon tartja Rhysandet, Tamlin pedig térden állva könyörög azért, hogy ne beszéljenek neki rólam.

Az ajtóm megnyikordult, mire azonnal felültem. A holdfényben valami aranylón csillant fel, de a szívem nem könnyebbült meg, amikor Tamlin csukta be maga mögött az ajtót és jött oda az ágyamhoz. Lassú, súlyos léptekkel közeledett, és csak akkor szólalt meg, amikor leült a matracom szélére.

- Sajnálom. - Hangja rekedten, üresen kongott.

- Minden rendben - hazudtam a takaróm szélébe kapaszkodva. Ha túl sokáig gondoltam volna a történetekre, akkor még éreztem volna Rhysand mágiájának karmoló gyengédségét, ahogy a tudatomat horzsolta.

- Semmi sincsen rendben - morogta, megfogta a kezem, és lefejtette a takaróról. - Feyre... - Lehajtotta a fejét, mélyet sóhajtott, és megszorította a kezem. - Kérlek... - A fejét csóválta, aztán a torkát köszörülte. - Hazaengedlek. Menj haza, Feyre!

Valami összetört bennem.

- Tessék?

- Hazaengedlek, menj el! - ismételte meg, bár erősebben, hangosabban csengtek szavai, kissé remegett a hangja.

- De mi van a szerződéssel...

- Magamra vállalom az adósságod. Ha valaki nálam érdeklődne a törvényszegés miatt, akkor majd vállalom a felelőséget Andras halála miatt.

- De egyszer azt mondtad, hogy nincs kiskapu. A Suriel is azt mondta, hogy nincs...

Morgás.

- Ha bárkinek baja lenne vele, akkor majd nekem megmondja. - És miszlikre szagatja az illetőt.

Összeszorult a szívem. Elmehetek... *szabadon*.

- Valamit rosszul csináltam?

Megfogta a kezemet, és az arcához szorította. Csábítóan meleg volt.

- Semmit nem csináltál rosszul. - Megcsókolta a tenyereimet. - Tökéletes voltál - mormogta a bőrömrre, és leengedte a kezem.

- Akkor miért kell elmennem? - Elvettem a kezem.

- Mert vannak olyanok... vannak olyanok, akik ártának neked, Feyre. Azért, amit nekem jelentesz. Azt hittem, képes leszek elboldogulni velük, megvédeni téged, de a mai nap után... Nem vagyok képes rá. Haza kell menned, el innen, minél távolabb. Otthon biztonságban leszel.

- De én megállók a magam lábán és...

- Nem - mondta remegő hangon. - Én sem tudok. - A kezébe vette az arcom. - Még magamat se tudom megvédeni ellenük, az ellen, ami Prythianben történik. - Olyan érzés volt minden egyes szava, mintha forró, vad levegő áradt volna az ajkamra. - Még ha a járványt meg is úsznánk, az a némben meg fog keresni téged, és megtalálja a módját, hogy megöljön...

- Amarantha. - Összerezzen a névre, de bólintott. - Kicsoda ez a nő?

- Ha hazaérsz - szakított félbe -, senkinek ne mondd el az igazat arról, hol voltál, hagyd, hadd higgyenek továbbra is a varázslatnak. Ne mondd el nekik, ki vagyok, hol voltál. Amarantha kémjei nyomozni fognak utánad.

- Nem értem. - Megfogtam és erősen megszorítottam a karját. - *Mondd el...*

- *Haza kell menned, Feyre.*

Haza. Az nem az otthonom, az maga a pokol.

- Én veled akarok maradni! - suttogtam remegő hangon. - Pokolba a szerződéssel vagy a járvánnyal!

Végigsimított az arcán. Az álarchoz érve az ujjai megálltak.

- Tudom.

- Akkor engedd meg...

- Erről nem nyitunk vitát - morogta, mire én kérdően néztem rá. - Nem érted? - Felpattant. - Rhys csak a kezdet volt. Itt akarsz lenni, amikor Attor visszatér? Tudni akarod, miféle lényeknek van alárendelve Attor? Olyanoknak, mint Bogge, sőt, rosszabbaknak.

- Hadd segítsek neked...

- *Nem.* - Az ágy előtt járkált. - Nem esett le, hogy mi történt ma?

Tényleg nem fogtam fel, de felszegtem az állam és karba tettem a kezem.

- Szóval elküldesz, mert semmire se vagyok jó, ha harcolni kell.

- Elküldelek, mert már abba is beleőrülök, ha csak elképzelem, hogy a kezeik közé kerülsz!

Csend ereszkedett közénk, melyet csak az ő nehéz légzése szakított meg. Lesüppedt az ágyra, és a kezével eltakarta a szemét.

Szavai visszhangoztak bennem, a dühöm elpárolgott, és nagyon gyengének, törékenynek éreztem magam belül.

- De... mennyi ideig kell távol maradnom?

Nem felelt.

- Egy hétig? - Semmi válasz. - Egy hónapig? - Lassan a fejét rázta. Legörbült a szám széle, de minden erőmmel próbáltam megőrizni a nyugalمامat. - Egy évig? - Ennyi ideig nélküle...

- Nem tudom.

- De nem örökre, ugye? - Még ha a járvány el is terjed a tavasz udvarában, és ha az én életemre is halálos veszélyt jelent, akkor is vissza fogok jönni. Elsimította a hajam az arcomból. Leráztam magamról a kezét. - Gondolom, minden egyszerűbb lesz nélkülem - mondtam, de nem néztem rá. - Ki akarna egy tüskés ember közelében élni?

- Tüskés?

- Igen. Szúrós. Mogorva. Makacs.

Előrehajolt és finoman megcsókolt.

- Nem örökre mész el! - súgta a számba.

Bár tudtam, hogy ez hazugság, a karomat a nyaka köré fontam, és megcsókoltam.

Az ölébe vont, magához szorított, és az ajkával szétválasztotta a számát. Testem minden porcikája élettel telt meg, amikor a nyelvét a számban éreztem.

Bár Rhysand mágiájának borzalma továbbra is gyötörte a lelkem, Tamlint beljebb toltam az ágyamon, ráültem, és úgy szorítottam az ágynak, mintha ezzel meg tudnám akadályozni, hogy el kelljen mennem, mintha ezzel megállíthatnám az időt.

Megfogta a csípőmet, forrósága a hálóingem selymét is átizzította. A hajam úgy vett körül bennünket, akár a függöny. Nem tudtam elég gyorsan, elég keményen csókolni ahhoz, hogy kifejezzem, milyen hevesen vágyom rá. Finoman felmordult, és ügyesen megfordított bennünket, elterültem alatta, majd végigcsókolta a nyakamat.

Az egész világ összeszűkül, csak az ajka érintése létezett a bőrömn. Ezenkívül nem létezett semmi, csak sötétség és holdfény. Hátrafeszültem, amikor ahhoz a részhez ért, ahol egyszer megharapott. A hajába túrtam, élveztem selymes puhaságát.

Végigment a csípőcsontjaim ívén, elidőzött a fehéreneműm szélén. A hálóingem a derekam köré tekeredett, de nem érdekelt. Köré fontam a lábam, és végigsimítottam lábszárának kemény izmait.

A nevemet suttogta, rálehelte a mellkasomra, simogatva fedezte fel a testem, haladt fel a mellemig. Beleremegtem, ahogy vártam az érintését, a szája ekkor újra rátalált az enyémre, az ujjai pedig megálltak.

A csókja most lassabb, gyengédebb volt. A másik kezével benyúlt a derekamnál a fehéreneműm alá, nekem pedig a lélegzetem is elállt.

Ő ekkor kicsit megtorpant, picit visszahúzódott. De én némán követelőzve finoman beleharaptam az ajkába, mire ő a számba mordult. Hosszú karmával végighasította a selymet és a csipkét, és a fehéreneműm cafatokra szakadt. Visszahúzta a karmát, a csókja pedig mélyült, ahogy az ujjáival a lábam közé nyúlt, csábító volt, izgató. Nekifeszültem, teljesen átadtam magam annak a vadságnak, amit felébresztett bennem, és a nevét a bőrre leheltem.

Ekkor újra megállt, visszahúzta a kezét, de én megragadtam és erősebben magam felé húztam. Most akartam őt, azt akartam, hogy a ruháink ne képezzenek többé akadályt, érezni akartam a verejtékét, azt akartam, hogy betöltsön.

- Ne hagyj abba! - nyögtem.

- De én... - mondta, a homlokát a melleim között nyugtatta, és megrázkódott. - Ha folytatjuk, akkor már nem fogom tudni abbahagyni.

Felültem, ő pedig zihálva nézett. A tekintetébe fúrtam a tekintetem, a lélegzetvételem pedig lecsillapodott, amikor kibújtam a hálóingemből, és a földre hajítottam. Teljesen meztelen voltam, néztem, ahogy a pillantása csupasz mellemre vándorol, a hűvös éjszakába meredő mellbimbómra, a hasamra, a combjaim közé. Valami mohó, csillapíthatatlan éhség árnya suhant át az arcán. Behajlítottam a lábam és oldalra csúsztottam, szavak nélkül hívogattam. Halkan felmordult, és lassan, egy ragadozó elszántságával újra a szemembe nézett.

A vad, könyörtelen főár minden ereje rám összpontosult, én pedig éreztem, hogy olyan vihar tombol benne, ami még így meggyengítve is képes lenne elsöpörni engem. De bíztam benne és magamban, hogy elbírok ezzel a hatalmas erővel. Mindenemet neki adhattam, tudtam, hogy nem utasít vissza.

- Adj nekem mindent! - leheltem.

Ő erre nekilendült, mint egy elszabadult vadállat.

Összegabalyodtak a lábaink, a fogaink is, addig szaggattam róla a ruháit, míg a földre kerültek, aztán a bőrét téptem, amíg meg nem látszott a hátán, a karján. Kivonta a karmait, de örült gyengéden tartotta a csípőm, aztán a combom közé csúszott, és addig lakmározott belőlem, míg megremegtem és apró darabokra hullottam. A nevét nyögtem, miközben erős, lassú döféssel belém hatolt, amitől úgy éreztem, hogy szilánkokra hasadok körülötte.

Együtt mozgottunk, végtelenül, vadul égtünk, és amikor legközelebb a csúcsra jutottam, ő felüvöltött és velem együtt ment el.

A karjában aludtam el. Amikor néhány órával később felébredtem, újra szerelmeskedtünk, ráérősen és elszántan, ha az előző perzselő erdőtüzvolt, akkor ez most lassan égő láng. Amikor mindketten kifogytunk a szuszból, ziháltunk, és csillogott rajtunk a verejték, egy ideig csak szótlanul feküdtünk. Beszívtam friss földszagra emlékeztető illatát. Soha nem fogom tudni megragadni, hogy milyen a *tapintása és az íze*, hiába is próbálnám színnel lefesteni.

Tamlin ráérősen köröket rajzolt a hasamra, és ezt motyogta:

- Aludnunk kellene. Hosszú út vár rád holnap.

- Holnap? - Felültem, nem is törődtem vele, hogy meztelen vagyok, azok után, hogy mindent látott, mindent megízlelt belőlem.

Összeszorította a száját.

- Hajnalban.

- De...

Lágy mozdulattal felült.

- Kérlek, Feyre.

Kérlek. Tamlin *meghajolt* Rhysand előtt. Értem. Az ágy szélére csúszott.

- Hová mész?

Visszanézett rám.

- Ha itt maradok, nem tudsz aludni.

- Maradj! - kérleltem. - Megígérem, hogy nem nyúlok hozzád. - Hazugság, átlátszó hazugság.

Halványan rám mosolygott, mint aki tudja, hogy ez nem igaz, de visszabújt és átölelt. A dereka köré fontam a karom, és a vállára hajtottam a fejem.

Szórakozottan a hajamat simogatta. Nem akartam aludni, egy percet sem akartam nélküle tölteni, de az iszonyú kimerültség elhomályosította a tudatomat, aztán már csak azt érez-

tem, hogy a hajamat simogatja, és csak a lélegzetvételét hallottam.

Elmegyek tehát. Éppen akkor, amikor ez a hely valóban menedékké vált a számomra, amikor a Suriel parancsa áldássá vált, és Tamlin sokkal, de sokkal többet jelentett megmenetőnél vagy barátnál. Évek is eltelhetnek, mire újra látom ezt a házat, érezhetem a rózsakert illatát, és újra belenézhetek ezekbe az aranylóan csillogó szemekbe. Otthon - itt volt az otthonom.

Mikor teljesen elvesztettem a tudatom, mintha őt hallottam volna, ahogy a fülembe súgja:

- Szeretlek. - És homlokon csókolt. - Úgy, ahogy vagy, a tuskéiddel együtt.

Mire felébredtem, már elment, én pedig biztos voltam benne, hogy csak álmodtam.

28.

FEJEZET

NEM MARADT SOK IDŐ a pakolásra és a búcsúzkodásra. Kissé meglepett, hogy Alis a megszokottól teljesen eltérően valami csipkésbe öltöztetett, ami elég szűk is volt, de nem ott, ahol kellett volna, és korlátozott is a mozgásban. Biztos ez a divat a jó módú halandók körében. Halvány rózsaszín selyem rétegeket hangsúlyoztak ki fehér és kék csipkével. Alis rövid, könnyű, fehér vászonkabátkát adott rám, a fejemre pedig valami abszurd, kicsi, elefántcsontszínű kalapot nyomott, egyértelműen csak dísznek. Már csak egy napernyő hiányzott.

Meg is mondtam Alisnek, aki csak ciccegett erre.

- És hol maradnak a búcsúkönnyek?

Lehúztam teljesen felesleges, ámde finom csipkekesztyűmet.

- Nem szeretek búcsúzkodni. Ha lehet, akkor egyszerűen minden szó nélkül távoznék.

Alis hosszan nézett rám.

- Én se szeretem az ilyesmit.

Az ajtóhoz léptem, de magamnak is váratlanul mégis megszólaltam.

- Remélem, hamarosan találkozol az unokaöcséiddel.

- Te pedig a lehető legtöbbet hozd ki a szabadságodból. - Ő csak ennyit mondott.

Lent Lucien morgolódott, amikor meglátott.

- Az ilyen ruhák miatt biztos, hogy soha nem akarok belépni az emberek birodalmába.

- Nem hinném, hogy ott bármit is tudnának kezdeni veled - vágtam vissza.

Mosolya szertefoszlott, a válla megfeszült, amikor egy pillantást vetett mögém, ahol Tam várt egy aranyozott hintó előtt. Fémszemével hunyorogva nézett vissza rám.

- Ennél azért okosabbnak hittelek.

- Isten veled - mondtam. Igazi barát. Nem az én döntésem vagy hibám, hogy ők eltitkolták előlem a probléma oroszlán-részét. Még ha tehetetlen is voltam a járvánnyal, a különféle szörnyetegekkel vagy azzal az Amaranthával szemben, akárki legyen is az a nő.

Lucien a fejét csóválta. A hege élesen kirajzolódott az élénk napsütésben. Tamlin felé indult, annak ellenére, hogy a főúr figyelmeztetően felmordult.

- Nem adsz neki még pár napot? Csak egypárat, mielőtt visszaküldöd az emberi pócegödörbe? - követelőzött Lucien.

- Erről nem nyitok vitát - vágott vissza Tamlin, és a házra mutatott. - Ebédnél találkozunk.

Lucien végigmérte, köpött egyet, aztán felviharzott a lépcsőn. Tamlin nem szidta le.

Eltöprenghettem volna Lucien szavain, utánakiálthattam volna valami bántót, de... A szívem összeszorult, ahogy Tamlinre néztem az aranyozott hintó előtt, a kezem izzadt a kesztyűben.

- Ne felejtse el, amit mondtam neked! - mondta. Bólintottam, de leginkább azzal voltam elfoglalva, hogy megjegyezzem az arcvonásait. Arra gondol, amit hallani véltem múlt éjjel? Hogy szeret? Izgatottan toporogtam a fehér balerinámban, amibe Alis beletuszkolta szegény lábfejemet. Már most fájt benne a lábam. - A halandók birodalma biztonságos. Neked és a családnak. - Bólintottam, próbáltam rájönni, vajon arról akar meggyőzni, hogy menjünk el otthonról, és hajózzunk délre? De nem akarnék ilyen távol lenni a faltól, tőle. Annyit még el tudtam fogadni, hogy visszaküld a családomhoz, de többre nem lettem volna képes.

- A festményeimet neked adom - mondtam. Nem tudtam másképpen kifejezni az érzéseimet, hogy mit jelent, hogy elküld, és mennyire rettegek a mögöttem fenyegetőn tornyosuló hintótól.

Az ujjával finoman megemelte az állam.

- Találkozunk majd.

Megcsókolt, de nagyon gyorsan elhúzódozott. Nagyot nyeltem, küzdöttem, mert égett a szemem. *Szeretlek, Feyre.*

Elfordultam, mert már éreztem, hogy homályosabban látok, de ő mellettem termett, hogy felsegítsen a hatalmas hintóba. Az ajtón keresztül figyelte, ahogy elhelyezkedem, az arcát a nyugalom álarca takarta.

- Elkészültél?

Nem, nem álltam készen, a múlt éjszaka, az elmúlt hónapok óta egyáltalán nem. De bólintottam. Ha Rhysand visszajön, ha ez az Amarantha tényleg olyan fenyegetést jelent, akkor csak teher lennék a nyakán, még egy embert is kellene védelmeznie. El kell mennem.

Becsukta az ajtót, visszhangzott bennem az ajtó kattanása. Behajolt az ablakon, hogy megsimogassa az arcom, és eskü-

szöm, éreztem, ahogy összetörik a szívem. Az inas meglendítette az ostort.

Megsimogatta a számát. A hintó megmoccan, a hat fehér ló megindult. Az ajkamba haraptam, hogy ne sírjam el magam.

Tamlin utoljára rám mosolygott.

- Szeretlek - mondta, és félreállt.

Nekem is ezt kellett volna mondanom, kimondani végre, de a szó a torkomban ragadt, mert... amiatt, amivel szembe kell szállnia, mert lehet, hogy ígérete ellenére nem fog megtálni, mert... ő halhatatlan, én pedig megöregszen és meghalok. Talán komolyan gondolta, talán a múlt éjszaka megváltoztatta őt, ahogy engem is... de én nem akartam külön lenni a nyakán. Nem akartam egy újabb teher lenni, ami a vállára nehezedik.

Hallgattam tehát, amikor a hintó megindult. És nem néztem vissza, amikor áthaladtunk a főkapun és behajtottunk az erdőbe.

Az erdőbe érve a mágia kis szikrája szinte azonnal eltömítette az orrom, és mély álomba merültem. Mérgesen ébredtem, nem értettem, miért volt erre szükség, de a levegőt teljesen betöltötte a köveken dübörgő patkók hangja. Megdörzsöltem a szememet, és kinéztem az ablakon. Egy lejtős úton haladtunk, melyet kúpformájúra nyírt ösvény és íriszek szegélyeztek. Még soha nem jártam itt korábban.

Próbáltam minden részletet megfigyelni. A hintó megállt egy smaragdzöld tetejű, fehér márványkastély előtt. Majdnem akkora volt, mint Tamliné.

Az elém siető szolgák ismeretlennek tűntek. Közömbös arccal fogadtam a kezét nyújtó lakájt, aki lesegített a hintóból.

Ember volt. Teljesen emberi, kerek fülekkel, lebarnult arccal, a ruhája is ember holmi.

A többi szolga is ember volt, mind szorgosan tevékenykedett, semmi nem emlékeztetett bennük a főtündérek ráérős nyugalma. Befejezetlen, tökéletlen lények, földből és vérből.

A cselédek szemmel tartottak, de nem jöttek közelebb, mintha féltek volna tőlem. Ilyen méltóságteljesnek tűnök? A figyelmemet magára vonta a bejárat ajtónál támadt mozgólódás és színekavalkád.

Felismertem a nővéreimet, még mielőtt ők megpillantottak volna. Közeledtek, kisimogatták finom ruháikat, felvont szemöldökkel nézték az aranyozott hintót.

Még jobban megfájdult összetört szívem. Tamlin mondta, hogy gondoskodik a családomról, de ez...

Nesta szólalt meg először, miután mélyen pukedlizett. Elaine követte a példáját.

- Isten hozta otthonunkban - mondta Nesta kissé szárazon, földre szegezett pillantással. - Lady...

Nem bírtam tovább, és hangosan elnevettem magam.

- Nesta - szólítottam meg, mire sóbálvánnyá dermedt. Csak nevettem tovább. - Nesta, nem ismered meg a saját húgodat?

Elaine csak tátozott.

- Feyre? - A kezét nyújtotta, de megállt a levegőben. - De mi lett Ripleigh néniel? Meghalt?

Eszembe jutott a fedőtörténet, hogy azért voltam távol, mert egy rég elfeledett, gazdag nagynénit ápoltam. Bólintottam. Nesta végigmérte a ruhámat és a hintót. Az aranybarna hajába font gyöngyök csillogtak a napfényben.

- Egy vagyont hagyott rád - jelentette ki Nesta szárazon. Nem kérdezett, kijelentette.

- Feyre, igazán értesíthetél volna bennünket! - szólalt meg Elain, még mindig levegő után kapkodva. - Annyira szörnyű! Te szegény, egyedül kellett megbirkóznod az elvesztésével! Apa nagyon el lesz keseredve, hogy nem tudott tőle elbúcsúzni.

Micsoda egyszerű dolgok... Rokonok meghalnak, egy vagyont hagynak maguk után, a hátramaradottak pedig leróják előtte tiszteletüket. És mégis, mégis... egy olyan súly, amiről nem is tudtam, hogy cipelem, enyhült. Csupán ilyen dolgok miatt aggódtak tehát.

- De miért vagy ilyen szótlan? - kérdezte Nesta, továbbra is tartva a két lépés távolságot.

El is felejtettem, milyen ravasz, hideg szemei vannak. Valahogy ő más volt, valami keményebb és erősebb anyagból faragták, mint a csont és a vér. Más volt, mint a bennünket körülvevő emberek, mint ahogy én is más voltam.

- Örömmel látom... hogy mennyit gyarapodtatok - böktem ki. - Mi történt? - A kocsis, akit embernek varázsoltak, így nem lehetett látni az álarcát, elkezdte lepakolni a ládákat az inasoknak. Nem is tudtam, hogy Tamlin mi mindent küldött velem.

Elain csak úgy sugárzott.

- Nem kaptad meg a leveleinket? - Ezek szerint nem emlékezett rá, vagy nem is tudta, hogy nem tudtam volna elolvasni. A fejemet ráztam, mire a postára panaszkodott egy sort, majd így szólt: - Jaj, nem fogod elhinni! Egy héttel azután, hogy elmentél Ripleigh nénihez, megjelent egy idegen nálunk, és arra kérte apát, hogy fektesse be a pénzét! Apa habozott, mert az ajánlat rendkívül kecsegtetőnek tűnt, de az idegen erősködött, így apa belement. Egy láda aranyat adott csak

azért, hogy belementünk! Egy hónapon belül apa megduplázta a férfi befektetését, aztán csak úgy ömleni kezdett a pénz. És tudod, még mi történt? Bharatban megtalálták az összes elveszett hajónkat, apa profitjával együtt.

Tamlin, Tamlin tette ezt értük. Próbáltam nem törődni a szívemben tátongó űrrel.

- Feyre, látszik rajtad, mennyire meg vagy döbbenve, mi is meg voltunk - mondta Elain, és a könyökével oldalba bökött.

- De gyere már beljebb! Megmutatjuk a házat! Nem díszítettünk fel neked szobát, mert azt hittük, hogy még hónapokig Ripleigh néninél leszel, de annyi hálósobánk van, hogy minden éjjel másokban aludhatsz, ha akarsz.

Hátrapillantottam Nestára, aki óvatos, érzelemmentes arc-cal figyelt. Ezek szerint nem ment hozzá Tomas Mandrayhez.

- Apa el fog ájulni, ha meglát! - csicssergett tovább Elain, és megpaskolta a kezem a bejárati ajtó felé menet. - Az is lehet, hogy bált rendez a tiszteletedre!

Nesta csendesen követett bennünket. Nem akartam tudni, mire gondol. Nem tudtam eldönteni, hogy dühösnek kellene lennem, vagy éppen meg kellene könnyebbülnöm annak lát-tán, hogy nélkülem idáig jutottak. Lehet, hogy Nesta szintén ezen töpreng?

Patkódobogás hallatszott, a hintó pedig dülöngélve megin-dult az úton, távolodott, ment vissza igazi otthonába, Tamlinhez. Minden akaraterőmre szükségem volt, hogy ne rohanjak utána.

Azt mondta, hogy szeret, és amikor szerelmeskedtünk, éreztem, hogy ez igaz. Azért küldött el, hogy biztonságban legyek, felmentett a szerződés alól is. Brutális vihar készülődhet Prythianben, ha még egy főúr sem tud neki ellenállni.

Itt kell maradnom, ez a bölcs döntés. De egy érzés sötét ár-nyékként támadt fel bennem: óriási hibát követtem el azzal,

hogy eljöttem, függetlenül Tamlin parancsától. *Maradj a főúrral*, mondta a Suriel. Ez volt az egyetlen parancsa.

Elhessegettem a gondolatot, amikor apa elsírta magát, és tényleg bált akart rendezni a tiszteletemre. Bár tudtam, hogy az anyámnak tett ígéretem megvalósult, tudtam, hogy már nem köt az ígéretem, hisz a családomnak egy életen át nem lesz semmi gondja, az egyre növekvő árnyék betakarta a szívemet.

29.

FEJEZET

MINIMÁLIS ERŐFESZÍTÉSEMBE KERÜLT, hogy történeteket találjak ki Ripleigh néniről: az ágyban fekve tanítgatott az illedelmes viselkedésre, és egészen addig ápoltam őt, míg két héttel ezelőtt végleg elaludt és rám hagyta a vagyonát.

És hogy milyen elképesztő volt ez a vagyon: a hintóban hozott ládák nemcsak ruhákat rejtettek, hanem több is dugig volt arannyal és drágakövekkel. Nem csiszolt drágakövekkel, hanem hatalmas, nyers példányokkal, amelyekből végtelen számú birtokot lehetett volna vásárolni.

Az apám éppen a kertre néző dolgozószobájába zárkózva vette leltárba az ékszereket, miközben mi kint üldögéltünk Elainnel a fűben. Az ablakon keresztül láttam, hogy apa az íróasztala fölé görnyed, előtte egy kis mérleg, és éppen egy kacsatojásnyi csiszolatlan rubint mér. Újra tiszta volt a tekintete, olyan céltudatossággal, energiával tevékenykedett, amit a csőd óta nem láttam rajta. Még a lába is javult, valami tinktúra és kenőcs csodálatos módon segített, amit egy felénk ve-

tődő idegen gyógyító ingyen adott neki. Már csak ezért az egyetlen gesztusáért is örökre hálás leszek Tamlinnek.

Görnyedt háta és fáradt, ködös tekintete is a múlté lett. Sokat mosolygott, könnyen elnevette magát, imádta Elaint, aki viszonzta az érzéseit. Nesta viszont szótlanul figyelt, és legfeljebb egy-két szavas válaszokat adott Elainnek.

- Ezek a hagymák - mutatott Elain kesztyűs kezével néhány lilás-fehér virágra - a kontinens tulipánföldjeiről kerültek hozzánk. Apa megígérte, hogy jövő tavasszal engem is elvisz oda. Azt mondta, ott ilyen virágok nőnek, amerre csak a szem ellát. - A termékeny, fekete földet nyomkodta. Az ablak alatti kis kert az övé volt: minden virágot és bokrot személyesen ő választott ki és ültetett el: senki másnak meg nem engedte, hogy gondozza. Még a gyomirtást és az öntözést is saját kezűleg végezte.

Egyszer azért bevallotta, hogy a szolgák *annyiban* besegítettek, hogy cipelték a nehéz öntözőkannákat. A tavasz udvarában egész évben virágzó növények, az ottani park láttán, amihez én annyira hozzászoktam, biztosan csak ámult volna, vagy inkább könnyekig meghatódott volna.

- Gyere el velem! - folytatta Elain. - Nesta nem akar, szerintem kockázatos átkelni a tengeren, de te meg én... Jól éreznénk magunkat, nem?

Oldalról futó pillantást vetettem rá. Sugárzott, elégedett volt, még soha nem láttam ilyen csinosnak, pedig csak egy egyszerű muszlinruhát viselt a kertészkedéshez. Nagy, lelógó karimájú kalapja alatt kipirult az arca.

- Én is szívesen megnézném a kontinenst - mondtam.

Az igazságot mondtam. Annyi mindent nem láttam a világból, és nem is gondoltam rá, hogy megnézhetném. Nem is álmodhattam róla.

- Meg vagyok lepve, hogy jövő tavasszal akarsz menni - mondtam. - Nem az számít a szezon közepének? - A báli szezon néhány hete ért véget, biztosan rengeteg partit, bált és fogadást rendeztek, és az emberek pletykákkal is minden mennyiségben ellátták egymást. Amikor Elain beszámolót tartott a vacsoránál, aligha vette észre közben, mekkora erőfeszitésembe telik legyűrnöm az ételt. Olyan volt, mint régen, hús, kenyér, zöldségek, mégis, a Prythianben fogyasztott étkekhez képest mintha hamu lett volna a számban. - Meg vagyok lepve, hogy nem állnak sorban a kérőid a küszöb előtt.

Elain elpirult, de kis lapátját a földbe nyomta, hogy kiásson egy gyomot.

- Nem ez lesz az utolsó báli szezon. Nesta biztos nem akarna erről beszélni, de ez a mostani valahogy... furcsa volt.

- Hogy érted?

Megvonta finom vállát.

- Az emberek úgy viselkedtek, mintha nyolc évig betegek lettünk volna vagy valami távoli országban éltünk volna, pedig éppolyan falusiak voltunk, mint ők, a környékről. Olyan, mintha csak álmodtam volna az elmúlt éveket. Senki nem ejtett egyetlen szót sem arról az időszakról.

- Miért, mást vártál? - Ha ilyen gazdagok voltunk, ahogy a ház alapján látszik, akkor biztosan sok család örömmel fátylat borított a koldusszegény éveinkre.

- Nem, de ettől valahogy... visszakíváncsoztam azokba az évekbe, még akkor is, ha éhezünk vagy fáztunk. Ez a ház néha olyan nagynak tűnik. Apa mindig el van foglalva, Nesta pedig... - Visszanézett oda, ahol a nővérünk állt egy göcsörtös szederfánál, és csak merengett az elterülő hatalmas birtokunkon. Előző este is alig, de a reggelinél már egyáltalán nem szólt hozzám. Meglepődtem, hogy most csatlakozott hozzánk, bár végig annál a fánál ácsorgott. - Nesta nem is táncol-

ta végig a báli szezont. De nem mondja meg, miért. Egyszer csak minden meghívót lemondott. Alig szól valakihez, én pedig szörnyen érzem magam, amikor a barátaim átjönnek. Mindenki olyan kellemetlenül érzi magát, mert ő csak bámulja őket... - Nagyot sóhajtott. - Talán veled szóba áll.

Majdnem felvilágosítottam őt arról, hogy Nestával már évek óta képtelenek vagyunk civilizált beszélgetést folytatni, de ő még hozzátette:

- Tudod, útnak indult, hogy meglátogasson téged.

Csak pislogni tudtam, megfagyott az ereimben a vér.

- Micsoda?

- Nagyjából egy hétig lehetett távol, állítólag félúton a hirtője lerobbant, és egyszerűbbnek látta visszafordulni. De hát hogy is tudnál róla, hiszen nem kaptad meg a leveleinket!

Nestára pillantottam, aki továbbra is mozdulatlanul állt az ágak alatt, a nyári szellő meglibbentette a ruháját. Elindult volna meglátogatni, hogy aztán Tamlin mágiája visszafordítsa?

Visszafordultam Elain felé, aki figyelmesen nézett.

- Mi a baj?

Elain a fejét csóválta, aztán folytatta a gyomlálást.

- Megváltoztál. A hangod is olyan más.

Valóban én is alig hittem a szememnek, amikor előző este elmentem egy tükör mellett a folyosón. Az arcom a régi volt, de valami... fény vett körül, valami alig észrevehető, csillogó fény. Biztosra vettem, hogy ez azért van, mert Prythianben jártam, és a mágia valahogy átragadt rám is. Rettegtem a naptól, amikor a fény örökre elhalványul.

- Valami történt Ripleigh néninél? - kérdezte Elain. - Találkoztál... valakivel?

Vállat vontam, és kiráncigáltam egy gyomot.

- Csak a jó ételek és a pihenés látszik rajtam.

Teltek a napok. A bennem lévő árnyék nem halványult, és a festésnek még a gondolatától is irtóztam. Az időm nagy részét Elainnel töltöttem az ő kis kertjében. Szerettem hallgatni a bimbókról és virágokról, a terveiről, hogy egy újabb kertet telepít az üvegháznál, talán egy veteményest, ha a következő hónapokban sikerül eleget megtanulnia a zöldségekről.

A kertben Elain megtelt étellel, és az öröme fertőző volt. Itt nem akadt olyan szolgáló vagy kertész, aki ne mosolygott volna rá, még a főszakács is talált indokot arra, hogy a nap lekülönbözőbb óráiban süteményt és tortát hozzon neki. Csozáltam, hogy annyi évnyi szegénység nem törölte le a lényt Elainról.

Talán egy picit mélyre temette magában, de így is nagylelkű volt, szeretetteljes, kedves... Büszke voltam rá, hogy a nővéremnek nevezhetem.

Amikor az apám befejezte a drágaköveim és az aranyak számbavételét, kiderült, hogy dúsgazdag nő lett belőlem. Egy kis százalékát az apám üzletébe fektettem. A fennmaradó elképesztő összeg láttán arra kértem őt, hogy készítsen össze nekem néhány zacskó pénzt. Aztán elmentem otthonról.

A kastélyunk csak három mérföldre volt a lepusztult kunyhónktól, ismertem az utat. Nem zavart, hogy az esős úttól a kancám tiszta sár lett. Élvezettel hallgattam a faágak között fújó szelet és a magas fű sóhajtozását. Ha elég mélyen visszaléptem az emlékeimben, akkor el tudtam képzelni, ahogy Tamlinnel sétálunk az erdejében.

Nem volt okom kételkedni a szavában, hogy hamarosan találkozzunk, de esténként elalvás előtt azért imádkoztam, hogy az ő kastélyában ébredjek, vagy üzenetet kapjak tőle, amiben

magához hív. A csalódottságomnál, amikor semmi ilyesmi nem történt, csak az az alattomos, gyötrő félelem volt rosszabb, hogy veszélyben van, hogy Amarantha, bárki is az a nő, valahogy árthat neki.

- Szeretlek. - Szinte a fülemben csengett a szava, szinte hallottam, ahogy mondja, láttam, ahogy a napfény megcsillan aranyhajában, és a szeme kápráztató zöldjét. Szinte éreztem, ahogy a testét nekem préseli és az ujjával a bőrömön játszik.

Elértem a kanyart, amit vaksötétben is megtaláltam volna, és valóban ott állt egykori otthonom.

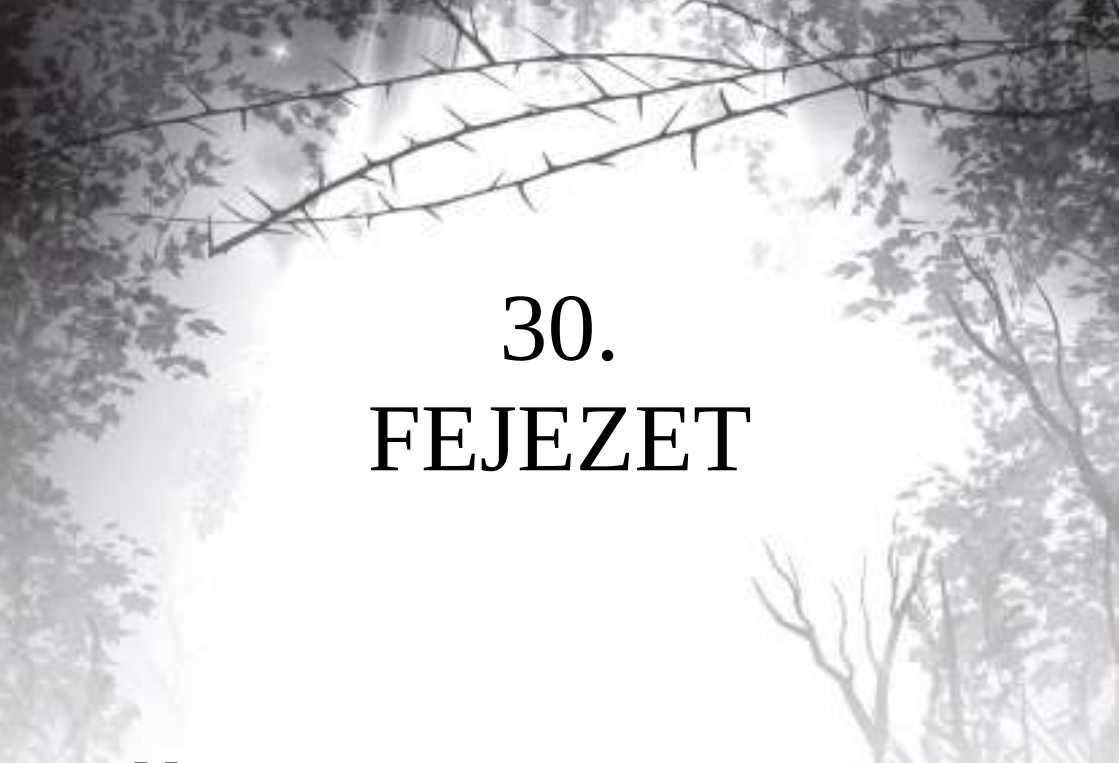
Milyen kicsi kunyhónk volt! Elain régi virágoskertjében vadul burjánzottak a gyomok és a virágok, és még látszottak a küszöbünkbe vésett varázsigék is. A bejárati ajtót, amit utoljára betörve láttam, kicserélték, de az egyik kör alakú ablaküvegen volt egy repedés. Bent sötétség honolt, a környék érintetlennek tűnt.

Gondolatban végimentem azon a láthatatlan ösvényen a magas fűben, amin minden reggel végighaladtam a bejárati ajtónktól végig az úton, a dimbes-dombos mezőkön át, egészen az erdőig. Az én erdőmig.

Egykor olyan ijesztőnek, halálosnak, brutálisnak tűnt, de most... semmi különöset nem láttam. Teljesen átlagosnak érzékeltem.

Újra a szomorú, sötét házra néztem, egykori börtönömre. Elain azt mondta, hogy hiányzik neki, de nem értettem, vajon mit látott, amikor a kunyhóra nézett. Talán nem börtönt, hanem menedéket látott benne, menedéket egy olyan világ elől, amelyben oly kevés jó akadt, de ő mégis megpróbálta megtalálni, még akkor is, ha az én szememben ez bolond, haszontalan vállalkozásnak tűnt.

Ő reménnyel nézett erre a kunyhóra, én pedig pusztá gyűlölettel. És tudtam, hogy közülünk ki volt az erősebb.

30.

FEJEZET

MÁR CSAK EGYETLEN FELADAT VÁRT RÁM, mielőtt visszatértem volna apám kastélyába. A falusiak, akik egykor gúnyolódtak rajtam vagy levegőnek néztek, most tátott szájjal bámultak. Olyanok is akadtak, akik az utamba állva kérdezgettek a nagy nőnemről, a vagyonomról és így tovább. Én határozottan, de udvariasan elhárítottam a beszélgetést, nem akartam okot adni a pletykára. De így is sokáig tartott, míg elértem a falu szegény részét, és már teljesen ki voltam merülve, amikor bekopogtam az első omladozó viskó ajtaján.

A falu elszegényedett lakói nem kérdezgettek, amikor kis zsákokban ezüstöt és aranyat nyújtottam át nekik. Megpróbálták visszautasítani, olyan is akadt, aki fel sem ismert engem, de attól még ott hagytam nekik a pénzt. Ez volt a legkevesebb, amit tehettem.

Úton hazafelé elmentem a falu szökőkútjánál ténfergő Tomas Mandray és cimborái mellett, akik valami házról fecsegték, ami egy hete égett le a benne lakó családdal együtt.

Azon tanakodtak, vajon maradt-e ott valami fosztogatni való. Tomas alaposan megbámult. végigmért, azzal a görbe mosollyal, ahogy a lányokat szokta mustrálni. Nesta vajon miért gondolta meg magát? Én is végigmértem őt, aztán folytattam az utam.

Már majdnem kiértem a településről, amikor az utca kövéin egy nő kacagása gurult végig. Befordultam egy sarkon, és szemtől szembe találtam magam Isaac Hale-lel és egy csinos, kissé telt lánnyal, aki az új felesége lehetett. Karon fogva sétáltak, mind a kerten jókedvtől sugároztak.

Isaac mosolya lehervadt az ajkáról, amikor meglátott.

Emberinek, annyira *emberinek* tűnt, esetlen végtagokkal, szimpla jóképűségével, de attól a pillanatokkal korábbi mosolyától valami többet is láttam benne.

A felesége pillantása rólam rá vándorolt, talán egy picit idegesnek tűnt. Mintha az iránta érzett sugárzó szerelme annyira új lett volna, annyira váratlan, hogy attól félt, egyszer csak elillan. Isaac üdvözlésképpen óvatosan biccentett. Még kisfiús volt, amikor itt hagytam, de már egy férfi közeledett felém. Akármilyen bimbózott közte és a felesége között, akármilyen volt közöttük, ez az érzés férfivá érlelte.

Semmit nem éreztem a szívemben, lelkemben, csak némi homályos hálaszerűséget.

Néhány lépést tettünk, és már el is hagytuk egymást. Szélesen rámosolyogtam mindkettejükre, finoman biccentettem, és tiszta szívemből minden jót kívántam nekik.

Apám két nappal későbbre tervezte a bált a tiszteletemre, így a házban hatalmas volt a nyüzsgés. Olyan dolgokra szór-

tak el rengeteg pénzt, amiről még csak nem is álmodtuk, hogy valaha lesz nekünk, akár csak egy pillanatra is. Képes lettem volna könyörögni is apának, hogy ne rendezzünk bált, de Elain a kezébe verte a szervezést, az utolsó pillanatban még valami *új ruhát* is akart szerezni nekem, és egyébként is csak egy estéről volt szó. Egy estét kellett kibírní azokkal az emberekkel, akik évekig nagy ívben kerültek és hagytak éhezni bennünket.

Alkonyodott, amikor befejeztem az aznapi munkám: Elain újabb kertjéhez ástam fel egy darab földet. A kertészek némiképp megijedtek, amikor én is nekiálltam dolgozni, mintha mi akarnánk elvégezni az ő dolgukat, hogy aztán megszabadulnánk tőlük. Biztosítottam őket, hogy nem rajongok a kerti munkáért, csak valami hasznosat akartam kezdeni a napommal.

Azt még nem találtam ki, hogy a hetemmel vagy a hónappal mit fogok kezdeni, meg ami azután jön. Ha tényleg fellángolóban van a járvány a fal túloldalán, és az az Amarantha nevű nőszemély szörnyetegeket küld szerteszét, hogy kihasználja a helyzetet, akkor... Nehéz volt nem engedni a szívemben lakó árnyéknek, ami minden lépésemet követte. Itthon még nem támadt kedvem festeni, és megfagyott, elcsendesedett, kimerült a lelkem azon része, ahonnan a színek, formák és fények származtak. Nemsokára, mondogattam magamnak. Nemsokára szerzek festéket, és újrakezdem.

Benyomtam az ásót a földbe, és rátettem a lábam. Lehet, hogy a kertészek a tunikámtól és a nadrágomtól ijedtek meg. Az egyikük el is rohant, és hozott egy olyan nagy, lelógó szélű kalapot, amelyet Elain viselt. A kedvükért felvettem, már úgylis leburnultam, és a tavasz udvarában töltött hónapok alatt a szeplők is kijöttek rajtam.

A kezemre néztem, ahogy az ásót fogtam. Bőrkeményedések és hegek borították, a körmöm alá bement a kosz. Biztosan rosszul lesznek, ha majd meglátnak festékes nadrágban.

- Hiába mosod meg, akkor is látszani fog - szólalt meg Nesta mögülem, idejött attól a fától, ahol szeretett üldögni.
- Csak úgy tudsz beilleszkedni, ha kesztyűt veszel, és állandóan hordod.

Egyszerű, halvány levendulaszínű muszlinruhát viselt, aranybarna hajának a felét felül összefogta, a többi pedig a hátára omlott. Gyönyörű volt, erős, most is úgy nézett ki, akár egy főtündér.

- Lehet, hogy én nem akarok beilleszkedni a ti köreitekbe - mondtam, és visszafordultam a lapáthoz.

- De akkor miért maradsz itt? - Éles, hideg kérdés.

Mélyebbre toltam az ásót, a karom és a hátam is megszült, amikor kiemeltem egy adag fekete földet és fűvet.

- Itt van az otthonom, nem?

- Nem - felelte szárazon. Visszatoltam az ásót a földbe. - Szerintem az otthonod innen nagyon messze van.

Megálltam.

A földben hagytam az ásót, és lassan szembefordultam vele.

- Ripleigh néni háza...

- Nincs semmilyen Ripleigh néni. - Nesta belenyúlt a zsebébe, és valamit a földkupacra dobott.

Egy darab fa volt, mintha le lett volna hasítva valahonnan. Festettek valamit a sima felületére, tetszetős szőlőindákat és gyűszűvirágot. A gyűszűvirágot nem a valóságnak megfelelő kék árnyalatban.

Elállt a lélegzetem. Ez alatt a hónapok alatt végig...

- Az állatod kis trükkje nem fogott rajtam - mondta halkan, ám acélkeményen. - Láthatólag a vasakarat az egyedüli, ami

megakadályozza, hogy hasson a varázslat. Végignézttem, ahogy apa és Elain jajveszékelése egyszer csak *semmivé* foszlik. Végighallgattam, ahogy arról beszélnek, hogy micsoda szerencse, hogy valami kitalált néni házába kerültél, hallgattam, a téli szél hogyan szaggatta szét az ajtónkat. Azt hittem, én örültem meg, de akárhányszor ez felmerült bennem, ránéztem a kipingált asztaldarabra és a karmok nyomára, és tudtam, hogy nem én találtam ki az egészet.

Soha nem hallottam olyanról, hogy egy varázslat ne működött volna. De Nesta tudata olyannyira a sajátja volt, olyan erős falakat épített fel acélból, vasból és berkenyéből, hogy még egy főúr mágiája sem tudott áttörni rajta.

- Elain mondta, hogy mégis elindultál meglátogatni. Hogy megpróbáltad.

Nesta fűjt egyet, komor arcán csak úgy forrt a düh, amit soha nem is tudott kordában tartani.

- Éjszaka rabolt el téged, valami képtelenséget állítva a szerződésről. Aztán minden ment tovább, mintha mi sem történt volna. Ez egyáltalán nem volt jól. Valami nagyon bűzlött.

Döbenten álltam előtte.

- De utánam jöttél - nyögtem ki. - Prythianbe.

- A falig jutottam. Nem tudtam átjutni rajta.

Reszkető kezemmel megfogtam a torkom.

- Két napig tartott az út oda, és ugyanennyi vissza. Átvág-tál a téli erdőn?

Vállat vont, és az asztaldarabkát nézte.

- Egy héttel az elrablásod után a szörméért kapott pénzért felfogadtam a városból a zsoldost, hogy jöjjön velem. Ügy tűnt, egyedül ő hisz nekem.

- Értem tetted?

Nesta szeme, anyánk szeme találkozott az enyémmel.

- Valami nagyon büzlött - ismételte meg. Tamlin tévedett, amikor azon vitatkoztunk, hogy az apám vajon értem jönne-e, mert belőle hiányzott a kellő bátorság és düh. Végző esetben valakit felbérelt volna, hogy tegye meg helyette. De Nesta elment azzal a zsoldossal. Az én gyűlölködő, hideg nővéremben volt elég bátorság ahhoz, hogy elinduljon Prythianbe, hogy megmentsen engem.

- És mi történt Tomas Mandrayjel? - kérdeztem akadozó hangon.

- Rájöttem, hogy ő nem jött volna velem Prythianbe, hogy megmentünk téged.

És Nestának, az ő háborgó, könyörtelen szívének ez választóvonalat jelentett.

Figyelmesen ránéztem, arra a nőre, aki nem tudta megémszteni az őt körülvevő szemfényvesztést, aki egyetlen napot sem töltött az erdőben, mégis útnak indult a farkasok vidékére... Aki az anyánk elvesztését, majd a tönkremenetelünket hideg haragba és keserűségbe burkolta, mert a düh jelentette a túlélést, a kegyetlenség a megkönnyebbülést. De a lelke mélyén igenis törődött velem, és talán erősebben, mélyebben, hűségesebben szeretett, mint ahogy én azt fel tudtam fogni.

- Tomas soha nem érdemelt meg téged - jelentettem ki hal-
kan.

A nővérem nem mosolygott, de fény csillant kékesszürke szemében.

- Mondj el mindent, ami történt! - mondta. Utasított, nem kért.

Elmondtam.

Amikor befejeztem a történetemet, ő csak nézett rám hossz-
szan, aztán arra kért, hogy tanítsam meg festeni.

Nagyjából annyira volt kellemes elfoglaltság őt festeni tanítani, ahogy vártam, de legalább ürügyként szolgált, hogy elkerülhessük a bál közeledtével egyre kaotikusabbá váló ház nyüzsgő részeit. Felszerelést elég könnyen tudtam szerezni, de elmagyarázni, hogyan festek, meggyőzni őt arról, hogy fejezze ki, ami a fejében, a szívében van... Az ecsetvonásaimat legalább pontos és biztos kézzel utánozta.

Amikor festék- és szénfoltosan kijöttünk a festés céljára kisajátított csendes szobából, a kastélyban éppen az utolsó simításokat végezték. Színes üveglámpások lógtak a bejárat-hoz vezető úton, bent koszorúk és mindenféle virágokból álló színes girlandok díszítettek minden korlátot, felületet, boltívet. Szemet gyönyörködtető látvány volt. Elain maga válogatta a virágot és irányította a személyzetet.

Nesta és én felsurrantunk a lépcsőn, de ahogy a lépcsőfordulóra értünk, lent apám és Elain jelent meg karonfogva.

Nesta vonásai feszültté váltak. Az apám dicsérő szavakat dünnyögött Elainnek, aki sugárzó mosollyal nézett vissza rá, és a fejét a vállára hajtotta. Örültem, hogy így látom őket, hogy ilyen kényelemben és gondtalanul élnek, hogy az apám és a nővérem arca is elégedettséget sugároz. Persze megvoltak a kisebb szomorúságaik, de mind a ketten olyan feszte-
lennek tűntek.

Követtem Nestát a folyosón.

- Időnként - szólalt meg Nesta az enyémmel szemközti szobája előtt - legszívesebben megkérdezném tőle, hogy emlékszik-e egyáltalán azokra az évekre, amikor hagyott volna bennünket éhen halni.

- Te is mindent az utolsó fityingig elköltöttél, amit kerestem! - emlékeztettem.

- Tudtam, hogy mindig tudsz szerezni. De ha nem tudtál volna, akkor látni akartam, hogy ő maga egyáltalán próbálkozik-e a farigcsálás helyett. Hogy harcol-e értünk. Én nem tudtam gondoskodni rólunk úgy, ahogy te tetted. Gyűlöltelek emiatt. De őt jobban gyűlöltem. Most is gyűlölöm.

- És ő ezt tudja?

- Mindig is tudta, hogy gyűlölöm, már az elszegényedésünk előtt is. Hagyta anyát meghalni, egy egész flottányi hájója volt, elküldhette volna azokat a világ minden tájára, hogy gyógyszert szerezzen, de fel is bérelhetett volna embereket, hogy menjenek Prythianbe, és könyörögjenek ott segítségért. De ő hagyta anyát elszorvadni.

- Szerette őt és gyászolta. - Nem tudtam, mi az igazság, az is lehet, hogy mind a kettő.

- Hagyta őt meghalni. Te a világ végére is elmentél volna, hogy megmentsd a főuradat.

A szívem összeszorult, de csak ennyit feleltem:

- Igen, ez így van.

Aztán besurrantam a szobámba, hogy összekészüljek.

31.

FEJEZET

A BÁLBAN TELJESEN ÖSSZEFOLYT MINDEN, a keringőző, magukat illegető, ékszerekkel teleaggatott arisztokraták, a bor és a tiszteletemre mondott köszöntőbeszédék, minden. Nesta mellett maradtam, mert úgy tűnt, kiválóan el tudja ijeszteni a vagyonomat firtató kíváncsi udvarlókat. Azért próbáltam mosolyogni, legalább Elain kedvéért is, aki csak úgy repkedett a teremben, személyesen üdvözölt minden vendéget, és táncolt az összes fontos ifjúval.

Nekem folyamatosan az járt a fejemben, amit Nesta mondott Tamlin megmentéséről.

Tudtam, hogy valami nincs rendben, bajban van, és nemcsak a Prythiant sújtó járvány miatt, de az ő elpusztítására szövetkező, halálosan veszélyes erők miatt is. Én pedig... felhagytam azzal, hogy válaszokat keressek, nem harcoltam tovább, önző módon *örültem*, hogy megfeledezhetem arról az állati, vad lélekrészemről, ami óráról órára a túlélésért küzdött. Hagytam, hogy hazaküldjön. Nem próbáltam meg na-

gyobb erőfeszítéssel összerakni a járványról vagy Amarantháról gyűjtött mozaikokat, nem próbáltam meg megmenteni őt. Még csak azt sem mondtam meg neki, hogy szeretem. Lucien is tudta ezt, és az utolsó napon keserű szavakkal a tudtomra is adta, mekkorát csalódott bennem.

Hajnali kettőkor a bál heve még egyáltalán nem lankadt. Az apám más kereskedőkkel társalgott, és be is mutatott nekik, de én azonnal el is felejtettem a nevüket.

Elain kipirulva nevetett és sziporkázott gyönyörű barátnői karéjában. Nesta csendben lelépett éjfélkor, én se fogtam nagy búcsúzkodásba, amikor felsurrantam az emeletre.

Másnap délután csendben, kialvatlan szemekkel gyűltünk össze az ebédlőasztalnál. Megköszöntem a nővéremnek és az apámnak a partit, de elhárítottam apám kérdéseit, aki azt tudakolta, hogy felkeltette-e az érdeklődésem valamelyik barátjának a fia.

Beköszöntött a kánikula. Az asztalra könyökölve legyezgettem magam. Sokszor felébredtem éjszaka a hőség miatt. Tamlin birtokán nem volt se túl meleg, se túl hideg.

- Azon gondolkodom, hogy megveszem Beddor földjeit - mondtam az apám Elaine-nek, aki hármunk közül egyedül figyelt rá. - Állítólag a közeljövőben eladásra kínálják, mivel a családban mindenki meghalt, és jó befektetésnek tűnik. Talán az egyikőtök építhetne rá házat, ha úgy alakul.

Elain érdeklődve bólintott, de én csak pislogni tudtam.

- Mi történt velük?

- Jaj, szörnyű egy történet! - sóhajtott Elain. - Leégett a házuk, és mindenki odaveszett. Clare testét nem találták meg, de... - A tényérjára meredt. - Az éjszaka közepén történt, a család, a szolgák, mindenki bennégett. Egy nappal azelőtt, hogy te hazajöttél.

- Clare Beddor - mondtam tagoltan.

- A barátnőnk volt, emlékszel? - kérdezte Elain.

Bólintottam, éreztem, hogy Nesta figyel.

Nem, ez nem lehet. Csak véletlen lehet, véletlen *kell*, hogy legyen, mert ha nem...

Ezt a nevet mondtam Rhysandnek.

És nem felejtette el.

Felfordult a gyomrom, alig bírtam elfojtani a hányingerem.

- Feyre? - szólított meg az apám.

Reszkető kézzel eltakartam a szemem, és nagy levegőt vettem. Mi történhetett? Nemcsak Beddoréknál, de otthon, Prythianben?

- Feyre - szólított meg újra az apám, de Nesta lepisszegte.

- Maradj csendben!

Elnyomtam magamban a bűntudatot, az undort, a retteget. Választ kell kapnom a kérdéseimre, hogy valóban véletlen volt, és meg tudom-e még menteni Clare-t. Ha itt, a halandók birodalmában történt valami, akkor mi lehet a tavasz udvarában... akkor azok a szörnyetegek, akikről Tamlin úgy rettegett... a járvány, ami megfertőzte a mágiát, a földjeiket. ..

Tündérek. Átjöttek a falon, és nem hagytak nyomot maguk után.

Leengedtem a kezem, és Nestára néztem.

- Kérlek, most nagyon figyelj rám! - kértem, és gombóc volt a torkomban. - Tarts mindent titokban, amit mondtam neked! Ne gyere utánam! Soha többé ne ejtsd ki a nevem!

- Miről beszélsz, Feyre? - hebegett az apám az asztal túlsó végén. Elain csak ide-oda nézett és mocorgott a székében.

De Nesta állta a tekintetem. Rezzenéstelenül.

- Azt hiszem, hogy valami súlyos katasztrófa történhet Prythianben - mondtam halkán. Nem tudtam, hogy Tamlin milyen figyelmeztető jeleket szőtt a varázslatba, hogy menekülésre bírja a családomat, de nem kockáztathattam meg,

hogymagya egyedül erre hagyatkozzak, mi kor... miattam elrabolták Clare-t, és a családját meggyilkolták. Kifogott a keserűség.

- Prythian! - bukott ki apámól és Elainól. De Nesta fel-emelte a kezét, így jelezve, hogy most hallgassanak.

Folytattam.

- Ha nem költöztök el innen, akkor vegyetek fel öröket, akik szemmel tartják a falat és az erdőt. És a falut. - Felálltam. - Az első vészjelzésre, az első olyan híresztelésre, hogy a falon rés támadt vagy bármi *szokatlant* tapasztaltok, szálljatok hajóra, és menjetek el innen! Hajózzatok minél messzebbre, minél délebbre, amilyen messzire csak tudtok, olyan helyre, ahová a tündérek soha nem kíváncsoznának.

Az apám és Elain csak pislogott, mintha valamennyi köd felszállt volna az elméjükből, mintha valami mély álomból ébrednének. Nestával kimentünk a folyosóra, és felmentünk a lépcsőn.

- A Beddorék elleni akciót - mondta - nekünk szánták. De te hamis nevet mondtál nekik, azoknak a gonosz tündéreknek, akik megfenyegették a főuradat. - Bólintottam. Láttam a szemében, hogy valamit tervez. - Meg fogják szállni a területet?

- Nem tudom. Nem tudom, mi történik. Azt mondták, van valami betegség, ami gyengíti az erejüket vagy megvadítja őket, valami járvány, ami megrongálta a határok épségét, és akár embereket is pusztíthat, ha nagyobb erővel sújt le. Állítólag most is fellángolóban van ez a kór, és folyamatosan terjed. Utoljára azt hallottam, hogy még nincs annyira közel, hogy a mi területünkön is kárt okozzon. De ha a tavasz udvara elesne, akkor a járvány vészesen közel pusztítana. Tamlin volt az egyik utolsó védőbástya, ő a többi veszélyes udvart is ellenőrzése alatt tartotta. Azt hiszem, hogy veszélyben van.

Beléptem a szobámba, és elkezdtem vetkőzni. A nővérem segített, aztán kinyitottam a ruhásszekrényemet, és elővettem egy vastag tunikát, nadrágot és csizmát. Belebújtam, és befontam a hajam. Nesta így szólt:

- Nincs itt rád szükségünk, Feyre. Menj, és ne is nézz hátra!

Felráncigáltam a csizmámat, és a titokban beszerzett vadászkéseimért indultam.

- Apa már mondta neked egyszer, hogy ne gyere vissza - noszogatót Nesta. - Most én kérlek rá. Tudunk gondoskodni magunkról.

Korábban talán sértésnek fogtam volna fel a szavait, de most megértettem, hogy milyen ajándékot kínál nekem. Az oldalamra csatoltam a késeket, a hátamra pedig egy tegez - egyik nyílom sem volt berkenyéből -, végül az íjamat vettem fel.

- *Tudnak* hazudni - mondtam, de reméltem, hogy soha nem lesz szüksége erre az információra. - A tündérek tudnak hazudni, és a vas egy cseppet sem árt nekik. Ellenben a berkenye, úgy tűnik, működik. Vegyetek a pénzemből egy ligetet ebből az átkozott fából, Elain majd rendben tartja.

Nesta a fejét rázta, és a csuklóján megfogta a vas karkötőjét, ezek szerint még mindig viselte.

- Szerinted hogy tudsz neki segíteni? Ő egy főúr, te pedig csak egy ember vagy. - Ezt sem sértésnek szánta, csupán hideg fejjel feltett, logikus kérdés volt.

- Most nem foglalkozom ezzel - vallottam be neki, már a nyitott ajtó előtt állva. - De meg kell próbálnom.

Nesta a szobámban maradt. Nem fog búcsúzkodni, mert éppen annyira utált, mint én.

De én mégis télét fordultam, és így szóltam:

- Van egy jobb világ, Nesta. Van kint egy jobb világ, ami csak rád vár, hogy felfedezd. És ha lesz rá lehetőségem, ha jobbra fordulnak a dolgok, biztonságosabb lesz minden... akkor meg foglak találni.

Ennél többet nem tudtam neki felajánlani.

De ő kihúzta magát.

- Ne törődj velem! Nem hinném, hogy különösebben oda-lennék a tündérekért. - Felvontam a szemöldököm. Finoman vállat vont, aztán folytatta: - Próbálj üzeni, ha biztonságban leszel! És ha úgy alakul... apa és Elain nyugodtan élédegélhetnek itt, ha akarnak. Én szeretnék világot látni, kipróbálni, mire képes egy vagyonos és jó nevű nő.

Végtelenül sok mindenre, gondoltam. Nincs előtte akadály, bármit kihozhat magából, ha talál egy olyan helyet, amit a sajátjának érez. Imádkoztam, elég szerencsét kívántam, hogy egy napon a szemtanúja lehessen ennek.

Meglepetésemre, mire leértem a lépcsőn, Elain már előkészített nekem egy lovat, egy táskát élelemmel és felszerelést is. Apámat nem láttam sehol. Elain szorosan átölelt, és így szólt:

- Emlékszem, már mindenre emlékszem.

Én is átkaroltam.

- Vigyázz magadra! Vigyázzatok magatokra!

Könnybe lábadt szemmel bólintott.

- Annyira szerettem volna megnézni a kontinenst veled, Feyre! Rá mosolyogtam, megjegyeztem kedves vonásait és letöröltem a könnyeit.

- Majd egyszer - mondtam neki. Újabb ígéret, amit boldogan betartanék.

Elain még akkor is sírt, amikor megsarkantyúztam a lovam és végigügettem az úton. Nem akartam még egyszer elbúcsúzni az apámtól.

Egész nap lovagoltam, és csak akkor álltam meg, amikor már annyira sötét volt, hogy nem láttam. Észak felé haladtam, tudtam, ha tartom az északi irányt, akkor elérem a falat. Viszsa kell mennem, látnom kell, hogy mi történt, el kell mondanom Tamlinnek mindent, ami a szívemet nyomta, mielőtt késő lenne.

Másnap is egész nap úton voltam, alig aludtam, és még hajnalhasadás előtt útra keltem.

Egyre beljebb és beljebb hatoltam a buja, sűrű és zümmögő nyári erdőben.

Addig mentem, míg tökéletes nem lett a csend. Óvatosan haladtam tovább, figyelmesen fürkészve a bokrokat, fákat, valami gyanús jelet kerestem. Semmit nem láttam, semmit, de aztán...

A lovam hátrahőkölt, a fejét rázta, megmakacsolta magát, én nem tehettem mást, a nyeregben maradtam. De továbbra se láttam semmilyen jelet. Leszálltam, alig kaptam levegőt. Kinyújtottam a kezem. Nem tudtam továbbmenni.

Az erdőt kettévágta egy láthatatlan fal.

De a pletyka szerint a tündérek átjártak a falon, a lyukakon. Ezért a lovamat vezetve elindultam a fal mellett, próbáltam minél gyakrabban megtapintani, hogy megbizonyosodjam arról, hogy nem tértem le.

Két napig gyalogoltam, az éjszaka ijesztőbb volt, mint ahogy a tavasz udvarában elképzeltem. Csak két nap után szúrta ki a mohával borított, egymással szemben elhelyezett

köveket, amikre alig észrevehetően egy csigavonalat véstek. Egy kapu volt.

Felszálltam a lovamra, és a kövek közé irányítottam, a lovam pedig engedelmeskedett.

Ereztem a mágia szúrós szagát, annyira felerősödött, hogy a lovam újra megtorpant, de akkor már átértünk.

Megismertem a fákat.

Egy nyílveesszőt készenlétben tartva, csendben lovagoltam. Ebben az erdőben sokkal nagyobb veszélyek leselkedtek, mint a hátrahagyottban.

Lehet, hogy Tamlin örjöngeni fog, lehet, hogy megparancsolja, hogy forduljak vissza és menjek haza. De megmondom, hogy segíteni szeretnék, szeretem őt, és örökké harcolni fogok érte, ameddig csak bírok, és mindezt akkor is elmondom neki, ha meg kell kötnöm, hogy végighallgasson.

A gondolataim teljesen lekötöttek, nem tudtam, miként győzzem meg arról, hogy ne kezdjen el üvöltözni velem. Nem is vettem egyből észre, milyen nagy lett a csönd, hogy még a madarak sem énekelnek, még akkor sem, amikor már a kastély épülete felé közeledtem. A sövényeket is már régen meg kellett volna nyírni.

Mire a kapuhoz értem, teljesen kiszáradt a szám. A kapu nyitva állt, de a vas eldeformálódott, mintha erős kezek csavarták volna ki.

A patkók dobbanása dübörgésnek tűnt a kavicsúton, a gyomrom még jobban összeszorult, amikor megpillantottam a tárva-nyitva álló bejárati ajtót. Az egyik szárnyát csak egy szög tartotta, leszakadt a felső zsanérról.

Az íjat továbbra is készenlétben tartva leszálltam a nyereg-ből. De nem volt rá szükség. Minden üres volt, sehol egy lélek. Akár egy sírban.

- Tam? - szólítottam. Felszaladtam a lépcsőn, be a házba. Káromkodtam egyet, amikor megcsúsztam egy törött porcelánon, egy váza romjain. Lassan befordultam az előcsarnokba.

Mintha egy hadsereg vonult volna itt végig. A gobelin csatákban lógott, a márvány korlátok összetörve, a csillárok kristályhalmok formájában a padlón összetörve.

- Tamlin? - kiáltottam. Semmi válasz.

Az összes ablakot kiverték.

- Lucien?

Semmi válasz.

- Tam? - A hangom úgy visszhangzott a házban, mintha velem gúnyolódna.

Egyedül voltam a kastély romjai közt. Térdre rogytam.

Elment.

32.

FEJEZET

EGY PERCET ADTAM MAGAMNAK. Aztán óvatosan felálltam, vigyázva, hogy ne érjek hozzá a szétszóródott üveg- és fatörmelékhez és a vérhez. Mindenhol vérfoltokat láttam, kis tócsákban vagy a megrongált falakon szétkenődve.

Olyan, mint az erdő, mondtam magamnak, csak kicsit más. Nyomolvasás ez is.

Lassan lépkedve figyelmesen fürkésztem a nyomokat, kerestem az információkat. Ádáz küzdelem folyt, a vérfoltok nagyrészt harc közben keletkeztek, és a házat is akkor rongálták meg, nem utána. Az üvegszilánkok és a lábnyomok befelé vezettek, mintha körülvették volna a házat. A behatolók erőszakkal jutottak be a bejárati ajtón, a kerti kapukat egyszerűen rommá zúzták.

Sehol nincsenek testek, ismételtettem magamban. Nem láttam tetemeket, és túl sok vér sem folyt. Életben kell lenniük. Tamlinnek *muszáj* életben lennie.

Mert ha halott...

Megdörzsöltem az arcom, és akadozva vettem egy nagy levegőt. Nem megyek ilyen messzire. Az ebédlőajtó előtt már remegett a kezem. Az ajtószárnyakat alig tartották a zsanérok, de azt nem tudtam megállapítani, hogy a rongálás még az indulásom előtti napon keletkezett-e, amikor Rhysand miatt elszakadt Tamlinben a cérna, vagy más okozta. A hatalmas asztal darabokban, az ablak betörve, a függöny cafatokban. Vér sehol. Az üvegszilánkokon lévő lenyomatokból ítélve pedig...

A padlón lévő lábnyomokat tanulmányoztam. Nagyon összevisszák voltak, de két nagyobb párat meg tudtam különböztetni, ezek egymás mellett haladtak és távolodtak az asztaltól. Mintha Tamlin és Lucien ültek volna itt, amikor a támadás történt, és harc nélkül távoztak volna.

Ha ez igaz... akkor életben vannak. Követtem a lépéseket az ajtóig, le is guggoltam, hogy jobban eligazodjak a szilánktörmelékben, a koszban és a vérben. Itt találkoztak össze - itt több nyomot is láttam. És a kert felé mentek...

A folyosó végén megcsikordult a törmelék. Előrántottam a vadászkésem, és visszahátráltam az ebédlőbe, néztem, hol bújhatnék el. De minden darabokra volt törve. Nem maradt más választásom, a nyitott ajtó mögé bújtam. A számra tapasztottam a kezem, hogy ne vegyek túl hangosan levegőt, és az ajtórésen keresztül kémleltem kifelé.

Valaki besántikált és körülszimatolt a helyiségben. Csak a hátát láttam, egyszerű köpenyt viselt, középmagas volt... Csak be kell csuknia az ajtót, egyből megtalál. Ha beljebb jönne az ebédlőbe, talán ki tudnék surranni, de akkor el kell hagynom a búvóhelyem. Talán csak körülnéz, aztán kimegy.

Az alak újra szimatolt, a gyomrom összeszorult. Kiszagolt, jobban megnéztem, reméltem, hátha meglátom a

gyengéjét, talállok egy helyet, ahová a késemet döfhetem, ha arra kerülne a sor.

Az alak lassan felém fordult.

Kiáltottam, az alak is visított, ahogy meglöktem az ajtót.

- *Alis!*

Tátott szájjal bámult, és a szívéhez kapott. Megszokott barna ruhája szakadt volt és piszkos, a köténye eltűnt. Ellenben nem volt véres, csak egy kicsit sántított a jobb lábára, ahogy felém jött. Fakéregszerű bőre elsápadt, olyan fehér volt, mint a nyírfa.

- Nem szabadna itt lenned. - Szemrevételezte a késemet, az íjat és a tegezt. - Nyomatékosan megkért rá, hogy maradj távol.

- Életben van?

- Igen, de...

A megkönnyebbüléstől megrogyant a térdem.

- És Lucien?

- Ő is. De...

- Mondd el, mi történt, mondj el nekem *mindent!* - Fél szemmel az ablakot néztem, füleltem a hangokra a kastélyból és a környékről. Csend honolt mindenütt.

Alis karon ragadott és kivezetett. Szótlanul végigsiettünk az üres, túl csendes folyosókon, mindenhol pusztítás, vér... de sehol egy halott. Vagy elrabolták őket, vagy... nem folytattam a gondolatot. A konyhában lyukadtunk ki.

A hatalmas helyiségben tűz perzselte fel mindent, alig maradt más a hamun és a megfeketedett falakon kívül. Alis körbeszimatolt és veszélyek után fülelt, aztán elengedett.

- Mi az ördögöt keresel itt?

- Vissza kellett jönnöm. Tudtam, hogy valami baj történt, nem maradhattam távol. Segítenem kell.

- Megmondta, hogy ne gyere vissza! - csattant fel Alis.

- De hol van?

Hosszú, csontos kezébe temette az arcát. Az ujja hegyével felülről belekapaszkodott az álarca szélébe, mintha le akarná tépni az arcáról. De az rajta maradt, mire sóhajtott, és leengedte fakéregszerű kezét.

- Elvitte - mondta, mire megfagyott az ereimben a vér. - Elvitte Hegyalja udvarába.

- Kicsoda? - kérdeztem, de már tudtam a választ.

- Amarantha - suttogta, és újra körbenézett a konyhában, mintha attól félne, hogy már a neve kimondásával is megidézi.

- Miért? És ki ő, *mi ő*? Kérlek, *kérlek*, mondd el nekem! Mondd el az igazságot!

Alis összerezett.

- Az igazat akarod, te lány? Akkor tessék: az átok miatt vitte el, mert letelt a hétszer hét esztendő, és Tamlin nem törte meg az átkát. Amarantha összehívta az összes főurat az udvarába, hogy végignézzék, ahogy megtöri Tamlint.

- De mi ez a nő, *mi... mi ez az átok*? - Átok, átok, szóval *elátkozta* ezt a helyet. És nekem ez fel sem tűnt.

- Amarantha ennek a területnek a legfenségebb királynője. Prythian főkirálynője. - Alis sóhajtott, a szeme tágra nyílt valami rettenetes emléktől.

- De Prythiant a hét főúr kormányozza, és ők egyenlők. Nincs főkirálynő.

- Régen így volt, sőt, mindig is így volt. De száz évvel ezelőtt Amarantha Hybern követeként megjelent itt. - Alis megfogta a nagy zsákot, amit az ajtónál tett le. Félig volt ruhákkal és más holmikkal.

Szemrevételezte a lerombolt konyhát, összegyűjtötte a késeket és a megmaradt ételt. Én ezalatt próbáltam megemészteni azt az információt, amit még a Suriel árult el nekem egy

gonosz tündérkirályról, akit bár kényszerítettek a szerződés aláírására, ő évszázadok alatt sem tudott ebbe belenyugodni. A legveszélyesebb parancsnokait küldte, hogy szivárogtassanak be a többi tündérkirályságba és udvarba. Ki akarta puhatolni, vajon másutt is hozzá hasonlóan gondolkodnak-e a szerződésről, és máshol felmerül-e az emberek területeinek visszaszerzése. Az összekormozott falnak dőltem.

- Amarantha udvarról udvarra járt - folytatta Alis. Egy almát forgatott meg a kezében, szemügyre vette, és fogyasztásra alkalmasnak találva bedugta a zsákjába. - Elbűvölte a főurakat, több üzletet ígért Hybern és Prythian között, szorosabb együttműködést, a nyereség jobb elosztását. Az volt a beceneve, hogy a „Soha nem hervadó virág”. Ötven évig élt itt udvarhölgyként, de nem tartozott egyik udvarhoz sem, és állítása szerint azon dolgozott, hogy jóvátegye a saját és Hybern tetteit, amiket a háború alatt követtek el.

- Harcolt a háborúban a halandók ellen?

Alis felfüggesztette a gyűjtögetést.

- Az ő története a mi fajunkban legendának számít, legendának és rémálomnak. Ő volt Hybern király legkegyetlenebb tábornoka, az első sorokban harcolt, és kegyetlenül kaszabolta az embereket és az őket védelmezni merészelő fő- és egyéb tündéreket. A húga, Clythia az oldalán harcolt, éppolyan kegyetlen és könyörtelen volt, mint ő... egészen addig, míg Clythia bele nem szeretett egy halandó harcosba, Jurianbe. - Alis szaggatottan kifújta a levegőt. - Jurian erős emberi hadseregeknek parancsolt. Clythia titokban mindig felkutatta őt, és makacs örülettel szerette. Túl elvakult volt ahhoz, hogy rájöjjön, hogy Jurian információszerzésre használja őt Amarantha erőiről.

Amarantha gyanította ezt, de nem tudta rábeszélni Clythiát a szakításra, és magát sem tudta rávenni arra, hogy megölje

Juriant, mert tudta, mekkora fájdalmat okozna azzal a húgának. - Alis felszisszent, és elkezdte a feldúlt szekrényeket nyitogatni, átkutatni. - Amarantha örömét lelte a kínzásban és a gyilkolásban, de a húgát szerette annyira, hogy visszafogja magát.

- De mi történt? - kérdeztem halkán.

- Ó, Jurian elárulta Clythiát! Miután hónapokig elviselte, hogy a szeretője, és a lány megszerzett minden szükséges információt, Jurian végül megkínozta és meggyilkolta őt. Berkenyére feszítette keresztre, hogy mozdulni se tudjon. Úgy intézte, hogy Amarantha megtalálja a maradványait. Azt beszélik, Amarantha haragjába az ég is beleszakadt volna, ha a király nem parancsolja meg neki, hogy vonuljon vissza. De később mégis megtörtént a végső összecsapás Juriannel, és Amarantha azóta olyan dühvel gyűlöli az embereket, amit te el sem tudsz képzelni. - Alis talált egy lekvárosbödönt, és betette a táskájába.

- Miután a felek megkötötték a szerződést - folytatta, és nekiállt a fiókoknak -, Amarantha a saját szolgálát is inkább lekaszaboltatta, csak ne kelljen felszabadítani őket. - Elsápadtam. - Évszázadokkal később azonban a főurak hittek neki, amikor azt állította, hogy a húga halála megváltoztatta őt. Főleg akkor, amikor kereskedelmi útvonalakat nyitott meg a két terület között. A főurak nem tudták, hogy a Hybernből árukat hozó hajókon a hadseregét is szállította. Hybern királyát sem avatta be. De hamarosan mindnyájan megtudtuk, mert az itt töltött ötven év alatt elhatározta, hogy megszerzi egész Prythiant. Elkezdett haderőt gyűjteni, és a területeinket mintegy kiindulópontnak tekintette arra, hogy egy napon egyszer s mindenkorra, a király áldásával vagy anélkül elpusztítsa a világotokat. Negyvenkilenc évvel ezelőtt tehát lesújtott.

- Tudta, hogy saját hadseregével nem tudja majd legyőzni a főurakat, katonái száma és ereje sem elég hozzá. De ravasz volt és kegyetlen, kivárta, míg teljesen meg nem bíztak benne. Bált rendezett, amelyen az összes főúr megjelent. A borukba mérget kevert, a receptjét Hybern király átkozott varázskönyvéből lopta. Ahogy a főurak belekortyoltak, nyomban eszméletlenül rogytak össze, a mágiájuk pedig szabadon hozzáférhetővé vált. Amarantha ekkor fogta magát, és ellopta a testükből származó erőt, olyan könnyedén kaparintotta meg, mintha egy almát szakítana le egy fáról. Amikor a főurak felocsúdtak, már csak a mágia töredékének voltak birtokában. Tamlin is csak árnyéka egykori önmagának, parancsoló erejének. Mivel a főurak ereje ily mértékben meggyengült, Amarantha néhány nap leforgása alatt magához ragadta az ellenőrzést Prythian felett. Negyvenkilenc éve a rabszolgái vagyunk. Negyvenkilenc éve vár a megfelelő pillanatra, hogy felrúgja a szerződést és megkaparintsa a területeiteket, majd az egész emberi birodalmat.

Legszívesebben leroskadtam volna, ha lett volna valahol egy szék vagy pad. Alis bevágta az utolsó fiókot, és a kamra felé bicegett.

- Ma Szélhámosnak hívják, aki csapdába csalta a hét főurat. Palotáját a szent hegy alatt, országunk szívében építette fel. - Megállt a kamra ajtaja előtt, a kezébe temette az arcát, és vett néhány mély lélegzetet.

A szent hegyet, azt a kopasz, rettenetes csúcsot láttam hónapokkal ezelőtt a könyvtár freskóján.

- És a járvány... Tamlin azt mondta, hogy a járvány is megtépázta a mágiájukat.

- Ő maga a járvány - csattant fel Alis, leengedte a kezét, és belépett a kamrába. - Nincs más mótely, csak ő maga. A határok csak azért dőltek be, mert ő porrá zúzta őket. Azzal szó-

rakozott, hogy a szörnyszülöttjei megtámadták az országainkat, csak azért, hogy letesztelje, mennyi ereje maradt Tamlinnek.

Ha a járvány maga Amarantha, akkor az emberi birodalomra leselkedő veszély... ő maga.

Alis egy nagy adag zöldséggel a kezében bukkant elő a kamrából.

- Te megállíthattad volna őt. - Keménységet sugárzott a tekintete, és a fogai is kivillantak. Ijesztően élesek voltak. Berakta a répát és a céklát a zsákba. - Te felszabadíthattad volna Tamlint és a mágiáját, ha nem lettél volna olyan vak, és hallgattál volna a szívedre. Ej, ti emberek... - Köpött egyet.

- En... - Védekezően felemeltem a kezem. - Nem tudtam.

- Nem is tudhattad - mondta Alis, és keserűen elnevette magát, ahogy belépett a kamrába. - Ez is része volt a Tamlint sújtó átoknak.

Forgott velem a világ, ezért erősen a falnak dőltem.

- De mi az? - küzdöttem, hogy ne remegjen a hangom. - Mi ez az átok? Mit tett vele Amarantha?

Alis gyorsan lepakolta a fűszeres üvegeket a polcokról.

- Tamlin és Amarantha már régről ismerik egymást, mert Tamlin családját kötelékek fűzték Hybernhez. A háború alatt a tavasz udvara szövetségre lépett Hybernnel, hogy rabszolgasorban tartsák az embereket. Tamlin apja szeszélyes és gonosz úr volt, igen közeli kapcsolatokat ápolt Hybern királlyal és Amaranthával. Tamlin gyerekként gyakran kísérté el az apját Hybernbe, ilyenkor mindig találkozott Amaranthával.

Tamlin egyszer azt mondta, küzdeni akar mások szabadságáért, és soha nem fogja engedni a rabszolgaságot. Vajon szégyellte az örökségét, vagy... tudta, milyen rabszolgasorban élni?

- Amarantha gonosz szíve végül epekedve vágyakozni kezdett Tamlin után. De Tamlin hallott történeteket a háborúról, és tudott Amarantha, az ő apja és Hybern király gaztetteiről a tündérekkel és az emberekkel szemben. Tudta, mit tett Amarantha Juriannel, hogyan büntette meg a húga halála miatt. Amikor Amarantha idejött, akkor óvatosan bánt vele, annak ellenére, hogy a nő próbálta az ágyába csalogatni. Tamlin mindig tartotta a két lépés távolságot, egészen addig, míg Amarantha ellopta a mágiáját. Lucien... Tamlin Lucient küldte követségbe a néemberhez, hogy próbáljon békét kötni vele.

Elárasztott a keserűség.

- Amarantha elutasította, mire... Lucien megmondta neki, hogy menjen vissza abba a szarfészekbe, ahonnan kimászott. Büntetésül Amarantha a saját körmével vágta ki Lucien egyik szemét, aztán még az arcába is belemart. Olyan véresen küldte vissza, hogy Tamlin... a főúr elhányta magát a barátja látán.

Elképzelni se bírtam, milyen állapotban lehetett Lucien, ha még Tamlin is rosszul lett tőle.

Alis megtapogatta az álarcát, a körme kopogott a fémen.

- Ezután Amarantha álarcosbált rendezett Hegyalján, amilyen az összes udvar megjelent. Azt mondta, ezzel a rendezvénnyel akarja elsimítani, amit Luciennel tett, és azért rendez álarcosbált, hogy Luciennak ne kelljen mutogatnia a szörnyű heget az arcán. A tavasz udvarát is meghívta, az egész udvartartást, még a szolgálókat is, és mindenkinek álarcot kellett viselnie. Azt mondta, Tamlin alakváltó képességének a tiszteletére. Tamlin hajlott arra, hogy vérontás nélkül vessenek véget a viszálynak, és beleegyezett, hogy elmegy és valamennyiünket elvisz.

A kezemet a kőfalnak préseltem, élveztem, hogy milyen hűvös és szilárd.

Alis megállt a konyha közepén, letette a táskáját, ami már tele volt eledellel és mindenféle felszereléssel.

- Amikor összegyűltünk, azt mondta, hogy van lehetőség a békére, ha Tamlin a szeretője és társa lesz. De amikor megpróbálta megérinteni, Tamlin - azok után, amit Luciennel tett - nem engedte közel magához, sőt a nagy nyilvánosság előtt kijelentette, hogy előbb visz embert az ágyába, előbb vesz *feleségül egy emberi nőt*, mint hogy Amaranthához nyúljon. Amarantha talán annyiban hagyta volna a dolgot, ha Tamlin nem teszi hozzá, hogy Amarantha húga is jobb szerette az embereket a nővérénél, és inkább Juriant választotta, nem őt.

Összerezentem, tudtam, hogy Alis mit fog mondani, amikor csípőre tett kézzel folytatta.

- El tudod képzelni, hogy fogadta ezt Amarantha... De azt állította, hogy nagylelkű hangulatában van, és még arra is lehetőséget adna, hogy Tamlin megtörje a varázslatot, amivel ellopta a mágiáját. Tamlin erre arcon köpte, mire Amarantha elnevette magát. Azt mondta, hogy Tamlinnek hétszer hét év áll a rendelkezésére, csak azután tart rá igényt, csak akkor *kell* csatlakoznia hozzá Hegyalján. Az átok megtöréséhez találnia kell egy lányt, aki hajlandó hozzámenni feleségül. De nem ám akármilyet, hanem olyat, akinek jéghideg a szíve, és telve van gyűlölettel a fajtánk iránt. Egy olyan lányt, aki kész megölni egy tündért. - Megmozdult alattam a föld, örültem, hogy van mögöttem egy fal, aminek támaszkodhatok. - Ami még ennél is rosszabb, hogy a tündér, akit a lány megöl, Tamlin egyik embere kell, hogy legyen, akit Tamlinnek kell átküldenie a fal túloldalára, mint bárányt a vágóhídra. Csak akkor hozhatja magával a lányt, ha az Tamlin emberét nem provokáció miatt, hanem pusztán gyűlöletből öli meg, ahogy

Jurian tette Clythiával... így fogja megérteni Clythia nővérének a fájdalmát.

- A szerződés...

- Hazugság az egész, úgy ahogy van. A szerződésben nincsenek ilyen kitételek. Annyi ártatlan tündért ölhetsz meg, amennyit csak akarsz, minden következmény nélkül. Megölted Andrast, akit Tamlin akkor áldozatként küldött a fal túloldalára. - Tamlin azt mondta, hogy *Andras valamilyen gyógymódot keresett*. Nem valami mágikus járvány miatt jött, hanem gyógymódot keresett, amivel megmenthette volna Prythiant Amaranthától, az átkától.

A farkas, Andras csak... nézett rám, mielőtt megöltem. *Hagyta*, hogy megöljem. Ezzel vette kezdetét az események láncolata, ami Tamlinnek esélyt adott volna arra, hogy megtörje a varázslatot. Tamlin annak tudatában küldte Andrast a fal túloldalára, hogy akár meg is halhat... *Ó, Tamlin!*

Alis lehajolt, hogy felvegyen egy vajazókést, aztán óvatosan kiegyenesítette a kicsavarodott, meghajlott pengét.

- Amarantha kegyetlen tréfát, ravasz büntetést ötölt ki. Ti emberek annyira gyűlölitek a tündéreket, és annyira féltek tőlük, hogy lehetetlenségnek tűnt egy olyan lányt találni, aki hidegvérrel megöl egy tündért, majd beleszeret egy másikba. De a Tamlint sújtó átok csak úgy törhet meg, ha a lány ezt teszi, mielőtt letelik a negyvenkilenc év, ha ez a lány tiszta szívéből szerelmet vall neki. Amarantha tudja, hogy az embereknek nagyon fontos a szépség, ám a mi arcunkat, Tamlin arcát álarc fedi, így még nehezebb vállalkozás egy olyan lányt találni, aki kész arra, hogy az álarc, a tündértermészet mögé nézzen, és a lelkét lássa meg. Ráadásul megtiltotta nekünk, hogy az átokról beszéljünk. Egyetlen szót sem ejthettünk ki róla. Nem mondhattunk el neked semmit a világunk történetéről, a sorsunkról, se Tamlin, se senki

más. Tamlinnek nem maradt más választása, kitalálta a házugságot a járványról. Meg volt kötve a kezünk. Az, hogy most beszéltem neked, azt jelenti, hogy a játéknak vége... Amarantha nyert. - Zsebre tette a kést.

- Amikor az a néember elátkozta, Tamlin mindennap újabb emberét küldte a fal túloldalára. Az erdőbe, a farmokra, mindegyiket farkasnak álcázva, hogy növelje az esélyét, hogy a fajtátokból valaki meg akarja ölni. Ha hazatértek, akkor történeteket meséltek lányokról, akik elszaladtak, sikoltoztak és könyörögtek, még csak a kezüket sem emelték fel. Ha nem jöttek vissza, akkor az Tamlin számára azt jelentette, hogy a híveit, akikkel ő urukként és mesterükként szoros kapcsolatban állt, mások ölték meg. Például vadászok vagy idősebb nők. Két évig küldözgette őket, nap nap után, és mindig választania kellett, kit küldjön. Amikor már csak tucatnyian maradtak, annyira megtört, hogy befejezte. Lefújta az egészet. Azóta csak védte a határokat, mivel más udvarokban, amelyek Amarantha ellenőrzése alatt álltak, káosz és felfordulás uralkodott. A többi főúr is harcolt. Negyven éve Amarantha hármat kivégzett közülük, és a családjuk nagy részét is kiirtotta, mert ellene szövetkeztek.

- Nyílt lázadás? Mely udvarok vettek részt benne? - Ki egyenesedtem, elléptem a faltól. Talán találhatok szövetségeket köztük, akik segítenének Tamlin kiszabadításában.

- A nappal, a nyár és a tél udvara. De nem fajultak odáig a dolgok, hogy nyílt lázadásnak lehetett volna nevezni. Amarantha a főurak mágikus erejét arra használta, hogy röghöz kössön bennünket. A lázadó urak megpróbálták más tünérterületekről segítséget kérni, hírvivőket használtak hozzá, ostoba embereket, akik átjöttek a területünkre. A többségük fiatal nő volt, akik úgy imádtak bennünket, mint az isteneket.

- A Boldogságos Úr gyermekei. Ezek szerint valóban átjutot-

tak a fal túloldalára, de nem azért, hogy menyasszonyok legyenek. Túlzottan megráztak a hallottak ahhoz, hogy szomoruságot vagy dühöt érezzék a sorsuk miatt.

- De Amarantha mindet elfogta, mielőtt elhagyták volna ezeket a partokat, és... el tudod képzelni, hogyan végezték ezek a lányok. A lázadó főurak lemészárlása után az utódaik túlzottan meg voltak félemlítve ahhoz, hogy fel merjék öt bősztíteni.

- És ők hol élnek most? A saját területükön, ahogy Tamlin?

- Nem. Hegyalján tartja őket fogva egész udvartartásukkal együtt, ahol kénye-kedve szerint kínozhatja őket. Akadnak, akik szövetségre lépnek vele, és ha hason csúszva szolgálják őt, akkor Amarantha valamivel több szabadságot enged nekik, és akkor jöhetnek-mehetnek Hegyaljáról, amikor akarnak. A mi udvarunk csak addig maradhatott itt, amíg Tamlin átka nem járt le, de... - Alis megborzongott.

- Ezért bújtatod az unokaöcséidet, hogy távol tartsd őket ettől - mondtam a lábánál heverő teli táskára pillantva.

Bólintott, és a felborított asztalt próbálta felállítani. Segítettem neki, nyögtünk a súlya miatt.

- A nővérem és én a nyár udvarában szolgáltunk. Ő és a párja azok között volt, akiket Amarantha az első betöréskor lemészárolt. Én a fiúkat még azelőtt megszöktettem, hogy Amarantha mindenkit Hegyaljára hurcolt volna. Ez volt az egyetlen hely, ahová jöhettek. Megkértem Tamlint, hogy bújtassa el a fiúkat. Megtette, én pedig segíteni akartam neki, bármilyen kis dologban, így aztán az álarcosbál előtt néhány nappal ezt a beosztást kaptam. Így került az álarcosbálon ez az átkozott maszk az arcomra. Majdnem ötven éve élek itt és figyelem, hogyan szorul egyre szorosabb hurok Tamlin nyaka köré.

Felállítottuk az asztalt, és zihálva rádöltünk.

- Tamlin mindent megpróbált - mondta Alis. - Amarantha kémkedett utána, de ennek ellenére is próbálta megtörni az átkot, próbált tenni valamit, hogy az udvarában élőket ne kelljen egyenként vágóhídra küldenie az emberek birodalmába. Azt gondolta, ha idehoz egy lányt, aki őszintén szereti őt, csak azért, hogy a lány megmentse őt az átok alól, akkor az is csak a rabság egy formája. És ha mégis tényleg beleszeret a lányba, akkor Amarantha mindent meg fog tenni, hogy elpusztítsa a lányt, ahogy az ő hűgát is megölték. Ezért évtizedekig ellenállt, nem is kockáztatta meg a dolgot. De az elmúlt télen, hónapokkal ezelőtt valahogy bekattant. Egyenként elküldte az utolsó embereit. Ők hajlandóak voltak rá, sőt, az elmúlt években maguk kérték, könyörögtek neki. Tamlin kétségbeesetten meg akarta menteni a népét, elég elkeseredett volt ahhoz, hogy kockára tegye az emberei és a lány életét, hogy megmentsen bennünket. Három nap múlva Andras végre belefutott egy tisztáson egy lányba, és te megölted őt, szívedben gyűlölettel.

De később cserbenhagytam őket. És ezzel megpecsételtem a sorsukat.

Elátkoztam mindenkit a birtokon, sőt, egész Prythiant.

Örültem, hogy az asztal szélének dőlök, mert egyébként le roskadtam volna a földre.

- Te megtörhetted volna az átkot - mordult fel Alis, éles fogai csak néhány hüvelyknyire voltak az arcomtól. - Csak azt kellett volna mondanod neki, hogy szereted, egész haszontalan szíveddel... és visszanyerte volna az erejét. Buta, *buta* egy lány vagy.

Így már érthető, hogy bár Lucien ki nem állhatott, mégis elviselte a jelenlétemet. Nem csoda, hogy olyan keserűen csalódott bennem, amikor elmentem, és vitába bocsátkozott Tamlinnel, hogy hadd maradjak még.

- Sajnálom - mondtam égő szemmel.

Alis fújtatott.

- Tamlinnek mondd, ne nekem. Amikor elmentél, három napja maradt a negyvenkilenc év leteltéig. *Három napja*, és mégis elengedett. Abban a pillanatban, amikor letelt a hétszer hét év, megjelent Amarantha az alattvalóival, és elragadta őt és az udvartartás nagy részét. Hegyaljára hurcolta őket, hogy ott alattvalóiként éljenek. A hozzám hasonló lények túl *alacsonyrendűek* neki, bár azt nem érzi rangon alulinak, hogy szórakozásból gyilkoljon bennünket.

Próbáltam nem elképzelni.

- De mi van Hybern királyával? Ha Amarantha meghódította Prythiant, és ellopta a varázsigéjét, akkor Hybern Amaranthát engedetlennek tartja, vagy a szövetségesének tekint?

- Még ha rossz viszonyban vannak is, Hybern egy ujját sem mozdította, hogy megbüntesse. Amarantha negyvenkilenc éve a markában tartja ezeket a területeket. De még ennél is rosszabb, hogy miután a főurak elestek, a gonoszak, akik olyan gonoszak, hogy még az éj udvarába is túl szörnyűek, Amarantha köré sereglettek. Most is körülötte zsonganak, mert az a némbér menedéket nyújt nekik. Azt is tudjuk, hogy hadsereget gyűjt, várja a megfelelő pillanatot, hogy megtámadja az emberi birodalmat, és közben felfegyverzi a leghalálósabb és leggonoszabb prythiani és hyberni tündéreket.

- Mint Attor - mondtam, a rettegéstől és a borzalomtól ösz-szeszorult a gyomrom. Alis bólintott. - Az emberek között - folytattam - az a hír járja, hogy egyre több tündér szívárog át a fal túloldalára, hogy embereket támadjon meg. És ha az ő engedélye nélkül a tündérek nem juthatnak át a falon, akkor ez azt jelenti, hogy ezek a támadások az ő jóváhagyásával történnek.

Ha pedig jól sejtem, mi történt Clare Beddorral és a családjával, akkor azt is Amarantha parancsolta meg.

Alis lesepert egy láthatatlan koszt az asztalról.

- Nem lennék meglepve, ha a kegyenceit már elküldte volna az emberi birodalomba, hogy feltárja erősségeiteket és gyengéiteket, hogy előkészítse a pusztítást, amit egy napon reményei szerint okoz.

Mindez sokkal szörnyűbb volt, mint amit akkor hittem, amikor Nestát és a családomat figyelmeztettem, hogy legyenek résen, és a veszély legkisebb jelére meneküljenek.

Rosszul lettem a gondolattól, hogy Tamlin hol van, milyen kétségbeesett lehet, milyen büntudat és gyász marja belül, hogy feláldozta az őrsemeit, ráadásul nem beszélhetett erről nekem... És mégis hagyott elmenni. Hagyta, hogy hiábavalóvá váljon minden áldozat, Andras áldozata.

Tudta, ha maradok, ki leszek szolgáltatva Amarantha haragjának, még akkor is, ha őt felszabadítom.

„Még magamat se tudom megvédeni ellenük, az ellen, ami Prythian-ben történik. Még ha a járványt meg is úsznánk, az a némbér megfog keresni téged, és megtalálja a módját, hogy megöljön...”

Eszembe jutott, hogy érkezésem után milyen szánalmas erőfeszítéseket tett, hogy hízelegjen nekem, de aztán feladta, és nem próbált megnyerni, mert látta rajtam, milyen kétségbeesetten el akarok menni innen, és nem akarok szóba állni vele. És mégis belém szeretett, tudta, hogy én is szeretem, és néhány nappal korábban mégis elengedett. Az egész udvara és Prythian fölé helyezett engem.

- Ha Tamlin kiszabadulna, ha a birtokában lenne a teljes mágiájának - kérdeztem, és a kormos falat néztem -, akkor képes lenne Amarantha elpusztítására?

- Nem tudom. Amarantha cselszövésével győzte le a főura-
kat, nem erővel. A mágia sajátosan működik, szereti a szabá-
lyokat, Amarantha pedig túl jól tud manipulálni. Az erejüket
magában tartja bezárva, olyan, mintha nem tudná használni,
vagy csak nagyon kevéshez férne hozzá. Ugyanakkor neki is
megvan a maga halálos ereje, szóval ha harcra kerülne a sor...

- De Tamlin erősebb? - tudakoltam a kezemet tördelve.

- Tamlin egy főúr - felelte, mintha ez elég válasz lenne. -
De most ez nem számít. Most rab, nekünk pedig viselnünk
kell az álarcot, amíg bele nem egyezik, hogy Amarantha sze-
retője lesz, de még akkor sem nyeri vissza minden erejét.
Amarantha pedig soha nem fogja őket elengedni Hegyaljáról.

Feltoltam magam az asztaltól, és kihúztam magam.

- Hogy jutok el oda?

Alis felszisszent.

- Sehogy. Onnan még ember nem jött vissza élve.

Olyan keményen ökölbe szorítottam a kezem, hogy a kör-
möm a húsbomba vájt.

- Hogy jutok el oda? - kérdeztem lassan, minden egyes szót
külön megnyomva.

- Ez öngyilkosság. Amarantha már akkor megöl, ha a köze-
lébe merészkedsz.

Amarantha becsapta Tamlint, és rettenetesen megbántotta.
Mindannyiunkat.

- Te ember vagy-folytatta Alis, és ő is felállt. - A húsd
papírvékony.

Amarantha egykor Lucient is elragadta, kivájta a szemét,
és sebbel csúfította el az arcát. Az anyja vajon megsiratta?

- Túl vak voltál ahhoz, hogy átlásd a Tamlint sújtó átkot -
folytatta Alis. - Hogy képzeled, hogy szembeszállsz
Amaranthával? Csak tovább rontasz a helyzeten.

Amarantha mindent megkaparintott, amit én akartam, mindent, amiről végre álmodni mertem.

- Mutasd meg nekem az utat! - Remegett a hangom, de nem a könnyektől.

- Nem. - Alis a vállára vetette a táskáját. - Menj haza! A falig elkísérlek. Most már nincs mit tenni. Tamlin örökre a rab-szolgája marad, Prythiant pedig az a néember fogja kormányozni. Ezt rendelte a sors, így döntöttek az Üst örvényei.

- Nem hiszek a sorsban. És nem hiszek egy nevetséges üstben sem.

A fejét csóválta, kócos barna haja megcsillant a félhomályban.

- Vigyél el hozzám! - követeltem.

Ha Amarantha kitépi a torkom, legalább úgy halok meg, hogy tettem Tamlinért valamit. Legalább megpróbálom helyrehozni azt a rombolást, amit nem akadályoztam meg, megpróbálom megmenteni az embereket, akiket szeretek. Legalább Tamlin tudni fogja, hogy érte tettem, hogy szeretem.

Alis egy pillanatig csak fürkészőn nézett rám, aztán a tekintete ellágyult.

- Rendben, ahogy szeretnéd.

33.

FEJEZET

LEHET, HOGY A BIZTOS HALÁLNAK nézek elébe, de nem megyek fegyvertelenül.

Meghúztam a tegezem szíját a mellkasom körül, és végigsimítottam a vállam mögül kikandikáló nyíl vesszők tollvégeit. Berkenyenyilam természetesen nem volt. De azzal is elboldogulok, amit szétszórva a kastélyban találtam. Többet is összeszedhettem volna, de a túl sok fegyver csak felesleges terhet jelentene, és a többségükről egyébként sem tudtam, hogyan kell használni. Volt nálam tehát egy tele tegez, két tör a derekamra erősítve, és egy íj a vállamon. A semminél ez is több, még akkor is, ha tündérek ellen fogok harcolni, akik már a bölcsőben megtanulták, hogyan kell gyilkolni.

Alis néma erdőkben és hegyek lábánál vezetett végig, gyakran megálltunk, ilyenkor fülelt és irányt változtatott. Nem akartam tudni, mit hallott, vagy milyen szagokat érzett, amikor a vidék ilyen mozdulatlanságba burkolózott. *Maradj a főúrral*, mondta a Suriel.

Maradj vele, szeress bele, és minden rendben lesz. Ha maradtam volna, ha bevallottam volna, mit érzek... Akkor semmi sem történt volna meg.

A világot fokozatosan betöltötte az éjszaka, a lábam pedig megfájdult a meredek emelkedőktől, de Alis csak ment hajthatatlanul előre, egyszer sem nézett hátra, hogy követem-e.

Már éppen azon kezdtem tűnődni, hogy egy napi élelemnél többet kellett volna hoznom, amikor megálltunk két hegy között egy völgyben. A levegő hűvös volt, sokkal hűvösebb, mint a hegytetőn. Rázott a hideg, amikor egy keskeny barlangbejáratra lettem figyelmes. Biztos, hogy nem ez a bejárat, hiszen a freskón Hegyalját Prythian szívébe festették, azaz még hetekig tart oda az út.

- Minden sötét és kínkeserves út Hegyaljára vezet - mondta Alis olyan halkán, mintha csak a falevelek zörögtek volna. A barlangra mutatott. - Ez egy ősi útvonal, itt le lehet rövidíteni az utat. Egykor szentnek tartották, ma már nem.

Ez volt az a barlang, aminek a használatát Lucien megtiltotta Attornak. Próbáltam elfojtani a remegésem. Szerettem Tamlint, és a világvégre is elmegyek, hogy helyrehozzak mindent és megmentsem, de ha Amarantha még Attornál is rosszabb... ha Attornál gonoszabb cimborái is vannak... és ha még Tamlin is félt tőle...

- Ügy látom, hogy megbántad a forrófejűségedet.

Kihúztam magam.

- *Ki fogom szabadítani Tamlint.*

- Már az is nagy szerencse lesz, ha Amarantha gyorsan végez veled, vagy ha egyáltalán a szeme elé kerülsz. - Elsápadhattam, mert Alis csücsörített és megpaskolta a vállam. - Néhány szabály, amit érdemes észben tartani, kislány - mondta, miközben a barlang száját bámultuk. - Ne idd meg a borukat, mert nem olyan, mint amit mi ittunk napfordulókor, többet

árt, mint használ. Ne köss üzletet senkivel, hacsak nem az életed függ tőle, de még akkor is gondold végig, hogy megéri-e! És mindenekelőtt: egy lélekben se bízz meg itt, még a te Tamlinedben sem! Az érzékszerveid a legnagyobb ellenségeid, csak arra várnak, hogy eláruljanak.

Legszívesebben megérintettem volna az egyik törömet, de sikerült megállnom, és köszönetem jeléül bólintottam.

- Van valami terved?

- Nincs - vallottam be.

- Ne várd, hogy az acél segít neked - mondta a fegyvereimre pillantva.

- Nem is - feleltem, és a szemébe néztem, miközben belülről rágtam az ajkam.

- Az átoknak volt még egy része, amit nem mondhatunk el neked. Már a megemlítésébe is beleremegnek a csontjaim. Erre neked kell rájönnöd... egyedül... - Hangosan nyelt. - Amarantha még mindig nem akarja, hogy tudd, ha én most sem tudom elmondani - sóhajtott. - De tartsd nyitva a füled, kislány, *és figyelj* arra, amit hallasz!

Megérintettem a karját.

- Rendben. Köszönöm, hogy elhoztál. - Hogy a drága idődet vesztegetted, gondoltam, hiszen a magának és a fiúknak teletöltött zsák ékesszólóan jelezte, hová készül.

- Ritkán fordul elő, hogy valaki megköszöni, hogy elvitted meghalni. - Ha túl sokáig gondolok a veszélyre, akkor Tamlintól függetlenül inamba száll a bátorságom. Alis már nem tud tovább segíteni. - Ettől függetlenül sok szerencsét - tette hozzá.

- Ha találkozol az unokaöcséddel, és menedéket kerestek - mondtam neki -, akkor csak menjetek át a fal túloldalára, és keressétek meg a családom házát. - Megmondtam nekik a helyet. - Nestának szólj, ő a nagyobbik nővérem. Ő tudja, ki

vagy, mindenbe beavattam. Ő majd menedéket nyújt nektek, és mindent megtesz, ami csak módjában áll.

Biztos voltam Nestában, még akkor is, ha Alis és a fiúk rémülettel tölténék őt el. Biztonságot nyújtana nekik. Alis megpaskolta a kezem.

- Maradj életben! - kívánta.

Utoljára ránéztem, aztán a felettünk tornyosuló éjszakai égboltra és a sötétzöld hegyekre pillantottam. Tamlinnek is ilyen színű a szeme.

Beléptem a barlangba.

A saját szapora lélegzetemen kívül nem hallottam semmit, csak a csizmám talpa csikorgott a kövön. A fagyos sötétségben lassan araszoltam előre. Szorosan a fal mellett botorkáltam, a kezem hamarosan elzsibbadt, a hideg, nedves kő szinte marta a bőröm. Aprókat léptem, féltem, hogy egy láthatatlan árokba zuhanok, és kitöröm a nyakam.

Úgy éreztem, már egy örökkévalóság óta itt vagyok, amikor a sötétbe narancssárga fény hasított. Aztán jöttek a hangok.

Sziszegés és bőgés, érhető beszéd és torokhangok, a hangzavar úgy törte meg a csendet, akár a tűzijáték. A barlang falának préselődtem, de a hangok elhaladtak mellettem, és elhaltak.

Lopakodtam tovább a fény felé, nagyokat pislogtam, hogy jobban lássak, amikor megtaláltam a fény forrását: a sziklában volt egy keskeny rés. Egy durván kimetszett, föld alatti járat nyílt onnan, amit tűz világított meg. Az árnyékban megálltam, a szívem vadul kalapált. A barlang falában lévő hasadék ugyan elég nagy volt ahhoz, hogy egy ember keresztül-

préselje magát rajta, viszont nagyon érdes és durva volt, láthatóan nem használták gyakran. A pizsokban nem fedeztem lel semmilyen nyomot vagy jelét annak, hogy a bejáratot más is használta volna. A folyosó üres volt, de elkanyarodott, így nem láttam messzire.

A járatban halálos csend honolt, de eszembe jutott Alis figyelmeztetése, hogy ne higgyek a szememnek, mert a tündérek olyan csendesek is tudnak lenni, akár a macskák.

Akármi is történik, muszáj elhagynom ezt a barlangot. Tamlin már hetek óta itt rostokol, muszáj rájönnöm, hol tartja őt fogságban Amarantha. Remélhetőleg nem botlok bele közben senkibe. Egy dolog állatokat vagy nagát ölni, de mást...

Vettem néhány mély levegőt, és próbáltam összeszedni magam. Olyan az egész, mint egy vadászat. Csak ezúttal az állatok tündérek. Tündérek, akik végtelen ideig tudnának kínozni, míg már a halálomért könyörögnék. Úgy kínoznának, mint azt a tündért a nyár udvarából, akinek letépték a szárnyait.

Nem akartam azokra a vérző csonkokra gondolni, miközben a hasamat behúзва araszoltam előre a keskeny nyílásban. A fegyvereim a falnak súrlódtak, összerezzenem a hulló törmelék zajára. *Nem szabad megállni. Nem szabad megállni.* A nyílt folyosóra kijutva a szemközti falnál lévő falmélyedésben bújtam el. Nem túl biztonságos fedezék.

A fal mellett araszoltam tovább, és a kanyarban megálltam. Hibáztam. Csak egy idióta jön el ide. Bárhol lehetek Amarantha udvarában. Alis több információval is elláthatott volna. Ha okosabb lettem volna, többet kérdezek. Vagy kitállok valami mást. Bármit, csak *ne így*.

Vállaltam a kockázatot, és kikukkantottam, mire majdnem elsírtam magam a tehetetlen dühtől. A világos kőbe egy másik folyosót vájtak, amelynek mindkét oldalán fáklyák égtek.

Nem voltak árnyékos részek, ahová el lehetne rejtőzni. A végén pedig egy újabb éles kanyar miatt nem láttam tovább. Tágas, nyílt folyosó. Olyan voltam, mint egy éhes szarvas, aki egy tisztáson hántja le egy fa kérget.

A folyosó csendes volt, a korábban hallott hangok elnémultak. A legkisebb zajra visszaiszkolok a barlang szájához. Esetleg hagyhatnék időt a felderítésre, információt gyűjtenék, kitalálnám, hol lehet Tamlin...

Nem. Nincs más lehetőség. *Most* kell cselekednem. Soha nem lesz elég bátorságom, akármeddig álldogálok is itt. Ki keli lépnem a sarkon.

Ekkor hosszú, csontos ujjak ragadták meg a karom, én pedig meg se bírtam moccanni.

Hegyes, szürke bőrű arc került a látóterembe, ezüst tépőfogai csillogtak, ahogy rám mosolygott.

- Szia! - sziszegte. - Mi szél hozott erre?

Ismertem ezt a hangot. Még most is üldözött a rémálmaimban.

Csak arra voltam képes, hogy visszafojtsam a sikoltásomat, amikor denevérszerű fülei lehajtottak, én pedig rájöttem, hogy Attor áll előttem.

34.

FEJEZET

ATTOR NEM ENGEDETT jéghideg szorításából, miközben a felkaromnál fogva magával vonzolt a trónterembe. Nem vesződött azzal, hogy letépje rólam a fegyvereimet. Mind a ketten tudtuk, hogy semennyire sem venném a hasznukat.

Tamlin. Alis és a fiúk. A nővéreim. Lucien. Gondolatban az ő nevüket mantráztam, mikor Attor bőrszárnyait időnként meglebbentve gonosz szellemként fölém magasodott. Ha képes lettem volna megszólalni anélkül, hogy sikoltozni kezdenék, akkor megkérdeztem volna, hogy miért nem ölt meg azonnal. Attor egyszerűen csak siklott előre és vonzolt magával, a lábán lévő karmokkal lazán súrolta a földet. Ijesztően hasonlított ahhoz, ahogy lefestettem őt.

Lefitymáló, kegyetlen és könyörtelen arcok figyeltek, ahogy elhaladtam mellettük, egy kicsit sem aggódtak vagy törődtek azzal, hogy Attor karmaiban látnak. Sok alacsonyabb rangú tündért és néhány főtündért láttam.

Két ősrégi, hatalmas kőkapun mentünk be - magasabbak voltak, mint Tamlin egész kastélya majd egy tágas, világos sziklából vésett terembe jutottunk, számtalan faragott oszloppal. Az énem hétköznapi és haszontalan dolgokat felfedező darabkája észrevette, hogy a faragványok nem csupán díszek, hanem különböző környezetben és mozdulatokkal tündéreket, főtündéreket és állatokat ábrázolnak. Prythian történetének számos epizódját vésték a kőbe. Az oszlopok között drágakövekkel díszített csillárok lógtak, és a vörös márványra színes foltokat vetettek. Főtündéri világ.

A tér nagy részét az összegyűlt tömeg foglalta el. Egyesek valamilyen furcsa, kaotikus zenére táncoltak, mások csak járkáltak és egymással társalogtak - valami ünnepséget tarthattak. Mintha csillogó álarcokat is láttam volna, de minden összemosódott, az éles fogak és finom ruhák csak úgy örvénylettek előttem. Attor előredobott, megfordult velem a világ.

Nagyot koppantam a hideg márványpadlón, a csontjaim sajgón beleroppantak. Feltoltam magam, káprázott a szemem, de nem álltam fel, csak valamelyest felemelkedtem, hogy szemügyre vegyem az eléem magasodó emelvényt. Néhány lépcső vezetett fel rá. Jobban felemeltem a fejem.

A fekete trónon kényelmesen elterpeszkedve Amarantha ült.

Csinos volt, de nem olyan lehenyerlően gyönyörű, ahogy elképzeltem, nem tűnt a sötétség és gonoszság istennőjének. Ettől még dermesztőbbnek hatott. Vörösesszőke haját szép fonatban aranykoronájába fonták. A mélyvörös szín előnyösen kiemelte hófehér bőrét, és telt rubinvörös ajka is jól érvényesült a fehér bőrén. Ébenfekete szemei csillogtak, de... *valami* beárnyékolta szépségét; az állandó gúnyos vigyor kimódoltá és hideggé tette a kisugárzását. Beleőrülnék, ha le kelene festenem őt.

Hybern királyának legfőbb parancsnoka. Századokkal ezelőtt emberi hadseregeket kaszabolt le, és inkább legyilkoltatta a rabszolgáit, csak ne kelljen felszabadítani őket. Néhány nap leforgása alatt kebelezte be egész Prythiant.

Pillantásom a mellette álló fekete trónra esett, és a karom megroggyant alattam.

Most is arany álarcban és harci öltözékben volt, a kardszíját is viselte, igaz, ezúttal nem voltak benne kések, semmilyen fegyver nem volt nála. Tekintetében nem láttam döbbenetét, a száját sem szorította össze. Karmokat és tépőfogakat sem láttam.

Csak nézett rám, érzéketlenül, mozdulatlanul.

Közömbösen.

- Ez meg micsoda? - kérdezte Amarantha csengő hangon, és egy vipera mosolyával nézett rám. Karcsú, krémfehér nyakán egy hosszú, vékony lánc lógott, a láncon pedig medál gyanánt egy öreg ujjcsont függött. Nem akartam belegondolni, kié lehetett. A földön maradtam: ha megmozdítom a karom, elő tudnám húzni a törömet...

- Csak egy embernek látszó valami, lent találtam - sziszegte Attor. Borotvaéles fogai közül kilőtt villa alakú nyelve. Meglebbentette a szárnyait, mire irtózatos bűz áradt felém, aztán szépen csontvázszerű teste mellé dugta.

- Azt látom - búgta Amarantha. Kerültem a tekintetét, inkább Tamlin barna csizmájára összpontosítottam. Tíz lábra ült tőlem, tíz lábnyira, és nemcsak hogy nem szól egy szót sem, de nem is tűnik rémülni vagy dühösnek. - De mi közöm hozzá?

Attor elnevette magát, olyan volt, mint a forró vaslapra spriccelt víz sistergése, aztán oldalba bökött karmos lábával.

- Mondd el őfelségének, hogy miért lopakodtál a katakombában! Miért jöttél ki a tavasz udvarába vezető régi barlangból?

Mi lenne a jobb: megölni Attort, vagy inkább Amaranthával próbálkozzam? Attor újra belém rúgott, összegörnyedtem, mert a karmait a bordáim közé vájta.

- Válaszolj már őfelségének, te halandó mocsok!

Időre volt szükségem, hogy feltérképezzem a környezeteimet. Ha Tamlint valami varázslat tartja fogva, akkor még amiatt is aggódhatok, hogyan tudom egyáltalán kiragadni őt. Felálltam, úgy tartottam a kezem, hogy lazán elérjem a törjeim. Inkább Amarantha csillogó arany ruháját bámultam, mint hogy a szemébe nézzek.

- A szerelmemért jöttem - jelentettem ki halkán. Talán még meg lehet törni az átkot. Újra Tamlinre néztem, smaragdzöld szemét látni balzsam volt a lelkemnek.

- Ó! - „szólt” Amarantha előrehajolva.

- Tamlinért jöttem, a tavasz udvarának főuráért.

A tömeg meglepetten felhőrdült, Amarantha pedig a fejét hátrahajtva nevetett. Varjúkárogás volt.

A főkirálynő gonosz mosollyal Tamlin felé fordult.

- Tényleg roppantul el lehettél foglalva az elmúlt években. Rákaptál ezekre az állatokra?

Tamlin nem szólt, az arcán nem tükröződött semmiféle érzelem. Mit tett vele ez a némbér? Nem mozdult, ezek szerint hatott az átok. Elkéstem. Cserbenhagytam őt, megpecsételtem a sorsát.

- De - szólalt meg Amarantha ismét, lassan. Ereztem, hogy Attor és az egész udvar készenlétben áll mögöttem - várjunk csak, hiszen csak egy lánykát hozhattál el, aki megölte az őrszemedet... - Szikrázott a szeme. - Ó, te aztán *óriási* vagy! Hagytad, hogy megkínózzam azt az ártatlan lányt, hogy *ezt*

biztonságban tudd? Milyen aranyos vagy! Tényleg elérted, hogy egy emberféreg szerelmes legyen beléd! Ez csodás! - Tapolt egyet, mire Tamlin csak elvonta róla a tekintetét. Egyelőre ezt az egy reakciót láttam tőle.

Megkínoztá... Megkínoztá...

- Engedd el! - kértem. Próbáltam határozott hangon beszélni.

Amarantha újra elnevette magát.

- Csak egy okot mondj, miért ne pusztítsalak el téged itt helyben, ember. - A fogai elképesztően egyformák és fehérek voltak, szinte csillogtak.

A vérem csak úgy lüktetett az ereimben, de felszegett állal válaszoltam.

- Becsaptad és igazságtalanul raboltad el őt. - Tamlin szinte kővé meredt.

Amarantha csettintett egyet a nyelvével, és karcsú, fehér kezére, a mutatóujján viselt gyűrűre pillantott. Amikor leengedte a kezét, megfigyeltem, hogy mintha egy emberi szem lenne kristályba foglalva. Esküdni mertem volna, hogy forog belül.

- Belétek, emberekbe nem szorult egy fikarcnyi kreativitás sem. Évekig tanítunk benneteket költészetre, retorikára, és ennyivel tudsz csak előállni? Ki kellene tépnem a nyelved, ha ennyire nem használsz rendesen. - Összeszorítottam a szám. - De kíváncsi vagyok, mily dal csendül fel ajkadról, ha meglátod, milyen sors várt valójában rád. - A homlokomat ráncolva néztem, ahogy mögém mutat. A szörnyű szem tényleg vele együtt nézett, amikor én megfordultam.

A hatalmas barlang falán magasra felszögezve egy fiatal nő megnyomorított holtteste lógott. A bőrét több helyen megégették, az ujjai kicsavarodtak, meztelen testét élénkvörös

vonalak szelték át keresztül-kasul. Annyira zúgni kezdett a fülem, hogy alig hallottam Amarantha szavait.

- Talán hallgatnom kellett volna rá, amikor azt állította, hogy soha életében nem látta Tamlint - elmélkedett hangosan.

- Vagy amikor váltig hangoztatta, hogy soha nem ölt tündért, és életében egyszer sem vadászott. Igaz, a sikolya varázslatos volt, évezredek óta nem hallottam ily kellemes muzsikát. - Ezután hozzám beszélt. - Meg kellene köszönnöm neked, hogy az ő nevét mondtad Rhysandnek a sajátod helyett.

Clare Beddor.

Ide hozták, ezt tették vele, miután a családját az otthonukban élve elégették. Ezt tettem vele, amikor Rhysandnek az ő nevét mondtam, hogy megvédjem a családomat.

Felfordult a gyomrom, minden erőmre szükségem volt, hogy ne hányjak a kövezetre.

Attor belevájta a karmait a vállamba, hogy Amarantha felé fordítson. Ő továbbra is egy kígyó mosolyával nézett rám. Megöltem Clare-t. Megmentettem a saját életemet, és elátkoztam az övét. A falon az én testemnek kellene rohadnia. Az enyémnek.

Az enyémnek.

- Gyerünk, ki vele, kedveském! - szólt Amarantha. - Mit szólsz ehhez?

Legszívesebben azt üvöltöttem volna, hogy a pokol örök tüzét érdemli, de csak Clare felszegezett testét láttam magam előtt, még akkor is, amikor tompa tekintettel Tamlinre néztem. Engedte, hogy így öljék meg Clare-t, hogy ne tudják meg, hogy én élek. Égtek a könnyek a szememben, a keserűség teljesen maga alá gyűrt.

- Még most is el akarod vinni Tamlint, noha engedte, hogy ez történjen egy ártatlannal? - kérdezte Amarantha halk, viaszgaló hangon.

Ránéztem. Nem fogom hagyni, hogy Clare halála hiábavaló legyen. Nem fogom harc nélkül megadni magam.

- Igen - mondtam. - Igen.

Legörbült a szája széle, elővillantak iszonyú éles szemfoga. Fekete szemébe nézve rájöttem, hogy itt a halál vár rám.

Hátradőlt a trónján, és keresztbe tette a lábait.

- Nos, Tamlin... - Úgy tette a karjára a kezét, mintha a tulajdona lenne. - Nem hiszem, hogy számítottál arra, hogy ez itt felbukkan. - Felém intett. Nevetése felmorajlott a tömegben, visszhangzott körülöttem, mintha kővel dobáltak volna. - Mit *szólsz* hozzá, főúr?

Néztem Tamlin hően szeretett arcát, és a szavaitól majdnem térdre estem.

- Életemben nem láttam ezt a nőt. Valaki viccből elvárászolhatta. Talán Rhysand. - Most is védeni próbál, még most is, itt is.

- Jaj, de nagyon gyenge hazugság! - Amarantha felé fordította a fejét. - Lehetséges, hogy annak ellenére, amit évekkel ezelőtt mondtál, visszatérsz az *emberi* érzésekhez? Egy lány, aki gyűlöli a fajtánkat, képes volt beleszeretni egy tündérbe. És a tündér, akinek az apja egykor az én oldalamon ember-tömegeket mészárolt le, tényleg beleszeretett volna ebbe a lányba? - Újabb károgó nevetés. - Jaj, ez annyira jó, annyira vicces! - A láncáról lelógó csontot babrálta, és a gyűrűjében lévő szemet nézegette. - Feltételezem, ha valaki értékelné ezt a pillanatot - mondta a gyűrűnek -, az te lennél, Jurian. - Kedvesen mosolygott. - Kár, hogy a te emberlotyód nem akart téged megmenteni.

Jurian. Az *ó* szeme, az *ő* ujjcsontja volt. Összerándult a gyomrom a rémülettől. Valami hihetetlen gonosz erő segítségével fogva tartja a lelkét, a tudatát a gyűrűben, a csontban.

Tamlin továbbra is keresztülnézett rajtam, semmilyen érzélem nem rezdült meg benne. Talán Amarantha ugyanazt az erőt használta, hogy elvarázsolja őt, és az is lehet, hogy az összes emlékétől megfosztotta.

A királynő a körmeit birizgálta.

- Dögunalmas lett az egész, mióta Clare elhatározta, hogy meghal itt nekem. Unalmas lenne egyszerűen megölni téged, emberke. - Rám villant a tekintete, aztán vissza a körmére, a gyűrűjére. - De a sors furcsán keveri az Üstöt. Talán az én drága Clare-emnek azért kellett meghálnia, hogy igazán jól elszórakozhassak veled.

Bevizeltem, képtelen voltam visszatartani.

- Tamlinért jöttél? - kérdezte Amarantha, nem kérdés volt, hanem kihívás. - Nos, mostanra szörnyen beleuntam makacs hallgatásába. Aggódtam, amikor rezzenéstelen arccal nézte, hogy én a drága Clare-rel játszodom, meg se mutatta aranyos karmocskáit...

- De veled üzletet kötök, emberke - mondta, mire a tudatomban megszólalt az összes vészcsengő. *Senkivel ne köss üzletet, kivéve, ha az életed függ tőle*, figyelmeztetett Alis. - Három feladatot kapsz, hogy bebizonyítsd, milyen mély az emberi hűség és szerelem, és Tamlin a tied. Csak három kis kihívás, hogy bebizonyítsd odaadásodat nekem és drága Juriannek, és azt, hogy a fajtád tényleg képes az igaz szerelemre. Ha megfelelsz, megkaphatod a főuradat. - Tamlin felé fordult. - Tekintsd ezt szívességnak, főúr - ezek az emberkutyák annyira el tudják vakítani a fajtánkat, hogy bujaságunkban az összes józan eszünket elveszítjük. Jobb, ha most derül ki, milyen is a természete valójában.

- A rajta lévő átkot is meg akarom törni - bukott ki belőlem. Amarantha felvonta a szemöldökét, mosolya szélesebb lett, túl sok látszódot fehér fogaiból. - Kiállom mind a három

próbát, és az átkot is leveszed róla. Mi pedig, az ő teljes udvartartásával egyetemben, távozhatunk innen. A szabadsága örökre szól - tettem hozzá. A mágia sajátosan működik, mondta Alis, azért tudta Amarantha kijátszani őket. Nem fogom hagyni, hogy valamilyen kiskapuk okozzák a vesztet.

- Hogyne - búgra Amarantha. - Ha nem bánod, még egy apróságot bedobnék: csak hogy lássam, méltó vagy-e a fajtához, elég okos vagy-e ahhoz, hogy megérdemeld őt. - Jurian szeme vadul forgott, mire Amarantha csettintett a nyelvével. A szem megállt. - Még egy lehetőséget kínálok neked, kislány - folytatta. - Végrehajtod a feladatokat, vagy ha már nem bírod tovább, akkor csak egy kérdést kell megválaszolni. - Alig hallottam, annyira zúgott a fülem. - Egy feladvány. Ha megoldod a rejtvényt, az átka megtörik. *Azon nyomban.* Az ujjamat se kell mozdítanom, és ő szabad lesz. Megmondod a helyes választ, és a tied lesz. Bármikor megmondhatod a megfejtést, ám ha rossznak bizonyul... - Nem kellett megfordulnom, tudtam, hogy Clare-re mutat.

Gondolatban végigmentem a hallottakon, próbáltam rájönni, hol lehetnek benne csapdák vagy megoldási lehetőségek. De semmi nem tűnt fel.

- És mi van akkor, ha nem boldogulok a próbákkal?

A mosolya már majdnem groteszkké, vált, és a hüvelykujjával letörölte a gyűrű üvegét.

- Ha belebuksz egy próbába, akkor nem marad más választásom, mint hogy eljátszogassak veled.

Végigfutott a hátamon a hideg. Alis figyelmeztetett rá, hogy ne kössek üzletet. De Amarantha azonnal megöl, ha nemet mondok.

- És milyen jellegűek ezek a próbák?

- Jaj, ha én azt elmondanám, akkor elrontanám vele az egészet! Legyen elég annyi, hogy havonta egyszer, teliholdkor kapsz egy feladatot.

- És két próba között mi történik majd? - kérdeztem, és közben rá mertem nézni Tamlinre. A szemében élénkebb fénnel csillogott az arany, mint ahogy emlékeztem.

- Közben - mondta Amarantha kissé élesen - a zárkádban maradsz, vagy elvégzed azt a munkát, amit megkövetelek.

- De ha a végsőkéig kifacsarsz, azzal romlanak az esélyeim, nem? - Tudtam, hogy kezdi elveszíteni az érdeklődését, mert nem várta, hogy ennyit fogok kérdezősködni. De muszáj volt némi előnyt kicsihoznom.

- Semmi különöset nem kérek, csak a szokásos házimunkát. Úgy van rendjén, hogy megkeresed a kosztra és a kvártélyra valót. - Legszívesebben megfojtottam volna, de bólintottam. - Akkor megegyeztünk.

Tudtam, hogy arra vár, hogy visszhangozzam, de biztosra akartam menni.

- Ha teljesítem a három próbát vagy megoldom a fejtörődöt, akkor megteszed, amit kértem?

- Hogyne - felelte. - Akkor megegyeztünk?

Tamlin arca halálsápadt lett, és a tekintete találkozott az enyémmel. A szeme alig észrevehetően kitágult. *Ne.*

Nem sok választásom maradt: ez vagy a halál, Clare lassú, kegyetlen halála. Attor sziszegett mögöttem, figyelmeztetett, hogy válaszoljak. Nem hittem a sorsban, se az Üstben, és nem is volt más választásom.

Amikor Tamlin szemébe néztem, éreztem, hogy a szívem minden szenvedélyével őt szeretem, még most is, hogy úgy ült Amarantha mellett, mint a rabszolgája, vagy még annál is rosszabb. Amikor tágra nyílt a szeme, tudtam, hogy ő is szeret.

Nem maradt más választásom, csak a tétova, bolond remény, hogy győzhetek, hogy túljárhatok a tündérkirálynő eszén, és legyőzhetem őt, aki olyan öreg, mint a kő a talpam alatt.

- Na? - sürgetett Amarantha. Éreztem, hogy Attor ugrásra készen áll mögöttem, hogy kiverje a választ belőlem. Amarantha itt már mindenkit átvert, de én nem csak úgy a semmiért éltem túl a szegénységet és a hosszú, vadászattal teli éveket az erdőben. Akkor a legnagyobb az esélyem, ha semmit nem árulok el magamról vagy arról, amit tudok. Nem olyan az udvara, mint egy újabb erdő, egy újabb vadászterület?

Tamlinre néztem, és aztán kimondtam:

- Rendben.

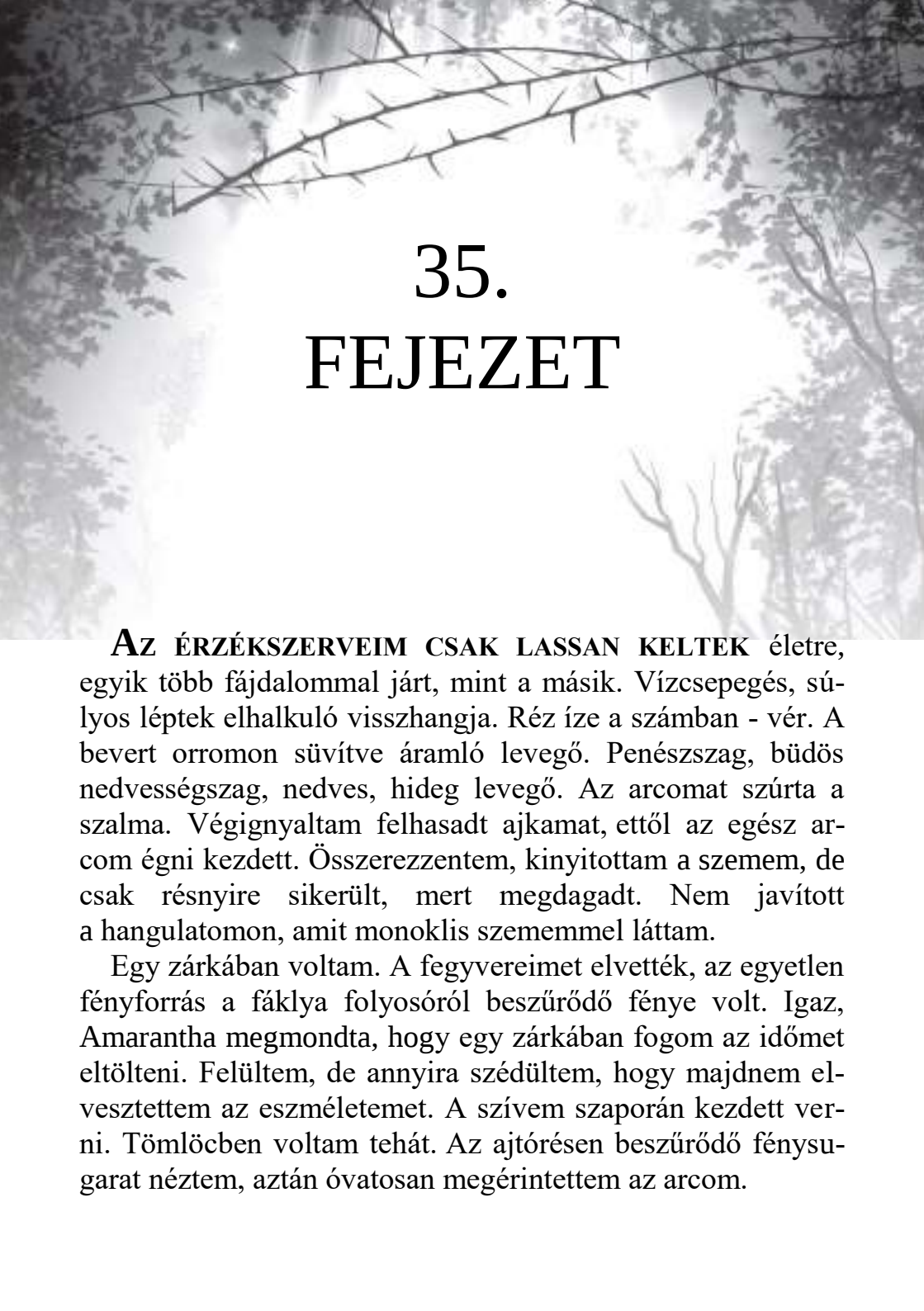
Amarantha borzalmas mosolyt villantott rám. Pattintott az ujjával, mire a mágia sercegni kezdett köztünk a levegőben. Kényelmesen elhelyezkedett a trónján.

- Adjátok át neki üdvözetemet, mely legyen méltó udvaromhoz! - mondta valakinek mögöttem.

Attor figyelmeztetően felszisszent, és utána azonnal valami sziklakemény ütközött az állkapcsomnak.

Az oldalamba dőltem, a fájdalom leterített, de ekkor újabb ütés érte az arcom. Csontok ropogtak, az én csontjaim. A lábam kicsavarodott alattam, az újabb ütéskor Attor bőrszárnya az arcomat súrolta. Elfordultam, de egy újabb ököllel találtam szembe magam: egy torz tündérével, akinek az arcát nem is tudtam kivenni. Olyan volt, mintha téglával vertek volna. *Resegés, ropogás.* Hárman lehettek, én voltam a bokszzsákjuk, ütésről ütésre adtak tovább, a csontjaim kiabáltak a fájdalomtól. Talán én is.

Vér spriccelt a számból, azt még éreztem, hogy fémes íze beborítja a nyelvem, de aztán elsötétült előttem a világ.

35.

FEJEZET

AZ ÉRZÉKSZERVEIM CSAK LASSAN KELTEK életre, egyik több fájdalommal járt, mint a másik. Vízcsepegés, súlyos léptek elhalkuló visszhangja. Réz íze a számban - vér. A bevert orromon süvítve áramló levegő. Penészszag, bűdös nedvességszag, nedves, hideg levegő. Az arcomat szúrta a szalma. Végignyaltam felhasadt ajkamat, ettől az egész arcom égni kezdett. Összerezzenem, kinyitottam a szemem, de csak résnyire sikerült, mert megdagadt. Nem javított a hangulatomon, amit monoklis szememmel láttam.

Egy zárkában voltam. A fegyvereimet elvették, az egyetlen fényforrás a fáklya folyosóról beszűrődő fénye volt. Igaz, Amarantha megmondta, hogy egy zárkában fogom az időmet eltölteni. Felültem, de annyira szédültem, hogy majdnem elvesztettem az eszméletemet. A szívem szaporán kezdett verni. Tömlöcben voltam tehát. Az ajtórésen beszűrődő fénysugarat néztem, aztán óvatosan megérintettem az arcom.

Fájt, életemben nem éreztem még ekkora fájdalmat. Elfojtottam egy kiáltást, amikor az orromhoz értem. Az alvadt vér darabokban morzsolódott ki az orrlyukaimból. Eltört. Eltört az orrom. A fogamat csikorgattam volna, de az állkapcsom is embertelenül fájt.

Nem szabad pánikba esnem. Le kell nyelnem a könnyeimet, meg kell őriznem a józan ítélőképességemet. Először minél alaposabban fel kell mérnem, mennyire komolyak a sérüléseim, aztán kitalálom, hogyan tovább. Az ingemet használhatnám kötszerként, előbb vagy utóbb pedig csak adnak vizet, hogy lemossam a sebeimet. Az állkapcsom nem tört el, és bár a szemem be volt dagadva, az ajkam pedig felhasadt, az orrsérülésem tűnt a legkomolyabbnak.

Felhúztam és szorosan átkulcsoltam a térdem, próbáltam helyreállítani a légzésem. Megszegtem Alis egyik szabályát. Bár nem volt más választásom. Tamlint látni Amarantha oldalán...

Az állkapcsom tiltakozott ellene, mégis csikorgattam a fogaimat. Félhold idején hagytam el apám házát. Mikor lesz telihold? Mióta fekszem itt lent eszméletlenül? Annyira azért nem voltam bolond, hogy elhiggyem, hogy bármennyi idő alatt fel lehetne készülni Amarantha első próbájára.

Elképzelni sem akartam, hogy mit talált ki nekem. Elég volt azt tudnom, hogy a haláloamat várja, és hogy nem marad majd *elég* belőlem ahhoz, hogy meg tudjon kínozni.

Erősebben szorítottam a lábam, hogy ne remegjen a kezem. Valahol - nem túl messze - valaki sikoltozni kezdett. Magas hangon, sírva, könnyörögve, amitől megint felfordult a gyomrom. Biztos én is ilyen hangot fogok kiadni magamból Amarantha első próbáján.

A sikoltozás a korbáccsattogás után folytatódott, alig lélegzetvételnyi szünetekkel. Clare is így kiabálhatott. Gyakor-

latilag én kínoztam meg őt. Mivel érdemelte ki, hogy ezek a tündérek az ő vérét és szenvedését szomjazták? Én érdemeltem volna, megérdemeltem minden fájdalmat és szenvedést, ami várt rám, már csak azért is, amit neki kellett elviselnie. De... helyre fogok hozni mindent. Valahogy.

Valamikor elszundíthattam, mert arra ébredtem, hogy a zárkaajtó alja a kőnek súrlódik. Megfeledkezve, hogy milyen észbontóan fáj az arcom, elküzdöttem magam a legközelebbi sötét sarokba. Valami bebújt a zárkamba, és gyorsan behúzta maga után az ajtót, csak résnyire hagyta nyitva.

- Feyre?

Megpróbáltam felállni, de annyira remegett a lábam, hogy moccanni se bírtam.

- Lucien? - leheltem, a szalma zizegett, ahogy elém hupant.

- Te jó Üst, jól vagy?

- Az arcom...

A fejénél valami fény villant fel. Amikor sikerült kivennem, láttam, hogy a fémszemével hunyorog.

- Elment a józan eszed? Mit keresel itt?

Küzdöttem a könnyeimmel, amúgy sem volt értelme sírni.

- Visszamentem a kastélyba... Alis beszélt nekem... az átokról, és nem hagyhattam, hogy Amarantha...

- Nem szabadott volna idejönnöd, Feyre - mondta éles hangon. - Neked itt semmi keresnivalód. Tényleg nem érted, mekkora áldozatot hozott azért, hogy kijuttasson téged? Hogy lehettél ilyen ostoba?

- Most már itt vagyok, és kész! - mondtam, hangosabban, mint az bölcs lett volna. - Itt vagyok, és ezen már nem lehet változtatni, szóval ne fáraszd magad azzal, hogy a gyenge emberi húsról és a butaságomról prédikálsz! Tudom és... - A kezembe akartam temetni az arcom, de túlzottan fájt. - Én

csak... én csak meg akartam mondani neki, Hogy szeretem. Meg akartam bizonyosodni arról, hogy nem késtem el.

Lucien leült a sarkára.

- Akkor mindent tudsz. - Sikerült úgy bólintanom, hogy ne fokozzam a fájdalmat. Mégis megláthatta rajtam, mert össze-rezzent.

- Legalább nem kell tovább hazudnunk neked. Gyere, egy kicsit rendbe hozlak.

- Azt hiszem, eltört az orrom. De más nem. - Körülnéztem, hátha vizet vagy kötszert látok, de semmi. Mágiával fog gyógyítani.

Hátranézett, az ajtót ellenőrizte.

- Az örök részegek, de nemsokára jön a váltás - mondta, aztán az orromat tanulmányozta. Összeszedtem minden erőmet, és megengedtem, hogy finoman hozzáérjen. Még finom ujjbegye is sajgó fájdalommal töltött el. - Először helyre kell igazítanom, csak utána tudom meggyógyítani.

Sikerült úrrá lenni páni félelmemen.

- Oké, csináld, most rögtön. - Még mielőtt a gyávaságom átvinné az uralmat, és azt mondanám, hogy inkább felejtse el. Habozott.

- *Most* - ziháltam.

Emberi szemnek felfoghatatlan gyorsasággal nyúlt az orromhoz. A fájdalom belém nyilallt, valami reccsenés visszahangzott a fülemben és a fejemben, aztán elájultam.

Amikor magamhoz tértem, rendesen ki tudtam nyitni mind a két szememet, az orrom pedig kitisztult, nem lüktetett, és nem fájt miatta az egész arcom.

Lucien fölém kuporodva grimaszolt.

- Nem gyógyíthattalak meg teljesen, mert azonnal látnák, hogy valaki segített. A véráláfutásokat és a monoklidat nem tüntettem el, de a duzzanatot lelohasztottam.

- És az orrom? - kérdeztem, de mielőtt válaszolt volna, már éreztem, hogy jobb.

- Rendbe hoztam, olyan hetyke és aranyos, mint volt. - Rám vigyorgott. Az ismerős gesztustól összeszorult a szívem.

- Azt hittem, az erőd nagy részét ellopta tőled - sikerült ki-nyögnöm. A birtokon alig láttam mágiát használni.

A pislákoló fényben láttam, hogy bólint.

- Egy töredékét visszaadta, hogy elkábítsam Tamlint, hogy fogadja el az ajánlatát. De ő továbbra is visszautasítja. - Meggyógyult arcom felé bökött az állával. - Tudtam, hogy valami jó sül ki belőle, ha én is idelent penészedem.

- Ezek szerint te is fogságban vagy itt Hegyalján?

Komor biccentés.

- Az összes főurat összehívta, még azoknak is tilos a távozás, akik engedelmességet esküdtek neki. Egészen a próbáid végéig.

A halálomig, valószínűleg ezt gondolta magában.

- A gyűrű - szólaltam meg - tényleg Jurian szeme?

Lucien összerezett.

- Igen. Szóval akkor tényleg mindent tudsz?

- Alis nem mondta el, mi történt azután, hogy Jurian és Amarantha szembekerültek egymással.

- Egy teljes csatamezőt kietlen pusztasággá változtattak. Addig használták a katonákat pajzsként, míg a seregeik szinte mind egy szálig odavesztek. Jurian így valamennyire tudott védekezni ellene, de amikor párharcra került sor... Amaranthának nem kellett sok idő ahhoz, hogy megtörje. Akkor a táborába hurcolta, és hetekig - *hetekig* - kínozta, majd megölte. Amarantha közben még Hybern parancsára is fittyet hányt, és nem sietett a segítségére, ami a királynak seregei és a háború elvesztésébe került. Amarantha semmire nem volt hajlandó, míg le nem számolt Juriannel. Csak az

ujjsontját és a szemét tartotta meg. Clythia megígérte Juriannek, hogy Jurian soha nem fog meghalni, szóval amíg Amarantha a mágia segítségével őrzi a szemét, és hozzákötve tartja a lelkét és a tudatát is, a férfi fogoly marad, és kénytelen végignézni mindent. Méltó büntetés az elkövetett bűnért, de... - Lucien megtapogatta a hiányzó szemének a helyét. - Örülök, hogy velem nem tette ugyanezt. Úgy tűnik, hogy megszállottja az ilyesfajta dolgoknak.

Beleborzongtam. Amarantha vadász volt, de kicsit több egy halhatatlan, kegyetlen vadásznál, ő gyűjtötte áldozatai és hódításai trófeáit, hogy időtlen időig élvezkedjen rajtuk. Micsoda dühöt, kétségbeesést és rettegést kell Juriannek nap mint nap átélnie, egy örökkévalóságon át... Lehet, hogy megérdemelte, de ennél borzalmasabbat elképzelni se tudtam volna. Elhessegettem a gondolatot.

- Tamlin...

- Ő... - Lucien az én emberi fülem számára nem érzékelhető hangot hallva felpattant. - Most zajlik a váltás, erre jönnek az örök. Próbálj meg nem meghalni, rendben? Már amúgy is hosszú a listám a megölendő tündérekről, nem akarom tovább bővíteni, még Tamlin kedvéért sem.

Biztosan miatta is jött le ide.

Lucien elpárolgott, egyszerűen *eltűnt* a félhomályban. Egy pillanat múlva egy sárgászörös árnyalatú szem kukucskált be az ajtón, megnézett, aztán továbbment.

El-elszundikáltam, lehet, hogy csak órákra, de az is lehet, hogy napokra. Háromszor adtak valami nyomorúságos ételt, állott kenyeret, vizet, de nem rendszeres időközönként. Aztán

kinyílt az ajtó, egyből tudtam, hogy a kegyetlen éhség teljesen mellékes körülmény lesz csupán, és jobb nem ellenállni, amikor két zömök, vörös bőrű tündér a trónterembe ráncigált. Megjegyeztem az utat, és próbáltam a folyosó részleteiből is minél többet az eszembe vésni, a repedéseket a falon, a gobelin mintáit, egy furcsa fordulót, mindent, ami segíthet kijutni a tömlöcből.

Ezúttal több mindent meg tudtam figyelni Amarantha trónterméből, a kijáratokat is észrevettem. Ablakok nem voltak, mivel a föld alatt voltunk. A hegy, amit a kastélyban lévő térképen láttam, az ország közepén volt, messze a tavasz udvarától, és még messzebb a faltól, ha Tamlinnel menekülnünk kell, akkor úgy lenne a legnagyobb esélyünk, ha a hegy belsőjében jutnánk el a barlangig.

A terem túlsó oldalánál tömegével álltak a tündérek. A fejük felett ki tudtam venni a bejárat boltívét. Próbáltam nem felnézni Clare rothadó testére, ahogy elhaladtunk alatta, inkább az összegyűlteket vettem szemügyre. Mindenki drága, színes öltözetet viselt, és tisztának, jól tápláltnak tűnt. Elszórtan láttam álarcos tündéreket is. A tavasz udvara. Ha lenne esélyem, hogy szövetségeseket keressek, akkor ők lehetnének azok.

A tömegben Lucient kerestem, de nem találtam, aztán az emelvény lábához löktek. Amarantha rubinokkal díszített ruhát viselt, ami külön felhívta a figyelmet vörösésarany hajára és az ajkára, amely kígyómosolyra húzódott, amikor felnéztem rá.

A tündérkirálynő csettintett a nyelvével.

- Rendkívül undorítóan nézel ki. - Tamlinhez fordult, aki ezúttal is mellette foglalt helyet, továbbra is távolságtartó arckifejezéssel. - Szerinted nem néz ki sokkal rosszabbul?

Tamlin nem felelt és nem nézett a szemembe.

- Tudod - fuvolázott tovább Amarantha, és a trónjára könyökölt, nem tudtam aludni az éjjel, és reggel rájöttem, miért. - Végigmért. - Nem tudom a neved. Ha az elkövetkező három hónapban olyan közeli barátnők leszünk, akkor tudnom kellene a neved, nemdebár?

Sikerült megállnom, hogy ne bólintsak. Volt benne valami bájos, kedveskedő, szinte kezdtem megérteni, hogy a főurak miért hullottak a lába elé, miért dőltek be a hazugságainak. Gyűlöltem őt ezért.

Elkomorult, mivel nem feleltem.

- Gyerünk már, cicuska. Te tudod az én nevem, nem úgy lenne fair, ha én tudnám a tiedet? - Jobb oldalamon mozgolódás támadt, megfeszültem, amikor Attor jelent meg a kettévált tömegben, morgott, sorról sorra tárultak fel a fogai. - Végül is - Amarantha finom kezével a mögöttem lévő tér felé intett, Jurian szeme körül a kristály megcsillant a fényben - már megtanultad, milyen következményekkel jár, ha hamis nevet mondasz. - Fekete felhő támadt körülöttem, és megéreztem magam mögött Clare falra szögezett testét. De nem nyitottam ki a számat.

- Rhysand - szólt Amarantha, nem kellett felemelnie a hangját, hogy hívja. A szívem ólomsúlyú lett, amikor meghallottam a hátam mögül azokat a laza, könnyed lépteket. Mellém érve megállt, kellemetlenül közel hozzám.

A szemem sarkából tanulmányoztam őt. Meghajolt. Mint ha az éjszaka fodrozódott volna róla, mint valami majdnem láthatatlan köpeny.

Amarantha felvonta a szemöldökét.

- Ezt a lányt láttad Tamlin birtokán?

Rhysand lesöpört némi láthatatlan porszemet fekete tunikájáról, és csak azután vett szemügyre. Ibolyakék szemében unalom ült és megvetés.

- Azt hiszem.

- De *nem azt* mondtad nekem - folytatta Amarantha élesebb hangon, Clare-re mutatva hogy *azt* a lányt láttad?

Rhysand zsebre tette a kezét.

- Az emberek nekem olyan egyformáknak tűnnek.

Amarantha édeskés mosolyt vetett rá.

- És a tündérek?

Rhysand újra meghajolt, finoman, mintha táncolna.

- A sok unalmas arc között a tiéd valódi műalkotás.

Ha nem egy hajszálon függött volna az életem, akkor elrohogtem volna magam.

Az emberek olyan egyformák... egy másodpercig sem hittem neki. Rhysand pontosan tudta, hogy nézek ki, felismert a kastélyban is. Közömbös arcot vágtam, amikor Amarantha figyelme újra rám irányult.

- Mi a neve? - követelte.

- Honnan tudnám? Hazudott nekem. - Vagy viccként fogja fel a játékát Amaranthával, mint a Tamlin kertjében a szökőkútra feltűzött fejet, vagy újabb cselszövés az egész.

Felkészültem, hogy azok a karmok újra a tudatomat fogják súrolni, készültem Amarantha következő parancsára.

Hallgattam, mint a sír. Imádkoztam, reméltem, hogy Nesta felvett öröket és felderítőket, és rábeszélte apát az óvintézkedésekre.

- Ha játszani szeretnél, kislány, akkor szórakoztatóbbá is tehetjük a dolgot - szólt Amarantha. Csettintett Attornak, aki a tömegbe nyúlt, és előráncigált valakit. Vörös haj csillant meg, egy lépést hátráltam, amikor Lucient lökte előre zöld tunikája gallérjánál fogva. Ne. Ne.

Lucien próbált ellenállni, de tehetetlennek bizonyult a tűhegyes karmokkal szemben, amelyek térdre kényszerítették.

Attor mosolygott, elengedte a tunikáját, de nem tágitott mellőle.

Amarantha egy ujjal Rhysandre bökött. Az éjszaka udvarának főura komoran felvonta a szemöldökét.

- Vedd kezelésbe! - parancsolta neki a királynő.

Összeszorult szívvel láttam, hogy Lucien teljesen mozdulatlanra merevedik, és verejték csillog a nyakán. Rhysand fejet hajtott a királynő előtt, és Luciennel szemben helyezkedett el.

Mögöttük a tömegből négy magas, vörös hajú tündér tolakodott előre. Atletikusak és izmosak voltak, akadt, amelyik harcedzett harcosnak tűnt, a másik népszerű udvaroncnak. Lucienre vigyorogtak. Az őszi udvar főúranak négy életben maradt fia.

- Mi a lány neve, követ úr? - kérdezte Amarantha. De Lucien csak Tamlinre meredt, aztán becsukta a szemét és kihúzta magát. Rhysand halványan elmosolyodott, én pedig beleborzongtam az emlékbe, milyen volt, amikor azok a látáhatatlan karmok megragadták a tudatomat. Könnyedén össze is roppanthatott volna.

Lucien bátyjai a tömeg szélén figyeltek, a jóképű arcokon nyoma sem látszott sajnálatnak vagy félelemnek.

Amarantha sóhajtott.

- Azt hittem, hogy tanultál a leckéből, Lucien. Bár ezúttal a hallgatásod okozza veszted, nem a nyelved. - Lucien nem nyitotta ki a szemét. Készen állt arra, hogy Rhysand mindent kitöröl belőle, porrá válik a tudata, egész személyisége.

- A neve? - kérdezte a királynő Tamlint, de ő sem felelt. A tekintetét Lucien bátyjaira szegezte, mintha azt nézné, ki mosolyog a legderűsebben.

Amarantha végighúzta a körmét a trón karfáján.

- Nem hinném, hogy a jóképű fivéreid tudják, Lucien - fu-
volázta.

- Ha tudnánk, hölgyem, mi lennénk az elsők, akik meg-
mondanánk - mondta a legmagasabb. Szikár volt, jól öltözött,
minden porcikájáról sugárzott, hogy az udvar által kiképzett
csirkefogó. Ő lehetett a legidősebb, mivel még a született
harcosoknak tűnő testvérei is tisztelettel és félelemmel lesték
a reakcióit.

Amarantha elgondolkodón mosolygott, és magasra emelte
a kezét. Rhysand felemelte a fejét, és hunyorogva nézett
Lucienre.

Lucien megmerevedett. Nyögött egyet és...

- Feyre! - kiáltottam fel. - Feyre-nak hívnak!

Alig tudtam megállni, hogy ne rogyjak térdre, amikor
Amarantha bólintott, és Rhysand hátralépett. Ki se vette a
kezét a zsebéből.

Amarantha a többiekénél több mágiát engedélyezhetett neki,
ha ennyire tudott ártani, miközben a királynő rövid pórázon
tartotta. De az is lehet, hogy Rhysand különleges hatalommal
rendelkezett, mielőtt Amarantha meglopta volna őt is, és neki
valahogy több maradt.

Lucien összeesett, a földön reszketett. A bátyjai fintorog-
tak, a legidősebb még a fogait is rám villantotta, szótlanul
morogva. Nem törődtem vele.

- Feyre - szólt Amarantha, a nevemet ízlelgetve, a két szó-
tagot a nyelvén. - Ősi név, korábbi nyelvjárásokból. Nos,
Feyre - ismételte. Majdnem elbögtem magam, hogy a csa-
ládnevetem nem kérdezte. - ígértem neked egy fejtörőt.

Teljesen összezavarodtam. Tamlin miért nem csinál sem-
mit, miért nem szólal már végre meg? Mit akart közölni
Lucien, mielőtt ki kellett surrannia a zárkából?

- Oldd meg, Feyre, és a főúrral és udvarával együtt azonnal utatokra engedlek, áldásom rátok. Lássuk, elég okos vagy-e, megérdemelsz-e egy tündért. - Sötét szeme csillogott, de próbáltam minden zavaró tényezőt kiküszöbölni, és csak rá figyelni, amikor beszélt.

*Van, ki végig engem keres, aztán sosem látjuk egymást.
A másikat megcsókolom, ő meg belém törli lábát!*

*Van, ki okos, igazságos, talán nekik kedveskedek?
Nem, én a bátrakat, a merészeket áldom meg.*

*Nem tagadom, velem lenni gyengéd, finom érzés,
Csak ha alábecsülnek, nehéz engem legyőzni.*

*Ha odaütök, hatalmasat csapok!
De ha ölni akarok... akkor lassan haladok!*

Pislogtam egyet, ő pedig elismételte az egészet. Amikor befejezte, úgy mosolygott, mint egy önelégült macska. Üres volt a fejem, semmi értelmes nem jutott az eszembe. Valami betegségről beszél? Az anyám tífuszban halt meg, az unokanővére maláriában, miután hazajött Bharatból... De egyik tünet sem passzolt a fejtörőhöz. Esetleg egy személyre gondol?

Mögöttem, az egybegyűltek körében nevetés tört ki, a leghangosabban Lucien bátyjai hahotáztak. Rhysand engem nézett, éjszakába burkolózva halványan mosolygott.

Mintha a nyelvemen lett volna a válasz. Csak egyetlen kicsi válasz és mind szabadok vagyunk. Amarantha azt a szót használta, hogy azonnal. Várjunk csak! Azt mondta volna, hogy a próbáim feltételei mások, mint a fejtörőé? Csak akkor hangsúlyozta, hogy *azonnal*, amikor a fejtörő megfejtéséről

beszéltünk. Nem, most ezt képtelen vagyok végiggondolni. Meg kell oldanom a fejtörőt. Mind szabadok lehetnénk. Szabadok.

De nem tudtam, még csak ötletem se volt. Jobban tenném, ha itt és most elválnám a saját torkomat, mielőtt ő tép cafatokra. Ostoba voltam, egy közönséges, ostoba ember. Tamlinre néztem. A szemében felvillantak az arany foltok, de az arca nem árult el semmit.

- Gondolkodj csak! - szólt Amarantha vigasztalóan, és a gyűrűjére és a benne forgó szemre mosolygott. - Kíváncsian várom a választ.

Tamlint néztem, akkor is, amikor már a tömlőcöm felé ráncigáltak, szédültem, és az agyam teljesen üres volt.

Amikor bezártak a zárkámba, tudtam, hogy vesztesre állok.

Két napot töltöttem a cellámban, legalábbis az étkezések alapján gondoltam, hogy két nap lehetett. A félig penészes étel nagy részét megettem, és bár reménykedtem benne, de Lucien nem jött. Tamlinról nem is álmodoztam.

Nem igazán volt mit csinálnom azon kívül, hogy Amarantha fejtörőjén töprengtem. Minél többet rágódtam rajta, annál értelmetlenebbnek tűnt. Végigvettem magamban mindenféle mérget és mérgező állatot, de ezzel nem értem el semmit, viszont egyre ostobábbnak éreztem magam. Nem beszélve arról a nyugtalanító érzésről, hogy lehet, hogy átvért, amikor a fejtörő kapcsán az *azonnali* kiszabadulást hangsúlyozta. Az is lehet, hogy a próbák befejezése után nem fog azonnal elengedni bennünket. Addig tarthat itt bennünket, ameddig csak akar. Nem, egyszerűen üldözési máni-

ám van. Túlbonnyolítom az egészet. De a fejtörővel kiszabadulhatnánk, azonnal. Meg kell oldanom.

Miközben megesküdtem magamnak, hogy nem fogok túl sokat gondolkodni a próbákon, egy pillanatig nem kételkedtem Amarantha fantáziájában. Olyan nyugtalan álmaim voltak, hogy gyakran verejtékben úszva, zihálva ébredtem. Azt álmodtam például, hogy *engem* tart fogva egy kristálygyűrűben, örök némaságban, arra ítélve, hogy szeretteimtől elszakítva nézzem az ő vérszomjas és kegyetlen világát. Azt állította, hogy ha elbukom egy próbán, akkor nem marad belőlem elég ahhoz, hogy eljátszadozzon velem. Imádkoztam, hogy ez ne legyen hazugság. Jobb elhamvadni, mint Jurian sorsára jutni.

Mégis, még soha életemben nem lett annyira úrrá rajtam a félelem, mint amikor kinyílt a zárkám ajtaja, és a vörös bőrű örök közölték, hogy telihold van.

A misty, ethereal forest scene. In the foreground, a dark, thorny branch arches across the top of the frame. The background is filled with soft, out-of-focus trees and foliage, creating a sense of depth and atmosphere. The overall tone is quiet and mysterious.

36.

FEJEZET

A TÖMEG DÜBÖRGÉSÉBE még a folyosó kövei is bele-remegtek. Felfegyverzett kísérőm még arra sem vette a fáradságot, hogy kivont karddal tuszkoljon előre. Még csak bilincsbe sem vertek. Valaki vagy valami úgyis elkapott és ki-belezett volna pár lépés után.

A hangzavar, nevetés, kiáltások, földöntúli üvöltés csak fokozódott, amikor a folyosóról egy hatalmas, arénára emlékeztető helyre értünk. A fáklyákkal megvilágított barlang díszítésével nem vesződtek. Nem lehetett megmondani, hogy kivésték-e a sziklából, vagy a természet alkotta ilyenre. A csúszós és sáros földön alig bírtam talpon maradni.

Megfagyott ereimben a vér, amikor szembesültem vele, hogy a hatalmas, őrzőgő tömeg engem bámul. Nem értettem, mit kiabálnak, de el tudtam képzelni. Kegyetlen, földöntúli arcuk és széles vigyoruk mindent elárult. Nemcsak alacsonyabb rangú tündérek, hanem főtündérek is jelen voltak, az izgalom az ő arcukat éppolyan vaddá tette, mint szörnyű fivé-

reikét. A tömeg fölé magasodó faemelvény felé hurcoltak. Amarantha és Tamlin ültek ott, előttük pedig...

Minden erőmre szükségem volt, hogy emelt fővel álljak meg, amikor megpillantottam az alagutakból és árkokból álló labirintust. A széleken álló tömeg eltakarta előlem, hogy mi van benne. Amarantha emelvénye előtt térdre löktek. A félig fagyott sár a nadrágomba szivárgott.

Reszkető lábbal tápászkodtam fel. Az emelvényt a tömegtől elkülönülve egy hat főből álló csoport vette körül. Hideg, szép arcuk, mágiájuk kisugárzása alapján tudtam, hogy ők a prythiani főurak. Rhysand macskához hasonlóan mosolygott, a sötétség glóriája vette körül, de nem foglalkoztam vele.

Amarantha csak a kezét emelte fel, és az üvöltő tömeg elcsendesedett.

Olyan csend lett, hogy szinte a szívverésemet is hallottam.

- Nos, Feyre - szólított meg a tündérkirálynő. Próbáltam nem a kezére nézni, mert azt Tamlin térdén nyugtatta, a gyűrű éppolyan közönséges volt, mint maga a gesztus. - íme, első próbatétele. Lássuk, milyen mélyek az emberi érzéseid!

A fogamat csikorgattam, majdnem rávillantottam a fogszórom. Tamlin arca továbbra is rezzenéstelen maradt.

- Bátorkodtam megtudakolni néhány dolgot rólad - mondta elnyújtva Amarantha. - Tudod, csak hogy igazságos legyen.

Az ösztöneim, minden eredendően emberi porcikám menekülést kiáltott, de keményen álltam a lábamon, összezártam a térdem, hogy a remegésükkel ne áruljanak el.

- Szerintem tetszeni fog a feladat-mondta. Attor egy intésre előrelépett, kettéválasztotta a tömeget, és megtisztította az utat egy árok széléhez. - Gyerünk, nézd meg!

Engedelmeskedtem.

Az árkok olyan húsz láb mélyek lehettek, csúszósak voltak a sártól, valójában mintha sárból ásták volna ki őket. Alig

bírtam egyensúlyozni, ahogy körülnéztem. Az árkok egy labirintust alkottak, behálózták az egész termet, de nem adtak ki semmilyen mintát. Volt egy csomó gödör és lyuk, amelyek föld alatti alagutakba vezethettek és...

Valaki hátba vágott. Felkiáltottam, émelyítő volt a zuhanás érzése, aztán egy csontkemény kéz elkapott és feldobott a levegőbe. Nevetés visszhangzott végig a termen, mert lógtam lefelé Attor karmairól, erős szárnycsapásai zúgtak az arénában. Az árok felett ejtett le, a talpamra estem.

A sár cuppogott, hiába egyensúlyoztam, megcsúsztam. Újabb nevetés, bár sikerült talpon maradnom.

Az iszap förtelmes bűzt árasztott, de próbáltam nagyokat nyelni. Amarantha emelvénye most az árok pereme felé siklott. Kígyómosolyával lenézett rám.

- Rhysand elárulta, hogy vadász vagy - mondta, mire kiha-
gyott a szívem.

Rhysand megint olvashatott a gondolataimban... vagy megtalálta a családomat és...

Amarantha csettintett egyet.

- Ezt kapd el!

A tündérek ujjongtak. Hosszúkás, finom árnyalatú tenyerében arany csillant. Fogadást kötöttek az életemre, vagy arra, hogy meddig húzom.

Tamlinre emeltem a tekintetem. Smaragdzöld szeme mint-
ha befagyott volna. Utoljára próbáltam emlékezetembe vésni a vonásait, álarca formáját, hajának árnyalatát.

- Engedjétek ki! - hangzott Amarantha parancsa. A csontja-
im is belemegtek, amikor a rács megnyikordult, és a termet betöltötte valami fűrge sertepertelés hangja.

Felhúztam a vállam. A tömeg zaja mormogássá halkult, elég nagy lett a csend ahhoz, hogy meghalljam a mélyről jövő

morgást, és érezzem, hogy a talaj megremeg, ahogy valami felém siet.

Amarantha csettintett a nyelvével, mire én odakaptam a fejem. Felvonta a szemöldökét.

- Rohanj! - súgta.

Ekkor megjelent.

Rohantam.

Egy hatalmas féreg volt, vagyis egykor hatalmas féreg lehetett, ha az elejéből nem fejlődött volna ki egy hatalmas száj, tele többszörös borotvaéles foggal. Kilőtt felém, rózsaszínes barna teste rémisztő könnyedséggel emelkedett és csavarodott. Ezekben az árkokban lakott, itt volt az ő odúja.

És én voltam a vacsorája.

A bűzös sárban csúszkálva, botladozva próbáltam rohanni előre, azt kívántam, bárcsak jobban megjegyeztem volna a rendelkezésemre álló néhány pillanat alatt még fentről a labirintust. Nagyon is jól tudtam, hogy bármelyik irány zsákutca lehet, ahol nekem...

A tömeg üvöltése elnyomta a féreg szürcsölő hangjait és a fogcsikorgatását, de nem mertem hátranézni. Az egyre erősödő orrfacsaró bűz alapján tudtam, milyen közel van. Annyi szusz sem volt bennem, hogy elsírjam magam vagy a megkönnyebbüléstől sóhajtsak egyet, amikor egy elágazáshoz értem és éles kanyart vettem balra.

Minél nagyobbra kell növelnem a távolságot kettőnk között, találnom kell egy olyan helyet, ahol kitalálhatok egy teret, és valami előnyhöz juthatok.

A következő elágazásnál újra balra fordultam. Talán ha folyamatosan balra térek, akkor körben járva a szörnyszülött mögé kerülhetnék és...

Nem, ez teljesen abszurd. Háromszor olyan gyorsnak kellene lennem, mint ő, miközben még a jelenlegi előnyömet is

alig bírom tartani. Az újabb balkanyarnál nekicsúsztam a falnak, és a lendülettől belevágódtam a hideg, bűzlő, fullasztó mocsokba. Kitoröltem a szememből, így már tisztán láttam a felettem gúnyosan nevető tündéreket. Az életemért futottam.

Az árok egyenes, lapos részéhez értem, megfeszítettem a lábam, összeszedtem minden erőm, hogy végigrohanjak rajta. Végre hátra mertem nézni, és szinte letaglózott a vad félelem, mert a féreg is megjelent a járatban, szorosan a nyomomban.

A látvány hatására majdnem elsiklott a figyelmem az árok oldalában lévő keskeny nyílás felett. Értékes pillanatokat vesztettem azzal, hogy lefékeztem, hogy beprésem magam a résbe. A féregnek túl szűk volt, de lehet, hogy ő simán áttöri a sarat. Vagy a fogaival csinál nagyobb lyukat magának. Mindenesetre megéri a kockázatot.

Próbáltam magam átküszködni a résen, de mintha valami erő visszatartott volna. Nem is erő volt az, hanem az oldalfalak. A rés túl keskeny volt, én pedig annyira kétségbeesetten vettem magam bele, hogy beragadtam. Háttal voltam a féregnek, és nem tudtam megfordulni, ahhoz már túl mélyen beprésem magam a falak közé. Nem is láthattam, hogy közeledik. De a szaga, a szaga egyre undorítóbb lett.

Húztam-toltam magam, de a sár túlságosan csúszott, viszont szilárdan fogva tartott.

A féreg dübörgésébe beleremegtek az árkok. A testem félig kilátszott a résből, szinte éreztem az állat bűzös leheletét, egyre közelebb és közelebb csattogtatta a fogait. Nem. Így nem halhatok meg.

Belekapaszkodtam a sárba, csavarodtam, bármibe megkapaszkodtam volna, hogy előre vonszoljam magam. A féreg egyre közeledett, a szaga szinte eltompította az összes érzékemet.

Téptem a sarat, izegtem-mozogtam, rúgtam, toltam magam előre, a fogaimat csikorgattam, sírtam... *Nem akarok így meghalni.*

A talaj megremegett. Teljesen körülvelt a bűz, forró levegő csapott meg. A fogai összekoccantak.

Megfogtam a falat, és csak húztam, húztam magam. Egy cuppogó hangot hallottam, és a derekamnál hirtelen lecsökent a nyomás, átjutottam a résen, és kiterültem a sárban.

A tömeg felhördült. Nem volt időm arra, hogy a megkönynyebbüléstől felsíriak, mert egy másik járatban találtam magam, és már mentem is tovább a labirintusban. A folyamatosan csendesülő üvöltésből tudtam, hogy a féreg másfelé fordult.

De ennek nem volt értelme, a járatokban nem lehetett elbújni. Látnia kellett, hogy beragadok. Talán nem tudta áttörni a falat, ezért egy másik útvonalon jön, és egyszer csak rám veti magát.

Veszítettem a lendületemből, amikor az éles kanyarokban nekimentem a falnak. Ezekben a fordulóknak a féreg is lassul, egy ekkora lény - akármennyire is ügyes - biztosan nem tudja fékezés nélkül bevenni ezeket a kanyarokat.

Megkockáztattam egy pillantást a tömegre. Feszült volt az arcuk a csalódottságtól, teljesen elfordultak tőlem, és a terem másik vége felé kémleltek. Ott lehetett a féreg, ott ért véget a járat. Nem látta, merre mentem. Nem látott.

Vak volt.

Annyira meglepődtem, hogy nem vettem észre egy hatalmas gödröt, amit ráadásul takart egy kisebb emelkedő, és beleestem, szerencsére nem sikoltottam fel. Levegő, levegő és...

Lent bokáig érő sárba huppantam, a tömeg felhördült. A sár tompította az esést, de a fogam még sajgott a becsapódástól. Nem tört el semmim, nem sérültem meg.

Néhány tündér gonosz arccal bekukucskált fentről a gödör tátongó szájába. Megfordultam, szemügyre vettem a környezetem, próbáltam rájönni, hogy juthatnék ki a leggyorsabban. A gödör lent egy keskeny, sötét folyosóban folytatódott, de felmászni nem lehetett, mert a fal túl meredek volt.

Csapdába kerültem. Levegő után kapkodva tettem néhány tapogatózó lépést a sötét alagútba. Elfojtottam egy kiáltást, amikor valami kemény reccsent a talpam alatt. Hátratántorodtam, a farkcsontomba iszonyú fájdalom hasított. Továbbbotorkáltam, de a kezem valami simába és keménybe akadt. Felnéztem, valami féhéren csillogott.

Sáros ujjaimmal valami jól ismertet tapintottam ki. Csont volt.

Négykézlábra ereszkedve kígyóztam, tapogattam a földet, és egyre gyorsabban mentem befelé a sötétbe. Csontok hevertek mindenütt, különböző alakúak és méretűek. Lenyeltem a sikolyomat, amikor rájöttem, hol vagyok. A kezem ekkor egy koponya sima boltozatát érte, mire rémülten felpattantam.

Ki kell jutnom innen. *De azonnal.*

- Feyre! - Amarantha kiáltását hallottam a távolból. - Elrontod a játékunkat! - nyafogta, mintha valami vacak tollaslabdapartner lennék. - Gyere már ki!

Eszem ágában sem volt, sőt, elárulta, amit tudnom kellett. A féreg nem tudta, hol vagyok, és nem is tudott kiszagolni. Értékes másodperceket nyertem a menekülésre.

Amikor a szemem a féreg odújában hozzászokott a sötétséghez, egész halmokban fedeztem fel a csillogó csontokat, végeláthatatlanul a homályba veszttek. A sár azért volt olyan krétaszerű, mert a csontok végtelen rétegekben bomlottak. *Azonnal* ki kell jutnom innen, találnom kell egy helyet, ahol elbújhatok, és ami nem halálos csapda. Kibotorkáltam az odúból, a lábam alatt recsegték a csontok.

A gödör nyílása alatt megtapogattam az egyik meredek falat. Zöld arcú tündérek kiabálva átkoztak, de nem törődtem velük. Próbáltam hüvelykről hüvelykre felfelé kapaszkodni a falon, de visszacsúsztam. Kötél vagy létra nélkül nem fogok kijutni innen, és az sem megoldás, ha beljebb bújok a féreg odújába, hogy megnézzem, van-e másik kijárat. Biztosan van hátsó ajtó. Minden állat odújában két kijárat van, de nem fogom megkockáztatni, hogy vaksötétben botorkáljak, szó szerint vak lennék bent, és teljesen lenulláznám azt a picike előnyömet is.

Felfelé kell kijutnom. Újra megpróbáltam felmászni a falon. A tündérek morgolódtak, addig jó, amíg ez így marad. Nekiveselkedtem a sáros falnak, szinte beleástam magam a sikamlós mocsokba. Annyit sikerült elérnem, hogy a körömöm alá is bement a jéghideg sár, és újból visszacsúsztam.

Teljesen átjárt a bűz. Próbáltam elfojtani az émelygésemet, és újból és újból próbálkoztam. A tündérek már nevettek.

- Csapdában az egér - szólt az egyik.

- Ne hozzunk egy létrát? - kukorékkolt a másik.

Létrát.

A csontkupacok felé fordultam, és a kezemet keményen a falnak nyomtam. Szilárdnak éreztem. Az egész hely sárból volt, és ha ez a lény olyan, mint kicsi, ártalmatlan fivérei, akkor feltételezhetem, hogy a bűz és maga a sár annak maradványa, ami keresztülment a szervezetén, miután tisztára szopogatta a csontokat.

A szörnyű tény ellenére belekapaszkodtam ebbe a hajszálnyi reménybe, és megragadtam a kezem ügyébe kerülő két legnagyobb, legerősebb csontot. Mind a kettő hosszabb volt a lábamnál, és iszonyú nehezek voltak, alig bírtam a falba préselni őket. Nem tudtam, hogy ez a szörnyszülött mit szokott enni, de az étel minimum marha nagyságú lehetett.

- Mit csinál? Mire készül? - sziszegte az egyik tündér.

Fogtam egy harmadik csontot, és mélyen a falba szúrtam, olyan magasra, amennyire csak tudtam. Kerestem egy negyedik, kicsit kisebb darabot, és hátul bedugtam az övembe. Néhányszor erősen megrántottam a csontokat, kipróbáltam, mennyire erősek, aztán nagy levegőt vettem, és nem törődve az izgatottan mormogó tündérekkel, elindultam felfelé a létrámon.

Az első fok megtartott, nyögtem egyet, megfogtam a második csontot, és felhúztam magam. Éppen ráléptem az újabb fokra, amikor egy újabb ötlet jutott az eszembe, és megálltam.

A közelebb lévő tündérek újra kiabálni kezdtek.

Működhet a dolog. Csak ügyesnek kell lennem. Működhet, mert működnie kell.

Visszaugrottam a sárba, mire a nézőim zavartan suttoztak. Kihúztam a csontot az övemből, vettem egy nagy levegőt, és a térdemen kettétörtem.

A saját csontjaim sajogtak a fájdalomtól, de most már két hegyes végű, szilánkos csont volt a kezemben. Menni fog.

Ha Amarantha azt akarja, hogy vadásszak, akkor vadászni fogok.

A gödör nyílásának a közepére mentem, és számolgattam a távolságot. A két csontot a földbe szúrtam. Visszamentem a csontkupachoz, és gyorsan kiválogattam az elég erős és hegyes csontokat. Amikor már megfájdult a térdem, a lábfejemmen törtem őket ketté. Egyenként a sáros földbe szúrtam őket a gödör nyílása alatt, míg egy kis hely kivételével az egész terület tele volt fehér szilánkokkal.

Nem ellenőriztem le mindent még egyszer, úgyis vagy sikerül, vagy én landolok a csontok között. Csak egy esélyem van. Ez minden. Jobb, mintha egy sem lenne.

A csontlétrámhoz mentem, és nem törődve az ujjamba fúródott szilánkokkal, felmásztam a harmadik fokra. Ott ügyesen egyensúlyozva benyomtam egy negyedik csontot a falba.

Ezután pedig felhúzódkodtam a gödör peremére. Majdnem elbőgtem magam, ahogy kiértem a levegőre.

Bebiztosítottam az övembe dugott három csontot. A súlyuk némi biztonságot adott, és a legközelebbi fal felé rohantam. Fogtam egy adag bűzös sarat, és az arcomra kentem. A tündérek felszisszentek, amikor egy újabb adaggal bekentem a hajamat és a tarkómat is. Már hozzászoktam a förtelmes bűzhöz, csak a szemem lábadt könnybe, ahogy kipingáltam a testem. Még a földön is meghempergöztem. Minden porcikámat sárnak kellett borítania. Minden átkozott porcikámat.

Ha a lény vak, akkor a szaglására hagyatkozik, és a szagom jelenti a leggyengébb pontomat.

Addig dörzsöltem magam, míg biztos nem voltam abban, hogy csak a kékesszürke szemem látszik ki. Még egyszer meghempergöztem a sárban, a kezem annyira csúszott, hogy alig tudtam megfogni az egyik hegyes végű csontot, amikor ki akartam húzni az övemből.

- Mit csinál? - nyavalygott újra a zöld arcú tündér.

- Csapdát állít - válaszolta egy mély, kellemes hang. Rhysand volt.

- De a Middengard...

- Kizárólag a szagok alapján tájékozódik - felelte Rhysand, aki az árok szélén állt, és engem nézett mosolyogva. Próbáltam a lehető leg-gyilkosabb tekintetemmél ránézni. - Feyre pedig láthatatlanná vált.

Kacsintott ibolyakék szemével. Bemutattam neki, aztán rohanni kezdtem, egyenesen a féreg felé.

A csontokat a különösen éles kanyarokban helyeztem el, mert nagyon is jól tudtam, hogy nem azzal a sebességgel veszem majd be a fordulókat, amekkorával - reményeim szerint - futni fogok. Nem volt nehéz megtalálni a férget, mivel a tündérek tömegesen gyűltek oda hozzá, hogy cukkolják, de nekem el kellett jutni a megfelelő helyre, ki kellett választani a csata helyszínét.

Lelassítottam, majd a féreg csúszkálását és morgását hallva a falnak lapultam. Csikorgás.

A férget figyelő tündérek egy csoportja vihogott, tízen lehettek, jégkék bőrük és mandulavágású fekete szemük volt. Csak feltételezni tudtam, hogy rám untak, és már az villanyozta fel őket, hogyan hal meg valami más.

Ami csodás, csak éppen a féregnek még éhesnek kellene maradnia, csak akkor remélhetem, hogy bekapja a csalit. A tömeg felzúgott. Morgolódtak.

A nyakamat nyújtogatva kinéztem a kanyarból. Túl sok volt rajtam a saját szagából, hogy kiszagoljon, ezért folytatta a lakmározást, hordószerű testével felfelé nyújtózott, mert az egyik tündér valami szőrös kézre emlékeztető dolgot lóbált a levegőben. A féreg csattogtatta a fogait, a kék tündérek elnevelték magukat, és ledobták a kart a kitátott szájába.

Visszabújtam, és felemeltem a házi készítésű csontkardomat. Magamban végigpörgettem az utat idáig és a kanyarokat, amiket megszámoltam.

A szívem azért a torkomban dobogott, amikor végighúztam a csont recés hegyét a tenyeremen, mert felhasította a bőröm. Kiserkent a vérem, rubinvörösén csillogott. Egy kicsit

vártam, aztán ökölbe szorítottam a kezem. A féreg hamarosan kiszagol.

Csak ekkor vettem észre, hogy a tömeg elcsendesült.

Majdnem kiejtettem a csontot a kezemből, és újra kihajoltam, hogy hol van a féreg.

Elment.

A kék tündérek rám vigyorogtak.

Ekkor úgy hasított bele a csendbe egy hang, akár egy hullócsillag az éjszakába, Lucien hangja süvöltött a termen keresztül.

- BALRA!!

Kilőttem, de csak néhány lépést tettem, amikor a fal mögöttem felrobbant, csak úgy spriccelt szét a sár, mert a féreg áttört rajta, és borotvaéles fogai csak néhány hüvelyknyire voltak tőlem.

Olyan gyorsan rohantam, hogy az árok csak egy elmosódott vörösesbarna folt volt körülöttem. Muszáj volt némi előnyre szert tennem, különben a csapdában egyenesen rám fog zuhanni. De közel is kellett maradnom hozzá, hogy az éhségtől esztét veszítve azt se tudja, merre jár.

Bevettem az első éles kanyart, és megragadtam a sarokfalba szúrt csontkorlátot. Ezzel továbblendítettem magam, a sebességem nem tört meg, sőt lendületet adott, nyertem néhány másodpercet.

Balkanyar. Minden egyes levegővételnél égett a torkom. Következett a második hajtúkanyar, én pedig újra egy darab csontot használva továbblendítettem magam.

Belesajdult a térdem és a bokám, ahogy küzdöttem, nehogy megcsússzak a sárban. Csak még egy forduló, aztán egyenesen...

Befordultam az utolsó kanyarba.

A tündérek üvöltése más volt, mint korábban. A féreg egy dühöngő, robajló erő volt mögöttem, de az én lépteim szilárdak voltak, ahogy repültem az utolsó járatban.

A gödör szája felderengett, és egy utolsó imát elmormolva beleugrottam.

Feketeség, mely készen állt, hogy elnyeljen.

Kitártam a karomat és előrehajoltam, igyekeztem ott landolni, ahová terveztem. Becsapódtam a sáros földbe, gurultam tovább, a csontjaimba és a fejembe fájdalom hasított. Bukfenceztem egyet, és felsikoltottam, mert beütöttem a karomat, és valami belemart a húsomba.

De nem maradt időm gondolkodni, sőt megnézni se, csak tántorogtam el onnan, minél távolabb, minél beljebb a féreg odújába. Fogtam még egy csontot, és megpördültem, ekkor a féreg is bezuhant a gödörbe.

A földbe csapódott, hatalmas teste oldalra fordult, vártam a halálos támadást, hogy megöl, de a levegőt nedves, recsegő hang töltötte be.

Nem moccant.

Csak guggoltam, nyeldekeltam a forró levegőt, és bámultam a feneketlen, húsaprító nyílásba, ami a szája volt, és még szélesre volt tárva, hogy elnyeljen. Eltartott néhány másodpercig, míg eljutott a tudatomig, hogy a féreg nem fog egészben bekapni, és kellett még néhány pillanat, hogy felfogjam: tényleg felnyársalódott a csontszilánkokra. Kimúlt.

Alig hallottam a tömeg felhördülését, aztán az ujjongást. Nem gondoltam és nem éreztem semmit, amikor a férget megkerülve lassan kimásztam a gödörből, továbbra is a kezemben szorongatva a csontkardomat.

Némán keresztülbotorkáltam a labirintuson. A bal karom lüktetett, de a testem annyira égett, hogy nem is vettem észre.

Amikor megláttam Amaranthát az árok szélén az emelvényen, ökölbe szorítottam a szabad kezem. *Bizonyítsam be a szerelmemet.* Sajgótt a karom, de elfogadtam a fájdalmat is. Győztem.

Felnéztem rá, észre se vettem, hogy vicsorogtam. Ő összeszorította a száját, és már nem fogdosta Tamlin térdét.

Tamlin. Az *én* Tamlinem.

Megszorítottam a hosszú csontot. Reszkettem, egész testemben reszkettem. De nem a félelemtől. Semmi köze nem volt a félelemhez. Bebizonyítottam a szerelmemet és még valami mást is.

- Nos - szólalt meg Amarantha halványan vigyorogva -, erre bárki képes lett volna.

Meglódultam, és minden megmaradó erőmet összeszedve odahajítottam neki a csontot.

A lába elé hullott a sárba, a mocsok felfröcskölt a fehér ruhájára, a csont rezgett a sárban.

A tündérek felhördültek, Amarantha ránézett az imbolygó csontra, aztán megtapintotta a fűzőjére fröccsent sarat. Lassan elmosolyodott.

- Hú, de pimasz vagy! - szisszent fel.

Ha nem választott volna el bennünket egy leküzdhetetlen árok, akkor kiteptem volna a torkát. Egyszer - ha ezt túléltem - élve fogom megnyúzni.

- Gondolom, örülsz neki, hogy az udvartartásom nagy része jelentős összegeket vesztett ma este - közölte, a kezébe vett egy pergament, és átfutotta. Én közben Tamlint néztem. Zöld szeme csillogott, és bár az arca halálosan sápadt volt, esküdni mertem volna, hogy a diadal árnyékát is láttam az arcán. - Lássuk csak – folytatta Amarantha, miközben Jurian ujjcsontjával játszadozott a nyakláncán. - Igen, igen, szinte mindenki arra fogadott, hogy az első percben meghalsz, né-

hányan öt percet jósoltak neked, és - megfordította a papírt - csak egyvalaki fogadott a győzelmedre.

Sértő volt, de nem lepett meg. Nem védekeztem, mikor Attor kihajította az árokból. Az emelvény előtt ejtett le, és elszállt. Égett a karom, annyira megütöttem az eséskor.

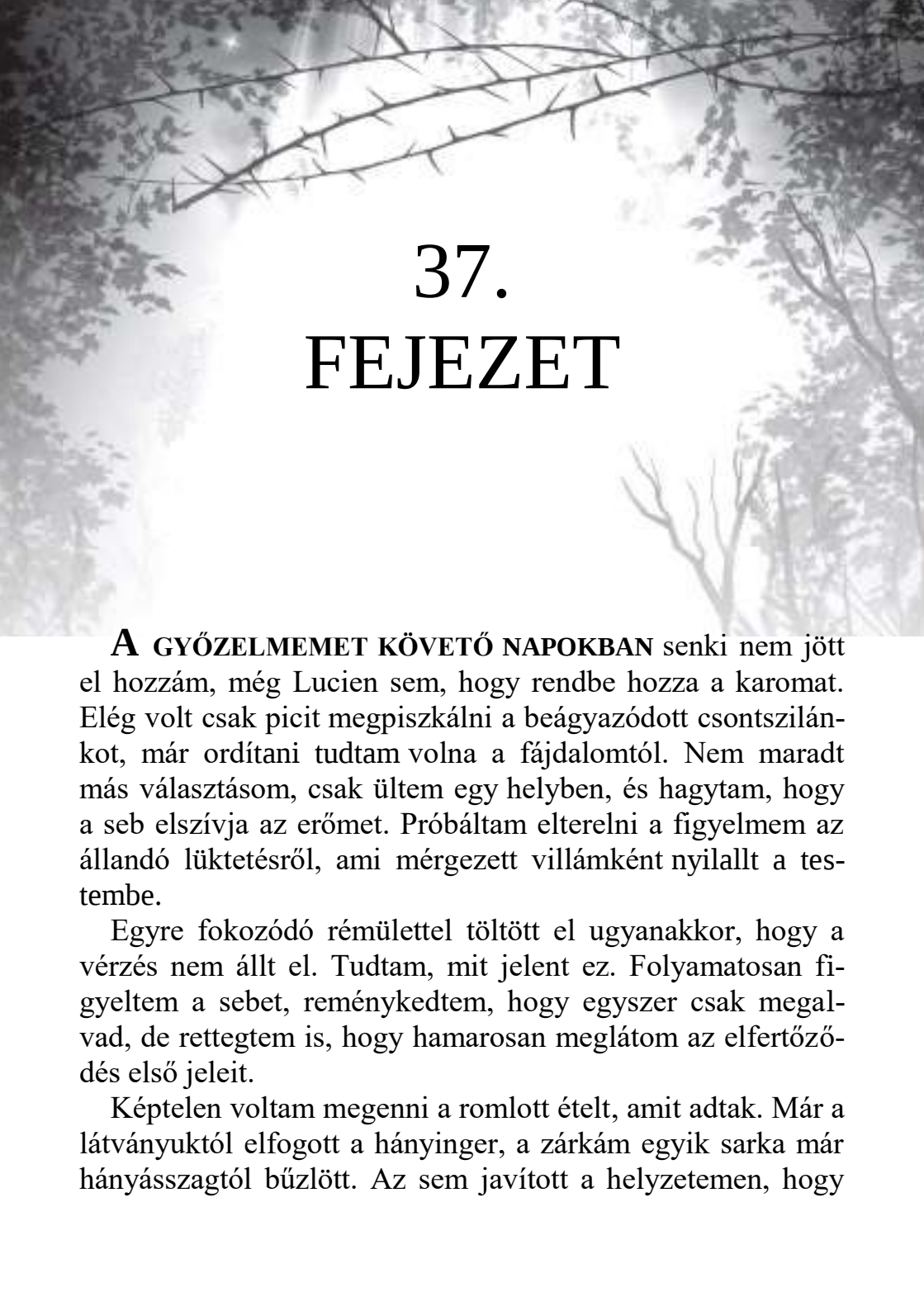
Amarantha fintorogva nézte a listáját, és intett a szolgálinak.

- Vigyétek innen! Unom már a közönséges arcát. - Olyan erősen szorította a trón karfáját, hogy belefehéredett az uja. - Rhysand, gyere ide hozzám!

Azt már nem láttam, ahogy a főúr előrevonult. Vörös kezek ragadtak meg és szorítottak olyan keményen, hogy nem tudtam kicsusszanni közülük. El is feledkeztem róla, hogy a sár úgy rám száradt, akár egy második bőr. Ahogy elráncigáltak, olyan fájdalom hasított a karomba, hogy szinte belekábultam.

Ekkor ránéztem a bal felkaromra. Émelyítő látványt nyújtott, szivárgott belőle a vér, elszakadtak a szalagok, a seb szélen visszahúzódott a bőröm, és egy darab csontszilánk állt ki belőle.

Nem bírtam visszanézni Tamlinre, és Lucient se tudtam megkeresni, hogy távolról köszönetét mondjak neki, mert a fájdalom teljesen maga alá temetett. Alig bírtam bevánszorogni a zárkamba.

37.

FEJEZET

A GYŐZELMEMET KÖVETŐ NAPOKBAN senki nem jött el hozzám, még Lucien sem, hogy rendbe hozza a karomat. Elég volt csak picit megpiszkálni a beágyazódott csontszilánkot, már ordítani tudtam volna a fájdalomtól. Nem maradt más választásom, csak ültem egy helyben, és hagytam, hogy a seb elszívja az erőmet. Próbáltam elterelni a figyelmem az állandó lüktetésről, ami mérgezett villámként nyilallt a testembe.

Egyre fokozódó rémülettel töltött el ugyanakkor, hogy a vérzés nem állt el. Tudtam, mit jelent ez. Folyamatosan figyeltem a sebet, reménykedtem, hogy egyszer csak megáll, de rettegettem is, hogy hamarosan meglátom az elfertőződés első jeleit.

Képtelen voltam megenni a romlott ételt, amit adtak. Már a látványuktól elfogott a hányinger, a zárkám egyik sarka már hányásszagtól bűzlött. Az sem javított a helyzetemen, hogy

még mindig tiszta sár voltam, és a tömlőben állandóan jég-hideg volt.

A zárkám hátsó falának támaszkodva ültem, élveztem, hogy a hátam mögött hűvös a kő. Nyugtalan álomból ébredtem, és csak úgy áradt belőlem a forróság. A láz mindent letompított körülöttem. Sérült karom esetenül lógott, tompán bámultam a zárkaajtóra. Úgy tűnt, mintha himbálózna, a körvonalai elmosódtak.

Az arcom biztos egy enyhébb megfázás miatt égett, ez nem fertőzés miatti láz volt. A mellkasomra tettem a kezem, mire száraz sár morzsolódott az ölembe. Levegőt venni olyan volt, mintha üvegszilánkokat nyelnék. Nem, ez nem láz. Nem láz. Nem láz.

Szemhéjam elnehezedett, szúrt. Nem bírtam elaludni. Muszáj lett volna ellenőriznem, hogy a sebem nem fertőződött el, muszáj lett... muszáj...

Ekkor az ajtó valóban megmoccant, vagyis nem az ajtó, hanem a sötétség körülötte, úgy tűnt, mintha a feketeség fodrozódna. Összeszorult a gyomrom a félelemtől, mikor egy férfialak lépett elő a sötétből, mintha az ajtórésen keresztül surrant volna be. Alig volt több egy árnyéknál.

Rhysand jelent meg teljes valójában, ibolyakék szeme parázslott a félhomályban.

Az ajtóban állva ráérősen elmosolyodott.

- Tamlin bajnoka, és mily szomorú állapotban!

- Menj a pokolba! - csattantam fel, bár a szavaim alig voltak többek valami rekedt nyögésnél. A fejem egyszerre tűnt könnyűnek és súlyosnak. Ha megpróbálnék felállni, biztosan felbuknék.

A macskákra jellemző eleganciával közelebb jött, és könnyedén elém guggolt. Körbeszimatolt, és grimaszolva vette tudomásul a hányásfoltos sarkot. Próbáltam úgy helyezni a

lábam, hogy könnyebben el tudjak mászni vagy arcon tudjam rúgni, de a végtagjaim ólomsúlyúnak bizonyultak.

Oldalra billentette a fejét. Fehér bőre mintha alabástrom fényt sugárzott volna. Pislogtam egyet, hogy élesebben lás-sak, de még a fejemet se tudtam elrántani, amikor hideg ujjá-val hozzáért a homlokomhoz.

- Vajon mit szólna Tamlin - mormogta ha tudná, hogy a szerelme itt rohad lent, és rázza a hideg? Nem mintha lejö-hetne ide, minden lépését figyelik.

A karomat az árnyékba rejtettem. Azt végképp nem akar-tam, hogy megtudják, milyen gyenge vagyok.

- Tűnj el innen! - förmedtem rá. A szemem szúrt, a szavak égették a torkom. Nehezen nyeltem.

Felvonta a szemöldökét.

- Azért jöttem, hogy a segítségemet ajánljam fel, te pedig el merészelsz küldeni?

- Tűnés! - ismételtem meg. Annyira fájt a szemem, hogy alig bírtam nyitva tartani.

- Tudod, sok pénzt kerestem veled. Tartozom neked egy szívességgel.

A falnak támasztottam a fejem. A világ forgott körülöttem, mint egy bűgőcsiga, mint egy... Lenyeltem a hányingerem.

- Hadd nézzem a karod - kért nagyon halkán.

Nem húztam elő a karom az árnyékból, már csak azért sem, mert nem bírtam felemelni.

- Hadd nézzem meg - ismételte meg morogva. Nem várta meg a választ, megfogta a könyökömet, és úgy fordította a karom, hogy a félhomályban lásson valamit.

Az ajkamba haraptam, hogy ne kiáltsak fel, a vér is kiser-kent, belül mintha felrobbantam volna, forgott velem a világ, és semmi mást nem érzékeltem, csak a karomat átszűrő csontdarabot.

Nem tudhatják meg, hogy mennyire fáj, mert akkor felhasználják ellenem.

Rhysand megvizsgálta a sebet, érzéki ajkán mosoly jelent meg.

- Ez iszonyúan csodás. - Káromkodtam, mire ő elnevette magát. - Ejnye-bejnye, egy finom hölgy ilyen csúnya szavakat használ...

- Kifelé! - hörögtem. Gyenge, rekedt hangom legalább olyan ijesztő volt, mint a seb.

- Nem akarod, hogy meggyógyítsam a karodat? - Megszorította a könnyökömet.

- Milyen áron? - vágtam vissza, de a fejem nem emeltem el a kőről, szükségem volt nedves erejére.

- Ja, *úgy!* Látom, pár dolgot már megtanultál így tündérkörben.

Arra figyeltem, hogy milyen érzés, hogy a jó karom a térdemen nyugszik, és milyen a körmöm alatt a száraz sár.

- Kössünk üzletet! - vetette oda lazán, és finoman letette a karom. Amikor hozzáért a földhöz, be kellett csuknom a szememet a vérembe mérget lövellő nyilallások miatt. - Meggyógyítom a karodat, és csak téged kérlek cserébe. Havonta két hét, én választom meg, melyik, és azt velem töltöd az éjszaka udvarában. A három próba hercehurcája után.

Felpattant a szemem.

- Nem. - Már kötöttem egy ostoba üzletet.

- Nem? - Átkarolta a térdét, és közelebb hajolt. - Tényleg nem?

Minden forogni kezdett körülöttem.

- Kifelé! - leheltem.

- Elutasítod az ajánlatomat, de miért? - Nem feleltem, ezért folytatta. - Talán a barátodat várod, Lucient, ugye? Hiszen ha nem tévedek, egyszer már meggyógyított, ugye? Jaj, ne nézz

már olyan értetlenül! Attor és a cimborái betörték az orrodat. Ha nincs valami eltitkolt mágikus képességed, akkor nem hinném, hogy az emberi csontok ilyen gyorsan gyógyulnak. - Szikrázó szemmel felállt, és járkált egy kicsit. - Feyre, meglátásom szerint két lehetőséged van. Az első, a legokosabb az lenne, ha elfogadnád az ajánlatomat.

A lába elé köptem, de ő szemrehányó tekintettel folytatta a járkálást.

- A második lehetőséged, amit csak egy ostoba választana, az, hogy elutasítod az ajánlatomat, és az életedet, Tamlinével együtt, a véletlenre bízod.

Megállt és keményen rám nézett. Bár forgott velem a világ, a lelkem valamilyen ősi magja megfagyott a tekintetére.

- Tegyük fel, hogy én most kimegyek innen. Lehet, hogy Lucien öt perc múlva a segítségedre siet. Az is lehet, hogy öt nap múlva jön, de az is lehet, hogy egyáltalán nem. Köztünk szólva nem becsülöm sokra azok után, ahogy a próbádon elvesztette a fejét. Roppant kínos volt. Amarantha nem igazán elégedett vele. Tamlin is inkább felfüggesztette bájos hallgatását, és Lucien életéért esedezett. Elképesztő, hogy a te főurad milyen nemes egy harcos! Amarantha természetesen hallgatott rá, de csak azok után, hogy arra kényszerítette őt, hogy ő hajtsa végre Lucien büntetését. Húsz korbácsütés.

Reszketni kezdtem, rosszul lettem a gondolattól, hogy milyen lehetett a főuramnak, hogy meg kellett büntetnie a barátját.

Rhysand vállat vont, szép, könnyed mozdulattal.

- Felmerül a kérdés, mennyire vagy hajlandó megbízni Lucienben, és mennyire vagy hajlandó kockázatot vállalni miatta. A hidegrázás vajon nem a vérmérgezés jele? Talán nincs összefüggés, de az is lehet, hogy van. Talán minden a legnagyobb rendben, és a féreg sara nem volt tele undorító

mocsokkal. Az is lehet, hogy Amarantha küld majd gyógyítót, de addigra már vagy halott leszel, vagy annyira elfertőződik a karod, hogy örülhetsz, ha könyök felett megmarad valami.

Fájó gombóccá szorult össze a gyomrom.

- Ahhoz, hogy tudjam ezeket a dolgokat, nincs szükségem arra, hogy behatoljak a gondolataidba. Én már tudom azt, amit te csak lassan kezdesz kapiskálni. - Újra elém guggolt. - Haldokolsz.

Szúrt a szemem, beszívtam az ajkamat.

- Mennyit vagy még hajlandó kockáztatni azért a reményért, hogy valami más segítség jön?

Ránéztem, annyi gyűlöletet összpontosítottam a tekintembe, amennyit csak tudtam. Ő okozta ezt az egészet. Ő beszélt Amaranthá-nak Clare-ről, ő kényszerítette Tamlint könyörgésre.

- Na?

- Menj a pokolba! - vicsorogtam neki lassan, szótagolva.

Villámgyorsan elkapta a csontszilánkot a karomban, és kicsavarta.

Fájó torkomat roncsoló sikoly szakadt ki belőlem. Mintha fények villantak volna fel előttem: fekete, fehér, vörös. Ütöttem, vonaglottam, de ő erősen szorított, és még egyet csavart a csonton, csak aztán engedte el a karomat.

Ziháltam, majdnem sírtam, ahogy a fájdalom végiglüktetett a testemen. Ránéztem, de ő vigyorgott. Az arcába köptem.

Ő csak nevetett, amikor felállt és sötét tunikája ujjával megtörölte az arcát.

- Utoljára ajánlom fel a segítségemet - mondta a zárkaajtó előtt megállva. - Ha kilépek, az ajánlatom holt üggyé válik. - Megint köptem egyet, mire ő a fejét csóválta. - Fogadjunk, ha a halál jön el érted, az ő arcába is beleköpsz.

A sötétben fodrozódni kezdett, és a körvonalai lassan beleolvadni készültek a végtelen éjszakába.

Lehet, hogy blöfföl, csalással akar rávenni arra, hogy elfogadjam az ajánlatát. De az is lehet, hogy igaza van, és valóban haldoklóm. Az életem függ ettől, de még az életemnél is *több* függ most a döntésemtől. És ha Lucien tényleg nem tud eljönni... vagy már túl késő lesz...

Már egy ideje tudtam, hogy a halálomon vagyok. Lucien egykor alulbecsülte a képességeimet, mert nem fogja fel, hogy emberként milyen korlátaim vannak. Pár késsel és egy íjjal küldött el a Surielre vadászni. Akkor még azt is bevallotta, hogy tétovázott, amikor segítségért kiáltottam. Az is lehet, hogy nem tudja, mennyire siralmas állapotban vagyok. Fel sem fogja, milyen súlyos egy ilyen vérmérgezés. Lehet, hogy csak egy nappal, egy órával vagy egy perccel jön később, mint kellene.

Rhysand holdfehér bőre sötétedett, kezdett árnyékká válni.

- Várj!

Az őt felemésztő sötétség megtorpant. Tamlin... Tamlinért eladom a lelkem, mindent odaadok, csak őt szabadítsam meg.

- Várj! - ismételtem meg.

A sötétség eltűnt, Rhysand pedig előttem állt teljes valójában, vigyorogva.

- Igen?

Annyira felszegtem az állam, amennyire csak tudtam.

- Csak két hét?

- Csak két hét - bűgta, és elém térdelt. - Kettő rövidke, aprócska hetet kérek mindössze havonta.

- De miért? És mik a... feltételek? - kérdeztem a szédüléssel küzdve.

- A - „felelte”, és megigazította obszidiánfekete tunikája hajtókáját. - Ha megmondom, azzal megölök minden izgalmat, nem igaz?

Sérült karomra néztem. Lehet, hogy Lucien nem jön el, sőt, úgy is dönthet, hogy nem éri meg miattam kockára tennie az életét, mikor már meg is büntették érte. Ha pedig Amarantha gyógyítói levágják a karomat...

Nesta is megtenné ugyanezt értem, Elainért. Tamlin is már annyi mindent tett értem, a családomért, még ha hazudott is a szerződésről, hogy felment alóla. Megmentette az életemet a nagáktól, és megmentett akkor is, amikor elküldött a kastélyából.

Képtelen voltam rendesen átgondolni, milyen hatalmas dolgot áldozok fel, vagy mit utasítok újra vissza. Rhysand szemébe néztem.

- Öt nap.

- Csak nem alkudozni akarsz? - Halkan elnevette magát. - Legyen tíz.

Minden erőmet összeszedve álltam a tekintetét.

- Egy hét.

Rhysand néhány pillanatig hallgatott, végigfuttatta a tekintetét a testemen és az arcomon, aztán ezt mormogta:

- Legyen.

- Akkor megegyeztünk - mondtam. A számat fémes íz töltötte be, ahogy a mágia körülöttünk örvénylett.

A mosolya kissé vadabbá vált, és mielőtt összeszedhettem volna magam, megfogta a karom. Vakító, éles fájdalmat éreztem, a sikolyom a fülemben csengett, csont és hús ropogott, minden vér kiment belőlem, aztán...

Rhysand akkor is vigyorgott, amikor kinyitottam a szemem. Fogalmam sem volt róla, mennyi ideig voltam öntudatlan, de a hidegrázás elmúlt, a fejem pedig tiszta volt, amikor

felültem. Sőt, a sár is eltűnt rólam. Mintha megfürödtem volna.

Ám ekkor felemeltem a bal karom.

- Mit tettél velem?

Rhysand felállt, és végigsimított rövid, sötét haján.

- Az udvarunkban az a szokás, hogy egy üzlet megkötésekor valamilyen állandó emlékeztetőt helyezünk el az illető testén.

Megdörzsöltem a bal alkaromat és a kezemet: az egészre fekete tintával örvénylő vonalak kerültek. Még az ujjaimat se hagyta ki. A tenyerem közepébe pedig egy nagy szemet tetovált. Macskaszemet, függőleges pupillája egyenesen rám nézett.

- Szedd ezt le rólam! - kértem, mire ő el nevette magát.

- Igazán hálás teremtmények vagytok ti emberek, nem?

Távolabbról nézve a tetoválása úgy nézett ki, mint egy könyékig érő csipkekesztyű, de ha közelebről néztem, akkor felfedeztem benne a finom virágokat és kanyarulatokat, amelyek egy nagyobb mintát adtak ki. Örökké rajtam lesz. Állandóan.

- Nem mondtad, hogy ez fog történni.

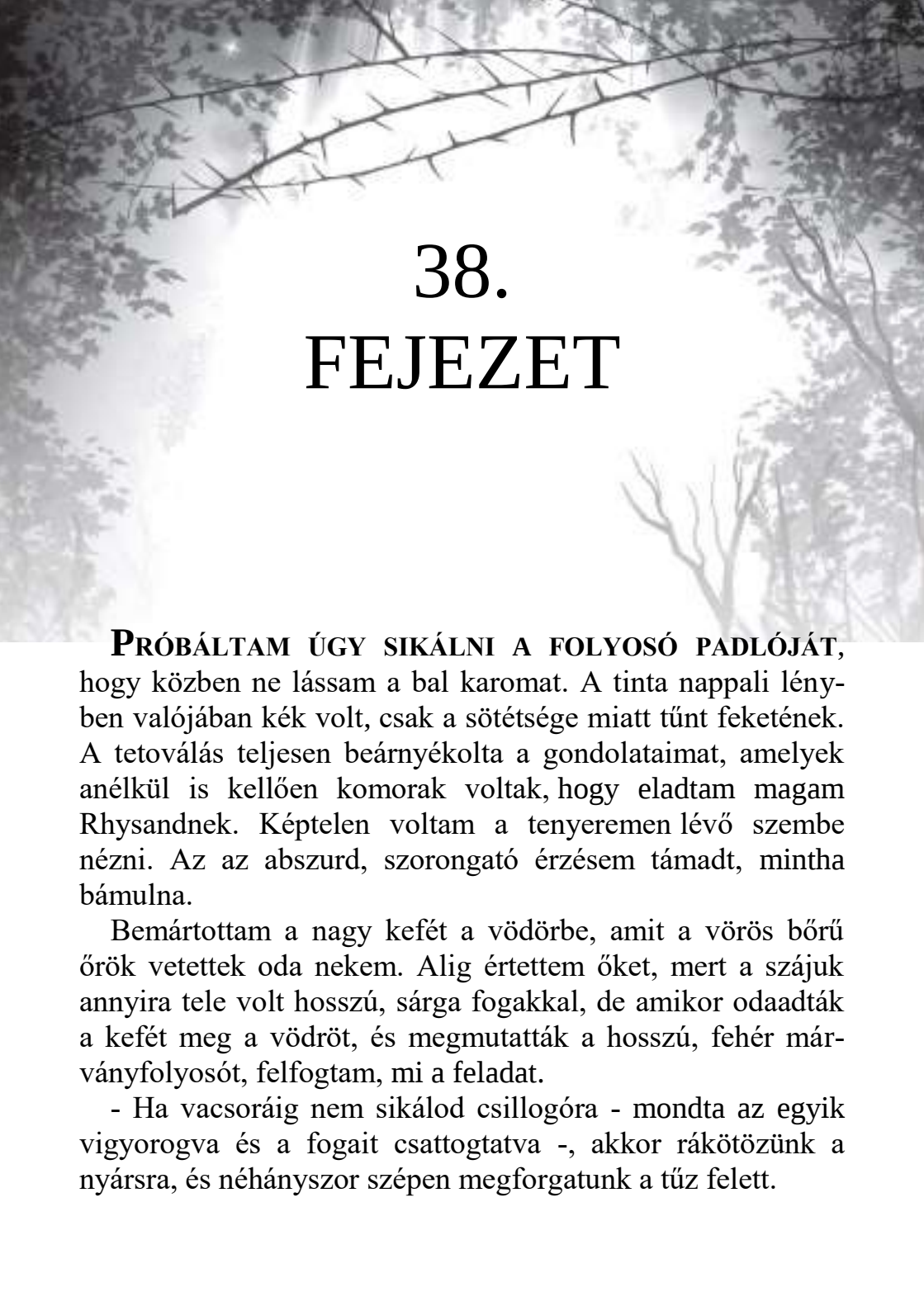
- Nem is kérdezted, hogy lehetnék így hibás? - Az ajtóhoz sétált, de ott megtorpant, miközben válla körül az éjsötét éjszaka terjengett. - Bár lehet, hogy azért nem vagy hálás és becsülsz engem jobban, mert félsz egy bizonyos főúr reakciójától.

Tamlin. Lelki szemeim előtt láttam, ahogy elsápad, a száját összeszorítja és a karmait kiengedi. Szinte hallottam a morgását, amikor majd megkérdezi, mégis mit képzeltem.

- Bár azt hiszem, kivárom a megfelelő pillanatot, és majd akkor mesélem ezt el neki - szólt Rhysand. Szemének csillogása mindent elárult. Rhysand nem azért segített, hogy engem megmentsen, ő Tamlint akarta bántani. Én pedig belees-

tem a csapdájába, a helyzetem pedig reménytelenebb volt, mint a féregé, ami az én csapdámba esett.

- Pihenj egy jót, Feyre - szólt Rhysand. Ezzel élő árnyékká változva eltűnt az ajtórésben.

38.

FEJEZET

PRÓBÁLTAM ÚGY SIKÁLNI A FOLYOSÓ PADLÓJÁT, hogy közben ne lássam a bal karomat. A tinta nappali lényben valójában kék volt, csak a sötétsége miatt tűnt feketének. A tetoválás teljesen beárnyékolta a gondolataimat, amelyek anélkül is kellően komorak voltak, hogy eladtam magam Rhysandnek. Képtelen voltam a tenyeremen lévő szembe nézni. Az az abszurd, szorongató érzésem támadt, mintha bámulna.

Bemártottam a nagy kezét a vödörbe, amit a vörös bőrű örök vetettek oda nekem. Alig értettem őket, mert a szájuk annyira tele volt hosszú, sárga fogakkal, de amikor odaadták a kezét meg a vödröt, és megmutatták a hosszú, fehér márványfolyosót, felfogtam, mi a feladat.

- Ha vacsoráig nem sikálod csillogóra - mondta az egyik vigyorogva és a fogait csattogtatva -, akkor rákötözünk a nyársra, és néhányszor szépen megforgatunk a tűz felett.

Ezzel távoztak. Fogalmam sem volt, mikor lesz a vacsora, így kétségbeesetten nekiveselkedtem a munkának. Még csak alig fél órája sikáltam a márványfolyosót, de a hátam már kegyetlenül fájt. Minél jobban sikáltam viszont a padlót, annál mocskosabb lett az eredetileg is mocskos vizem. Odamentem az ajtóhoz, hogy kérjek egy vödör tiszta vizet, de az zárva volt. Hiába vártam bármilyen segítséget.

Lehetetlen feladatot adtak, hogy kínozzanak. Lehet, hogy a tömlőében a nyárs volt az állandó sikoltozás forrása. Vajon néhány forgatással minden hús leolvadna rólam, vagy csak annyira égetnének meg, hogy kénytelen legyek újabb üzletet kötni Rhysanddel? Káromkodva súroltam tovább, a kefe durva sortéi meghajlottak és súrlódtak a márványlapokon. A kefe után barna szivárvány maradt hátra, mire én morogva mártottam újra bele a vízbe. A mocskos víz szertefröcskölt a padlón.

Minden mozdulattal csak újabb barna nyomot húztam. Levegő után kapkodva földhöz vágtam a kefét, és vizes kezembe temettem arcom. Amikor rájöttem, hogy a tetovált szemet szorítom az arcomnak, azonnal leengedtem a bal kezem.

Próbáltam nagyokat sóhajtani és megnyugodni. Kell, hogy legyen valami észszerű megoldás, valami régi háziasszonyi praktika, különben úgy nyársálnak fel, mint egy sült malacot.

Megfogtam az eldobott kefét, és csak sikáltam, sikáltam a padlót, az ujjaim már lüktettek a fájdalomtól. Ügy nézett ki, mintha valaki sarat fröcskölt volna szerteszét. A sikálástól a piszok tényleg sárrá változott. Valószínűleg kiabálni fogok és kegyelemért könyörögni, amikor majd a nyárson forgatnak. Clare meztelen testét vörös csíkok borították, milyen kízóeszközzel gyötörhették? Remegett a kezem, és letettem a kefét. Egy hatalmas férget le tudtam győzni, de ez itt tényleg egy lehetetlen feladat.

Felpattantam, mert a folyosó végéből ajtónyitás hangja hallatszott. Egy sötétvörös hajú alak nézett rám. Megkönnyebülten sóhajtottam. Lucien...

Nem Lucien volt. Egy női arc fordult felém, nem viselt álcot.

Amaranthánál talán kicsit idősebbnek tűnt, de porcelánfehér bőrének különleges árnyalata volt, az arcát a legfinomabb rózsza pírja színesítette. Lehet, hogy csak a vörös haja alapján nem ismertem volna fel, de amikor vöröses árnyalatú szemébe néztem, már tudtam, ki ő.

Fejet hajtottam az ősz udvarának úrnője előtt, mire ő finoman biccentett. Feltételezem, ezzel megadta a kellő tiszteletet.

- Megmondtad a neved, hogy a fiam életben maradjon - mondta olyan édes hangon, mint a napsütötte almák. Tehát ő is ott volt a tömegben azon a napon. Hosszú, kecses kezével a vödörre mutatott. - Ezzel törlesztem adósságom.

Ezzel el is tűnt az ajtó mögött, ahonnan megjelent, én pedig esküdni mertem volna, hogy sült gesztenye és ropogó tártós illatát éreztem utána.

Csak akkor jöttem rá, miután az ajtó becsukódott mögöttem, hogy köszönetét kellett volna mondanom neki. Megnéztem a vödört, és akkor jöttem rá, hogy a bal kezemet a hátam mögé rejtettem.

A vödör mellé térdeltem, és bemártottam az ujjaimat a vízbe. Tiszták voltak, amikor kivettem. Beleborzongtam, azt is megengedtem magamnak, hogy egy kicsit a sarkamon üljek, aztán egy kis vizet öntöttem a padlóra, és néztem, hogyan mossza el a sarat.

Az örök nagy csalódására teljesítettem a lehetetlennek tűnő feladatot. Másnap viszont nagy vigyorgások közepette egy hatalmas, sötét hálósobába vezettek, amit csak néhány gyer-tya világított meg, és a szobában derengő kandallóra mutat-
tak.

- A cseléd a hamuba szórta a lencsét - morogta egyikük, és odadobott egy favödröt. - Takarítsd ki, mielőtt a lakója haza-ér, vagy szíjat hasít a hátadból.

Bevágta az ajtót, a zár kattant, én pedig egyedül maradtam.

Lencséket válogatni hamuból és szénből nemcsak hogy nevetséges, fölösleges és...

Odamentem a sötét kandallóhoz, és összerezszentem.

Lehetetlenség.

Körbenéztem a hálósobában. Sehol egy ablak vagy egy kijárat, kivéve, ahol betuszkoltak. A hatalmas ágyat szépen bevetették, a fekete lepedő selyemből volt. Alapvető bútoro-
kon kívül nem láttam semmit a szobában: sehol egy levetett ruha, könyvek vagy fegyverek. Mintha a lakó soha nem aludt volna itt. A kandalló elé kuporodtam, és próbáltam egyenle-
tesen lélegezni.

Azzal biztattam magam, hogy jó szemem van. Kiszúrom a cserjék közt megbúvó nyulat, és a nyomokat is jól követem. Nem lehet olyan nehéz kiszúrni a lencséket. Sóhajtottam, kö-zelebb húzódtam a kandallóhoz, és nekivágtam.

Tévedtem.

Két óra múlva már égett és fáj a szemem, és bár alaposan átfésültem a kandalló minden hüvelykjét, a lencse egyre csak szaporodott és szaporodott. Az örök nem közölték velem,

mikor jön vissza a lakó, így a kandallópárkányon álló óra minden kongása a lélekharang hangját idézte fel bennem. Ha a folyosóról lépéseket hallottam, akkor azonnal a kandallónak támasztott piszkavasért nyúltam. Amarantha azt nem mondta, hogy nem szabad visszatámadnom vagy védekeznem. Legálább nem adom meg magam harc nélkül.

Újra és újra megkapirgáltam a hamut. A kezem már fekete volt, piszkos, a ruhám tiszta korom. Már nincs több, biztos, hogy már nincs több...

A zár kattant. A piszkavasért nyúltam, és felpattantam, hátal a kandallónak, a vasrudat a hátam mögé rejtve.

Sötétség árasztotta el a szobát, amely havas csókot hozó szellővel eloltotta a gyertyákat. Megszorítottam a piszkavasat, és a kandalló kövének nyomtam. A sötétség letelepedett az ágyra, és ismerős formát öltött.

- Mily csodás, hogy itt látlak, Feyre, kedvesem! - szólt Rhysand, aki az ágyon elterülve könyökölt. - Megtudakolhatom, miért kaparászol a kandallómban?

Finoman megrogyasztottam a térdem, menekülésre, kitérésre készen, hátha eljutok valahogy az ajtóig, akármennyire is messzinek tűnt.

- Azt mondták, hogy ki kell válogatnom a lencsét a hamuból, vagy megnyúzol.

- Vajon ezt honnan vehették? - Macskamosoly.

- Neked köszönhetem az ötletet? - sziszegtem. Nem gylkolhat meg, miután Amaranthával üzletet kötöttem, de... másképp is árthat nekem.

- Ó, dehogy! - fuvolázta. - Egyelőre senki nem tud a *mi* kis üzletünkről, és te is azon vagy, hogy ne derüljön ki. Picit rág belül a szégyen, ugye?

Felszisszentem és a kandallóra mutattam, a másik kezemben továbbra is a piszkavasat tartva a hátam mögött.

- Elég tiszta így?

- Azt azért tisztázzuk már, hogy mégis miért voltak lencsék a kandallóban?

- Feltételezem, hogy a szeretőd szerint ez a *fontos házimunkák* egyike - válaszoltam merev arccal.

- Hm - dünnyögte a körmeit nézegetve. - Valószínűleg ő vagy némely cimborája úgy véli, én úgyis megtalálom a módját, hogy kicsit szórakozzak veled.

Kiszáradt a szám.

- Vagy téged is próba elé állítanak - nyögtem ki. - Azt mondtad, hogy fogadtál az első próbámon. Úgy tűnt, Amarantha nem örül ennek.

- És miért akarna Amarantha engem próbára tenni?

Nem vettem le a tekintetem ibolyakék szeméről. Lucien egyszer *Amarantha csicskájának* hívta.

- Hazudtál neki Clare-ről. Pontosan tudtad, hogy nézek ki.

Rhysand könnyed mozdulattal felült, és a combjára könyökölt.

Mennyi elegancia, micsoda erő! *Te még a világra se jöttél, amikor én már a csatamezőn öldököltem* - mondta egyszer Luciennek. Nem kételkedtem benne.

- Amaranthának megvannak a maga kis játécai - közölte egyszerűen -, és nekem is a sajátjaim. Itt lent egyik nap a másik után, elég gyorsan elunja magát az ember.

- A tüzek éjszakájára elengedett innen. És valahogy kiraktad azt a fejet a kertben.

- Ő kért meg rá. Ami pedig a tüzek éjszakáját illeti... - Vé-gigmért. - Megvolt rá az okom, hogy elmenjek. Ne hidd, Feyre, hogy nem volt meg az ára! - Mosolygott, de a mosolya nem illett a tekintetéhez. - Leteszed azt a piszkavasat végre, vagy hadonászni akarsz vele?

Lenyeltem a káromkodásomat, és előhúztam a hátam mögül, de nem tettem le.

- Bátor, ám haszontalan vállalkozás lenne - mondta. Igaz volt, de még mennyire, hiszen még a zsebéből sem kellett kivennie a kezét, hogy kezelésbe vegye Lucien elméjét.

- Hogy lehet, hogy a többiekhez képest még mindig ilyen erős mágiával bírsz? Azt hittem, minden képességektől megfosztott benneteket.

Felvonta ápol, sötét szemöldökét.

- Ó, tőlem is rabolt erőt. Ez... - Karmai finoman végigsimítottak a tudatomon. Hátrahököltem, neki a kandallónak, de a tudatomra gyakorolt nyomás hirtelen eltűnt. - Ez csak maradék, morzsák, amikkel játszadózom. A te Tamlinednek állati ereje és alakváltó képessége van, az én arzenálom sokkal, de sokkal halálosabb.

Nem blöffölt, hiszen éreztem a karmait a tudatomban.

- Te nem tudsz alakot váltani? Azt hittem, hogy minden főúr tud...

- Ó, igen, minden főúrnak van ilyen képessége. A bőrünk alatt egy vadállat rejtőzik, üvöltve várja, hogy kiszabaduljon. A te Tamlined jobban szereti az állatszörteket, én a szárnyakat és a karmokat szórakoztatóbbnak találom.

Hideg verejtékcsepp gördült végig a hátamon.

- Most is tudsz alakot váltani, vagy elvette ezt a képességed?

- Mennyi kérdés egy ilyen kicsi emberkétől!

A körülötte lebegő sötétség elkezdett tekeregni, csavarodni és lángolni, ahogy felállt. Pislogtam egyet, és véget ért a mutatvány.

Egy picit megemeltem a piszkavasat.

- Láthatod, hogy nem teljes az alakváltás - mondta Rhysand, és csettintett egyet az ujjait helyettesítő borotvaéles

karmokkal. A térde alatt a sötétség a bőrét is beszínezte, és karmok csillogtak a lábujjai helyén is. - Nem szívesen engedem az alapalakomat megjelenni.

Valóban továbbra is Rhysand arcát láttam magam előtt, erős férfitestét, de mögötte hatalmas, fekete, hártyás szárnyak villantak fel, Attor denevérszárnyaihoz hasonlítottak. Szépen a háta mögé simítva tartotta őket, de széles válla mögül a szárnyak csúcsán kiállt egy karom. Ijesztő, bámulatos volt, ezer rémálom és álom arca. Az énem haszontalan darabkája izgalmasnak találta a látványt, ahogy a gyertyaláng átfénylett a szárnyain, megvilágította az ereit, és visszaverődött a karmairól.

Ekkor behúzta a nyakát, és egy villanással eltűnt minden, a szárnyak, a karmok, a lábai, csak a jól öltözött, közömbös férfi maradt a helyén.

- Semmi elismerő fütytyentés?

Végzetes hibát követtem el azzal, hogy a kezébe adtam az életem.

De így szóltam:

- Már így is teljesen el vagy szállva magadtól. Nem hinném, hogy egy emberke hízélgése sokat nyom nálad a latban.

Halkan, de csontokig hatolóan elnevette magát, a vérem is felforrósodott tőle.

- Nem tudom eldönteni, hogy bájos vagy-e vagy nagyon buta, hogy ilyen vakmerően viselkedsz egy főúrral.

Úgy látszik, csak vele nem tudom befogni a számat.

- Tudod a fejtörőre a választ? - Még ezt is meg mertem kérdezni.

- Csalni szeretnél? - kérdezett vissza karba tett kézzel.

- Nem mondta, hogy nem kérhetek segítséget.

- De miután kiverte belőled a lelket, megtiltotta nekünk, hogy segítsünk neked. - Vártam, de a fejét rázta. - Még ha

kedvem támadna is segíteni neked, nem tehetném. Parancsai előtt mindannyian meghajlunk. - Leszedett egy porszemet fekete kabátjáról. - Jól jön, hogy kedvel engem, ugye?

Már kinyitottam a számat, hogy nyomást gyakoroljak rá, könyörögjek neki. Ha ez azonnali szabadulást jelent...

- Ne pazarold még a levegőt se ezzel! - mondta. - Nem árulhatom el neked, senki nem teheti. Ha azt parancsolná nekünk, hogy ne vegyünk többet levegőt, akkor is engedelmeskednünk kellene. - Fintorgott, és csettintett az ujjával. A bőrömről elillant a korom, a kosz, a hamu, olyan tiszta lettem, mintha megfürödtem volna. - Tessék. Ajándék, amiért volt merszed kérdezni.

Kétkedve néztem rá, de ő a kandallóra mutatott.

Tiszta volt, a vödöröm pedig tele lencsével. Az ajtó magától kitárult, megláttam az öröket, akik ideráncigáltak. Rhysand lustán intett nekik.

- Megcsinálta. Vigyétek vissza!

Megragadtak, de Rhysand egy kicsit sem barátságosan kivillantotta a fogait, mire megtorpantak.

- Elég volt a házimunkából és a próbákból - mondta, erotikus gyengédséggel a hangjában. Az örök sárga szeme elhomályosult, tekintetük eltompult, leesett az álluk, felcsillantak éles fogaik. - A többieknek is mondjátok meg! Ne lépjete a zárkájába, ne érjete hozzá! Ha mégis ilyet tennétek, fogjátok a törötöket, és belezzétek ki magatokat! Megértettétek?

Kába, tompa biccentések, aztán pislogtak egyet és kiegyenesedtek. Visszafojtottam a reszketést. Varázslat, tudatkontrol, akármit is csinált, működött. Intettek nekem, de nem meretek hozzám érni.

Rhysand rám mosolygott.

- Szívesen - dünnyögte mély hangján, én pedig kísétáltam.

39.

FEJEZET

ETTŐL KEZDVE MINDEN REGGEL és este friss, meleg ételt hoztak a zárkamba. Felfaltam, de magamban azért átkoztam Rhysand nevét. A tömlőcben nem akadt jobb dolgom, így aztán Amarantha rejtvényén törtem a fejem, aminek rendszerint lüktető fejfájás lett a vége. Újra, újra és újra felidéztem magamban, de hiába.

Napok teltek el anélkül, hogy Luciennel vagy Tamlinnel találkoztam volna, és Rhysand se jött gúnyolódni. Egyedül voltam, teljesen egyedül, csendbe zárva, bár a tömlőcben a sikoltozás éjjel-nappal folytatódott. Amikor már annyira elviselhetetlenné vált, hogy képtelen voltam kizárni a tudatomból, a tenyerembe tetovált szemet nézegettem. Azon tűnődtem, vajon azért csinálta-e Rhysand, hogy csendben emlékeztessen Jurianre. Ezzel a kegyetlen, aljas pofonnal jelezte: jó úton járok afelé, hogy az övé legyek, miként az egykori harcos most Amarantháé.

Időnként néhány szót is felfedeztem a tetoválásban, aztán ostromoltam magam az ostobaságomért. Vagy Rhysandet átkoztam. Esküdni mertem volna rá, hogy amikor egy éjjel elszenderedtem, a tetoválás pislogott egyet.

Az étkezések számából kiindulva, négy nappal a Rhysand szobájában tett látogatásom után két női főtündér jelent meg a cellámban.

A réseken keresztül jelentek meg, a sötétség szilánkjeiből álltak össze, ahogy Rhysand. De míg ő szilárd alakban testesült meg, ezek nagyrészt árnyak maradtak, a vonásaikat alig tudtam kivenni, kivéve laza, áramló, pókhálószerű ruhájukat. Szótlanul jöttek oda hozzám és fogtak meg. Nem álltam ellen, nem is lett volna mivel, és elmenekülni sem tudtam volna. Megragadták az alkaromat, érintésük hűvös volt, de határozott, mintha az árnyék valami köpeny lenne rajtuk, valamiféle második bőr.

Biztosan Rhysand küldte őket, az éj udvarának szolgáit. Némák lehettek, mert csak szorosan nekem simultak, amikor kiléptünk a zárt ajtón *keresztül*, mintha az ott sem lenne. Mintha én is árnyékká váltam volna. A térdem is megrogygiant az érzésre, mintha pókok másztak volna a hátamon és a karomon, ahogy a sötét, sikoltozástól hangos tömlőcben haladtunk. Az örök nem állítottak meg bennünket, még csak felénk se néztek. El lehattunk varázsolvá, csak felvillanó sötétségnek tűnhettünk.

Poros lépcsőházakon és néptelen folyosókon keresztül kísérték egy jellegtelen szobába, ahol levetkőztettek, alaposan megmosdattak, aztán legnagyobb rémületemre festeni kezdték a testemet.

A keféik elviselhetetlenül hidegek és durvák voltak. Árnykezükkel keményen szorítottak, és hiába próbáltam kibújni, csak még keményebben fogtak. Az intimebb testrészeimnél

még rosszabb volt, erőt kellett vennem magamon, hogy ne rúgjam az egyiket arcon.

Nem magyaráztak meg semmit, még csak nem is utaltak arra, hogy ez Amarantha újabb kínzása lenne. Még ha sikerülne is innen kiszabadulnom, nem volt hová menekülnöm, anélkül, hogy Tamlinre még nagyobb bajt zúdítanék. Így felhagytam a kérdezősködéssel, nem támadtam vissza, és hagytam, hogy befejezzék.

Nyaktól felfelé olyan lettem, mint egy királynő: az arcomat gyönyörűen kisminkelték, kirúzsoztak, a szemhéjamra aranyport kentek, kihúzták a szemem, a hajamba pedig kis arany fejdísz tettek lazúrkővel. Nyaktól lefelé viszont mintha pogány istennők játékszerévé varázsoltak volna. Folytatták a karomon lévő tetoválást, és miután megszáradt a kékesfekete festék, egy majdnem teljesen átlátszó fehér ruhát adtak rám.

Már ha egyáltalán ruhának lehetett nevezni. Alig volt több két csík finom fátyolszövetnél, épp csak takarta a mellemet. Vállnál aranybrossal tűzték össze. A csípőmet drágaköves öv díszítette, utána az anyag egyben folytatódott és a földig ért. Alig takart, éreztem a hideg levegőt a bőrömön, a hátam nagy része fedetlen maradt.

A csupasz bőrömet érő hideg szellő a dühömet is felkorbácsolta. A két főtündér rá se hederített a kérésemre, hogy valami mást adjanak rám. Furcsa, árnyaszerű arcukat fátyol takarta, de erősen megszorították a karom, ha megpróbáltam leszakítani magamról a leplet.

- Én a te helyedben nem tenném - hallatszott egy mély, de-rűs hang az ajtóból. Rhysand támaszkodott a falnak, karba tett kézzel.

Az egész testemet beborító rajzok alapján igazán sejthettem volna, hogy ő áll a dolog háttérében.

- Még nem él az alkunk - csattantam fel. Rhysanddel nem működtek azok az ösztöneim, amelyek Tam és Lucien mellett a hallgatást súgták.

- De a fogadásra kísérőre van szükségem. - Ibolyakék szemében csillagok fénylettek. - És eszembe jutott, hogy te egész este magányosan gubbasztasz a celládban... - Intésére a tündérszolgálok eltűntek a mögötte lévő ajtón keresztül. Csak bámultam, ahogy keresztüllibbennek a fán, egyértelmű, hogy az éjszaka udvarában mindenki rendelkezett ezzel a képességgel. Rhysand elnevette magát. - Pont úgy nézel ki, ahogy reméltem.

Pókhálóval szőtt emlékeim között felfedeztem, hogy egyszer Tamlin is hasonlót súgott a fülembe.

- Muszáj ezt? - kérdeztem, a testfestésre és a ruhámra mutatva.

- Hogyne - mondta hűvösen. - Honnan tudnám különben, hogy valaki hozzád ért?

Közelebb lépett. Megfeszültem, amikor egy ujját végighúzta a vállamon, és elkente a festéket. Ahogy elvette az ujját, a festék visszarendeződött.

- A ruha és a mozgásod nem keni el a festéket - mondta nagyon közről. A fogai túl közel voltak a torkomhoz. - Pontosan emlékezni fogok arra, hol értem hozzád. De ha bárki más hozzád ér, akár az a bizonyos főúr, aki szereti a tavaszt, tudni fogok róla. - Megcsipkedte az orrom. - És Feyre - tette hozzá kényeztető mormogással -, én nem szeretem, ha a tulajdonomhoz nyúlnak.

Jeges rémület szorította össze a gyomrom. Havonta egy hétig az övé leszek. Láthatólag úgy gondolta, hogy ez életem végéig fog tartani.

- Gyere! - intett Rhysand. - Így is késésben vagyunk.

A multság hangjai visszhangoztak a folyosókon. Égett az arcom, ahogy a leheletvékony ruhámra tévedt a tekintetem. Bárki láthatta a mellemet alatta, a festék alig bízott bármit is a képzeletre, és a hideg barlangi levegőtől libabőrös lettem. A keskeny csíkok mindent szabadon hagytak, a lábamat, az oldalamat, a hasam nagy részét. Erősen összeszorítottam a számat, hogy ne vacogjak. A lábam is félig lefagyott, mezít-láb voltam, reméltem, hogy valami nagy tűz fog égni ott, ahová megyünk.

Vad, tomboló zene hallatszott a kőajtó mögül, amit azonnal felismertem. A trónterem. Ne. Bárhová, csak ide ne.

Fő- és egyéb tündérek meredtek ránk, ahogy beléptünk. Egyesek meghajoltak Rhysand előtt, a többiek csak tátott szájjal bámultak. Észrevettem Lucien bátyjait, akik az ajtónál gyülekeztek. A mosolyuk teljesen rókaszerű volt.

Rhysand nem ért hozzám, de elég közel mentünk egymáshoz ahhoz, hogy egyértelműsítse, hogy az övé vagyok, *hozzá* tartozom. Nem lepődtem volna meg, ha nyakörvet és póráz is rak rám. Az is lehet, hogy egyszer ezt is megteszi, most, hogy magához láncolt, és az üzletünket a bőrömre égette.

Az ünneplő kiáltások közé suttogások vegyültek, majd a zene elhalkult, a tömeg kettévált és utat engedett nekünk Amarantha emelvénye felé. Felszegtem az állam, a fejdíszem súlya egyre nehezedett.

Az első próbáját kiálltam. A cselédmunkát is elvégeztem. Emelt fővel állhatok elé.

Tamlin mellette ült ugyanazon a trónon, a szokott ruhájában, fegyvert nem viselt. Rhysand azt mondta, majd csak a megfelelő pillanatban számol be neki az alkunkról, amivel

fájdalmat is akar neki okozni. Rohadék. Számító, perverz rohadék.

- Boldog napfordulót! - szólt Rhysand, és meghajolt Amarantha előtt. A királynő drága, ámde meglepően visszafogott levendula- és orchidealila ruhát viselt. Kulturált szépségéhez képest én vadembernek tűntem.

- Mit tettél a foglyommal? - kérdezte mosolyogva, de a szeme nem mosolygott.

Tamlin arca áthatolhatatlan volt, mint a kő, csak azt láttam, hogy az ujjai elfehérednek, ahogy a trón karfáját szorítja. A karmait nem engedte ki. Legalább nem látni rajta, hogy dühös.

Mekkora ostobaság volt Rhysandhez láncolni magam, akinél a csodás, makulátlan külcsín ilyen veszélyes szárnyakat és karmokat rejt, és aki képes összezúzni mások tudatát! *Érted tettem*, akartam kiáltani.

- Üzletet kötöttünk - szólt Rhysand. Összerezcentem, amikor egy tincset elsöpört az arcomból. Gyengéden végigsimította az arcom. A trónterem túl csendes volt, amikor így szólt Tamlinhez: - Havonta egy hetet velem tölt az éjszaka udvarában, így fizet az első próbája után nyújtott gyógyító szolgáltatáimért. - Felemelte a bal karomat, hogy megmutassa a tetoválást. A tinta nem fénylett annyira, mint a testfestés a testem többi részén. - Élete végéig - tette hozzá lazán, de a tekintetét már Amaranthára függesztette.

A tündérkirálynő egy kicsit kihúzta magát, úgy tűnt, még Jurian szeme is rám és Rhysandre szegeződik. *Élete végéig*-úgy mondta, mintha ez valami hosszú idő lenne.

Azt hiszi, hogy kiállom a próbákat.

Néztem a profilját, elegáns orrát, érzéki ajkait. Rhysand szeretett játszani, és úgy tűnt, hogy kulcsfigura vagyok, akármire megy is ki most a játék.

- Erezzétek jól magatokat! - Amarantha csak ennyit felelt a nyakláncán lógó csontot birizgálva. Elbocsátott tehát bennünket, mire Rhysand a hátamra tette a kezét, és elkormányzott onnan, elfordított Tamlintól, aki továbbra is a trónt szorongatta.

A tömeg tisztas távolságot tartott. Senkit nem ismertem fel, de féltem, hogy véletlenül újra Tamlint pillantom meg vagy Lucient, és féltem az arckifejezésétől.

Nem horgasztottam le a fejem. Nem fogom hagyni, hogy lássák rajtam a gyengeségemet, hogy majdnem belehalok ebbe a szemérmetlen öltözetbe, a szinte egész testemet elborító Rhysand-szimbólumokba, és ezt a megalázást ráadásul Tamlin szeme előtt kell elviselnem.

Rhysand megállt egy asztal előtt, ami roskadásig volt különleges ételekkel. A főurak gyorsan elpusztítottak róla mindent. Lehet, hogy jöttek mások is az éj udvarából, de rajtuk nem fodrozódott úgy a sötétség, ahogy Rhysandról vagy a szolgálairól.

Rhysandet senki nem merte megközelíteni. A zene is hangosabb lett, feltételeztem, hogy valahol táncolnak is.

- Bort? - kérdezte, és egy serleget nyújtott.

Alis első szabálya. A fejemet ráztam.

Mosolygott, és újra nyújtotta a serleget.

- Igyál! Szükséged lesz rá.

Igyál, visszhangzott a fejemben, és az ujjaim már nyúltak is a serlegért. Nem. Nem. Alis megmondta, hogy itt ne igyák, itt a bor más, nem olyan, mint amit napfordulókor ittam, ami derűssé tett, felszabadított.

- Nem - tiltakoztam, mire a tisztas távolságból bennünket figyelő tündérek elnevelték magukat.

- Igyál! - szólított fel újra, és áruló ujjaim a serleg köré zártak.

A zárkában ébredtem, még a ruhának nevezett zsebkendő volt rajtam. Annyira szédültem, hogy még a helyiség sarkába is alig találtam el, ahol hánytam egyet. Aztán még egyet. És még egyet. Miután kiürült a gyomrom, visszamásztam a másik sarokba, és összeestem.

Alig tudtam aludni, mert álmomban is csak forgott körülöttem a világ, egy kerékhez kötöztek, és csak forogtam, forogtam, forogtam...

Magától értetődő módon a nap nagy részében rosszul voltam.

Miután percekig csak turkáltam a meleg vacsorában, az ajtó meg-nyikordult, és egy arany rókafej jelent meg, hunyorogott a fémszemével.

- Az ördögbe - szólt Lucien. - Iszonyú hideg van itt.

Én annyira éremlyegtem, hogy fel se tűnt. A fejemet is csak nagy erőfeszítések árán bírtam tartani, nem beszélve arról, hogy az étel is csak nagy nehezen maradt meg bennem. Lucien a vállamra terítette a köpenyét, aminek súlyos melege átszivárgott a testembe.

- Ez elképesztő - hűledezett a testfestésem láttán. Szerencsére érintetlen volt, kivéve a derekam környékét. - Rohadék.

- Mi történt? - böktém ki, bár nem voltam annyira biztos benne, hogy tényleg tudni akarom a választ. Csak a vad zene és valami sötét forgatag rémlett.

- Nem hinném, hogy tudni akarod - visszakozott Lucien. A derekamon lévő foltokat nézte, úgy néztek ki, mintha valaki a karjában tartott volna.

- Ki tette ezt velem? - kérdeztem halkán, az elkenődött rajzolat ívét nézegetve.

- Mégis mit gondolsz?

A szívem összeszorult, és lesütöttem a szemem.

- Tamlin... Tamlin látta?

Bólintott.

- Csak azért csinálta, hogy őt provokálja.

- És sikerrel járt? - Nem tudtam a szemébe nézni. Annyit legalább megfejtettem a testfestésből, hogy csak tapogatóztam, de nem erőszakoskodtam.

- Nem - felelt Lucien, mire én kényszeredetten mosolyogtam.

- És én mit csináltam? - Ennyit Alis figyelmeztetéséről.

Lucien kifújta a levegőt, és vörös hajába túrt.

- Egész éjszaka neki táncoltál. Amikor nem táncoltál, akkor az ölében ültél.

- És *hogy* táncoltam? - folytattam a kérdezősködést.

- Nem úgy, mint Tamlinnel napfordulókor - felelt Lucien, mire én a fejem búbjáig elvörösödtem. A tegnapi estém ködös emlékeiből felrémlített egy nagyon közeli, ravaszul szikrázó, engem bámuló ibolyakék szempár.

- Mindenki előtt?

- Igen - felelte, gyengédebben, mint bármikor korábban. Teljesen lemerevedtem. Nem vágytam a sajnálatára. Sőhajtott, megfogta a bal karomat, és szemügyre vette a tetoválást.

- Mégis mi járt a fejedben? Nem hittél benne, hogy jövök, ahogy tudok?

Elrántottam a karom.

- Majdnem *meghaltam!* Rázott a hideg, alig voltam magamnál! Mégis honnan kellett volna tudnom, hogy jössz? Hogy egyáltalán felfogod, milyen gyorsan bele tudnak halni egy ilyen dologba az emberek? Azt mondtad, akkor is *haboztál*, amikor a nagák megtámadtak.

- Esküt tettem Tamlinnek.

- Nem volt más választásom! Azt képzeled, hogy meg tudok bízni benned azok után, amit még a kastélyban mondtál?

- A nyakamat tettem kockára a próbád alatt. Ez nem volt elég? - Fémszeme finoman surrogott. - Te pedig elárultad a neved miattam, azok után, amit a fejedhez vágtam. Nem jutott el az agyadig, hogy ezek után segíteni fogok neked? Eskü ide vagy oda?

Nem gondoltam, hogy mindez bármit is jelentett neki.

- Nem volt más választásom - hajtogattam levegő után kapkodva.

- Nem fogtad fel, hogy Rhys *kicsoda*?

- De, felfogtam! - vágtam vissza, aztán sóhajtottam egyet. - De igen! - ismételtem meg, és a tenyeremben lévő szemre néztem. - Ezzel vége mindennek. Sutba dobhatod az esküdet, akármit fogadtál is meg Tamlinnek arról, hogy megvédesz. És ne érezd úgy, hogy bármivel is az adósom lennél, mert megmentettelek Amarantha karmai elől. Azért is megtettem volna, hogy lehervadjon a mosoly a bátyáid arcáról.

Lucien felszisszent, de vörösesbarna szeme csillogott.

- Örülök, hogy a lelkedet vagy a makacsságodat nem adtad el Rhys-nek.

- Csak havonta egy hetet kap az életemből.

- Majd meglátjuk, ha *oda* kerül a sor - morogta, és fémszeme az ajtóra surrant. Felállt. - Mennem kell. Itt a váltás.

Egy lépést tett, mire megszólaltam.

- Sajnálom, hogy mégis megbüntettett, mert segítettél nekem a próbán. Hallottam róla... - Összeszorult a torkom. - Hallottam, mire kényszerítette Tamlint, és mit tett ő veled. - Vállat vont, de én hozzátettem: - Köszönöm! Mármint hogy segítettél.

Az ajtóhoz ment, és csak most láttam rajta, milyen mereven mozog.

- Ezért nem tudtam hamarabb jönni - mondta remegő ádámcsutkával. - Amarantha arra használta az erejét, a *mi* erőnket, hogy visszatartson, és ne tudjak eljönni és meggyógyítani téged. Egészen a mai napig meg se tudtam mozdulni.

Nehezen vettem a levegőt.

- Tessék. - Felálltam, és odaadtam neki a köpenyét. A hirtelen hidegtől libabőrös lettem.

- Tartsd meg! Idefelé vettem le egy szunyókáló őrről. - A félhomályban megvillant az alvó sárkány himzett szimbóluma. Amarantha címere. Fintorogva magamra terítettem.

- Egyébiránt - tette hozzá Lucien vigyorogva - egy életre eleget láttam belőled tegnap abban a ruhában. - Elvörösödtem, ő kinyitotta az ajtót.

- Várj! - szóltam. - Tamlin... Tamlin jól van? Úgy értem, hogy Amarantha elvarázsolta, és ezért nem szólal meg?

- Nincs itt semmiféle varázslat. Nem merült fel benned, hogy Tamlin azért hallgat, nehogy Amarantha rájöjjön, hogy melyik kínszásod fáj neki a legjobban?

Nem.

- Veszélyes játékot játszik - tette hozzá, és kisurrant az ajtón. - Mint mi mindannyian.

Másnap este megint megmosdattak, kifestettek, és a nyomorult trónterembe mentünk. Ezúttal nem rendeztek bált, csak valami esti mulatságot, ami Rhysand számára az én személyemmel volt egyenlő. Szerencsére a bor után már nem igazán voltam tudatában a történeteknek.

Estéről estére hasonló ruhába öltöztetve Rhysand kísérője, játékszere, azaz Amarantha csicskájának a szajhája lettem a

trónteremben. Csak emlékfoszlányokkal ébredtem, hogy Rhysand lába között táncolok, ő egy széken ül és nevet, aztán a derekamtól és a karomtól kék festékfoltos kezei is felrémltek bennem, de minden más kiesett. Rosszullétig táncoltattott, és egy rövid szusszanást követően mindig újra kellett kezdenem.

Reggelente émelyegve, kialvatlanul ébredtem, és bár az örök betartották Rhysand parancsát, az esti program teljesen leszívott. A tündérbortól az egész napot végigaludtam, alvásba menekültem a megaláztatások elől. Amikor csak tudtam, Amarantha fejtörőjén töprengtem, minden egyes szón átrágtam magam, de hiába.

A trónterembe lépve csak egy pillantást vethettem Tamlinre, aztán a bor mámorea átvette az uralmat. De minden este volt egy pillantás, amikor nem rejtettem el előle a szememben égő szerelmet és a fájdalmat.

A cseléd épphogy befejezte a testfestésemet és az öltöztetésemet - ledér ruhám ezen az estén vérnarancs színben pompázott -, amikor Rhysand lépett a szobába. Az árnycselédék szokás szerint kilibbentek a falon, és eltűntek. De Rhysand ezúttal nem intett, hogy menjek vele, hanem becsukta maga mögött az ajtót.

- Holnap este lesz a második próbád - közölte közömbösen. Fekete tunikájának arany és ezüst fonalai csillogtak a gyertyafényben. Más színt soha nem viselt.

Mintha fejbe kólintották volna. Már nem számoltam a napokat.

- És?

- Lehet, hogy ez lesz az utolsó - jelentette ki az ajtófélfának dőlve, karba tett kézzel.

- Ha megint csak szórakozol velem, akkor feleslegesen pocskolod az időd.

- Nem könyörögsz azért, hogy hadd tölts egy éjszakát a szerelmeddel?

- Az utolsó próba után majd úgyis így lesz örökké.

Vállat vont, aztán rám vigyorgott, eltolta magát az ajtótól, és felém lépett.

- Kíváncsi lennék, vajon Tamlinnel is ilyen pikírt voltál-e, amikor ő tartott fogságban.

- Ő soha nem kezelt a foglyaként vagy a rabszolgájaként.

- Hogy is tehetne ő ilyesmit! Szegény, nemes állatunk válára mindig is ólomsúllyal nehezedett a szégyen az apja és a bátyjai brutalitása miatt. Bár lehet, hogy ha egy-két dolgot megtanul a kegyetlenségről, hogy mit is jelent főúrnak lenni, akkor megmenthette volna a tavasz udvarát a pusztulástól.

- A te udvarod is odaveszett.

Ibolyakék szemében szomorúság villant. Nem is vettem volna észre, ha nem... *éreztem* volna, mélyen, a lelkemben. A tekintetem a tenyerembe mart szemre siklott. Pontosan milyen tetoválás lehet? De inkább mást kérdeztem.

- Amikor szabadon barangoltál a tüzek éjszakáján, a szertartáskor, akkor azt mondtad, nagy árat fizettél ezért. Te voltál az egyik főúr, aki szövetségre lépett Amaranthával azért cserébe, hogy ne kelljen itt élve eltemetnie magát?

Ami szomorúság esetleg eddig csillogott a szemében, az eltűnt, és csak a ridegen ragyogó hidegség maradt. Esküdni mertem volna rá, hogy mögötte a falon hatalmas szárnyak árnyékát is láttam.

- Semmi közöd hozzá, mit teszek vagy tettem az udvaromért.

- És Amarantha mit tett az elmúlt negyvenkilenc évben? Mindenkit maga köré gyűjt és kénye-kedve szerint megkínozz? De miért? - *Mondd el nekem, hogy milyen veszélyt jelent ő az emberi világnak!*

Könyörögni akartam, mondja el, hogy *mindez mit jelent, miért történik ennyi borzalom.*

- A hegy úrnőjének nem kell magyarázattal szolgálnia tetteiért.

- De...

- Vár az ünnepség. - A mögötte lévő ajtóra mutatott.

Tudtam, hogy veszélyes vizekre evezek, de nem érdekelt.

- Mik a terveid velem? Azonkívül, hogy Tamlint gúnyolod.

- Az ő kigúnyolása a legnagyobb élvezet - hajolt meg csúfolódva. - Ami a kérdésedet illeti, miért kellene egy férfinak megindokolnia, hogy miért élvezi egy nő társaságát?

- Megmentetted az életemet.

- És a te életeddel megmentettem Tamlinét is.

- Miért?

Kacsintott, és végigsimított kékesfekete haján.

- Ez ám a nagy kérdés, Feyre, nem?

És kikísért a teremből.

A trónteremben már felkészültem rá, hogy most is elkábít és megaláz. A tömeg azonban ezúttal Rhysandre figyelt, még Lucien bátyjai is rászégezték a tekintetüket. Amarantha éles hangja áthatolt a zenén. Őt hívta.

Rhysand megállt, Lucien bátyjaira nézett, akik felénk közeledtek, és a figyelmük rám irányult. Mohók voltak, éhesek, gonoszak. Már nyitottam a szám, hogy fittyet hányva a büszkeségemre megkérjem, ne hagyjon egyedül velük, mialatt Amaranthával intézi az ügyeit, de ő a hátamra tette a tenyerét, és előre terelt.

- Maradj a közelemben, és fogd be a szád! - mormogta a fülemben, és karonfogva vezetett tovább. A tömeg úgy vált ketté, mintha kigyulladtunk volna, így nagyon gyorsan kiderült, mi vár ránk.

Vagyis nem ránk, hanem Rhysandre.

Az emelvény előtt egy barna bőrű főtündér zokogott a földön. Amarantha úgy mosolygott rá, akár egy kígyó, rám se hederített, annyira belefeledkezett a látványba. Tamlin mellett továbbra is teljesen érzelemmentesnek tűnt. Mint egy karmaitól megfosztott állat.

Rhysand pillantása rám villant, hangtalanul azt parancsolta, hogy maradjak a tömeg szélén. Engedelmeskedtem.

Tamlinre figyeltem, vártam, hogy rám néz, egyszerűen *rám néz*, de nem tette, a királynőre figyelt és a férfitra előtte. Követtem a példáját.

Amarantha a gyűrűjét cirógatva a felé közeledő Rhysandre szegezte a tekintetét.

- A nyári uracska - mondta a lábainál összegörnyedt férfiről - megpróbált elmenekülni a tavasz udvarába vezető kijáraton keresztül. Tudni akarom, hogy miért.

Egy magas, jóképű főtündér állt az első sorban, a haja majdnem teljesen ősz volt, a szeme kristálytishta kék, a bőre a legfinomabb mahagóni. A száját összeszorította, és minden idegszálával Amaranthára és Rhysandre figyelt. Már láttam őt korábban, mégpedig az első próba alkalmával, ő volt a nyár udvarának főtündére. Akkor sugárzott, szinte áradt belőle az arany fény, ami mostanra eltompult, elhalványult. Mintha Amarantha kiszípolozta volna belőle minden csepp mágiaját, miközben kihallgatta az alattvalóját.

Rhysand zsebre dugta a kezét, és lassan közelebb lépett a földön fekvő férfihoz.

A nyári tündér összerezzen, arcán csillogtak a könnyek. Nekem is összeszorult a szívem a félelemtől és a szégyentől, mikor Rhysand láttán bevizelt.

- Kérlek - nyögdécselte.

A tömeg visszafojtott lélegzettel hallgatott. Túl nagy volt a csend.

Rhysand háttal állt nekem, laza vállal, makulátlan öltözkében. De abban a pillanatban, hogy a férfi a földön abba hagyta a reszketést, tudtam: Rhysand belenyúlt a karmaival a tudatába.

A nyár udvarának főura is teljesen mozdulatlaná dermedt, döbbenetesen kék szemében fájdalom, valódi fájdalom és félelem csillogott. Emlékeztem, hogy a nyár udvara is a lázadó udvarok közé tartozott. Egy új, még tapasztalatlan főúr állt tehát előttünk, akinek még nem kellett tündéréleteket követelő döntéseket hoznia.

Némi csendet követően Rhysand Amaranthára nézett.

- El akart szökni a tavasz udvarába, onnan pedig a falon keresztül délre, emberi területre akart menekülni. Nem voltak társai, szálnalmas gyávaságán kívül nem volt más indítéka. - Állával a férfi alatti tócsára bökött. A szemem sarkából láttam, hogy a nyár udvarának főura mintha picit kiengedett volna, és ez szöveget ütött a fejembe... Rhys vajon milyen döntést hozott, amikor a férfi tudatát kezdte kutatni?

Amarantha csak a szemét forgatta, és hátradőlt a trónján.

- Zúzd szét, Rhysand! - A nyár udvarának főura felé intett.
- Te meg azt csinálsz a tetemmel, amit akarsz.

A nyár udvarának főura úgy hajolt meg, mint aki ajándékot kap, és az alattvalójára nézett, aki mozdulatlanul, térdét átkarolva hevert a földön. A tündér teljesen kész volt, mintha megkönnyebbült volna.

Rhys előhúzta a kezét a zsebéből. Esküdni mertem volna, hogy fantom karmai felvillantak, ahogy az ujjait kissé begörbítette.

- Kezdem unni, Rhysand - sóhajtott Amarantha, és a csonttal kezdett babrálni. Egyszer se nézett rám, aktuális zsákmányával volt elfoglalva.

Rhysand ökölbe szorította a kezét.

A tündér szeme tágra nyílt, majd oldalra fordult, bele a tócsába. Az orrából és a füléből szivárgó vér a földre csörgött.

Olyan gyorsan történt, egyszerűen, visszafordíthatatlanul... meghalt.

- Arra kértél, hogy a tudatát zúzd szét, nem az agyát! - csattant fel Amarantha.

A tömeg morgolódott, zúgolódott körülöttem. Másra sem vágytam jobban, mint elvegyülni, visszamászni a cellámba, és kitörölni az agyamból ezt az élményt. Tamlinnek az arcizma se rezdült. Milyen borzalmaknak lehetett a szemtanúja, ha még ez sem törte meg távolságtartó arckifejezését és önuralmát?

Rhysand vállat vont, aztán újra zsebre tette a kezét.

- Bocsánat, királynőm. - Elfordult, anélkül, hogy elbocsáttották volna. Nem nézett rám, elindult kifelé a trónteremből. Én mögötte, próbáltam úrrá lenni a reszketésemem és nem gondolni a mögöttünk elterülő tetemre és Clare falra szögezett testére.

A tömeg tartotta a tisztes távolságot, fokozatosan hagytuk el őket, ahogy áthaladtunk közöttük.

- Csicska - sziszegte valaki, de Amarantha már nem hallhatta. - Amarantha csicskája. - Sokan azonban elismerő mosolyt villantottak rá. - Jó, hogy megölted őt, jól tetted, hogy kinyírtad az árulót.

Rhysand nem méltatta őket válaszra, laza testtartással, komótosan ballagott kifelé. Kíváncsi lettem volna, hogy rajta és a nyár udvarának főúráján kívül tudja-e valaki, hogy a gyilkossággal valójában megkönyörült a tündéren.

Fogadni mertem volna, hogy az illető *másokat* is bevont a szökési tervébe, akár még a nyári udvar főúráját is.

De az is lehet, hogy ezek csak azért maradtak titkok, mert Rhysand szeretett játszani. Talán az is egy számító terv része, hogy gyorsan végzett azzal a tündérrel, ahelyett, hogy szétzúzta volna a tudatát, és egy nyáladzó porhüvelyt csinált volna belőle.

Megállás nélkül ballagott végig a tróntermen, de amikor a terem végében elértük az ételeket és az italokat, egy teli serleget nyújtott át, és ő is lehajtott egyet. Szótlanul megvárta, amíg a bor feledést hoz számomra is.

40.

FEJEZET

ELÉRKEZETT A MÁSODIK PRÓBA.

Amarantha előtt álltam, Attor csillogó fogakkal vigyorgott. A trónteremnél kisebb helyiségben voltunk, talán egy bálterem lehetett. Nem díszítették, csak a falakat festették aranyszínűre, és berendezési tárgyakat se láttam. A királynő maga is csak egy faragott faszéken ült, Tamlin mögötte állt. Nem bámultam túl sokáig a királynő oldalán helyet foglaló Attort, aki hosszú, keskeny farkát a földnek csapkodta, és csak azért vigyorgott, hogy inamba szálljon a bátorságom.

Sikerrel járt. Attól sem nyugodtam meg, ha Tamlinre néztem. Az oldalamhoz szorítottam a kezem. Amarantha mosolygott.

- Nos, Feyre, elérkezett a második próbád. - Olyan önelégülten beszélt, annyira biztos volt közelgő halálomban. Ostoba voltam, hogy nem akartam a féreg fogai között meghalni. Amarantha keresztbe fonta a karját, és az állát a kezébe tá-

masztotta. A gyűrűben Jurian szeme *megfordult*, hogy szemügyre vegyen. A pupillája kitágult a félhomályban.

- Megoldottad a fejtörőmet?

Nem méltattam válaszra.

- Nagy baj - mondta fintorogva. - De ma nagylelkű hangulatomban vagyok. - Attor vihogott, a mögöttem álló tündérek sziszegő nevetésétől végigfutott a hátamon a hideg. - Mit szólnál egy kis gyakorláshoz? - kérdezte, mire én igyekeztem minél közömbösebb arcot vágni. Ha Tamlin is így véd bennünket, akkor én is követem a példáját.

Megkockáztattam egy pillantást, rávillant a szemem, és láttam, hogy a tekintete rám szegeződik. Bárcsak megérintheném, csak egy pillanatra, megszagolhatnám, hallanám, ahogy a nevemet mondja...

A teremben lévőek felmordultak, így én is elvontam róla a tekintetem. Amarantha Tamlinre fintorgott. Nem is tudatosult bennem, hogy egymást nézzük, akkora csend volt a barlangban.

- Kezdjétek! - csattant fel a parancs.

Mielőtt fel tudtam volna készülni, megremegett a föld.

Megroggyant a térdem, próbáltam a karommal egyensúlyozni, mert a kövek süllyedni kezdtek alattam, és egy nagy, négyszögletes küzdőtérre ereszkedtek. Néhány tündér kotkodácsolva röhögött, nekem sikerült Tamlin tekintetébe kapaszkodnom, de olyan mélyre engedtek, hogy eltűnt a szemem elől.

Végigpásztáztam a négy falat, ajtót kerestem, valamilyen jelet, hogy mi vár rám. Három falat puhább, csillogó kőből véstek, felületük túl fényes és sima volt ahhoz, hogy fel lehessen rajta mászni. A negyedik oldalon egy vasrács választotta ketté a teret, és a túloldalán...

Elállt a lélegzetem.

- Lucien.

Lucien feküdt ott a földön, középen, láncra verve. Vörösesbarna szemét olyan tágra nyitotta, hogy a fehér széle is látszódott. A fémszeme úgy pörgött, mintha megvadult volna. Brutális hege szinte világított sápadt bőréen. Amarantha tehát újra őt választotta játékszerűl a kínzáshoz.

Nem lévén ajtók, sehogy nem tudtam volna átjutni az ő oldalára, csak úgy, ha átmászom a rácson. Vastag, széles lyukain talán át tudnék mászni, és leugornék a túloldalán. Nem mertem.

A tündérek morgolódni kezdtek, és mintha aranypénzek csilingeltek volna. Rhysand megint fogadna rám? Vörös haj csillant meg a tömegben - négy vörös hajú fej -, mire kihúztam magam. A bátyjai biztosan jól szórakoznak Lucien kínján, de hol van az anyja? És az apja? Az ősz udvarának főura biztosan jelen van. Végigpásztáztam a tömeget, de nem láttam őket, csak Amaranthát, aki Tamlinnel a gödör szélén állva kémlelt lefelé. Amarantha lehajtotta a fejét, és elegáns mozdulattal a falra mutatott a lába alatt.

- Feyre drága, íme az újabb próba. Csupán ki kell választani a jó emelőkart, és már nyertél is. Ha a rosszat választod, akkor véged. Azt hiszem, így is igazságtalan előnyhöz juttattalak azzal, hogy csak háromból kell választanod. - Csettintett, mire csikorgó fém hangja ütötte meg a fülem. - Ennyi az egész - tette hozzá -, az időd persze véges.

Nem túl magasan fent két hatalmas, hegyes tüskékkel borított rács kezdett ereszkedni, amiket tévesen csillárnak hittem, és lassan süllyedtek a terem felé...

Lucien felé pördültem.

Azért vágták el ráccsal a helyiséget két részre, mert így kénytelen leszek végignézni, hogy fröccsen a teste szanaszét, miközben én is

felnyársalódom. A gyertyák és fáklyák által felforrósított tüskék vörösen izzottak, és még távolról is szemlátomást áradt belőlük a hő.

Lucien megrángatta a láncait. Lassú halál vár ránk.

A fal felé fordultam, amire Amarantha mutatott.

A sima felületre hosszú feliratot véstek, alatta három, római számmal -I, II és III - megjelölt kő emelőkart pillantottam meg.

Elfogott a reszketés. Csak olyan haszontalan alapszavakat tudtam kiolvasni, mint *de*, *ment*, *az*. Egyébként teljesen egybeolvadtak a számomra ismeretlen betűk, ezeket a betűket hangosan ki kellett volna olvasnom és utánanéznem, hogy felfogjam őket.

A tüskés rács tovább süllyedt, már egy vonalban volt Amarantha fejével, és hamarosan elvág minden lehetőségtől, hogy kijussak ebből a gödörből. A parázsló vasból áradó hőtől már most nehezebben kaptam levegőt, a halántékomon csordogálni kezdett a verejték. Ki árulta el neki, hogy nem tudok olvasni?

- Valami gond van? - Amarantha felvonta a szemöldökét. Újra a felíratra villant a tekintetem, és próbáltam olyan egyenletesen lélegezni, amennyire csak tudtam. Nem mondta, hogy az olvasás lenne a próba, és ha tudta volna, hogy analfabéta vagyok, akkor ezen is kegyetlenül gúnyolódott volna. Ilyen a sors, a sors kegyetlen, gonosz tréfája.

A láncok megcsörrentek és megfeszültek, Lucien elkáromkodta magát, amikor meglátta, milyen feladat vár rám. Felé fordultam, de amikor megláttam az arcát, tudtam, hogy túl messze van ahhoz, hogy hangosan fel tudja olvasni nekem, még a tökéletesített fémszemével sem képes erre. Hallás után esetleg lenne esélyem, hogy meg tudnám oldani, de a fejtörők amúgy sem tartoztak az erősségeim közé.

Fel fognak nyársalni a tűzforró tüskék, és úgy nyomódom szét a földön, mint egy szőlőszem.

A rács már elhaladt a gödör széle mellett, és teljesen betöltötte, nem maradt biztonságos sarok. Ha nem jövök rá a megoldásra még azelőtt, hogy a rács leér az emelőkarokig...

Gombóc nőtt a torkomban. Csak olvastam, olvastam és olvastam, de képtelen voltam kibetűzni a szavakat. A fülledt levegőben fémes bűz terjengett, nem a mágiára emlékeztető fémes szag, hanem égő, könyörtelen acélszag kúszott felém, hüvelykről hüvelykre.

- Próbálkozz már! - kiáltotta Lucien akadozó hangon. Szúrt a szemem. Semmi mást nem láttam magam előtt, csak az elmosódó betűket, amik mintha gúnyolódtak volna velem, ahogy kanyarogtak és tekeredtek.

A fém nyikorogva, csikorogva súrlódott a terem sima kövének. A tündérek suttogása egyre izgatottabbá vált. A rács lyukain keresztül mintha láttam volna Lucien legidősebb bátyját vigyorogni. Iszonyú, elviselhetetlen volt a forróság.

Fájni fog, a nyársak nagyok és elég tompák voltak. Nem leszek gyorsan túl rajta. Csak egy bizonyos idő után, fokozódó erőhatásra fogják átszűrni a testemet. Csurgott a verejték a hátamon, ahogy bámultam a betűket, az I, II, III-at, tőlük függött az életem. Kettő végez velem, egy megállítja a rácsot.

Számokat fedeztem fel a feliratban, valami logikai feladvány lehet, szolabirintus, ami a féregénél is rosszabb.

- Feyre! - kiáltott Lucien, és zihálva nézte a süllyedő nyársakat. Fentről a fő- és egyéb tündérek kaján pofával néztek le ránk.

Három... tü... tücs... tücsök...

A rács nem állt meg, és a fejem és a nyárs között már egy embermagasságnyi távolság sem volt. Esküdni mertem volna, hogy a forróság falta a levegőt a gödörben.

...ug... ugor... ugr... ugrándozott...

Búcsút kellene intenem Tamlinnek. Most azonnal. Ennyi volt az életem, ezek az utolsó pillanataim, utolsó levegővételeim, utolsó szívdobbanásaim.

- *Válaszd ki az egyiket!*- ordította Lucien. A tömegből néhányan nevettek, a bátyjai voltak minden bizonnyal a leghangosabbak.

Az emelőkarok felé nyúltam, és néztem a három számot remegő, tetovált ujjaim mögött.

I, II, III

Semmit nem jelentettek a számomra, csak azt, hogy élet vagy halál. Véletlenül éppen eltalálhatom, de...

Kettes. A kettes szerencsés szám, mert Tamlin és én, mi is ketten vagyunk. Az egyes biztosan nem jó, mert olyan, mint Amarantha vagy Attor, magányos lények. Az egyes kellemetlen szám, a három pedig túl sok, három lány egy apró kunyhóba zsúfolva, akik gyűlöltek egymást, míg a gyűlöletük meg nem fojtotta, meg nem mérgezte őket.

Kettő. A kettő lesz a jó. Boldogan, készséggel, fanatikusan hinnék az Üstben és a sorsban, ha ők törődnének velem. Hittem a kettőben. Kettő.

A második karért nyúltam, de ekkor vakító fájdalom hasított a kezembe, még mielőtt a kőhöz értem volna. Felsziszszentem, és visszahúztam a kezem. A tenyeremre néztem, a rátetovált szemre. Hunyorgott. Biztosan hallucinálok.

A rács kezdte lefedni a feliratot, olyan hatlábnyira lehetett a fejem felett. Nem bírtam lélegezni, se gondolkodni. Túl nagy volt a forróság, a fém iszonyú közel sistergett a fülemhez.

Újra a középső kar felé nyúltam, de a fájdalom megbénította az ujjaimat.

A szem visszatért szokott állapotába. Az első kar felé nyúltam. Újra fájdalom.

A harmadik emelő felé nyúltam. Semmi fájdalom. Hozzáérttem a kőhöz, felnéztem, a rács és a fejem között már négy-lábnyi távolság sem volt. Ám a rácson keresztül egy lila, csillagfoltos szempár nézett le rám.

Az első emelő felé nyúltam. Fájdalom. De amikor a harmadik felé...

Rhysand továbbra is az unalom álarcát viselte. A homlokomon gyöngyözött a verejték, és szúrta a szemem. Nem tehetek mást, bíznom kell benne, meg kell adnom magam, és el kell fogadnom, hogy tehetetlen vagyok.

A nyársak már iszonyú közel voltak. Ha felemeltem volna a kezem, már leégett volna a hús róla.

- *Feyre, kérlek!* - nyögött Lucien.

Annyira reszkettem, hogy állni is alig bírtam. Teljesen le-taglózott a nyársak forrósága.

Hűvösnek éreztem a kő emelőkart a kezemben.

Becsuktam a szemem, képtelen voltam Tamlinre nézni, próbáltam felkészülni a becsapódásra és a fájdalomra. Meghúztam a harmadik kart.

Csend.

A lüktető forróság nem jött közelebb. Sóhaj. Lucien sóhajtott.

Kinyitottam a szemem, tetovált ujjaim belefehéredtek, úgy szorítottam a kart. A nyársak és a fejem között pár hüvelyknyi lehetett a távolság.

Nem mozdult. Megállt.

Győztem és...

A rács csikorogva emelkedett a mennyezet felé. A termet hűvös levegő árasztotta el. Mohón, görcsösen nyeldekelttem.

Lucien mintha imádkozott volna, újra és újra megcsókolta a földet. A padló megemelkedett alattam. Kénytelen voltam elengedni az emelőkart, ami megmentett engem. Emelkedni kezdtem. Megrogyant a térdem.

Majdnem meghaltam az írástudatlanságom miatt. De nem is győztem rendesen. Térdre hullva hagytam, hogy vissza-emeljenek. Az arcom reszkető kezembe temettem.

Kibuggyantak az égő könnyeim, és a bal karomba fájdalom hasított. Soha nem leszek képes kiállni a harmadik próbát. Soha nem tudom felszabadítani Tamlint és a népét. A fájdalom csontvelőig hatolt bennem, és az egyre erősödő kétségbeesésen keresztül mintha egy hang szólalt volna meg a fejemben, és mozdulni se bírtam a döbbenettől.

Ne engedd, hogy lássa a könnyeidet!

Engedd le a kezed, és állj fel!

Nem tudtam. Moccanni sem bírtam.

Állj fel! Ne lásson megtörve, ne add meg neki ezt az örömet!

A térdem és a gerincem, még ha nem is teljesen a saját akaratomból, de kényszerítettek arra, hogy felálljak. Amikor a platform végre megállt, száraz szemmel néztem Amaranthára.

Jól van, mondra Rhysand. Nézz végig rajta! Ne sírj, várd ki, míg a celládba érsz! Amarantha arca feszült és sápadt volt, fekete szeme akár az ónix, ahogy szemügyre vett. Győztem, pedig halottnak kellene lennem. Össze kellett volna préselődnöm, mindenhol folynia kellene belőlem a vérnek.

Számolj el tízig! Ne nézz Tamlinre! Amaranthára nézz!

Engedelmeskedtem. Csak így tudtam bent tartani a feltörni akaró könnyeket.

Kényszerítettem magam, hogy Amarantha szemébe nézek. Hideg volt, hatalom áradt belőle, tele ősi gonoszsággal, de álltam a pillantását. Tízig számoltam.

Jó kislány. Most pedig menj el szépen! Fordulj meg! Jól van. Menj az ajtó felé! Emeld fel a fejed! A tömeg kettéválik. Bal, jobb, bal...

Hallgattam, hagytam, hogy józanságot öntsön belém, amikor az örök visszakísértek a cellámba, továbbra is megtartva a két lépés távolságot. Rhysand szavai visszhangoztak a tudatomban, és egyben tartottak.

De amikor bezárult a zárkám ajtaja, a hang elhallgatott, én pedig a földre rogyva sírtam.

Órákig sírtam. Magam miatt, Tamlin miatt, hogy meg kellett volna halnom, de valahogy életben maradtam. Magsíratam mindent, amit elvesztettem, minden - fizikai vagy más - sérülést. Magsíratam lelkemnek azt a haszontalan darabját, ami egykor tele volt színnel és fénnel, de most üres volt és sötét.

Nem bírtam abbahagyni a sírást. Nem kaptam levegőt. Nem tudtam legyőzni őt. Ma Amarantha nyert, de nem tudott róla.

Ő győzött, én csak csalással maradtam életben. Tamlin soha nem lesz szabad, én pedig lassan, a lehető legszörnyűbb módon fogok kimúlni. Nem tudok olvasni, tudatlan, emberi bolond vagyok. A hiányosságaim utolértek, ez a hely lesz a sírom. Soha nem fogok újra festeni, soha nem látom újra a napot.

A falak összezártak, a mennyezet lefelé süllyedt. Azt akartam, hogy zúzzanak össze, préseljék ki belőlem a levegőt. Minden összezsugorodott, kiszorult a levegő.

Képtelen voltam megmaradni a saját testemben, a falak ki-kényszerítettek belőle. A testem után nyúltam, próbáltam fenntartani vele a kapcsolatot, de iszonyúan fájt.

Nem akartam mást, nem mertem másra vágyani, csak csendes és könnyed életre. Csupán ennyit akartam. Semmi különlegeset. De most... most...

Anélkül, hogy felnéztem volna, éreztem, hogy fodrozódik a sötétség. Már nem is rezzentem össze a felém közeledő puha léptek neszére. Nem is reméltem, hogy Tamlin lesz az.

- Még mindig bőszy?

Rhysand.

Nem vettem el a kezemet az arcomról. A mennyezet süllyedt, a padló emelkedett, nemsokára összelapítanak. Nem volt itt semmilyen szín, semmilyen fény.

- Éppen túl vagy a második próbádon. Nincs miért sírni.

Erre még jobban bögttem, mire ő nevetett. Megremegtek a kövek, ahogy mellém térdelt, és bár próbáltam ellenállni, erősen megfogta a csuklóm, és elhúzta a kezemet az arcomról.

A falak nem mozogtak, a tér nyitott volt, mint egy tátongó szakadék. Nem voltak színek, csak a sötétséget, az éjszaka különböző árnyalatait láttam. Csak a csillagfoltos ibolyakék szemek világítottak, színnel, fénnel telve. Ráérősen elmosolyodott és előrehajolt.

Próbáltam elhúzódni, de a keze bilincsként tartott. Nem tudtam semmit se tenni, amikor a szája az arcomhoz ért, és lenyalt egy könnycseppet. A nyelve forró volt, és annyira megijedtem, hogy meg se bírtam moccanni, amikor lenyalt még egy könnycsíkot, aztán még egyet. A testem egyszerre megfeszült és kiengedett, égtem, miközben a végtagjaimat rázta a hideg. Csak akkor tudtam hátralökni magam, amikor a nyelve könnyes szempilláim szélén táncolt.

Nevetett, amikor a zárkám sarkába kúsztam. Letöröltem az arcom, és ránéztem.

Vigyorgott és leült, hátával a falnak támaszkodva.

- Tudtam, hogy ettől abbahagyod a sírást.

- Undorító volt. - Még egyszer megtöröltem az arcom.

- Tényleg? - Felvonta a szemöldökét, és a tenyerére mutatott, oda, ahol nekem a tetoválásom volt. - Minden büszkeséged és makacsságod ellenére esküdni mertem volna, hogy érzékelttem valami más érzést is. Érdekes.

- Kifelé!

- Hálád ezúttal is lehengerlő.

- Azt akarod, hogy a lábadat csókoljam azért, amit a próba alatt tettél? Vagy adjak még egy hetet az életemből?

- Ha kényszerítve érzed magad rá, akkor ne - mondta, a szeme úgy ragyogott, akár a csillagok.

Már az is elég nagy baj volt, hogy az életem függött ettől a főtündértől, de hogy szabadon olvassa a gondolataimat és az érzéseimet, és így kommunikáljunk...

- Ki gondolta volna, hogy ez az önelégült emberlány nem tud olvasni?

- Erről fogd be a mocskos szád!

- Eszembe nem jutna, hogy bárkinek szóljak róla. Miért pazarolnám ezt az információt ostoba pletykákra?

Ha meglett volna az erőm hozzá, akkor nekiesek és darabokra tépem.

- Undorító rohadék vagy.

- Feltétlenül meg kell kérdeznem Tamlintól, hogy ilyen hízélgéssel nyerted-e meg a szívét. - Nyögve felállt, lágy, mély torokhangja átjárta még a csontjaimat is. Találkozott a tekintetünk, mire lassan elmosolyodott. Vicsorogtam, majdnem sziszegtem.

- Holnapra szabadnapot kapsz, nem kell este kíséretetned - közölte vállvonogatva a zárkaajtó felé menet. - De holnapután este elvárom, hogy a lehető legcsinosabb legyél, - Vigyorgásával azt sugallta, hogy a legcsinosabb külsőm sem ér semmit. Megállt az ajtónál, de még nem oldódott fel a sötét-ségben. - Kínzási módszereken gondolkodtam amúgy, mert majd ugye jössz az udvaromba. Vajon ha olvasni tanítanálak, az tényleg olyan fájdalmas lenne, amilyennek ma tűnt?

Eltűnt az árnyékban, még mielőtt rá tudtam volna vetni magam.

A cellában járkálva bosszúsan a kezemre tetovált szemre pillantottam. Az összes káromkodást rázúdítottam, ami csak eszembe jutott, de nem jött válasz.

Sokáig tartott, míg rájöttem, hogy Rhysand, szándékosan vagy sem, de hatékonyan megakadályozta, hogy teljesen ösz-szetörjek.

41.

FEJEZET

A MÁSODIK PRÓBATÉTELT KÖVETŐ NAPOK szürkén egymásba folytak. Teljesen elnyelt valami állandó sötétség, és már vártam a pillanatot, amikor Rhysand átnyúlt egy tündérboros serleget, és legalább néhány órára megfeledkezhettem magamról. Már nem törtem a fejem Amarantha fejtörőjén. Úgyis képtelenség megfejteni, főleg egy analfabéta és tudatlan embernek.

Ha Tamlinre gondoltam, akkor még rosszabb lett minden. Megcsináltam Amarantha két próbáját, de a lelkem mélyén nagyon jól tudtam, hogy a harmadikba fogok belehalni. Azok után, ami a húgával történt és amit Jurian tett, nem fog engem életben hagyni. Teljes mértékben nem is hibáztathattam őt ezért. Kétségesnek tartottam ugyanis, hogy én képes lennék felejteni vagy megbocsátani, ha Nestával vagy Elainnel szemben követnének el valamit, függetlenül attól, mennyi idő, hány évszázad telne el utána. De a lényeg, hogy én innen nem kerülök ki élve.

A jövő, amiről álmodtam, csak egy álom volt. Megöregszem, összeaszalódom, miközben Tamlin évszázadokon, évezredekken át megőrzi fiatalságát. Legjobb esetben évtizedeink vannak hátra együtt, aztán én meghalok.

Évtizedek.

Ezért küzdök. Nekik csak egy villanásnyi idő, egy csepp víz az örökkévalóság óceánjában.

Mohón vedeltem a tündérbort, és nem törődtem sem azzal, hogy ki vagyok, sem semmivel, ami egykor fontos volt nekem. Nem gondoltam többé színekre, fényekre, Tamlin szemének zöldjére, a dolgokra, amiket le akartam festeni, de amit már soha nem fogok.

Soha nem jutok ki élve innen.

Miközben Rhysand két árnyoszolgája az öltözőbe kísért, én csak magam elé bambulva mentem, gondolni pedig végképp nem gondoltam semmire. A következő saroknál sziszegő hang és szárnycsattogás hallatszott. Attor volt. A tündérek testtartása feszessé vált, az állukat is mintha finoman felszegték volna.

Soha nem tudtam volna hozzászokni Attorhoz, de elfogadtam a gonosz jelenlétét. A kísérőim lemerevedését látva szunnyadó rettegés éledt fel bennem, a szám kiszáradt, ahogy a forduló felé közeledtünk. Bár árnyak rejtettek el bennünket, minden lépés közelebb vitt a szárnyas démonhoz. Ólomsúlyú lett a lábam.

Attor sziszegésére ekkor valami mély, torokhangú morgás válaszolt. Körmök kopogtak a kövön, kísérőim gyors pillanásokat váltottak, aztán egy falmélyedésbe löktek, egy gobe-

lin mögé, ami egy pillanattal korábban még nem volt ott, de most elrejtett bennünket, az árnyékok pedig mélyültek, megszilárdultak. Olyan érzésem támadt, hogy ha valaki félrehúzná a gobelint, csak sötétséget és követ látna mögötte.

Az egyik cseléd befogta a számat, és erősen magához szorított, az árnyak pedig lecsúsztak a karjáról, és átsiklottak rám. Jázminillata volt, még soha nem vettem észre korábban. Annyi éjszaka után még a nevüket se tudtam.

Attor és beszélgetőtársa befordult a sarkon, mély hangon társalogtak. Amikor meghallottam, miről beszélnek, rájöttem, hogy nem egyszerűen csak elbújtunk előlük.

- Jól van - mondta Attor. - Boldog lesz, ha megtudja, hogy végre készen állnak.

- De mi lesz a főurakkal? Csatlakoznak a seregeikkel? - kérdezte a torokhang. Esküdni mertem volna rá, hogy úgy rőfögött, akár egy disznó.

Egyre közeledtek, de nem érzékeltek bennünket. Kísérőim még szorosabban hozzám simultak, olyan szorosan, hogy éreztem, hogy visszatartják a lélegzetüket. Cselédek és kék-mek.

- A főurak azt teszik, amit mondanak nekik - felelte önelégülten Attor, a farka a padlón csúszkált, de néha oda is csapta a földhöz.

- Hybern katonáktól arról értesültem, hogy a főméltóságú király nem nézi jó szemmel, ami a lánnyal történik. Amarantha balga alkut kötött. Legutóbb Hybernnek egy háborúba került Amarantha örültsége Jurian miatt. És ha Amarantha most is hátat fordít neki, akkor már nem fog olyan készségesen megbocsátani neki. Az egy dolog, hogy ellopta a varázsigéjét és elfoglalt egy területet. De az már más, ha másodszor is cserbenhagyja őt.

Összerezzenem, amikor Attor hangosan felszisszent és az állkapcsát csattogtatta.

- Úrnőm nem köt olyan üzletet, ami előnytelen a számára. Hagyja, hogy reménykedjenek, de ha a reménynek vége, szépen megtört talpnyalók lesznek belőlük.

Most érhetnek a gobelinhez.

- A te helyedben én is reménykednék - felelte a torokhang. Miféle lény lehet, ami ennyire rezzenéstelenül viselkedik Attorral? Kísérőm árnykezelével erősebben szorította a számat, Attor pedig elhaladt előttünk.

Ne bízz az érzékszerveidben, visszhangzott bennem Alis hangja. Attor már elkapott egyszer, amikor azt hittem, hogy biztonságban vagyok.

- Te pedig jobban tennéd, ha vigyáznál a nyelvedre - figyelmeztette Attor a beszélgetőtársát. - Vagy az úrnőm majd megteszi ezt helyetted, és a harapófogói nem túl barátságosak.

A másik szörnyszülött újra felröfögött.

- Én a király révén sérthetetlen vagyok. Ha az úrnőd azt hiszi, hogy a király fölött áll, mert ő kormányozza ezt a nyomorult országot, akkor majd hamarosan megtudja, ki képes megfosztani őt átkok és varázsigék nélkül is az erejétől.

Attor nem felelt, pedig a lelkem mélyén azt kívántam, hogy válaszoljon, vágjon vissza. De elhallgatott, a félelem pedig úgy vágott gyomorszájón, akár egy tóba zuhanó kő.

Akármilyen terveket is kovácsolt Hybern királya a hosszú évek alatt, úgy tűnt, hogy a halandó világ visszaszerzésére irányuló hadjáratával már nem hajlandó tovább várni. Talán Amarantha hamarosan megkapja, amit akar: elpusztítják az egész emberi birodalmat.

Megfagyott az ereimben a vér. Nesta. Rá bízam, hogy költöztesse el a családomat, és védje meg őket.

A hangok elhalkultak, de a két nő csak egy jó hosszú perc elteltével lazult el. A gobelin eltűnt, és visszasurrantunk a folyósóra.

- *Mi* volt ez? - kérdeztem, és csak pislogtam az egyikről a másikra, miközben valamennyire kivilágosodtak köztünk az árnyak. - *Ki* volt ez? - pontosítottam.

- Baj - felelték kórusban.

- Rhysand tud róla?

- Nemsokára igen - felelte az egyik, majd szótlanul folytattuk utunkat az öltözőszoba felé.

Hybern királyával szemben voltaképpen tehetetlen voltam, főként így, Hegyaljában fogva tartva, amikor nemhogy Tamlint, de magamat se voltam képes kiszabadítani.

Nesta már tervezi a menekülést a családommal, mást nem kell figyelmeztetnem. Ahogy teltek a napok, egyre közeledett a harmadik próbám.

Nagyon mélyen magamba merülhettem, valami különleges erőre volt ahhoz szükség, hogy kirángasson ebből az állapotból. Csak néztem a fény táncát a zárkám nedves kőmennyezetén, a holdfény táncol így a vízen, aztán a köveken lefelé egy hang ért el hozzám és mintegy fodrozódott a földön.

Annyira hozzászoktam már a tündérek furcsa hegedűihez és dobjaihoz, hogy amikor a vidám dallamot meghallottam, azt hittem, megint csak hallucinálok. Néha, ha elég hosszan bámultam a mennyezetet, nagy, csillagos éjszakai égbolttá vált, én pedig kicsi, jelentéktelen valamivé, amit felkapott és elvitt a szél.

A mennyezet sarkában lévő kis résre néztem, ahonnan a zene a zárkamba jutott. A forrása biztosan messze volt, mivel csak halványan, elmosódva szűrődtek le a hangok, de ha becsuktam a szemem, akkor tisztábban hallottam. Sőt... láttam. Mintha egy nagyszerű festmény lenne, élő freskó.

Szépség volt a zenében, szépség és jóság. A szerkezetét leginkább ahhoz hasonlítanám, mint amikor folyékony tésztát öntenek ki egy edényből, az egyik hang a másikra épült, és egybeolvadtak, felemelkedtek és betöltötték az egész lényem. Nem volt vad, de volt benne a szenvedély erejéből, örömtől és bánattól duzzadt. Felhúztam a térdemet a mellkasomhoz, érezni akartam a bőröm keménységét, még akkor is, ha síkos volt az olajos festéktől.

A zene ösvényt épített, egy emelkedőt, melyet színes boltívek tartottak. Követtem, kísértáltam a zárkából, a föld rétegein át, feljebb, egyre feljebb, búzavirágmezőkre, majd túl a lombkoronán, fel a tágas égboltra. A zene lüktetése mintha megannyi kéz lett volna, előrelökött, magasabbra húzott, és vezetett a felhők között. Soha nem láttam ilyen felhőket, a pufók oldalukon szép és bánatos arcokat vettem ki. Nem tudtam őket túl közelről szemügyre venni, mert elhalványultak. A távolba meredtem, ahonnan a zene hívott.

Nem volt napkelte, se napnyugta. A nap bíbor és lila színrel töltötte be a felhőket, narancssárga-arany sugarai beleolvadtak az utamba, és csillogó fémcsíkot alkottak.

Fel akartam oldódni benne, el akartam égni a nap fényében, azt akartam, hogy olyan örömmel töltsön be, hogy én magam is napsugárrá váljak. Nem olyan zene volt, amire táncoltam volna, ez a zene imádságra ösztönzött, képes volt arra, hogy betöltse a töréseket a lelkemben, és elvigyen egy olyan helyre, ahol nem létezik fájdalom.

Csak akkor vettem észre, hogy sírok, amikor egy meleg könnycsepp hullott a karomra. Csüngtem a zenén, úgy kapaszkodtam belé, mintha egy szakadék széle lenne. Nem is tudatosult bennem, hogy mennyire nem akarok belezuhanni abba a mély sötétségbe, mennyire itt akarok maradni a felhők között, a színekben és a fényben.

Hagytam, hogy a hangok mindent összetörjenek bennem, hagytam, hogy leterítsenek és a dobjaikkal végigmenjenek a testemen. Feljebb és feljebb, egy palotát építettek az égben, alabástrom- és holdkő-folyosót, ahol békében létezett ez a sok szép, kedves és fantasztikus dolog. Sírtam, sírtam, hogy ilyen közel vagyok ahhoz a palotához, és sírtam amiatt, hogy itt kell lennem. Minden, amit akartam, itt volt, és itt az is, akit szeretek...

A zenét Tamlin ujjai adták, ahogy a testemen játszott, a zene a szemében csillogó arany volt és az ő mosolyának íve. Az ő leheletfinom nevetése, és ahogy azt a szót kimondta. Ezért küzdöttem és erre tettem esküt, hogy megmentem.

A zene hangosabb lett, grandiózusabb, gyorsabb, akármi-lyen hangszeren szólt is. A hullám kicsúcsosodott, majd megtört a zárkám sötétségében. Szaggatott sírás tört fel belőlem, amikor a hang elhalványult, elhallgatott. Csak ültem, reszketve és sírva, túl védtelenül, meztelenül, a zene és a tudatom-ban lévő színek elhagytak.

Amikor már elfogytak a könnyeim, de a zene még visszahangzott minden lélegzetvételemben, akkor a szalmazsákomon feküdve a lélegzetvételemet hallgattam.

A zene átlibbent az emlékeim között, összekötötte őket, egy olyan paplan volt, ami beborított, és melegítette a csontjaimat. A tenyeremben lévő szembe néztem, de az csak viszanézett, mozdulatlanul.

Két nap volt hátra az utolsó próbámig. Csak két nap és megtudom, hogy az Üst örvényei milyen sorsot szánnak nekem.

42.

FEJEZET

ÉPPOLYAN MULATSÁG VOLT, mint a többi, még ha ez számomra az utolsónak ígérkezett is. Tündérek iszogattak, ácsorogtak és táncoltak, hol trágár, hol földöntúli dalokat énekelve. Senki nem gondolt a holnapra, pedig kész voltam mindent fenekestül felforgatni körülöttük. Talán már azt is tudták, hogy meghalok.

A fal tövében húztam meg magam, távol a tömegtől, és vártam, mikor jön oda hozzám Rhysand, hogy igyam meg a bort, és menjek vele táncolni vagy ki tudja, hova. A szokásos öltözékemet viseltem, nyaktól lefelé kékesfekete tetoválás borított. Leheletvékony estélyi ruhám most a lemenő nap színeiben pompázott, ami túl élénk és nőies volt a bőrömre festett kacskaringós mintához képest. Túlságosan vidám a közelgő eseményekhez képest.

Rhysand a szokásosnál tovább húzta az időt, valószínűleg az ölében gubbasztó, ruganyos testű tündérnek köszönhetően,

aki hosszú, zöldes színű ujjaival simogatta a haját. Rhysand hamar ráun majd.

Amaranthát pillantásra sem méltattam. Inkább úgy tettem, mintha ott sem lenne. Lucien sosem beszélt velem nyilvánosan, Tamlin pedig... Mostanában nehezemre esett a szemébe néznem.

Csak azt akartam, hogy vége legyen. Vágytam a borra, ami majd segít átvészelni ezt az utolsó estét és beteljesíteni sorsomat. Teljesen gondolataimba mélyedtem, tudván, mindjárt engedelmeskednem kell Rhysandnek, közben észre sem vettem, hogy valaki áll mellettem, egészen addig, míg meg nem éreztem teste melegét.

Megdermedtem, ahogy megéreztem az eső áztatta föld illatát, nem mertem Tamlin felé fordulni. Egymás mellett néztük a sokadalmat, mint két néma, láthatatlan szobor.

Ujjaival végigsimította a kezem, amitől égő fájdalom hasított belém, szemem könnybe lábadt. Azt kívántam, bárcsak ne érintené elcsúfított bőröm, bár ne kellene éreznie azt a nyomorult tetoválást.

Mégis, ahogy a kezünk összeért, néhány másodpercig újra érdemes volt élnem.

Arcom viszont rezzenéstelen maradt. Tamlin elengedte a kezem, és amilyen gyorsan jött, úgy távozott, keresztülvágva a tömegen. Egyszer visszanézett, szinte észrevétlenül lehajtott a fejét, és akkor hirtelen megértettem.

A szívem gyorsabban kalapált, mint a próbatételen bármikor, és unalmat színelve, feltűnés nélkül utánaeredtem. Másik utat választottam, de ugyanahhoz a gobelinnel félig takart kis ajtóhoz igyekeztem, ahol ő ácsorgott. Sietnem kellett, hiszen Rhysand hamarosan a keresésemre indul, de egy perccel is beérem, ha azt kettesben tölthetem Tamlinnel.

Lélegzet-visszafojtva közeledtem a célhoz, elhaladva Amarantha emelvénye előtt és egy csapat nevetgélő tündér mellett... Tamlin villámgyorsan bement az ajtón, én pedig lelassítottam lépteim. Ezeken az estéken senki rám se nézett, amíg át nem változtam Rhys kábult játékszerévé. Egyszer csak odaértem, és az ajtó hangtalanul kinyílt előttem.

Sötétség fogadott. Csak egy zöld-arany villanást láttam, aztán Tamlin meleg testét éreztem magam mellett, ajkunk összeért.

Egyszerűen nem tudtam betelni a csókjaival, az ölelésével, az érintésével. Fölösleges volt minden szó.

Szinte letéptem az ingét, hogy még utoljára érezhessem meztelen bőrét, majd visszafojtottam egy feltörő sóhajt, mikor megmarkolta a mellemet. Nem akartam, hogy gyengéd legyen, mivel a bennem kavargó érzések is igencsak szenvedélyesek voltak. Vadak, követelőzőek és forrók, pont, amilyen ő volt abban a pillanatban.

A nyakamba harapott, mint a tüzek éjszakáján. A lebukástól félve összeszorítottam a fogam, nehogy hangosan felnyögjek. Talán most érinthetem őt utoljára, és ez az utolsó lehetőségünk, hogy kettesben legyünk. Nem akartam elsza-lasztani.

Ujjaimmal az övcsatját kerestem, ő pedig újra megcsókolt. Nyelvünk vad táncot járt, amihez a halál játszotta a talpalávalót.

Akartam őt, itt és most.

Lábamat köré kulcsoltam, hogy minél közelebb kerüljek hozzá, mire csípőjével keményen a hideg falhoz szorított. Kila-zítottam az övcsatát, Tamlin pedig felnyögött a vágytól, hangja mély volt, puhatolózó és izgató. Mindketten tudtuk, mi vár ránk másnap.

Ledobtam az övét, és a nadrágjánál matattam, mikor valaki köhintett.

- Szégyenletes - mormogta Rhysand, mire azonnal megfordultunk, és a félhomályban megláttuk őt. Mögöttünk állt, inkább az átjáróban, mint az ajtónál. Nem a tróntermen keresztül jött. Képességét ismerve valószínűleg a falon át jutott be. - Milyen szégyenletes! - Elindult felénk. Tamlin nem eresztett el. - Nézd, mit tettél a kis ölebbemmel!

Egy szót sem szóltunk, még mindig levegő után kapkodtunk. Megcsapott a hideg, libabőrös lettem, fedetlen mellbimbóm megkeményedett.

- Amarantha vérig lenne sértve, ha tudná, hogy a kis harcosa az emberi szolgálóval enyeleg - folytatta Rhysand karba tett kézzel. - Vajon milyen büntetést szabna ki rátok? Vagy talán inkább szokás szerint Lucient büntetné meg. Végére is az egyik szeme még megmaradt. Lehet, hogy azt is bezárja egy gyűrűbe.

Tamlin végtelen lassúsággal kiszabadította magát az ölelésemből.

- Örülök, hogy jobb belátásra tértél - mondta Rhysand, mire Tamlin dühbe gurult. - Legyél okos főúr, csatold be az öved és igazítsd meg a ruhád, mielőtt visszamész!

Tamlin rám nézett, és legnagyobb rémületemre engedelmeskedett Rhysandnek. Az én főúram egy pillanatra sem vette le rólam a szemét, miközben rendbe szedte magát és felvette az övét. Kezéről és ruhájáról eltűnt a *rólam* rákenődött festék.

- Jó szórakozást! - fuvolázta Rhysand, és az ajtó irányába mutatott.

Tamlin szeme zölden villant, még mindig engem nézett.

- Szeretlek - súgta gyengéden. Rhysandre rá sem pillantva elhagyta a szobát.

Elvakított a kintről beáramló fény. Tamlin nem fordult vissza, mielőtt becsukódott az ajtó, és újra sötétségbe borult a helyiség.

- Ha annyira szeretnél lazítani, miért nem nekem szólsz? - kuncogott Rhysand.

- Disznó! - vágtam vissza, ruhámat meztelen keblem elé tartva.

Erre pár leessek ott termett előttem, mindkét karomat a falnak szegezte. Fáj.

Esküdni mertem volna, hogy karmai nőttek, melyek mélyen a kőbe vésődtek, miközben odaszorította feltartott kezem.

- Tényleg ennyire bízol a kegyelmemben, vagy teljesen bolond vagy? - Hangja egyszerre volt érzéki és iszonyatosan dühös.

- Nem vagyok a rabszolgád!

- Örült vagy, Feyre! Van róla fogalmad, mi történhetett volna ha Amarantha talál itt rátok? Tamlin visszautasíthatja a szerelmét, de Amarantha nem fogja elengedni maga mellől, mert ha az ellenállását nem is törheti meg, uralkodni fog felette, ahogy azt előszeretettel teszi a magunkfajtaival. - Nem szóltam. - Bolondok vagytok mindketten - morogta feldúltan. - Nem gondoltatok arra, hogy valaki észreveszi az eltűnéseteket? Csak az égieknek köszönheted, hogy Lucien mulatozó fivére nem foglalkoztak veletek.

- Mit számít ez neked? - vettem oda, mire még jobban szorította a csuklómat, kis híján eltörve a csontomat.

- Mit számít? - sziszegte haragtól eltorzult arccal. Előtűnt pompás, hártvás szárnya, melyet mintha sötétségből szőttek volna. - Mit számít ez *nekem*?

De mielőtt folytathatta volna, hirtelen az ajtó felé pislanott, majd újra rám. Szárnyai amilyen gyorsan megjelentek,

úgy tűntek el, és mohón megcsókolt. Nyelve erőszakosan nyomult a számba, ahol meg éreztem Tamlin ízét. Próbáltam ellökni magamtól, de szorosan tartott, nyelve a szám minden zugát bejárta, mintha birtokolni akarna...

Kivágódott az ajtó, és feltűnt Amarantha nőies alakja. Tamlin állt mellette, szeme elkerekedett, izmai megfeszültek, ahogy meglátott minket csókolózni.

Amarantha felnevetett, de Tamlin arcvonásai megkeményedtek, semmilyen érzelemről nem árulkodtak, mintha nem is ugyanaz a személy lett volna, akivel az imént úgy egymásba gabalyodtunk.

Rhys a nyelvével még egyszer végigsimította az ajkamat, Amarantha mögött pedig egész csapatnyi főtündér gyűlt össze, akik mind rajtunk nevettek. Rhysand hanyag, önelégült vigyorral meghajolt. A királynő szemében viszont furcsa fény villant, mikor ránézett a férfira. Azt beszéltek, ő Amarantha ágyasa.

- Tudtam, hogy csak idő kérdése - szólalt meg, és egyik kezét Tamlin karjára tette, a másikat pedig a magasba tartotta, hogy Jurian szeme is lássa, mi történik. - Ti, emberek mind egyformák vagytok, igaz?

Egy szót sem szoltam, pedig majd meghaltam szégyenemben, és kétségbeesetten szerettem volna magyarázatot adni. Tamlinnek *muszáj* hallania az igazat.

De nem volt olyan szerencsém, hogy megtudjam, Tamlin értette-e a helyzetet, mert Amarantha csettintett egyet a nyelvvel, és kíséretével együtt távozott.

- Tipikus emberi selejt, még az érzéseik is szeszélyesek és ostobák - motyogta magában, és egy jóllakott macska benyomását keltette.

Rhys utánuk indult, magával vonszolva engem is a trónterembe. A fénybe kiérve megláttam a mellemen és a hasamon

elkenődött festéket, melynek maradványai titokzatos módon Rhysand kezén jelentek meg.

- Mára elég volt belőled - adta ki az utamat Rhys, és egy kis lökéssel a kijárat felé tessékelt. - Menj vissza a celládba! - Mögötte Amarantha egész udvartartása jókedvűen vigyorgott, majd vidámságuk tovább fokozódott, mikor meglátták az elmaszatolódott festéknyomokat - Tamlint kerestem, de ő már az emelvényen álló trónszéke felé lépdelt méltóságteljesen, hátat fordítva nekem. Mint aki látni se bír engem.

Nem tudom, mennyi lehetett az idő, de több óra is eltelt, mikor a cellámban lépteket hallottam. Gyorsan felültem, amikor Rhys lépett elő a homályból.

Még mindig éreztem forró csókját, pedig miután visszajöttem, háromszor is kiöblítettem a szám.

Inge felül ki volt gombolva, kezével beletúrt kékesfekete hajába, majd szótlanul lehuppant velem szembe a fal tövébe.

- Mit akarsz? - kérdeztem.

- Egy kis nyugalmat és csendet - vágta rá, a halántékát dörzsölve.

- Mi elől bujkálsz? - kérdeztem meglepetten.

Ahogy sápadt bőrét masszírozta, szeme sarka megmegrándult. Felsőhajtott.

- Ez elől a zűrzavar elől.

Erre még jobban felegyenesedtem a szalmazsákomon. Sosem láttam ennyire őszintének.

- Az az átkozott kurva teljesen kikészít - folytatta, kezét az ölébe ejtette, fejét a falnak támasztotta. - Te utálsz engem. Képzeld el, mit éreznél akkor, ha az ágyasom lennél. Én az éjszaka udvarának főura vagyok, nem az ő csicskája!

Tehát igaz a szóbeszéd. Könnyedén el tudtam képzelni, mennyire gyűlölném - mi történne velem -, ha egy ilyen alak rabszolgája lennék.

- Miért mondod ezt nekem?

A lekezelő, undok stílus szertefoszlott.

- Mert fáradt vagyok és magányos, te vagy az egyetlen, akivel nyugodtan beszélhetek. - Halkan felnevetett. - Milyen abszurd helyzet: Prythian főura és egy...

- Ha csak bántani akarsz, akár el is mehetsz.

- De ha egyszer olyan jó vagyok ebben! - vigyorodott el. Aztán átható pillantásomra felsóhajtott. - Egy rossz mozdulat holnap, Feyre, és végünk.

A gondolattól a vér is meghűlt az ereimben.

- Ha elbúsz - folytatta, inkább csak saját magának -, örökre Amarantha marad az uralkodó.

- Egyszer már megszerezte Tamlin erejét, ki tudja, mikor teszi meg újra - mondtam ki, amit eddig nem mertem.

- Ő nem hagyja magát még egyszer olyan könnyen rászedni - válaszolta Rhys a plafont bámulva. - Amarantha legnagyobb fegyvere, hogy uralkodik az erőnk felett. Ugyan nem tud teljesen hozzáférni, de a mágiánkon keresztül képes irányítani minket. Ezért nem tudom megzavarni az elméjét, ezért van még életben. Abban a pillanatban, hogy megtöröd az átkát, Tamlin haragja elszabadul, és fasírtot csinál a nőből.

Kirázott a hideg.

- Mit gondolsz, miért csinálom mindezt? - Felém mutatott.

- Mert egy szörnyeteg vagy.

- Ez igaz, de emellett gyakorlatias is - nevetett. - A leghatékonyabban úgy vehetjük fel a harcot Amarantha ellen, ha hagyjuk Tamlint érzéketlen gyilkológéppé változni. Mikor azt a meggondolatlan alkut kötötted Amaranthával, az semmi volt ahhoz képest, amilyen arcot vágott Tamlin, látva a tetoválásomat a karodon... Bárcsak benned is meglenne a képességem, és érezhetted volna a belőle áradó dühöt!

Nem akartam átérezni a képességét.

- Honnan tudod, hogy nem fog belőled is fasírtot csinálni?

- Talán megpróbálja, de van egy olyan érzésem, hogy Amaranthát fogja először megölni. Erre megy ki az egész játszma, mellesleg az is Amarantha lelkén szárad, hogy te a szolgám vagy. Tehát ő lesz az első áldozat, így viszont én felszabadulok, mire Tamlin ellenem fordul, és akkor kő követ nem marad. - A körmét piszkálta. - De van még más is a tarsolyomban.

Kérdőn felvontam a szemöldököm.

- Feyre, az ég szerelmére, elkábítalak, de nem tűnik fel, hogy soha egy ujjal sem nyúlok hozzád tisztességtelen szándékkal?

Ma estig, addig az átkozott csókig. A fogamat csikorgattam, de míg forrt bennem a düh, valami derengeni kezdett.

- Csak így őrizhetem meg ártatlanságomat - folytatta -, egyedül így tarthatom vissza Tamlint attól, hogy nekem támadjon, mert egy ártatlan élet kioltása katasztrofális következményekkel járna. Másképp nem győzhetem meg őt arról, hogy a te oldaladon álltam. Hidd el, semmire sem vágytam jobban, mint hogy örömeimet leljem benned, de most nagyobb dolgok forognak kockán annál, hogy ágyba vigyek egy nőnemű emberi lényt.

- Mint például? - kérdeztem, bár tudtam a választ.

- Például a birodalmam - felelte, és a távolba révedt, ahogy még sosem láttam azelőtt. - A megmaradt népem, akiknek egy zsarnok királynő rabszolgáiként hajszálon függ az élete. Biztosan Tamlin is mondott neked hasonlókat. - Nem, nem igazán. Az átok miatt nem lehetett.

- Amarantha miért téged szemelt ki magának? - kérdeztem bátortalanul. - Miért tett az ágyasává?

- A nyilvánvalótól eltekintve? - Tökéletes arcára mutatott. Láthatóan nem voltam vevő a viccelődésre, ezért egy sóhajjal

komolyra váltott. - Az apám megölte Tamlin apját, és a fivéreit is.

Megdöbbsentem. Tamlin sosem említette, hogy az éjszaka udvara volt a felelős mindezért.

- Hosszú történet, most nem akarok belemenni, legyen annyi elég, hogy mikor Amarantha ellopta a földjeinket, úgy döntött, példásan megbünteti barátja gyilkosának fiát, tehát vak gyűlöletétől vezérelve nekem kellett bűnhődnöm apám tetteiért.

Akár baráti kezet is nyújthattam volna felé, hogy bocsánatot kérjek, de gyorsan elvettem a gondolatot. Amit Amarantha csinált vele...

- Szóval - mondta elgyötörtén - most itt vagyunk, és halhatatlan világunk sorsa egy analfabéta emberlány kezében van. - Kellemetlenül felnevetett, fejét kezébe temette, és lehunyta a szemét. - Micsoda felfordulás!

Egy részem kereste a szavakat, hogy ebben a sebezhető pillanatában visszavághassak, de egy másik részem felidézte a hallottakat és a történeteket, eszembe jutott, ahogy az ajtó felé pillantott, mielőtt megcsókolt. Tudta, hogy Amarantha közeledik, dalán csak féltékennyé akarta tenni, de az is lehet...

Ha nem esik nekem, ha nem szakítja félbe enyelgésünket Tamlinnal, elkenődött festékekkel mentem volna vissza a trónterembe. És akkor mindenki, különösen Amarantha számára azonnal világossá vált volna, hol jártam. És a festéknyomok Tamlin bőrén azt is hamar elárulták volna, hogy kivel. Bele se mertem gondolni, milyen büntetés várt volna ránk.

Az indíték és a módszerek lényegtelenek, Rhysand megmentette az életemet. Már jóval azelőtt, hogy megérkeztem Hegyaljára.

- Túl sokat fecsegttem - mondta, miközben talpra állt. - Talán jobb lett volna, ha előtte elkábítalak. Ha elég okos vagy, megtalálod a módját, hogy mindezt felhasználj ellenem. És ha a kegyetlenségtől sem riadsz vissza, Amaranthának is elmesélheted az igazságot a szajhájáról. Akár még Tamlint is felajánlja érte jutalmul. – Kezét fekete nadrágja zsebébe dugva indulni készült, de ahogy sötétbe vesző alakját néztem, nem álltam meg szó nélkül.

- Mikor meggyógyítottad a karomat... Nem kellett volna egyezséget kötnöd velem. Megtehetted volna, hogy minden héten kisajátítasz magadnak. - Összevont szemöldökkel néztem rá, mikor visszafordult a félhomályban. - Minden egyes héten, és én rábólintottam volna. - Ez valójában nem kérdés volt, de választ vártam.

Érzéki ajka halvány mosolyra húzódott.

- Tudom - felelte, és eltűnt.

43.

FEJEZET

AZ UTOLSÓ PRÓBÁRA VISSZAADTAK a régi, foltos, szakadt és bűdös tunikámat és a nadrágomat. A trónterembe kísérték, ahová bűzöm ellenére emelt fővel léptem be.

Kitárult az ajtó, és szinte főbe kólintott a teremben honoló síri csend. Gúnykacajokra, kiabálásra számítottam, csillogó aranyérmékre a fogadásokhoz, de a tündérek most csak néztek rám, az álarcosak különösen áthatóan.

Rhys ugyan mondta, hogy az én vállamra nehezedik az egész tündérvilág sorsa, ám nekem úgy tűnt, hogy nem csak az aggodalom torzítja el a vonásaikat. Nagyot nyeltem, mert néhányan az ajkukhoz érintették az ujjaikat, aztán felém nyújtották a kezüket: búcsúcsókot dobtak az elesettnek, búcsúztak a nagyra becsült halottól. Semmi kajánság nem volt a gesztusukban. A tündérek többsége már jóval azelőtt a főurak udvaraihoz tartozott, hogy Amarantha elfoglalta volna a földjeiket, és fogságba vetette volna őket. És ha Tamlin és Rhysand va-

lamilyen játékot próbálnak játszani az életben maradásunkért...

Utat engedtek nekem, én pedig egyenesen Amarantha felé vonultam. Megálltam a trónja előtt, és a királynő mosolyogva fogadott. Tamlin a szokott helyén ült mellette, de egyelőre nem néztem rá.

- Két próbádon túl vagy - szólt Amarantha, és lesöpört egy porszemet vérvörös ruhájáról. Fekete haja csillogott, és ez a csillogó sötétség azzal fenyegetett, hogy elnyeli aranykoronáját. - Már csak egy van hátra. Nem is tudom, rosszabb-e így elbukni, oly közel a befejezéshez - szólt ajakbiggyeszítve. Mindketten azt vártuk, hogy a tündérek felröhögnek.

De csak néhány vörös bőrű űr felől hallatszott valami sziszegő röhögés. Mindenki más hallgatott. Még Lucien nyomorult bátyjai és Rhysand is, akárhol álldogált is éppen a tömegben.

Pislogtam, mert égett a szemem. Lehet, hogy a tündérek mindig csak egy műsort játszanak, mint ahogy Rhysand teszi, és minden ennek a műsornak a része: a hűségesküjük, a fogadásaik az életemre, az aljasságaik. És most, amikor elkerülhetetlenül itt a vég, azért ők is méltóságuk maradékával néznek szembe a halálommal.

Amarantha rájuk pillantott, majd vissza rám, szélesen, édeskésen mosolyogva.

- Mondasz valamit az utolsó szó jogán?

Ízes káromkodás kívánczolt a nyelvemre, de nem mondtam ki, hanem Tamlinre néztem. Nem reagált, mintha kőből lett volna az arca. Azt kívántam, bárcsak egyetlen pillanatra az álarc mögé nézhetnék, bár most valójában nem volt másra szükségem, csak hogy lássam zöld szemét.

- Szeretlek - mondtam. - Nem számít, mit mond Amarantha, és az sem, hogy csak jelentéktelen emberi szí-

vemmel vagyok képes szeretni. Akkor is szeretni foglak, ha elégetik a testem. - Remegett a szám, a látásom elhomályosult, és meleg könnyek csordultak le hűvös arcomon. Nem töröltem le őket.

Ő erre sem reagált, még csak a trón karfáját se szorongatta. Arra gondoltam, hogy ő így bírja ki az egészet, bár a szívem ettől összeszorult, és a hallgatásába belehaltam.

Amarantha fuvolázva folytatta.

- Szerencséd lesz, drágám, ha egyáltalán marad belőled valami, amit el lehet égetni.

Hosszan, keményen néztem rá. Szavait nem fogadta a tömegből gúnyolódás, mosoly vagy taps. Csak néma csend.

Ajándék volt ez, ami bátorsággal töltött el, ami miatt ökölbe szorult a kezem és elfogadtam a tetoválást is a karomon. Becsületesen vagy sem, de eddig mindig legyőztem őt, és halálomkor nem fogom egyedül érezni magam. Nem halok meg egyedül. Mást nem kérhettem.

Amarantha a kezébe támasztotta az állát.

- Még nem jöttél rá a fejtörőmre, ugye? - Nem feleltem, mire mosolygott. - Kár. Oly szép pedig a válasz.

- Ezt hagyjuk - mordultam fel.

Tamlinre nézett.

- Akarsz mondani neki még valamit? - kérdezte felvont szemöldökkel. Tamlin nem felelt, ezért felém fordult vigyorogva. - Jól van, akkor kezdjük! - Kettőt tapsolt.

Egy ajtó kitárult, és az örök három alakot - két férfit és egy nőt - ráncigáltak be a terembe, fejükön barna zsákkal. Ide-oda kapkodták a fejüket, próbáltak kivenni valamit a trónteremben végighullámzó suttogásból. Közeledtükre megroggyant a térдем.

A vörös bőrű örök durván bökdösődve, taszigálva térdre kényszerítették a három tündért velem szemben az emelvény előtt. A testük és a ruhájuk alapján nem derült ki, kik ők.

Amarantha újabb tapsára három, fekete ruhába öltözött szolga jelent meg a térdelő tündérek mellett. Hosszú, fehér kezükben sötét bársonypárnát tartottak, a párnákon pedig egy-egy kifényesített fatör nyugodott. A penge nem fémből volt, hanem berkenyéből. Berkenyéből, mert...

- Az utolsó próbád tehát, Feyre - szólt Amarantha elnyújtva, és a térdelő tündérek felé intett -, hogy a szerencsétlen páráknak szúrd át a szívét.

Csak bámultam rá, alig kaptam levegőt.

- Ártatlanok, nem mintha ennek bármilyen jelentősége lenne a számodra - folytatta. - Akkor se jelentett ez gondot, amikor megölted Tamlin szegény örszemét. És a drága Juriannek se volt ez gond, amikor lekasabolta a húgomat. De ha mégis probléma... nos, akkor bármikor kiszállhatsz. Cserébe természetesen elveszem az életedet, mivel az üzlet az üzlet, nemde bár? Bár ha visszagondolok arra, hogyan gyilkoltátok mindig is a fajunkat, akkor szerintem ez az üzlet valójában ajándék a számodra.

Elutasítani és meghalni.

Megölni három ártatlant és élni. Három ártatlant a saját jövőm érdekében. A saját boldogságomért. Tamlinért, az udvárért, és egy egész ország szabadságáért.

A borotvaéles török fáját olyan szakértelemmel fényesítették ki, hogy szikráztak a színes üvegcsillárok alatt.

- Na? - kérdezte. Felemelte a kezét, hogy Jurian szeme is jól meg tudjon nézni engem és a berkenyetöröket. - Nem szeretném, ha kimaradnál ebből, öreg barátom.

Nem bírom, képtelen vagyok rá. Ez már nem vadászat, nem a túlélésről vagy önvédelemről szól, hanem hidegvérű

gyilkosság, és velük együtt a saját lelkemet is megölöm. De Prythianért teszem, Tamlinért, az itt jelenlévőkért, Alisért, az unokaöccseiért... Azt kívántam, bárcsak tudnám valamelyik elfeledett istenünknek a nevét, mert akkor könyörögnék neki, hogy avatkozzon be, azt kívántam, bárcsak tudnék egy főhászt, hogy útmutatásért, feloldozásért esedezzek.

De nem ismertem imákat, és az elfeledett istenek nevét se tudtam, csak azokét, akik rabszolgák maradnak, ha én nem cselekszem. Magamban végigmondtam a neveiket, bár az előttem térdeplők láttán szinte teljesen maga alá gyűrt a rémület. Prythianért, Tamlinért, az országukért és saját magamért... Nem hálnak meg hiába, még akkor sem, ha emiatt én örökre el leszek átkozva.

Odaléptem az első térdeplőhöz, és ezt a lépést életem leghosszabb, legkegyetlenebb lépésének éreztem. Három élet Prythian felszabadításáért, nem hiába lesz kioltva az életük. Képes vagyok rá, meg tudom tenni, még úgy is, hogy Tamlin néz közben. Meg tudom hozni ezt az áldozatot, fel tudom őket áldozni... Képes vagyok rá.

Remegett a kezem, de az első tör valahogy a kezembe került. A nyele hűvös volt, sima, a fapenge viszont a vártnál súlyosabbnak bizonyult. Három tör volt, mert azt akarta, hogy érezzem minden egyes alkalommal a fájdalmat, ahogy értük nyúlok. Azt akarta, hogy teljesen tudatában legyek annak, amit teszek.

- Ne kapkodj ennyire! - nevetgélt Amarantha. Az örök ekkor lerántották a csuklyát az első térdelő fejről.

Jóképű, fiatal főtündér volt. Nem ismertem, soha nem láttam, kék szemével könyörögve nézett.

- Így máris jobb - szólt Amarantha gesztikulálva. - Folytasd csak, Feyre drágám! Jó szórakozást!

Az ifjú szeme olyan kék volt, akár az ég, amit én soha többé nem látok, ha nem ölöm meg, a színe soha nem fog ki-menni a fejből, soha nem fogom elfelejteni, hiába festem le akárhányszor. A fejét rázta, és annyira tágra nyílt a szeme, hogy kilátszódott a szemfehérje. Ő sem fogja többet látni az eget. És a körülöttünk lévők sem, ha elbukom.

- Kérlek - suttogta, a berkenyetőr és az arcom között ide-oda rebbent a pillantása. - Kérlek.

Remegett a kezemben a tör, megszorítottam. Három tündér állt köztem és a szabadság között, hogy Tamlin a béklyóitól megszabadulva leverje Amaranthát. Ha el tudná pusztítani őt... Nem lesz hiábavaló, mondtam magamnak. *Nem lesz hiába.*

- Ne! - könyörgött a fiatal tündér, amikor felemeltem a tört.
- Ne!

Vettem egy nagy levegőt, remegett a szám, úgy éreztem, inamba szállt a bátorságom. Nem elég azt mondani, hogy sajnálom. Nem voltam képes ezt mondani Andrasnak és most...

- Kérlek! - szólt újra, a szeme széle mintha ezüstben játszott volna.

A tömegben valaki sírni kezdett. Elveszem őt valakitől, aki lehet, hogy úgy szereti őt, mint én Tamlint.

Nem tudtam erre gondolni, arra, hogy ki ő, a szeme színére vagy bármi másra. Amarantha vad, diadalittas kárörvendéssel vigyorgott. Megölni egy tündért, beleszeretni egy másikba, aztán arra kényszerülni, hogy más tündéreket öljek, hogy megőrizhessem a szerelmemet... Briliáns és kegyetlen terv volt, ő is nagyon jól tudta.

A sötétség fodrozódni kezdett a trón körül. Rhysand jelent meg, karba tett kézzel, mintha jobban akart volna látni. Az arcán a közömbösség álarcával, de a kezem mintha bizsergett volna. *Tedd meg*, ezt mondta a bizsergés.

- Ne!- nyögte a fiatal tündér. A fejemet ráztam. Nem hallgathattam rá. Azonnal meg kellett tennem, még mielőtt le tudna beszélni. - Kérlek! - könyörgött most már kiabálva.

A hang annyira fülsértő volt, hogy megmozdultam.

Könnyeimet nyeldekelve a szívébe döftem a tör.

Felkiáltott, megvonaglott az örök szorításában, ahogy a tör keresztülhasított húst és csontot, olyan simán, mintha valódi fém lett volna, és nem berkenye. A vére forró volt és olajos, ráömlött a kezemre. Sírva kihúztam a tör, a csontjai mintha még a törben rezegtek volna, és égette a kezem.

Döbrent, gyűlölettel teli tekintetét akkor is magamon éreztem, amikor összeesett. Elátkozott engem, és a tömegből valaki metsző hangon feljajdult.

Véres töröm a márványpadlóra esett. Néhány lépést hátrántorodtam.

- Nagyon jó - szólt Amarantha.

El akartam hagyni a testem, el akartam menekülni a szégyen elől, ki kellett jutnom innen. Nem bírtam a vért a kezeimen, a ragacsos meleget az ujjaim között.

- Gyerünk, a következőt. Jaj, Feyre, ne nézz már ilyen szánalmasan! Ne mondd, hogy nem élvezed!

A második alakra pillantottam, aki még viselte a csuklyáját. Egy nő volt. A fekete ruhás tündér odanyújtotta nekem a párnát a tiszta törrel, az örök pedig lerántották róla a csuklyát.

Az arca egyszerű volt, a haja olyan aranybarna, mint az enyém.

Kerek arcán már folytak a könnyek, a szeme bronzsínű volt, a tekintete véres kezemre villant, ahogy a második kést nyúltam. A tiszta fapenge mintha gúnyolódott volna véres ujjaimmal.

Legszívesebben térden állva könyörögtem volna nála megbocsátásért, elmondtam volna neki, hogy a halála nem lesz

hiábavaló. Ezt akartam, de mintha a lelkem meghasadt volna, alig éreztem a kezem, összetört szívem. Mit tettem...

- Az Üst óvjon meg engem - súgta szép, egyenletes hangon, mintha zene szólt volna. - Égi Édesanyánk őrizzen meg engem - folytatta, egy ahhoz hasonló imát idézett, amit már hallottam egyszer. Tamlin mondta azért a tündérért, aki az előcsarnokunkban halt meg. Amarantha újabb áldozata. - Vezess el magadhoz! - Képtelen voltam felemelni a törömet és közel lépni hozzá. - Engedd meg, hogy átlépjek a kapun, és érezzem a tejben, mézben folyó halhatatlan ország illatát!

Csendesen folytak a könnyeim, végig az arcomon, le a nyakamra, benedvesítették a tunikám mocskos gallérját. Közben őt hallgattam, tudtam, hogy én örökre ki leszek zárva abból a halhatatlan országból. Tudtam, hogy az anya, akire ő gondolt, akárki lehetett is ő, engem soha nem fog magához ölelni. Tamlinért el kellett átkoznom saját magam.

De nem bírtam megtenni, nem bírtam újra felemelni a tört.

- Add, hogy ne féljek a gonosztól! - lehelte, és rám nézett, belenézett a lelkembe, a magát darabokra hasító lelkembe. - Add, hogy ne érezzék fájdalmat!

Elsírtam magam.

- Sajnálom - motyogtam.

- Engedj be az örökkévalóságba! - lehelte.

Sírtam, amikor megértettem őt. *Ölj már meg*, ezt mondta. *Gyorsan csináld! Ne fájjon. Ölj már meg!* Bronzszínű szeméből határozottság sugárzott volna, ha nem lett volna annyi bánat benne. Elképzelhetetlenül borzalmasabb volt, mint a mellette lévő halott tündér korábbi könnyörgése.

Nem bírtam megtenni.

De ő állta a tekintetem és bólintott.

Amikor felemeltem a töröm, valami a lelkemben teljesen összetört, és tudtam, nincs remény, hogy valaha is helyrejöj-

jön. Mindegy, hány év telik el ezután, és hányszor próbálom lefesteríteni az arcát.

Ezúttal több tündér nyöszörgött, a nő rokonai és barátai lehettek. A tör súlyosnak tűnt a kezemben, amely még csillogott az első tündér véréből.

Sokkal nagyobb nemeslelkűségre vallana, ha visszautasítanám a feladatot, és meghalnék ahelyett, hogy ártatlanokat gyilkolok. De... de...

- Engedj be az örökkévalóságba! - ismételte meg felszegett fejjel. - Ne félj a gonosztól! - suttogta, csak nekem. - Ne érezz több fájdalmat!

Megragadtam finom, csontos vállát, és a tört a szívébe döftem.

Sóhajtott, a vér úgy ömlött a padlóra, akár az eső. Amikor újra ránéztem, a szeme már csukva volt. Összeesett és nem mozdult.

Valahogy távol, nagyon távol kerültem önmagamtól.

A tündérek felbolydultak, mászkáltak, sokan sugdolóztak és sírtak. Leejtettem a tört, a berkenye koppant a márványon, a hangja a fülemben zúgott. Amarantha miért mosolyog még mindig, miközben már csak egy személy áll köztem és a szabadság között? Rhysandre néztem, de az ő figyelme teljesen Amaranthára összpontosult.

Egy tündér és szabadok leszünk. Már csak egyszer kell le-sújtanom.

És talán még egyszer, fel és befelé, a saját szívembe.

Megkönnyebbülés lenne saját kezűleg befejezni, a halál is megkönnyebbülés lenne ahhoz képest, hogy szembenézzek a tetteimmel.

A tündérszolga felkínálta az utolsó tört, és már nyúltam volna érte, amikor az őr levette az előttem térdelő férfiről a csuklyát.

Tehetetlenül leengedtem a karom. Borostyánfoltos zöld szemek bámultak rám.

Minden összeomlott, rétegről rétegre, recsegve-ropogva összedőlt, amikor Tamlint láttam magam előtt.

Azonnal az Amarantha melletti trónra villant a tekintetem, amit továbbra is az én főúram foglalt el. A királynő nevetett és csettintett. A mellette ülő Tamlin Attorrá változott, és gonoszul mosolygott rám.

Becsaptak, a saját érzékszerveim csaptak be. Lassan, miközben a lelkem még távolabb szakadt tőlem, visszafordultam Tamlinhez. A szemében csak büntudat és szomorúság csillogott. Én hátratántorodtam, megbotlottam, majdnem elestem.

- Valami baj van? - kérdezte Amarantha oldalra hajtott fejjel.

- Ez nem igazságos, ez így nem igazságos - bökte ki.

Rhysand rettenetesen elsápadt.

- Igazságos? - töprengett hangosan Amarantha, és Jurian csontjával játszadozott a nyakláncán. - Nem tudtam, vajon ti emberek ismeritek-e egyáltalán ezt a fogalmat. Megölöd Tamlint, és ezzel ő megszabadul. - Még soha életemben nem láttam ilyen ocsmány mosolyt. - És akkor teljesen a tied lehet.

Meg se tudtam mukkanni.

- Vagy pedig - folytatta Amarantha - úgy is gondolhatod, hogy jobb lenne feláldozni az életedet. Nézzük csak, mi is itt a lényeg? Csak azért túlélni, hogy őt elveszítsd? - Szavai úgy csordultak elő, akár a méreg. - Képzeld csak el azokat az éveket, amiket együtt akartál vele tölteni... és hirtelen egyedül maradsz. Tényleg annyira tragikusan hangzik. Bár néhány hónappal ezelőtt még eléggé gyűlölted a fajtánkat ahhoz, hogy lemészárolj bennünket, szóval minden bizony-

nyal könnyedén továbblépsz ezen is. - Megpaskolta a gyűrűjét. Jurian emberszeretője legalábbis így tett.

Tamlin továbbra is térdelt, de a szeme élénken csillogott, nem szolgálain.

- Nos, Feyre - szólított meg újra Amarantha, de én nem néztem rá -, most mi lesz?

Öljem meg Tamlint és szabadítsam fel az udvarát és önmagam, vagy magamat öljem meg, ők pedig Amaranthát szolgálva éljenek tovább? Amarantha és Hybern királya pedig megvívják végső háborújukat az emberi birodalom ellen. Nem létezett olyan alku, ami kiutat jelentett volna ebből a helyzetből, és már nem is tudtam mit eladni magamból.

A párnán nyugvó berkenyétőrrre pillantottam. Alisnek hetekkel ezelőtt igaza volt: innen még ember nem jutott ki élve. Ha okos lennék, akkor a saját szívembe szúrnám a tört, még mielőtt lefognak. Legalább gyorsan meghalnék, nem kellene végigszenvedni a rám váró kínokat, valószínűleg egy Jurianhez hasonló sorsot. Alisnek igaza volt. De...

Alis, Alis... mondott valamit, hogy *segítsen* nekem. Az átok utolsó része, amit nem mondhattak el nekem, ami segíthetne nekem... Csak annyit mondhatott, hogy *figyeljek* oda. *Figyeljek* oda arra, amit hallok, hiszen már mindent megtudtam, amire szükségem volt.

Lassan újra Tamlin felé fordultam. Egymás után villantak fel az emlékek, csak úgy kavarogtak bennem a színek és a szavak. Tamlin a tavasz udvarának főura, ez segít valamiben? A nagy szertartás már lezajlott, szóval nem.

Mindenről hazudott nekem, arról, hogy miért vitt a kastélyba, hogy mi folyik a területein. Az átok - nem engedték meg neki, hogy elmondja nekem az igazságot, de nem is tett teljesen úgy, mintha minden rendben lenne. Hazudott, de amennyire lehetett, elmagyarázott mindent, és minden lehetséges

helyzetben fájdalmasan nyilvánvalóvá tette, hogy valami egyáltalán nincs rendben.

A kertben elrejtette előlem Attort, és engem is előle. De úgy rejtett el engem, hogy azt mondta, maradjak a helyemen, aztán pedig felém vezette Attort, *hagyta*, hogy kihallgassam őket.

Nyitva hagyta az ebédlő ajtaját, amikor Luciennel az átokról beszélgettek, még ha akkor nem is jöttem rá, hogy arról van szó. Nyilvános helyeken beszélt. Azt akarta, hogy hallgatózzak.

Mert azt akarta, hogy tudjak ezekről, hogy figyeljek, mert ez a tudás. .. Minden beszélgetésünket felidéztem, úgy forgattam a szavakat, akár a köveket. Az átoknak egy részét nem értettem, és nem is mondhatták el nekem, de Tamlinnek szüksége volt arra, hogy tudjak róla...

Az úrnőm nem köt olyan üzletet, ami nem előnyös a számára.

Soha nem ölné meg azt, akire a legjobban vágyik, hiszen éppen annyira akarta Tamlint, mint én. De ha megölöm... Tudta, hogy nem tudom megtenni, vagy nagyon veszélyes játékot játszott.

Egymás után villantak fel bennem a beszélgetéseink, egyik a másik után, és ekkor eszembe jutottak Lucien szavai. A Föld megállt forogni. Mert megértettem.

Nem kaptam levegőt, amikor újra lejátszottam magamban az emléket, felidéztem a beszélgetést, aminek véletlenül fültanúja voltam. Lucien és Tamlin az ebédlőben beszélgettek, tárva-nyitva volt az ajtó, hogy bárki hallja, hogy *én* halljam.

„Ahhoz képest, hogy neked köszíved van, nagyon ellágyultál az utóbbi napokban.”

Tamlinre néztem, a mellkasára tévedt a tekintetem, amikor egy újabb emlék villant fel bennem. Attor a kertben. Nevet.

„Bár köszíved van, Tamlin - mondta Attor mégis tele van félelemmel.”

Amarantha soha nem kockáztatná azt, hogy megölöm Tamlint: tudta, hogy *nem tudom* megölni.

Nem tudom, ha a szívén tényleg nem hatol át a tör. Ha a szíve megkövült.

Szemügyre vettem az arcát, valami jelet kerestem, hogy igazam van. A szemében csak a vakmerő lázadást láttam.

Lehet, hogy tévedek, talán csak valami tündér szóhasználat az egész. De amikor a karjaimba tartottam... soha nem éreztem a szívdobbanásait. Annyiszor voltam vak, és aztán fejbe kólintott az igazság, de ezúttal másképp lesz.

Amarantha így kontrollálta őt és a mágiáját. Így kontrollálta az összes főurat, uralta őket, pórázon tartotta, ahogy Jurian lelkét is ahhoz a szemhez és csonthoz tartja kötve.

Alis figyelmeztetett, hogy ne bízzak senkiben. Tamlinben bíztam, és még nála is jobban bíztam magamban. Bíztam abban, amit hallottam, hogy Tamlin okosabb Amaranthánál, és bíztam abban, hogy az általam meghozott áldozatok nem hiábavalók.

Az egész teremben csend honolt, de a figyelmem Tamlinre szegeződött. A felismerés kiülhetett az arcomra, mert a lélegzetvétele egy kicsit szaporább lett, és felszegte az állát.

Tettem felé egy lépést, aztán még egyet. Igazam van. így kell, hogy legyen.

Nagy levegőt vettem, és megfogtam a párnán felém nyújtott tört. Lehet, hogy tévedek, fájdalmasan, tragikusan tévedek.

De Tamlin ajkán halvány mosoly jelent meg.

Álltam felette, kezemben a berkenyétörrel.

Létezett valami sorsszerűség, mert a sors intézte úgy, hogy ott hallgatózzak, amikor kettesben beszélgettek, mert a sors

súgta meg Tamlinnek, hogy a hideg, lázadó lány, akit az otthonába hurcolt, meg fogja törni az őt sújtó átkot, mert a sors tartott engem életben, hogy eljussak eddig a pontig, hogy lás-sa, odafigyeltem-e.

Ott térdelt tehát előttem az én imádott főúram.

- Szeretlek - mondtam neki, és beledöftem a tőrét.

A misty forest scene with a thorny branch in the foreground. The background is a soft, out-of-focus view of trees and foliage, creating a serene and slightly mysterious atmosphere.

44.

FEJEZET

TAMLIN FELKIÁLTOTT, mikor töröm nemcsak a húsán, de a csontján is áthatolt. Felfordult a gyomrom, ahogy vére a kezemre ömlött, és egy pillanatig azt hittem, a penge teljesen keresztülvágja.

Ám ekkor éreztem, hogy a fegyver valami keménybe ütközik. Tamlin elsápadt, megtántorodott, én pedig kirántottam mellkasából a tört. Mikor a csiszolt fanyélről lecsöpögött a vér, felemeltem a pengét.

A hegye teljesen kicsorbult.

Tamlin kezét a mellkasához szorítva zihált, sebe máris gyógyulni kezdett. Rhysand az emelvény lábánál fülig érő vigyorral figyelt. Amarantha lassan felállt.

Hallottam, ahogy a tündérek összesúgnak. Töröm csörömpölve zuhant a vörös márványpadlóra.

Most öld meg!- szerettem volna kiáltani Tamlinnek, de nem mozdult, ujjai közül csöpögött a sebből kifolyó vér. Túl

lassan gyógyult, túlságosan lassan. Az álarc sem esett le.
Most öld meg!

- Ő nyert! - kiabált be valaki a tömegből.

- Engedd el őket! - vágta rá egy másik.

De Amarantha arca elfehéredett, vonásai eltorzultak, míg végül a nő egészen kígyószerűnek tűnt.

- Majd ha itt lesz az ideje. Feyre csak annyit mondott, szabadon kell őket engednem, de azt nem, hogy *mikor*. Egyszer. Talán amikor ti már halottak lesztek - tette hozzá utálatos mosollyal. - Csak nem hittétek, hogy a rejtvényben szereplő azonnali szabadon engedés a próbatételre is vonatkozik? Ostoba emberfajzat!

Hátrálni kezdtem, ahogy a nő elindult lefelé az emelvényen. Ujjai karmokká görbültek, Jurian szeme vad szikrákat szórt a gyűrűben, pupillája hol kitágult, hol összeszűkült.

- Ami pedig téged illet - sziszegte felém, megcsillantva tühegyessé váló fogait -, *téged megöllek!*

Valaki felkiáltott, de képtelen voltam megmozdulni, tehetetlenül zuhantam a földre, ahogy villámként csapott belém valami elképzelhetetlenül pusztító erő.

- *Megfizetsz az arcátlanságodért* - morogta Amarantha, fogát vicsorgatva, én pedig felordítottam a minden eddiginél elviselhetetlenebb fájdalomtól.

Csontjaim recsegték-ropogtak, testem felemelkedett, majd a kemény padlónak csapódott, a kín újabb hulláma szinte megsemmisített.

- Valld be, hogy nem is szereted őt igazán, és megkímélem az életed - suttogetta Amarantha, és homályosan láttam, amint egyre közelít felém. - Ismerd el, hogy egy gyáva, hazug, szélszélyes emberi söpredék vagy!

De nem voltam hajlandó kimondani, amit hallani akart, még akkor sem, ha szétloccsantja a fejem.

Ügy éreztem, darabokra szakadok, némán vonaglottam, már kiáltani sem tudtam a fájdalomtól.

- Feyre! - ordította valaki. Nem is akárki, maga Rhysand.

De Amarantha nem torpant meg.

- Azt hiszed, méltó vagy hozzá? Egy *főúrhoz*? Szerinted megérdemelsz bármit is, te ember?

A hátam ívben meghajolt, bordáim egymás után repedtek meg.

Rhysand újra a nevemet kiáltotta, hangjába aggodalom vegyült. Elájultam, de Amarantha nem hagyta. Azt akarta, mindent érezzék, és felsikoltsak minden egyes alkalommal, ahogy eltörik egy csontom.

- Mi más vagy, mint sár, csontok és férgeknek való hús? - tombolt a nő. - Mit képzelsz, mi vagy te, hogy a mi fajtánkhoz mered mérni magad?

A tündérek zúgolódni kezdtek, követelték Tamlin feloldozását az átok alól, Amaranthát pedig hazug csalónak nevezték. Ködösen emlékszem, ahogy Rhysand Tamlin mellett guggol. Nem segítő szándékkal, hanem hogy felvegye a...

- Disznók vagytok mind, áskálódó, mocskos *disznók*!

Üvöltve zokogtam, mikor törött bordáimba taposott. Újra meg újra.

- Halandó szívetek számunkra *semmit* sem ér.

Ekkor Rhysand talpra ugrott, kezében véres törömmel. Fürgén, mint az árnyék, Amaranthára vetette magát, és a fegyvert egyenesen a torkának szegezte.

A nő, pillantásra sem méltatva a férfit, egyetlen kézmozdulattal visszaverte a támadást, fehér fényfalat húzva maga köré.

Fájdalmam egy pillanatra alábbhagyott, és láttam, ahogy Rhysand hanyatt esik, majd ismét nekirugaszkodik, ujjai helyén karmok. De megint útját állta a láthatatlan fal, belém

pedig fájdalom hasított, miközben Amarantha a férfi felé per-
dült.

- Mocskos kis áruló! - dühöngött. - Pont olyan hitvány vagy, mint ezek az emberi állatok! - Mintha valaki egyenként nyomná be őket, a férfi karmai eltűntek a bőre alatt, helyükön kiserkent a vér. Rhysand halkán szitkozódott. - Mindvégig erre készültél!

A nő mágiájának erejétől a férfi elterült, majd többször is a padlónak csapódott, koponyája hangosan koppant a kövön, a tör kiesett kificamodott ujjai közül. Senki nem mozdult, hogy segítsen neki, végül Amarantha varázserejével még egyszer lesújtott. A vörös márványpadló szilánkokra hasadt, ahol a férfi teste a földnek csapódott, a repedések pókhálóként terjedtek szét. A pusztító erő hullámokban érte el a kintől nyöszörgő Rhyst.

- Hagyd abba! - suttogtam, szám megtelt vérrel, kezemmel próbáltam elérni a nő lábát. - Kérlek!

Rhys karja megfeszült, fel akart kelni, orrából csöpögött a vér. Tekintetünk találkozott.

A köztünk lévő kötelék most egészen szorossá vált. Mintha egyszerre lettem volna a saját testemben és az övében, az ő szemén keresztül láttam magamat, ahogy ott zokogok, véresen, törött csontokkal.

Mikor Amarantha felém fordult, már újra önmagam voltam.

- Hagyjam abba? Azt mondtad, *hagyjam abba*? Ne tégy úgy, mintha érdekelne a sorsa, te ember! - dünnyögte, és begörbítette az ujját. Hátam úgy visszahajlott, hogy a gerincem kis híján beleroppant, Rhysand a nevemet kiáltotta, előttem pedig elsötétült minden.

Megrohantak az emlékek - életem legrosszabb pillanatai villantak fel, csupa kétségbeesés és sötétség. Az utolsó jele-

netnél elsírtam magam, a fájdalom elhalványult, mikor megláttam azt a kis nyulat elvérezni a tisztáson, miután elvágta a torkát. Akkor öltem először, az első élet, amit kioltottam.

Éhes voltam és elkeseredett. Mégis, miután a családom felalta az állatot, visszaosontam az erdőbe, és órákon keresztül sírtam, tudván, most átléptem egy határt, a lelki ismeretem többé nem lesz tiszta.

- *Mondd, hogy nem szereted.!* - visította Amarantha. A kezemet borító vért a nyúl vérének láttam, amit én ontottam ki.

De nem mondtam ki. Mert a Tamlin iránti szerelmem volt az egyetlen, amim maradt, amit nem áldozhattam fel.

A vörös és fekete látomáson túl kissé kitisztult a kép, Tamlin tágra nyílt szemekkel kúszott Amarantha felé, tehetetlenül nézte a haldoklásom, míg az ő sebe lassanként begyógyult, bár mágiája még mindig a nő markában volt.

Amaranthának esze ágában sem volt megkímélni az életem és szabadon engedni Tamlint.

- Amarantha, hagyd abba! - könyörgött Tamlin a nő lába elé borulva, kezét a mellkasán tátongó sebre szorítva. - *Elég!* Sajnálom, amit évekkal ezelőtt Clythiáról mondtam. Kérlek!

Amarantha ügyet sem vetett rá, de én nem tudtam levenni róla a tekintetem. Tamlin szeme olyan zöld volt, mint birtokán a mezők. Ez a szín elmosta a rám szakadó emlékeket, és háttérbe szorította a testemet apránként elpusztító gonosz erőt. Felsikoltottam, ahogy a térdkalácsom majdnem kettétört, de magam előtt láttam az elvarázsolt erdőt, ahol akkor délután a fűben heverésztünk, reggel a napfelkeltét néztük, és ahol egy pillanatra - tényleg csak egy röpke pillanatra - megismerhettem az igazi boldogságot.

- *Mondd, hogy valójában nem is szereted!* - fröcsögte Amarantha, mire testem megcsavarodott, és egy ép porcikám

sem maradt. - *Valld be magadnak, hogy ez csak egy múltó szélszély!*

- Amarantha, *kérlek!* - nyögte Tamlin, és vére a padlóra folyt. - Bármit megteszek!

- Veled majd később foglalkozom - vicsorgott a nő, engem pedig elöntött az izzó fájdalom.

Soha nem fogja a számból hallani ezeket a szavakat, még ha ez az életembe kerül is. Ha ez a sorsom, hát legyen. Ha emiatt bizonyulok gyengének, és elbukok, tiszta szívvel vállalom. Ha ez lenne...

*Ha odaütök, hatalmasat csapok!
De ha ölni akarok... akkor lassan haladok!*

Erről szólt az utóbbi három hónap, a lassú, szörnyű haldoklásról. Mindez a Tamlin iránti érzelmeim miatt. És ezen semmi nem változtathatott, sem fájdalom, sem távolság, sem boldogság.

Csak ha alábecsülnek, nehéz engem legyőzni.

Ha halálra is gyötör, a szerelmet nem tudja kiölni belőlem. Tamlin így sosem lesz az övé, ellenállását ezzel nem fogja megtörni.

Látásom kezdett elsötétülni, több fájdalmat képtelen voltam elviselni.

En a bátrakat, a merészeket áldom meg.

Oly sokáig menekültem a sorsom elől. De miután őszintén feltártam lelkemet Tamlin és a nővéreim előtt, azzal minden próbatételnél világosabban bizonyítottam bátorságomat.

- *Mondd ki, te hitvány féreg!* - sziszegte Amarantha. Valami hazugsággal kibújhat az egyezségünk alól, de a rejtvény szerint másképp szólt az eskü: azonnali szabadon bocsátás, függetlenül Amarantha akaratától.

Szám megtelt vérrel, és melegen csordult ki ajkaim közül. Még egyszer, utoljára felnéztem Tamlin elmaszkírozott arcára.

- *Szerelem* - nyögtem ki a szót, mely mintha végtelen sötétségbe hullott volna. Amarantha mágiája egy pillanatra meg-ingott. - A rejtvény megfejtése... - suttogtam saját véremben fuldokolva - nem más, mint... a szerelem.

Tamlin szeme elkerekedett, majd a gerincemben végleg megroppant valami.

45. FEJEZET

TÁVOLRÓL LÁTTAM MAGAMAT, valaki más szemén keresztül, aki lassan felkelt a töredezett, véráztatta padlóról.

Amarantha arckifejezése megenyhült. Testem elterülve feküdt a földön, nyakam természetellenes pózban kitekeredve. A tömegben egy vörös hajú alak tűnt fel. Lucien.

Megmaradt szemében könny csillogott, mikor levette a rókaálarcot.

A maszk alatt a borzalmas sebekkel borított arc még mindig jóképű volt, vonásai határozottak és elegánsak. A szem-pár, melyen keresztül környezetemet láttam, most Tamlin felé fordult, aki lassan holttestem fölé hajolt.

Tamlin álarca ekkor egészen farkasszerűvé vált, rávicsorgott a királynőre. Szemfogai hosszúra nőttek.

Amarantha hátrébb lépett a tetememtől.

- Kérlek... - mondta halkán, de nem folytathatta, mert aranyszínű fény borított el mindent.

A lökeshullámtól a királynő messzire repült és a falnak csapódott, Tamlin pedig velőtrázó üvöltéssel vetette utána magát. Egy szempillantás alatt öltötte magára teljes állati formáját, a szőrös, karmos, csupa izom, gyilkolásra termett testet.

Alighogy a nő mellé ért, megragadta a torkát, mancsával pedig olyan erővel csapta a falhoz, hogy a kő megrepedt.

Amarantha hiába küzdött, Tamlin brutális támadásával szemben tehetetlennek bizonyult. A vadállat bundájából vér serkent, ahol a nő megsebezte.

Attor és az örök a királynő megmentésére siettek, de ekkor több tündér, főtündér is ledobta maszkját, és útjukat állta. Amarantha visítva rúgkapált, fekete mágiával próbált lecsapni Tamlinre, de a férfi bundás testét burokként védte az aranyszínű erő. Nem tudott rajta áthatolni.

- Tam! - kiáltotta Lucien a zűrzavaron át.

Kard repült süvítve feléje, az acélpenge üstökösként csillogott a levegőben.

Tamlin erős mancsával könnyedén elkapta. Amarantha sikolya a torkára fagyott, mikor a fegyver áthatolt a fején és a földhöz szegezte.

Tamlin állkapcsa bilincsként záródott a nő nyakára, majd cafatokra tépte.

Néma csend lett.

Csak ekkor eszméltem rá, hogy a saját összetört, élettelen testemet bámuló szemek kihez tartoznak. Rhysand nem ment közelebb a tetememhez, valami más viszont rohanvást indult meg felé. Aztán fény villant, a nesztelen szökkenést immár súlyosabb léptek zaja váltotta fel. A bestia eltűnt.

Mikor Tamlin térdre borult, arcán és köpenyén nyoma sem volt Amarantha vérének.

Karjába vette ernyedtt, összeroncsolt testemet, és magához ölelte. Maszkját nem vette le, de láttam, ahogy könnyei piszkos ruhámra hullanak, hallottam zokogását, miközben ringatott, és a hajamat simogatta.

- Ne - suttopta valaki. Lucien volt az, kardja még a kezében. De nemcsak ő állt ott, számos tündér és főtündér figyelt minket párás tekintettel.

Szerettem volna Tamlin közelében lenni. Megérinteni, bocsánatot kérni tőle a törtétekért, az áldozatokért, de túl messze voltam.

Ekkor más is megjelent Lucien mellett, egy magas, jóképű, barna hajú férfi, aki megszólalásig hasonlított rá. Lucien nem pillantott apjára, de feszülten figyelt, mikor az ősz udvarának főura ökölbe szorított kézzel közelített Tamlin felé.

Tamlin csak akkor nézett fel, mikor a főúr fölém tette a tenyerét. Markából fénylő szikra hullott rám. Felvillant, majd kialudt, ahogy a mellkasomhoz ért.

Két másik alak is feltűnt, mindkettő megnyerő külsejű és fiatal. Gazdatestem szemével nézve azonnal felismertem őket. A bal oldali, sötétebb bőrű férfi kék és zöld zubbonyt viselt, világosszőke hajában rózsakoszorú - ő volt a nyár udvarának főura. Világosabb bőrű társa fehér és szürke színekbe öltözött, fején csillámló jégkorona. A tél udvarának főura személyesen.

Méltóságteljesen léptek oda hozzám, majd ők is rám ejtettek egy-egy fénylő szikrát, amit Tamlin hálás főhajtással köszönt meg.

A következő főúr is úgy tett, mint az előzők. Ő volt mind közül a legfényesebb, arany és rubintvörös ruházatából ítélve a hajnal udvarának főura lehetett. Őt követte a nappal udvarának főura fehér és arany öltözékben, sötét bőre mintha be-

lülről fénylene, szomorúan mosolygott Tamlinre, ahogy átadta ajándékát és távozott.

Ekkor Rhysand lépett előre lelkem egy darabját magában hordozva, és Tamlin egyenesen rám nézett - ránk.

- Azért, amit nekünk adott - mondta Rhysand, karját kinyújtva -, cserébe nekiadományozzuk ritka örökségünket. - Kis szünetet tartott. - Ezzel kiegyenlítjük a számlát - tette hozzá kedélyesen, és ő is átadott nekem egy fénymagocskát.

Tamlin gyengéden félresöpörte arcomból vértől csapzott hajamat. Keze úgy ragyogott, mint a felkelő nap, tenyere közepén egy furcsa, fénylő rügy formálódott.

- Szeretlek - súgta, és kezét a szívemre téve megcsókolt.

46.

FEJEZET

MINDEN KOROMSÖTÉT VOLT, meleg... és sűrű. De a feketeség határán aranyló fényt láttam. Úsztam felfelé, a felszínre, ahol Tamlin várt, és az *élet*. Kétségbeesve, fuldokolva kerestem a kiutat. Az arany ragyogás egyre inkább betöltötte a sötétséget, minden pezsegni kezdett körülöttem, megkönynyítve az úszást, aztán...

Kinyitottam a szám, és mélyen beszívtam a levegőt.

A hideg padlón feküdtem. Nem fájt semmim, nem voltam véres, minden csontom sértetlen. Pislogtam az erős fényben. Egy csillár épp a fejem félért lógott, és én rácsodálkoztam a finoman megmunkált kristályokra, melyek a tömegben beállt döbbszent csendet megsokszorozva verték vissza. A tömeg... Ezek szerint még mindig a trónteremben voltam, vagyis... Tényleg nem haltam meg! Ez azt jelenti, hogy... megöltem azokat a... Megtettem... Forgott velem a szoba.

Nyögve próbáltam feltápaszkodni a földről, de ahogy magamra pillantottam, meghűlt ereimben a vér. A bőröm furcsa

fényt árasztott, ujjaim hosszabbnak tűntek, ahogy a márványpadlón támaszkodtam. Talpra ugrottam. Éreztem magamban... az *erőt*, a gyorsaságot és az ügyességet. És...

Főtündérré változtam.

Megtorpantam, mert tudatosult bennem Tamlin közelsége, mögöttem állt eső és tavaszi rét illatát árasztva, mely most erősebbnek tűnt, mint valaha. Nem bírtam hátrafordulni, meg sem tudtam mozdulni. Egy főtündér - halhatatlan. Mit tettek velem?

Hallottam, hogy Tamlin visszafojtja a lélegzetét, majd kifújja a levegőt. Hallottam minden egyes sóhajt, suttogást, sírást és a csendes ünneplést a teremben, ahogy a jelenlévők figyelnek minket, *engem*, és néhányan főuraik fényes hatalmát dicsőítik.

- Csak így menthettünk meg - súgta Tamlin gyengéden. Aztán a fal felé néztem, kezemmel végigsimítottam a nyakamat. Teljesen megfeledkeztem a döbbenten bámuló tömegről.

Clare holtteste alatt ott feküdt Amarantha, szája nyitva, homlokából kard meredezik. Szétroncsolt torkából kifolyó vére teljesen eláztatta a ruháját.

Amarantha halott. Ők pedig szabadok. Én is. Ami Tamlint illeti...

Amarantha halott. Én öltem meg azt a két főtündért; én...

Lassan megráztam a fejem.

- Te... - Nem tudtam befejezni a kérdést, hangom sértette a fülem, kezdtem visszazuhanni a sötétségbe. Amarantha halott.

- Nézd meg a saját szemeddel - válaszolta Tamlin. Földre szegezett tekintettel megfordultam. A vörös márványpadlón feküdt az arany maszk, szemnyílásai üres tekintettel meredtek rám.

- Feyre. - Tamlin ujjával finoman maga felé fordította az arcomat. Először ismerős állát láttam, majd a száját, végül...

Pont, mint amilyenek álmaimban láttam.

Rám mosolygott, amit úgy imádtam, a csendes örömtől szinte ragyogott, és félresöpörte a hajam. Élveztem az érintését, én is szerettem volna megsimogatni nemes arcát, orra egyenes vonalát, intelligens homlokát, zöld szeme fölött ívelő szemöldökét.

Mi mindenben mentem át azért, hogy most itt lehessenek... Újra elhessegettem a sötét gondolatokat. Majd egy perc, egy óra vagy egy nap múlva ráérek ezzel foglalkozni, előbb-utóbb úgymint kénytelen leszek szembenézni a bűnömmel.

Kezem Tamlin szívére tettem, egyenletes dobbanását minden porcikámban éreztem.

Az ágy szélén ültem, és míg azon morfondíroztam, hogy a halhatatlanság magasabb fájdalomküszöbvel és gyorsabb gyógyulással jár, többször is felszisszentem, ahogy Tamlin megvizsgálta és beforrasztotta utolsó néhány sebemet. Nem sok időt tölthettünk kettesben Amarantha - és a két tündér - halála óta.

De most, ebben a csendes szobában... Nem tudtam elmenekülni az igazság elől, mely minden gondolatomba beférkőzött.

Megöltem őket. Lemészároltam. Még azt sem láttam, ahogy elszállítják a holttestüket.

Káosz tört ki a trónteremben, miután felébredtem. Attor és a gonosz tündérek azonnal eltűntek Lucien fivéreivel együtt, ami okos döntésnek bizonyult, mivel nem Lucien volt az

egyetlen, akinek kiegyenlíteni való számlája akadt. Rhysandet sem láttam sehol. Egyesek menekültek, mások ünneplésben törtek ki, de néhányan csak ácsorogtak vagy távolba révedő tekintettel, sápadtan tébláboltak. Mintha igazán ők sem hinnék el, ami történt.

Tamlin körül egyre nagyobb lett a tolongás, a tündérek egyszerre sírtak és nevettek örömükben, a tavasz udvarának főtünderei és alattvalói letérdeltek előtte, ölelték, csókolták, így fejezve ki neki - *nekem* - a köszönetüket. Én a háttérbe húzódtam, és csak bólintással viszonzottam a hálálkodást, nem tudtam mit mondani nekik, hiszen meggyilkoltam két tündért azért, hogy őket megmentsem.

Később a vigadalom közepette gyors és feszült megbeszélést tartottak a Tamlin pártján álló főurak, hogy mi legyen a következő lépés; aztán Lucien és néhány tavasz udvarbeli főtündér, Tamlin őrszemei is csatlakoztak. De számomra minden szó, még a lélegzetvétel is túl hangos volt, a szagok émelyítőek, a fény vakító. Könnyebb volt végig egy helyben maradni, mert nehezen boldogultam erős, új testem irányításával. A tapintásom is megváltozott, egyetlen testrészem sem éreztem igazán magaménak.

Apránként minden érzékem bántóan kifinomulttá vált, de mikor Tamlin észrevette lehangolt tekintetemet és szótlanságomat, karon fogott. Végigvezetett az alagutak és folyosók labirintusán, míg egy csendes hálósobát nem találtunk az épület egyik távoli szárnyában.

- Feyre - nézett fel Tamlin, miután sikerült szemét levennie meztelen combomról. Már úgy hozzászoktam a maszkhoz, melyet eddig viselt, hogy jóképű arca minden egyes alkalommal meglepett.

Ez volt az, amiért legyilkoltam azokat a tündéreket. Haláluk nem volt hiábavaló, mégis... A rám tapadt vér eltűnt, mire

magamhoz tértem, mintha a halhatatlanság, a túlélés valahogyan feljogosítana rá, hogy lemossam magamról a bűnjeleket.

- Mi az? - Hangom csendesnek tűnt. Üresnek. Szerettem volna vidámabbnak mutatkozni, örülni Tamlinnek és annak, hogy mindez lehetővé vált, de...

Rám villantotta félmosolyát. Ha ember lenne, azt mondanám, a húszas évei végén jár a kinézete alapján. De nem ember volt, és többé én sem voltam az.

Nem tudtam eldönteni, hogy ez jó vagy rossz érzéssel tölt el.

Ez érdekelt legkevésbé. A bocsánataért kellene könyörögnöm, és az áldozatok családjának, barátainak bocsánataért. Térdre kellene borulnom, és zokogni a szégyentől...

- Feyre - kezdte újra, elém állva, szorosan hozzám simulva. Megsimogatta az arcomat. - Hogy fogom mindezt meghálálni neked?

- Semmi szükség rá - válaszoltam. Legyen hát... Tűnjön el a sötét, nyirkos cella és Amarantha arcának emléke örökre. Még akkor is, ha a két halott tündér az örökkévalóságig kísértetni fog. Ha valaha újra festeni kezdek, minden színben és fényben őket fogom látni.

Tamlin a kezébe fogta az arcom, és közelebb hajolt, de aztán elengedett, és megragadta tetovált bal karomat. Homlokát ráncolva tanulmányozta a jeleket.

- Feyre...

- Nem akarok róla beszélni - motyogtam. A Rhysanddel kötött egyezés szintén eltörpült a lelkemen száradó, mardosó bűnhöz képest. De nem kétséges, hogy hamarosan újra látom Rhyst.

Tamlin végigsimította a tetoválásomat.

- Megoldjuk valahogy - dörmögte, keze felsiklott a vállamra. Épp csak kinyitotta a száját, már tudtam, mit akar mondani.

Én még nem álltam készen erre a beszélgetésre.

- Később - suttogtam a fülébe, és a combjára kulcsolva a lábam, közelebb húztam magamhoz. A mellkasára tettem a kezem, éreztem a szívverését. Pont erre volt most szükségem. A tényeken ugyan nem változtat, mégis... Vágytam a közelségére, az illatára, az ízére, ami arra emlékeztet, hogy tényleg itt van, hogy *mindez* valóságos.

- Később - ismételte, majd lehajolt és megcsókolt.

Csókjá lágy és óvatos volt, nem olyan vad és követelőző, mint a trónterem előcsarnokában. Ajka az enyémhez simult. De én nem bocsánatkérésre, szánalomra vagy dédelgetésre vágytam. Megmarkoltam az ingét, közelebb rántottam, és átadtam magam neki.

Felnyögött, amitől elöntött a tűz, mely egész a lelkemig hatolt. Átjárta a szívemben tátongó űrt. Hagytam, hogy áttörje a körülöttem hullámozó sötétséget, és lemossa a kezemhez láthatatlanul tapadó vért. Élveztem ezt a forróságot, Tamlin érintését, ahogy apránként levetkőztetett.

Elhúztam a fejem, hogy jobban láthassam. Szeme vágytól csillogott, de keze megpihent a csípőmön. Mozdulatlanul várt, mint egy ragadozó, aki áldozatát lesi, miközben ujjaimmal arca minden négyzetcenti méterét bejártam és csókokkal borítottam el.

Semmi mást nem hallottam, csak szaggatott légzését, aztán keze ismét felfedezőútra indult a testemen. Ahogy ujjam a szájához ért, mohón beszippantotta és beleharapott. Nem fájt, de tekintetünk megint találkozott. Szeméből azt olvastam ki, hogy nem bír tovább várakozni. Én sem bírtam.

Óvatosan az ágyra fektetett, a nevemet suttogta, miközben a nyakamat, fülemet, ujjaim hegyét csókolta. Én egyre türelmetlenebbül húztam magamhoz. Szájával a mellem domborulatát és a belső combomat is bejárta.

Minden egyes csók kárpótlás volt a külön töltött napokért, a sebekért, a rettegésért, a bőrömbe vésett tintaért, és egyúttal ízelítő az elkövetkezendő időkből, mikor végre együtt lehetünk. Talán csak néhány nap, melyet a történetek után meg sem érdemiek. Mégis újra átadtam magam a lángoknak és Tamlinnek.

Arra ébredtem, hogy valami láthatatlan erő húz maga felé.

Felkeltem Tamlin mellől, aki mélyen aludt a kimerültségtől. Nem akartam zavarni, néhány óra múlva úgyis hazaindulunk Hegyaljáról. Mit nem adnék, ha még egyszer ilyen békésen pihenhetnék én is!

Tudtam, ki hív, már jóval azelőtt tudtam, hogy kinyitottam az ajtót, és kissé botladozva betámolyogtam a csarnokba, mivel még mindig nem voltam teljesen ura új testemnek. Óvatosan, lassan lépkedtem felfelé a keskeny lépcsősoron, míg legnagyobb döbbenetem-re egy kis napsütötte erkélyen találtam magam, mely egyenesen a hegyfalból nyílt.

Felszisszentem az éles fénytől, kezem a szemem elé kaptam. Azt hittem, még éjszaka van, a hegy sötétjében teljesen elvesztettem időérzékeimet.

Amennyire ki tudtam venni, Rhysand a kőkorlátnál állt, és halkan kuncogott.

- Elfelejtettem, hogy már egy ideje nem voltál idekint.

Vakítóan világos volt, és addig meg se szólaltam, amíg a fejembe hasító fájdalom nem enyhült. Aztán körülnéztem, és körös-körül lilás, hófödte hegycsúcsok látványa fogadott, kivéve ezt az egyet, mely csupasz, barna sziklából állt, egyetlen fűszál vagy jégkristály sem csillant meg rajta.

Végül ránéztem. Hártyás szárnya látszott a háta mögött, de keze és lába normálisnak tűnt, karmoknak nyoma sem volt.

- Mit akarsz? - A kérdés nem hangzott olyan élesen, mint amilyennek szántam. Azok után, hogy láttam, milyen elszántan harcol Amarantha ellen, csak hogy megmentsen.

- Csak el akarok búcsúzni. - Langyos szellő borzolta a haját, mely sötét, kacsaringós árnyékot vetett a vállára. - Mielőtt a szerelmed örökre magával visz.

- Nem örökre - feleltem, emlékeztetőül elé tartva tetovált ujjaimat. - Havonta egy hétig a tiéd vagyok, nem emlékszel? - Szerencsére ezek a szavak már kellően fagyosra sikerültek.

Rhys halványan elmosolyodott, szárnya megrezzent, de aztán megpihent.

- Hogyan is feledkezhetnék meg erről?

Az arcát bámultam: orra alig néhány órája még vérzett, ibolyakék szeméből pedig sütött a fájdalom.

- Miért? - kérdeztem.

Tudta, mire célzok, és megvonta a vállát.

- Mert nem akarom, hogy tétlen mellékszereplőként emlékezzen rám az utókor. Szeretném, ha leszármazottaim tudnák, hogy én is ott voltam, és a végsőig harcoltam a királynő ellen, még ha sok hasznosat nem is csináltam.

Csak pislogtam, de ezúttal nem a napsütéstől.

- Mert - folytatta, mélyen a szemembe nézve - nem hagyhattalak egyedül harcolni. Sem meghalni.

Egy pillanatra eszembe jutott a kastély halljában haldokló tündér, és hogy én ugyanezt mondtam akkor Tamlinnek.

- Köszönöm! - mondtam elszoruló torokkal.

Rhys elvigyorodott, de a szeme komoly maradt.

- Kétlem, hogy akkor is ezt fogod mondani, amikor majd magammal viszlek az éjszaka udvarába.

Válaszra sem méltatva hátat fordítottam neki, mintha a ki-látásban gyönyörködnék. A végeláthatatlan hegységben, a fények és árnyak játékában a tiszta, nyílt ég alatt.

De valójában mindez el sem jutott a tudatomig, ezúttal nem érdekelt a festői látvány.

- Hazarepülsz? - kérdeztem.

- Sajnos az túl sokáig tartana - nevetett halkán. - Talán egyszer, idővel újra megpróbálom.

Rápillantottam izmos teste mögött megbújó szárnyára, hangom megremegett.

- Sosem említetted, hogy szereted a szárnyadat, a repülést.

- Igen, az alakváltásai látszólag mindig... átlagosak, értelmetlenek, unalmasak voltak.

- Általában mindent elveszítek, amit szeretek. Keveset beszélek a szárnyamról. És a repülésről is - mondta hanyagul.

Mostanra némi szín költözött a sápadt arcba, és azon tűnődtem, volt-e a bőre valaha is napbarnított, mielőtt Amarantha oly hosszú időre bezárta ide a föld alá. Egy főúr, aki úgy szeretett repülni, és aki végül rabságra kényszerítve élt a heggy belsejében. Kék szemében még mindig baljós árnyak sötétlettek. Vajon egyszer végleg eltűnhetnek onnan?

- Milyen érzés főtündérnek lenni? - kérdezte csendben, kíváncsian.

Ismét a távolba révedtem, gondolkodtam. Végül, mivel senki más nem hallott minket, vagy talán azért, mert engem is örökké kísértetni fog a múlt, választ adtam a kérdésére.

- Halhatatlan vagyok, pedig halandó voltam. Ez a test... - Végignézttem tiszta, fénylő kezemen, mely az ártatlanság ha-

mis látszatát keltette. - Ez a test más lett, de ez itt - mutattam a szívemre -, ez még mindig emberi. Talán az is marad. De könnyebb lett volna együtt élnem ezzel... - A torkomat sírás fojtogatta. - Könnyebb lenne elviselni tetteim súlyát, ha a szívem is átváltozik. Akkor nem érdekelné ennyire az egész, vagy meggyőzném magam valahogyan, hogy haláluk nem volt hiábavaló. Lehet, hogy a halhatatlanság ezt a fájdalmat is megszünteti egyszer. De fogalmam sincs, tényleg ezt akarom-e.

Rhysand megvárta, míg újra a szemébe nézek.

- Örülj, hogy emberi szíved van, Feyre. Csak sajnálhatod azokat, akiknek nincsenek érzéseik.

Képtelen voltam elmagyarázni, hogy a lelkemen máris lyukat martak ezek az érzések, így bele sem kezdtem, csak bólintottam.

- Hát akkor, ég veled - mondta, és mintha mi sem történt volna, sarkon fordult. Előrehajolt, szárnya teljesen eltűnt, de mielőtt elnyelte volna az árnyék, kövé dermedt.

Tágra nyílt szemmel, feldúltan nézett rám, orrcimpája idegesen remegett. Bármit is látott rajtam, őszinte rémület suhant át az arcán, és hátrébb lépett egyet. Valósággal *megtántorodott*.

- Mi az... - Kérdésemet már nem tudtam befejezni.

Rhysand eltűnt, egyszerűen köddé vált, még csak árnyék sem kellett hozzá - a hűvös levegőben szertefoszlott.

Tamlin és én letértünk az útról, melyen a szűk barlangon át a hegy mélyére érkeztem. Mielőtt elindultunk, a különböző udvarok főtündérei elpusztították, majd lezárták Amarantha

birodalmát, Hegyalját. Mi távoztunk utolsóként, Tamlin pedig egy kézmozdulattal lerombolta mögöttünk a bejáratot.

Még mindig nem tudtam megkérdezni, mi történt a két tündérrel. Majd egyszer, talán hamarosan megismerhetem a nevüket, hogy kik is voltak ők. Úgy hallottam, Amarantha testét elszállították és elégették, bár Jurian csontja és szeme rejtélyes módon eltűnt.

Bármennyire is gyűlöltem Amaranthát, bármennyire is szerettem volna leködni lángoló holttestét, valahol megértettem az indítékát, legalábbis annak egy kicsinyke részét.

Tamlin kézen fogva vezetett át a sötétségen. Egyikünk sem szólalt meg, amíg újra meg nem láttuk az első ezüstös fénysugarat a nedves kőfalon. Lépteink felgyorsultak, ahogy a nap egyre jobban beragyogta és felmelegítette a barlangot, míg végül egy zöld, tavaszi rétre értünk, és megpillantottuk Tamlin dimbes-dombos otthonát. Közös otthonunkat.

Szinte mellbe vágott a friss szellő, a vadvirágok illata, aztán a lelkemen tátongó lyuk, az azt beszennyező szégyenfolt ellenére elöntött a jókedv, ami tovább fokozódott, ahogy felmásztunk egy magas dombra. Tündérlábaim sokkal erősebbek voltak a korábbiaknál, és mire elértük a tetőt, közel sem kapkodtam úgy a levegőt, mint ember koromban tettem volna. De bizony elakadt a lélegzetem, amint megláttam a rózsabokrokkal benőtt birtokot.

Hazaértünk.

Amarantha börtönében raboskodva álmodni sem mertem erről a pillanatról, sőt kényszerítettem magam, hogy még csak ne is gondoljak rá.

De megcsináltam, mindkettőnket hazavezettem!

Megszorítottam a kezét, úgy néztük együtt őszinte, önfeledten feltörő gyermeki kacajjal a házat, az istállót, a kertet. Aztán két apró alak bukkant fel a mezőn túli kertben, és

kiabálva szaladni kezdtek felénk, nyomukban nevetve futott még valaki: Alis és az unokaöccsei voltak azok. Vége a bujdosásnak, biztonságban vannak.

Tamlin átkarolt és magához húzott, fejét vállamra hajtotta. Ajkam megremegett, átöleltem a derekát.

Csendben álltunk a domb tetején, míg a lemenő nap fénye bearanyozta az épületeket, a dombokat, az egész világot, Lucien pedig vacsorázni hívott minket.

Kibontakoztam az öleléséből, és gyengéden megcsókoltam. Holnap - mert lesz holnap, sőt egy egész örökkévalóság, hogy átgondoljam, mit tettem, min mentem keresztül Hegyalján. De most... ma még...

- Indulás haza - mondtam, és megfogtam a kezét.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Őszintén szólva nem tudom, hol kezdjem a sort, mert a könyv nagyon sok ember sok-sok évi munkájának köszönhető.

Örök hálám és szeretetem illeti Susan Dennardot, Jaeger másodpilótámat és lelki társamat: az vagy nekem, aki Leonardo Raphaelnek, Gus Shawnnak, Blake Adamnek, Scott Stilesnak, Aragorn Legolasnak, Iseult Safinek, Schmidt Jenkónak, Senneth Kirának, Elsa Annának, Sailor Jupiter (vagy Luna!) Sailor Moon-nak, Moss Roynak, Martin Seannak, Alán Grant lan Makóimnak, Brennan Dale-nek és Esqueleto Nachónak. Nem tudom, mihez kezdenék nélküled. Vagy a tréfáink nélkül, amiket csak mi értünk. A barátságunk a szó szoros értelmében epikus, és biztos vagyok benne, hogy meg volt írva a csillagokban. (A dinoszauruszok előtt ezer évvel. Megjósolták.) Ld. még: Imhotep, Tiny Cups Főr Tiny Hands, *Ohhhh you do??*, Cryssals, Henry Cavill, Sam Heughan, Claaaassic Peg és minden a Nacho Libre-től. Éljen soká Sarusan!

Köszönet illeti Alex Brackent, első barátaim egyikét a könyves világban, aki most is a legjobb barátaim közé tartozik. Néha ma is olyan érzésem van, mintha most jöttünk volna ki a főiskoláról, első szerződéseinket a kezünkben tartva, és kíváncsian várva a következőt.

Boldog vagyok, hogy együtt veszünk részt ezen az örült utazáson. Köszönöm bámulatos visszajelzéseidet, hogy többször végigolvastad nemcsak ezt, de sok más könyvemet is, és köszönöm, hogy mindig a támogatásodról biztosítottál! Nem

tudom szavakba foglalni, milyen sokat jelent ez nekem. Köszönöm, hogy éveken keresztül hittél ebben a történetben!

Köszönök mindent Biljana Likicnek is, aki fejezetről fejezetre elolvasta a regényt, segített a fejtörők és rigmusok megírásában, és elhitette velem, hogy ez a sztori nem feltétlen fog életem végéig az íróasztalom fiókjában lapulni. Büszke vagyok sorozatos sikereid láttán, csajszi.

Mindent köszönök ügynökömnek, Tamar Rydzinskeinek, aki esélyt adott egy zöldfülű huszonkét éves írónak, és egy telefonhívással örökre megváltoztatta az életemet. Szuper, kőkemény fickó vagy.

Örök hála Cat Ondernek, öröm veled együtt dolgozni, és megtiszteltetés, hogy te vagy a szerkesztőm. Laura Bernier, köszönöm neked is a sok segítséget, aminek hála tényleg büszke lehetek erre a könyvre. Nem sikerült volna a briliáns visszajelzéseid nélkül.

Köszönet illeti a Bloomsbury csapatát az egész világon. Hogyan tudnám szavakkal kifejezni, mekkora öröm a számomra, hogy a sorozat nálatok lelt otthonra? Ti vagytok a legjobbak a világon! Köszönöm kemény munkátokat, lelkesedéseket, hogy valóra váltottátok az álmaimat! El sem tudnám képzelni, hogy máshol jobb kezekben lehetnék. Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

Örök hálám nektek is, Dán Krokos, Erin Bowman, Mandy Hub-bard és Jennifer Armentrout, hogy mindig ott álltatok mellettem. Nem tudom, mihez kezdenék nélkületek.

Köszönet nektek is, Brigid Kemmerer, Andrea Maas és Kát Zhang, hogy az összes korai változatot elolvastátok, és nagyon fontos visszajelzéseket adtatok. Köszönöm a lelkesedéseket! Leköteleztetek.

Köszönök mindent neked is, Elena a NovelSoundstól, Alexa az AlexaLovesBookstól és Linnea, neked is, a Linnearttól,

és a *Throne of Glass* követeinek is örök hála. Nagyon köszönöm nektek, fiúk-lányok, az odaadó támogatásokat. Boldog vagyok, hogy megismertelek benneteket.

Köszönet illeti a szüleimét, eltartott egy ideig, míg rájöttem, mekkora áldás, hogy ti vagytok az első számú rajongóim és a szüleim. Köszönöm a családomnak a feltétel nélküli szeretetet és támogatást.

Annié, te vagy a világ legnagyobb négy lábú társa: örökké szeretni foglak.

És végül, a férjemnek, Joshnak is köszönök mindent. Neked ajánlottam a könyvet. A tied volt a kezdetektől fogva, ahogy a szívem is a tied attól a pillanattól kezdve, hogy az első nap megláttalak a főiskolán a gólyáknak tartott eligazításon. Mivel az életünk titokzatos módon már azelőtt összefonódott, hogy szemet vetettünk volna egymásra, ezért nehezen tudnám elképzelni, hogy találkozásunk nem volt sorsszerű. Köszönöm, hogy bebizonyítod nekem, hogy létezik az igaz szerelem. Én vagyok a legszerencsésebb nő a világon, hogy megoszthatom veled az életemet.

KIEJTÉSI ÚTMUTATÓ

SZEREPLŐK

Feyre: Fejni

Tamlin: Temlin

Lucien: Lúsien

Rhysand: Ríszend (Rhys: Rísz)

Alis: Elisz

Amarantha: Emerentá

HELYSZÍNEK

Prythian: Prítien

Hybern: Fiájbörn

EGYÉB

Attor: Ettor

Suriel: Szuriel

Bogge: Búgi

Naga: Naga

Calanmai: Kelenmaj